

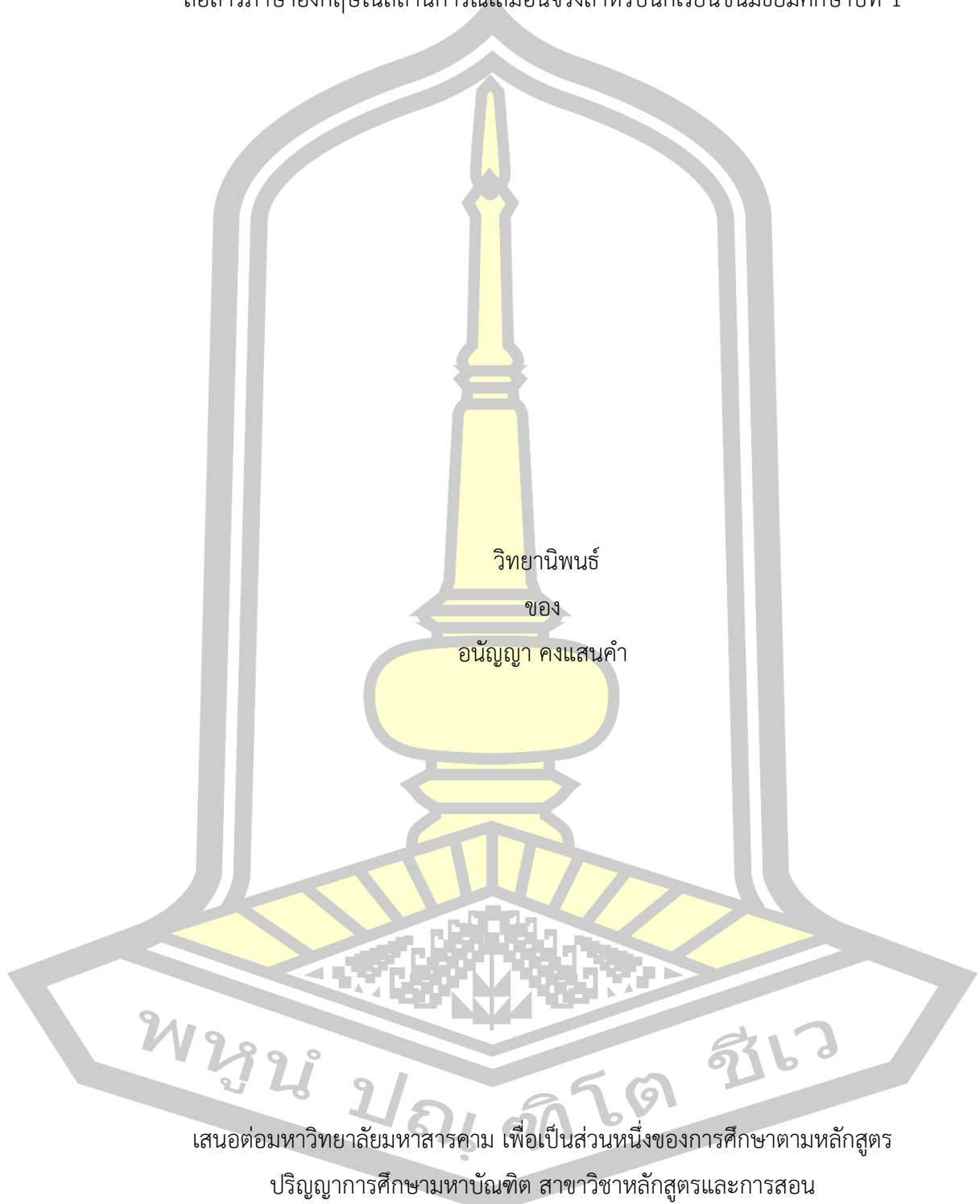
การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการ
สื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วิทยานิพนธ์
ของ
อัญญา คงแสนคำ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มีนาคม 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการ
สื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

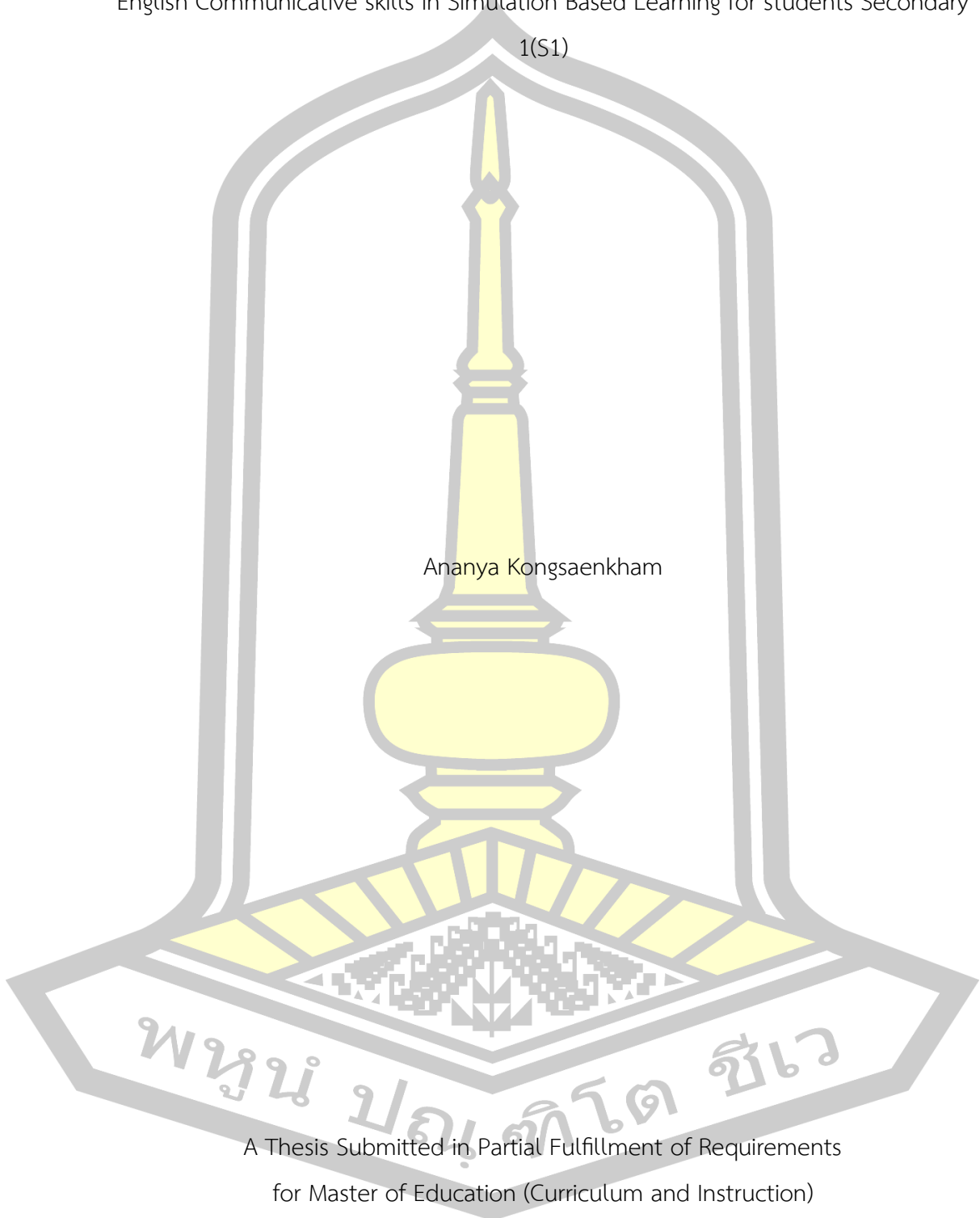
มีนาคม 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Development Role-Play activities learning based on task-based learning to enhance
English Communicative skills in Simulation Based Learning for students Secondary

1(S1)

Ananya Kongsakham

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

March 2025

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวอัญญา คงแสนคำ
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(รศ. ดร. มนตรี วงษ์สะพาน)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. จิระพร ชะโน)

กรรมการ

(รศ. ดร. ญาณภัทร สีหะมงคล)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. เด่นชัย ปราบจันดี)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(รศ. ดร. ขวลิต ชูกำแพง)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(ศ. ดร. อนงค์ฤทธิ์ แข็งแรง)

ผู้อำนวยการคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

พญานาค ปณฺฑิต ชีวา

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1		
ผู้วิจัย	อนัญญา คงแสนคำ		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิระพร ชะโน		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2568

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง หลังเรียนกับเกณฑ์ ร้อยละ 75 3) เพื่อศึกษาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/17 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 36 คน (Cluster Random Sampling) โดยใช้วิธีการจับสลาก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย 1) แผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง 2) แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ภาคปฏิบัติแบบ Rubric Score จำนวน 18 ข้อ คะแนนรวม 90 คะแนน 3) แบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

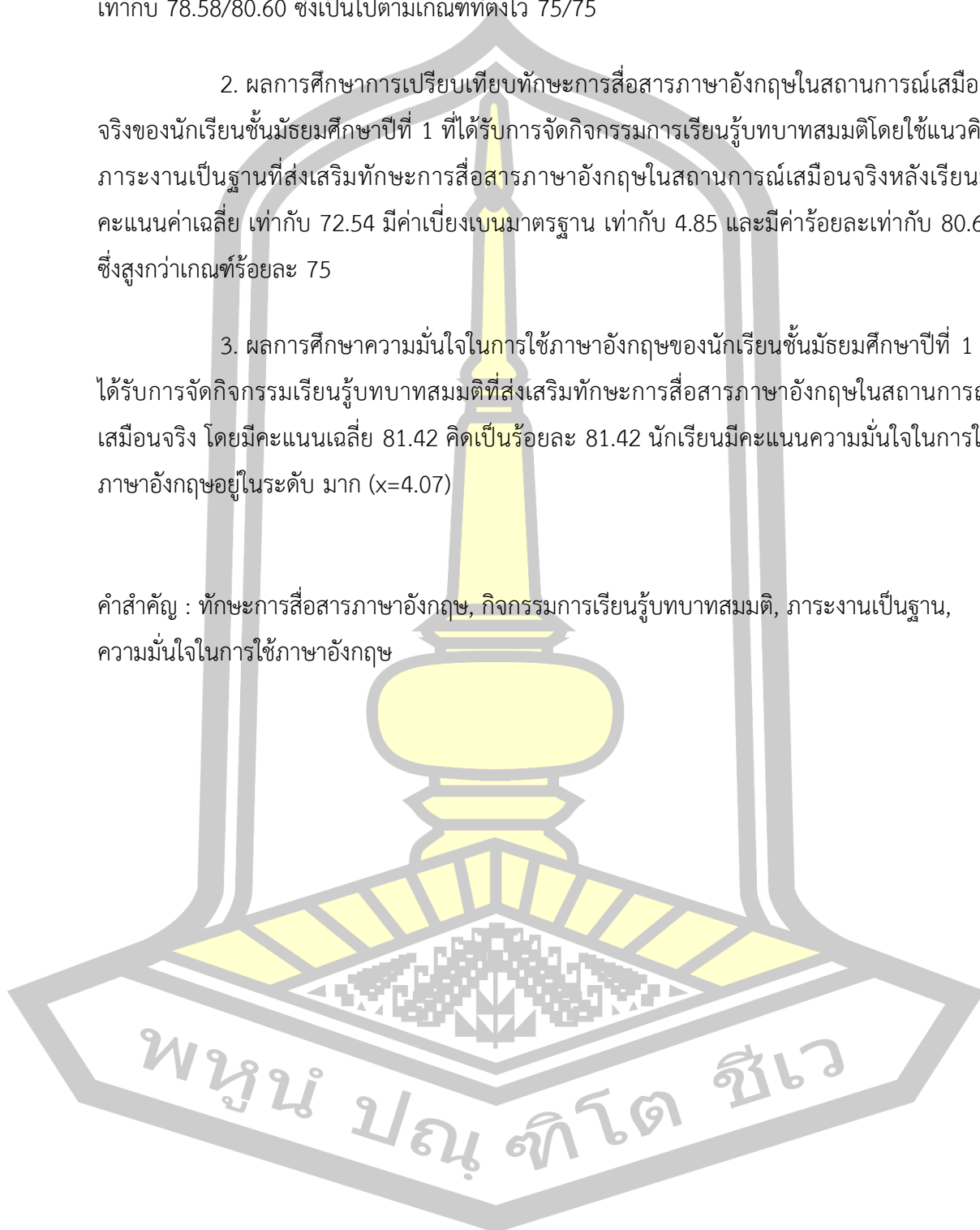
1. ผลการศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระ

งานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ที่มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 78.58/80.60 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 75/75

2. ผลการศึกษาการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงหลังเรียนมีคะแนนค่าเฉลี่ย เท่ากับ 72.54 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.85 และมีค่าร้อยละเท่ากับ 80.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75

3. ผลการศึกษาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง โดยมีคะแนนเฉลี่ย 81.42 คิดเป็นร้อยละ 81.42 นักเรียนมีคะแนนความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ มาก ($x=4.07$)

คำสำคัญ : ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ, กิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ, ภาระงานเป็นฐาน, ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

TITLE	Development Role-Play activities learning based on task-based learning to enhance English Communicative skills in Simulation Based Learning for students Secondary 1(S1)		
AUTHOR	Ananya Kongsanekham		
ADVISORS	Assistant Professor Jiraporn Chano , Ed.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2025

ABSTRACT

The purpose of this research to 1) to develop Role-Play activities learning based on task-based learning to enhance English communicative skills in simulation-based learning achieving an efficiency criterion of 75/75 2) to compare enhance English communicative skills in simulation based learning of Mathayomsuksa 1 students who participated in Role-Play activities learning based on task-based learning after learning with the criteria 75 3) to develop confidence in using the English language of Mathayomsuksa 1 students who participated in Role-Play activities learning based on task-based learning to enhance English communicative skills in Simulation Based Learning. The sample was 36 students in Mathayomsuksa 1 students from Class 1/17 at from Secondary School in Maha Sarakham, selected by a cluster random sampling process to collect data, during the First Semester of Academic Year 2024. The instruments used in the study were: 1) The plan for Role-Play activities learning based on task-based learning to enhance English communicative skills in Simulation Based Learning in a realistic situation for Mathayomsuksa 1 students, 3 plans, 4 hours per each plan, for the total of 12 hours. 2) a practical assessment of English communicative skills in Simulation based learning by rubric score consisting of 18 items per set, each set total 90 points. 3) 20-item English Language Confidence Assessment with 5-Level Estimation Scale. The statistics

used for analyzing data were mean, standard deviation and percentage.

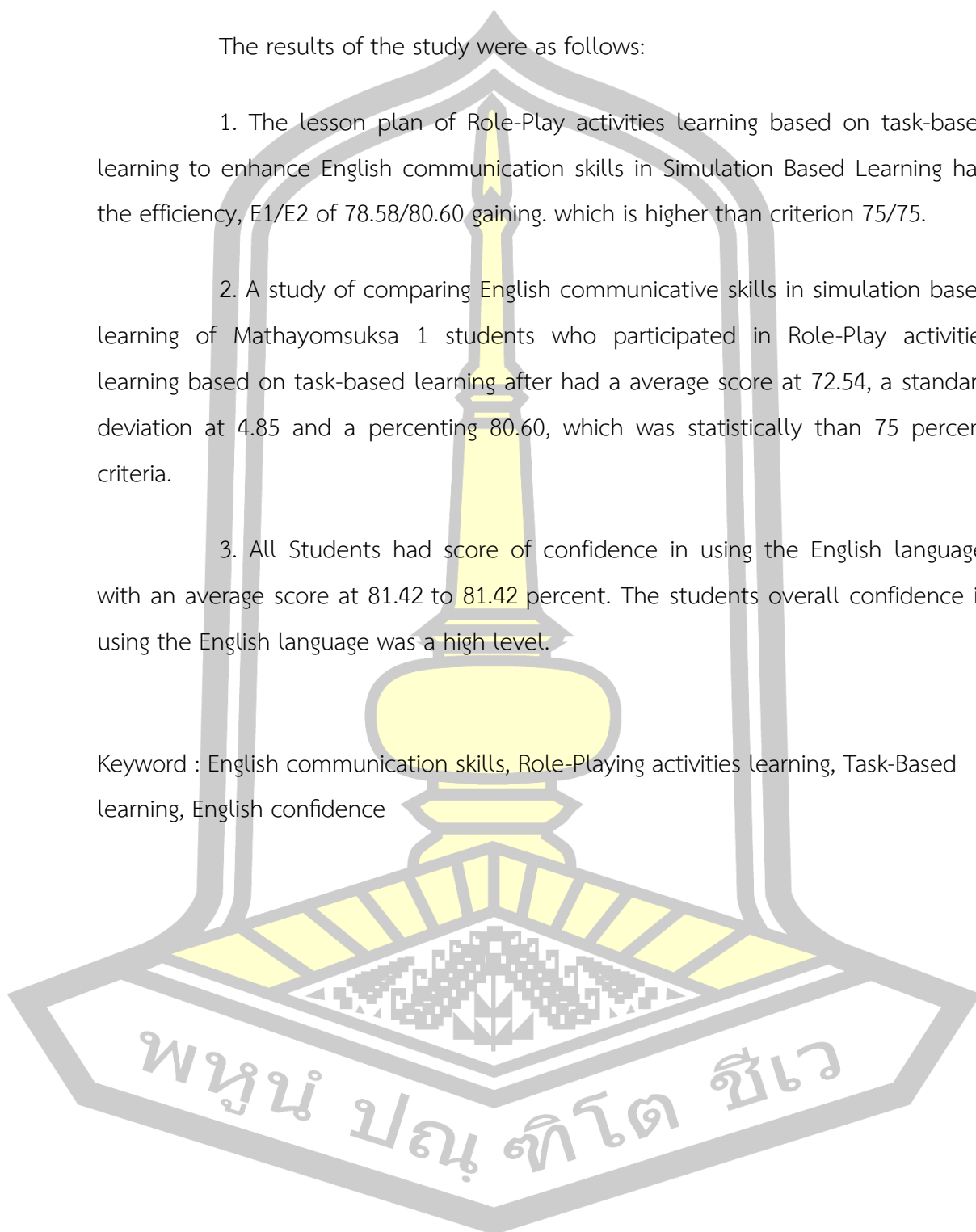
The results of the study were as follows:

1. The lesson plan of Role-Play activities learning based on task-based learning to enhance English communication skills in Simulation Based Learning had the efficiency, E1/E2 of 78.58/80.60 gaining, which is higher than criterion 75/75.

2. A study of comparing English communicative skills in simulation based learning of Mathayomsuksa 1 students who participated in Role-Play activities learning based on task-based learning after had a average score at 72.54, a standard deviation at 4.85 and a percenting 80.60, which was statistically than 75 percent criteria.

3. All Students had score of confidence in using the English language. with an average score at 81.42 to 81.42 percent. The students overall confidence in using the English language was a high level.

Keyword : English communication skills, Role-Playing activities learning, Task-Based learning, English confidence

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความรู้และความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจากประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์รองศาสตราจารย์ ดร. มนต์รี วงษ์สะพาน ประธานกรรมการสอบรองศาสตราจารย์ ดร. ญาณภัทร สีหะมงคล กรรมการสอบและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เด่นชัย ปราบจันดี ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน อาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และให้ความช่วยเหลือ ตลอดจนตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ นายสุเมธ เทียงดาห์ หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ, นางเอี่ยมพร ทศน์เจริญ ครูชำนาญการพิเศษ, นายศุภฤกษ์ ทศน์เจริญ ครูชำนาญการพิเศษ, นางสาวจันทรีไพบนี้ ครูชำนาญการพิเศษ และนางสาวธารทิพย์ พานเพ็ชร ครูชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนผดุงนารี ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการและคณะคุณครูโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดมหาสารคามที่ให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/7, นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/17 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/14 ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณนายครรชิต คงแสนคำ นางอารียาคงแสนคำ ที่เป็นกำลังใจและให้การส่งเสริมสนับสนุนผู้วิจัยในทุกๆ ด้านด้วยดีตลอดมา สุดท้ายนี้ขอขอบคุณ นางสาวดวงหทัย โพธิ์ศรีขาม เพื่อนๆ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน และทุกท่านที่ไม่ได้กล่าวถึงในที่นี้แต่คอยให้กำลังใจและคำชี้แนะแก่ผู้วิจัยในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้จนเสร็จสิ้นสมบูรณ์

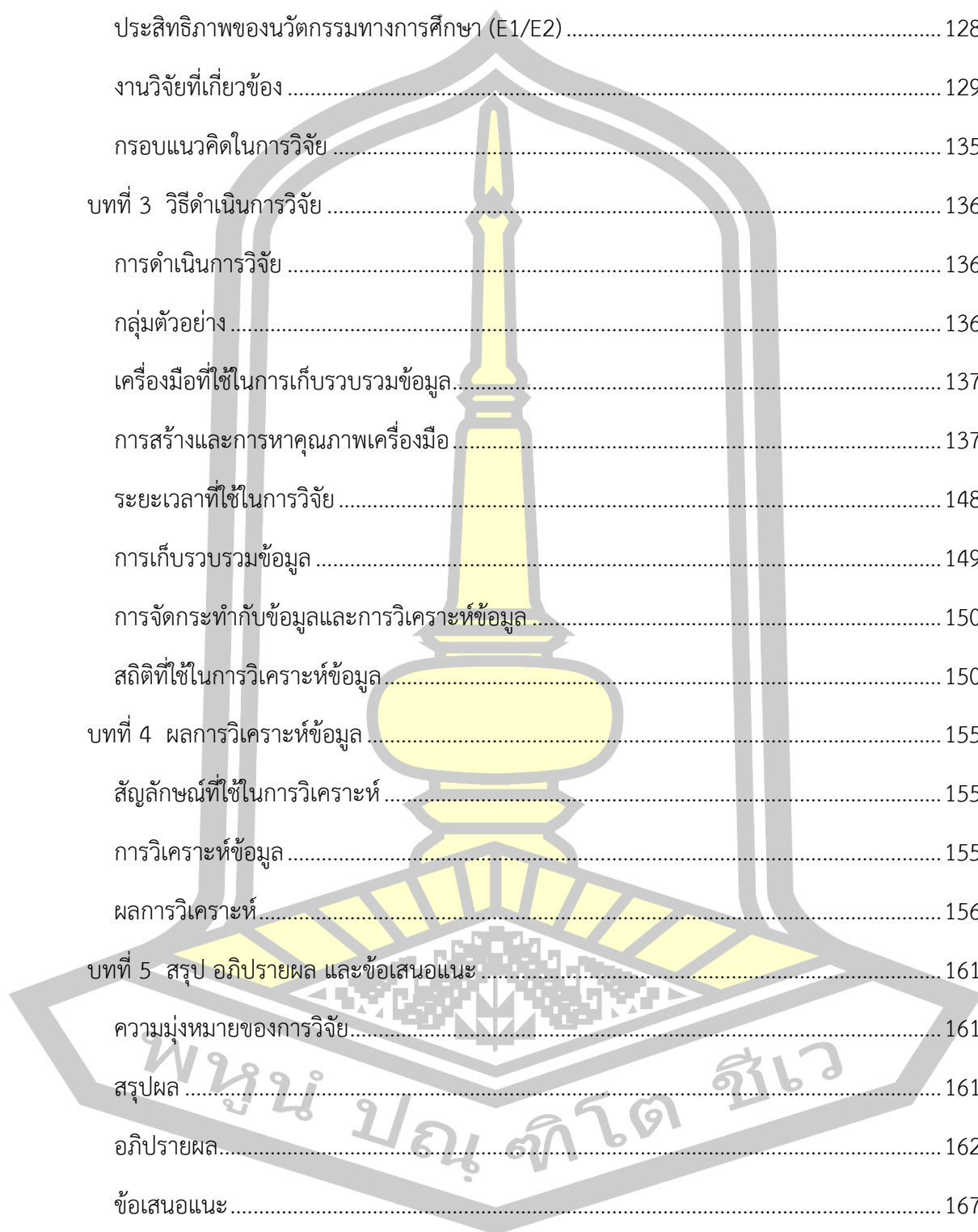
อนัญญา คงแสนคำ

พูน ปรณ ทิโต ชีเว

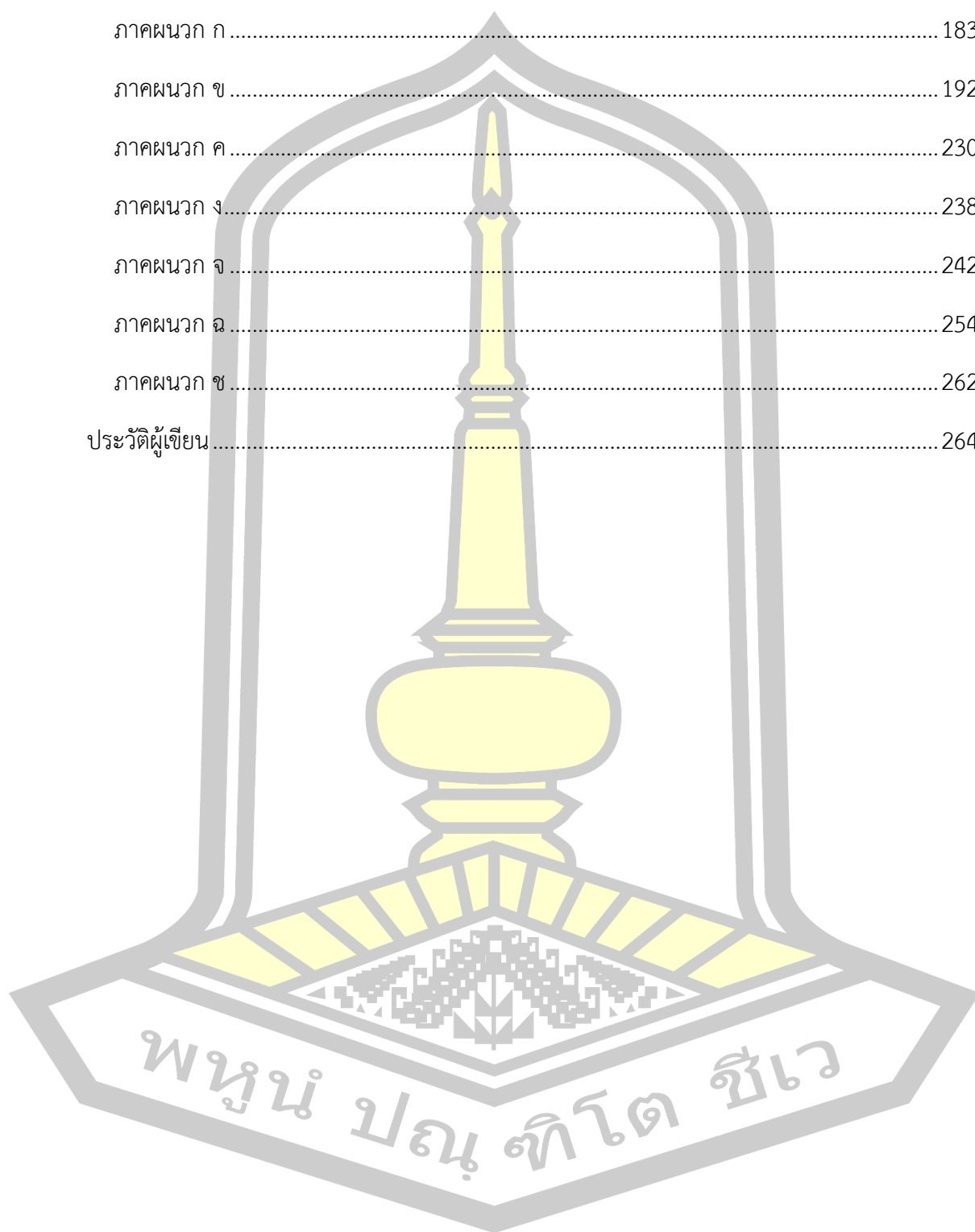
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญรูปภาพ.....	ท
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ.....	11
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	27
ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	33
การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	47
การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน.....	81
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ.....	94
สถานการณ์เสมือนจริง.....	105

ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ	118
ประสิทธิภาพของนวัตกรรมทางการศึกษา (E1/E2)	128
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	129
กรอบแนวคิดในการวิจัย	135
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	136
การดำเนินการวิจัย	136
กลุ่มตัวอย่าง	136
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	137
การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ.....	137
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	148
การเก็บรวบรวมข้อมูล	149
การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	150
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	150
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	155
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์	155
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	155
ผลการวิเคราะห์.....	156
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	161
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	161
สรุปผล	161
อภิปรายผล.....	162
ข้อเสนอแนะ	167
บรรณานุกรม.....	168
บรรณานุกรม.....	169

ภาคผนวก.....	182
ภาคผนวก ก.....	183
ภาคผนวก ข.....	192
ภาคผนวก ค.....	230
ภาคผนวก ง.....	238
ภาคผนวก จ.....	242
ภาคผนวก ฉ.....	254
ภาคผนวก ช.....	262
ประวัติผู้เขียน.....	264

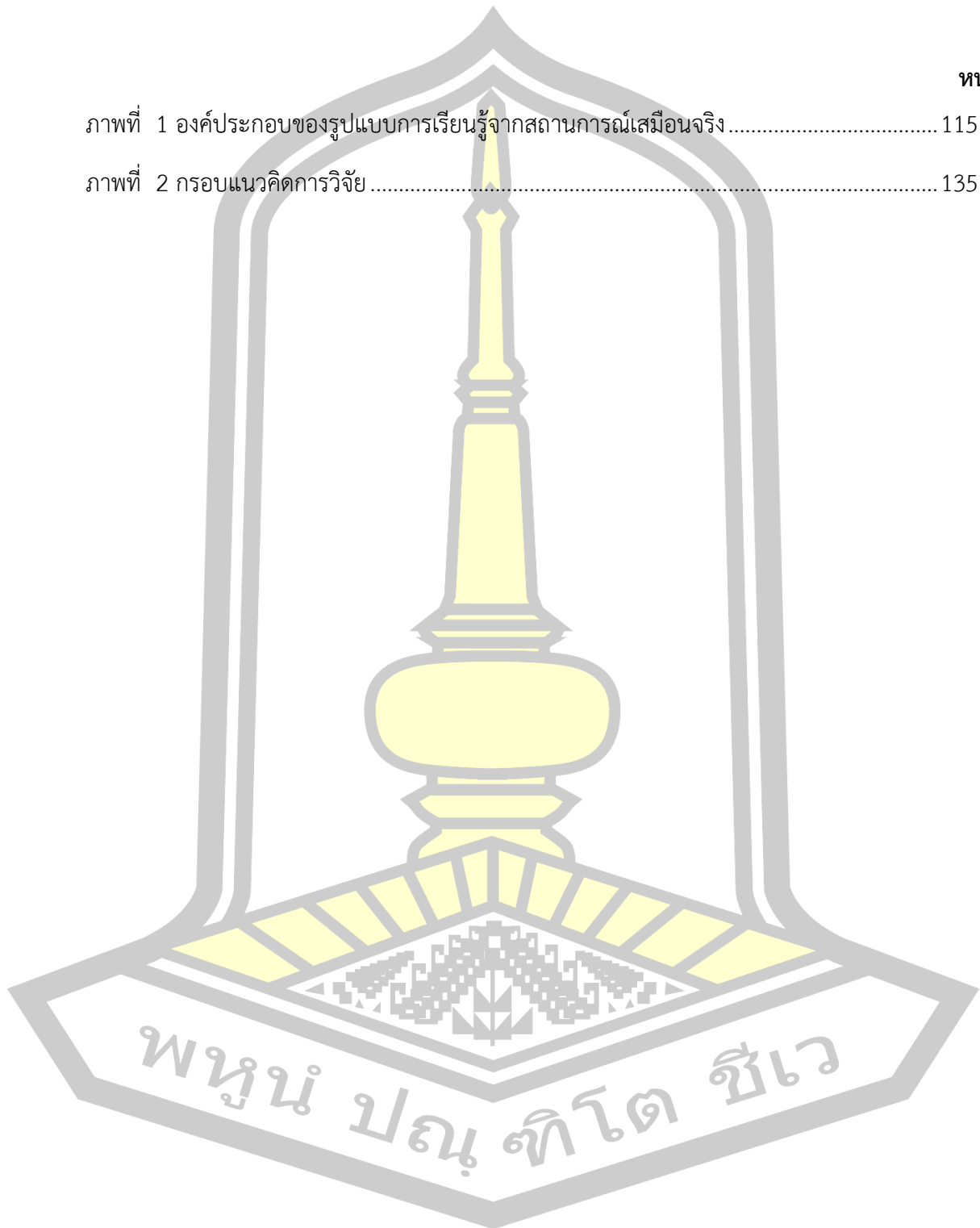
สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.1.....	29
ตาราง 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.2.....	31
ตาราง 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.3.....	32
ตาราง 4 เกณฑ์การประเมินการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	47
ตาราง 5 แนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง	108
ตาราง 6 การเปรียบเทียบลักษณะการสอนแบบดั้งเดิมกับแนวการสอนตามการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง.....	109
ตาราง 7 ตารางวิเคราะห์แผนการจัดการเรียนรู้.....	137
ตาราง 8 วิเคราะห์แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ.....	143
ตาราง 9 เกณฑ์การประเมินการสื่อสารภาษาอังกฤษ.....	145
ตาราง 10 วัน เวลา ในการดำเนินการศึกษา	149
ตาราง 11 ประสิทธิภาพด้านกระบวนการ(E_1) และประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์(E_2) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.....	156
ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง แยกรายบุคคล.....	156
ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง แยกรายการประเมิน	158
ตารางที่ 14 แสดงความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Eating Out ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน.....	243
ตาราง 15 แสดงความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Traveling ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน.....	245

ตาราง 16 แสดงความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Choosing Cloth ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน.....	247
ตาราง 17 สรุปผลการประเมินของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ	249
ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	250
ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC) ของแบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	251
ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์หาค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ทั้ง 18 ข้อ.....	253
ตาราง 21 ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	255
ตาราง 22 หาประสิทธิภาพกระบวนการ(E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์(E_2) ของแผนการจัดการกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	256
ตาราง 23 ตารางคะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	258
ตาราง 24 ตารางการวิเคราะห์ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง แยกรายบุคคล.....	260

สารบัญรูปร่างภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง.....	115
ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	135

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีบทบาทสำคัญในโลกยุคโลกาภิวัตน์ โดยเฉพาะในด้านเศรษฐกิจ การศึกษา และการสื่อสารระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังคงเผชิญกับปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อความสามารถของประชากรในการแข่งขันในตลาดแรงงานโลก (EF Education First, 2023) หนึ่งในปัญหาหลักของคนไทยคือการฟังภาษาอังกฤษ เนื่องจากการออกเสียงของเจ้าของภาษาและสำเนียงที่หลากหลายทำให้นักเรียนมีความยากลำบากในการจับใจความและเข้าใจบทสนทนา (Surasit, 2021) ทั้งยังขาดแหล่งเรียนรู้ที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะการฟังได้อย่างเป็นธรรมชาติทำให้นักเรียนมีความมั่นใจต่ำในการเข้าใจบทสนทนา (Pongpat, 2023) ที่ส่งผลถึงทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังคงอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากขาดโอกาสในการฝึกฝนและความกังวลเกี่ยวกับการออกเสียงผิดพลาด (EF Education First, 2023) ที่มีการจัดระบบการศึกษาของไทยยังคงเน้นการเรียนไวยากรณ์และการท่องจำคำศัพท์มากกว่าการฝึกพูดและการโต้ตอบในสถานการณ์จริง (Narin, 2020) ที่มีผลมาจากการขาดคลังคำศัพท์ที่เพียงพอและความคุ้นเคยกับโครงสร้างประโยคที่หลากหลายเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้นักเรียนใช้เวลานานในการทำความเข้าใจเนื้อหา (Chantima, 2022) อีกทั้งยังขาดวัฒนธรรมการอ่านในภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการอ่านและการตีความข้อมูล (Surasit, 2021) ที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมักไม่ได้ให้ความสำคัญกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์หรือการเขียนเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนขาดความสามารถในการเขียนข้อความที่มีความชัดเจนและเป็นธรรมชาติ (Suphaporn, 2021) ขาดการฝึกฝนและการขาดแหล่งเรียนรู้ที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพทำให้นักเรียนไม่สามารถสื่อสารความคิดผ่านการเขียนได้ดีเท่าที่ควร (EF Education First, 2023)

แม้ประเทศไทยจะมีการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับประถมศึกษา แต่ปัจจัยหลายประการ เช่น วิธีการสอนแบบดั้งเดิม การเน้นไวยากรณ์มากกว่าการสื่อสาร และการขาดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้ภาษา ล้วนเป็นปัจจัยที่ทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจ (Chantima, 2022) อีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความมั่นใจของนักเรียนคือวัฒนธรรมการเรียนที่ให้ความสำคัญกับความสมบูรณ์แบบมากกว่าความสามารถในการสื่อสาร ส่งผลให้นักเรียนรู้สึกกังวลเกี่ยวกับความผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษจนไม่กล้าใช้ภาษาในการสนทนาหรือการแสดงความคิดเห็น (Surasit, 2021)

โดยในอดีตเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน หนึ่งในวิธีที่ถูกนำมาใช้คือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ เช่น การแข่งขันการพูด (speech contest) และบทบาทสมมติ (role-play) (EduFirst School, 2023) เพื่อช่วยให้นักเรียนคุ้นเคยกับการออกเสียงและสำเนียงที่ถูกต้อง แต่โครงการดังกล่าวมีข้อจำกัดด้านงบประมาณ ทำให้ไม่สามารถขยายไปยังโรงเรียนในชนบทได้อย่างทั่วถึง (Pongpat, 2023) กระทรวงศึกษาธิการได้มีการปรับปรุงหลักสูตรให้เน้นการ

เขียนเชิงสร้างสรรค์และการเขียนเพื่อการสื่อสารมากขึ้น (Surasit, 2021) เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีประสิทธิภาพมากขึ้น ควรมีการส่งเสริมการฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษา นอกจากนี้ การพัฒนาเนื้อหาการเรียนรู้อัตโนมัติ สอดคล้องกับสถานการณ์จริง และการใช้สื่อดิจิทัลเพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ก็เป็นแนวทางที่สำคัญ (IDP IELTS, 2023) หากประเทศไทยสามารถปรับปรุงระบบการศึกษาด้านภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล จะช่วยเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของนักเรียนไทยในเวทีนานาชาติ และเปิดโอกาสให้พวกเขาสามารถก้าวสู่ตลาดแรงงานระดับโลกได้ในอนาคต (Chantima, 2022)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับว่าเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสารระหว่างประเทศ การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องที่สำคัญในระบบการศึกษาทั่วโลก และการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพควรเน้นการสร้างสภาพแวดล้อมที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาผ่านสถานการณ์จริงได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะที่จำเป็นในการใช้งานภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและภาษา (Wang & Liu, 2022) แนวทางหนึ่งที่ได้รับคามนิยมในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษคือการเรียนรู้ที่ใช้ "ภาระงานเป็นฐาน" หรือ *Task-Based Learning (TBL)* ซึ่งเป็นกระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนได้ทำงานที่มีความหมายและท้าทายในบริบทของการใช้ภาษา ภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Learning, TBL) คือ กระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ทำงานหรือกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์กับสถานการณ์จริง เช่น การทำโปรเจกต์ การทำการบ้าน หรือการทำงานร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม การเรียนรู้ในรูปแบบนี้ไม่ได้มุ่งเน้นแค่การเรียนรู้ทฤษฎีหรือทักษะการใช้ไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว แต่เน้นการเรียนรู้จากการทำจริงและแก้ปัญหาผ่านการใช้ภาษา (Ellis, 2021) ซึ่งสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีการใช้ภาษาในเชิงปฏิบัติและเกิดความเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น ทั้งนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะที่จำเป็นในโลกการทำงาน เช่น การคิดอย่างมีวิจารณญาณ, การทำงานร่วมกับผู้อื่น, และการแก้ไขปัญหาผ่านการสื่อสาร (Larsen-Freeman, 2023)

จากการศึกษาพบว่า การใช้ภาระงานเป็นฐานสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษา โดยการให้ผู้เรียนทำงานที่มีความหมาย ซึ่งไม่เพียงแต่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการสื่อสาร แต่ยังสามารถพัฒนาทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เช่น การทำงานเป็นทีมและการรับมือกับความท้าทาย (Shintani, 2020) การใช้ภาระงานในห้องเรียนทำให้การเรียนรู้มีความเป็นธรรมชาติและเชื่อมโยงกับการใช้งานในชีวิตจริง โดยการทำการงานที่ต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เช่น การจัดการประชุม, การเจรจาธุรกิจ, หรือการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ (Willis & Willis, 2022) ซึ่งทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาในกิจกรรมที่เกิดขึ้นจริงและมีผลในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ที่ใช้ภาระงานเป็นฐานจึงสามารถเพิ่มความสนใจและความมุ่งมั่นในการเรียนของผู้เรียน โดยเฉพาะในผู้เรียนที่มีความสนใจในประสบการณ์ที่ใช้ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในการทำงานจริง (Nunan, 2021) การเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้เรียนสามารถเห็นความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาการเรียนและสถานการณ์ในชีวิตจริง ซึ่งช่วยเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ นอกจากนี้ยัง

สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้ที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในสาขาอาชีพหรือการศึกษาในอนาคต

ดังนั้นการออกแบบกิจกรรมบทบาทสมมติที่มีการเตรียมความพร้อมและคำแนะนำจากครูผู้สอนจึงมีความสำคัญเพื่อให้ผู้เรียนสามารถได้รับประโยชน์สูงสุดจากการเรียนรู้ในลักษณะนี้ การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและเครื่องมือดิจิทัลในการสร้างสถานการณ์จำลอง เช่น การใช้โปรแกรมหรือแอปพลิเคชันที่จำลองสถานการณ์เสมือนจริงสามารถช่วยเพิ่มความหลากหลายและความสนุกสนานในการเรียนรู้บทบาทสมมติได้ (Brown et al., 2024) ในสภาพแวดล้อมของประเทศไทยที่ยังคงมีข้อจำกัดในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง การเรียนรู้บทบาทสมมติถือเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาของผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ในสภาพแวดล้อมที่ไม่จำกัด โดยการฝึกฝนในสถานการณ์ที่หลากหลายและสมจริงนี้จะช่วยลดความเครียดและเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้เรียนในการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง (Li et al., 2021) ด้วยเหตุนี้การศึกษาและพัฒนาแนวทางการเรียนรู้บทบาทสมมติจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการสื่อสารที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในทุกสถานการณ์ โดยไม่เพียงแต่สร้างความรู้ทางภาษา แต่ยังเสริมสร้างทักษะทางสังคมและการคิดวิเคราะห์ที่จำเป็นต่อการทำงานในอนาคต (Hsu et al., 2022)

จากข้างต้น ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยมีความสนใจที่จะประยุกต์กิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน โดยการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติยังสอดคล้องกับการเรียนการสอนในปัจจุบันที่นักเรียนจะได้ออกมาแสดงบทบาทสมมตินักเรียนได้รับการทำกิจกรรมซึ่งจะได้เป็นการสื่อสารภาษาอังกฤษในห้องเรียน ส่วนภาระงานเป็นฐานที่มีการให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมไม่ว่าจะเป็นใบงานที่สอดคล้องกับเนื้อหาและกิจกรรมบทบาทสมมติที่นักเรียนได้เรียน อันนำไปสู่การได้ฝึกการสื่อสารภาษาอังกฤษในห้องเรียนของนักเรียนที่ผู้วิจัยได้สร้างสถานการณ์เสมือนจริงในชีวิตจริงที่นักเรียนจะได้ใช้ภาษาอังกฤษและทำให้นักเรียนได้สามารถนำบทสนทนาไปใช้ได้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานหลังเรียนกับเกณฑ์ ร้อยละ 75
3. เพื่อศึกษาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพ
2. เป็นแนวทางในการนำรูปแบบการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไปประยุกต์ใช้กับการสอนระดับชั้นอื่นๆ ต่อไป
3. เพื่อใช้เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และผู้เกี่ยวข้องทางด้านการศึกษาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ และประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดมหาสารคาม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 3 ห้อง จำนวน 114 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่เรียนอยู่ในรายวิชาภาษาอังกฤษ อ21101
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/7 จำนวน 36 คน โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดมหาสารคาม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้วิธีการจับสลาก
2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาวิชาที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามตัวชี้วัดมาตรฐานและสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ในรูปแบบของแผนการเรียนรู้ จำนวน 3 แผน เวลา 12 ชั่วโมง ใช้เวลาในการทำกิจกรรมสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง

Topic	Time (ชั่วโมง)
Eating Out	4
Traveling	4
Choosing Cloth	4

3. ขอบเขตด้านวิธีวิจัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา มีรายละเอียด ดังนี้

- 3.1 ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย

- 3.1.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็น

ฐาน

3.1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.1.2.1 ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง

3.1.2.2 ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การใช้สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันมากให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในห้องเรียนให้มีความสามารถในการเรียนรู้จากการจัดกิจกรรม เช่น โรงแรม ร้านอาหาร สนามบิน หรืออื่นๆที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน

2. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง นักเรียนจะสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษในหลายด้าน เช่น การฟังและอ่านคำแนะนำ คำขอร้อง คำชี้แจง การเลือกและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความที่ฟังและอ่าน การสนทนาเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว ใช้ภาษาในการขอและให้ข้อมูล บรรยายแสดงความคิดเห็นและเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผล ใช้ภาษาและกิริยาท่าทางเหมาะสมกับสถานการณ์และบุคคล พร้อมการเปรียบเทียบและอธิบายความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรม การสื่อสารในชีวิตประจำวันและการศึกษาต่อ

3. ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง หมายถึง การสื่อสารโดยการใช้ภาษาอังกฤษที่มีความหมายถูกต้อง และเหมาะสม เพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างผู้ฟังและผู้พูด ซึ่งประกอบไปด้วยการใช้ภาษา และน้ำเสียงในการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีองค์ประกอบที่จะประเมินดังนี้

1) การออกเสียง หมายถึง นักเรียนมีการเปล่งเสียงที่ถูกต้อง ชัดเจน เน้นเสียงหนักเบาและให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจว่าผู้พูด พูดอะไร ใช้คำไหนในการสื่อสาร

2) การใช้ไวยากรณ์ หมายถึง การที่นักเรียนสามารถใช้หลักภาษาในการพูดได้อย่างถูกต้อง ในรูปปัจจุบัน อดีต หรืออนาคต

3) การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบพูด หมายถึง การที่นักเรียนใช้ภาษากายและการปรับน้ำเสียงเพื่อเสริมความเข้าใจและอารมณ์ในการสื่อสาร

4. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน (Task Based Learning) หมายถึง การจัดการเรียนการสอนทางภาษาในการปฏิบัติงาน โดยเน้นผู้เรียนให้ได้ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างเป็นอิสระหรือกลวิธีในการสื่อสารใดๆตามที่ต้องการ เพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุด้านการสื่อสารตามเป้าหมายที่กำหนดให้ทั้งนี้มิวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ โดยมีการจัดกิจกรรมการสอนที่ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre Task) แนะนำหัวข้อก่อนปฏิบัติงานและภาระงานเป็นฐานในการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 ขั้นการทำภาระงานเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task Cycle) แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนย่อย คือ ขั้นปฏิบัติ (task) ขั้นวางแผน (planning) ขั้นรายงานหรือนำเสนอผลงาน (report)

ขั้นที่ 3 ขั้นเรียนรู้รูปแบบทางภาษาและฝึกปฏิบัติ (Practice) ประกอบด้วยขั้นวิเคราะห์ภาษา (Analysis) ขั้นฝึกปฏิบัติหรือฝึกการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง

5. การจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติ หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษโดยแสดงบทบาทเป็นบุคคลอื่นตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริงโดยที่ครูเป็นผู้กำหนดให้เพื่อใช้ฝึกและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เนื้อหาในหนังสือเรียนและเนื้อหาเพิ่มเติมที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน หัวข้อ ประกอบด้วย Activities(กิจกรรม) Clothing (เสื้อผ้า) และ Ability(ความสามารถ) ตลอดจนเกิดปรับเปลี่ยนความรู้สึกและพฤติกรรมทางสังคมไปในทางที่ดีประกอบด้วย 6ขั้นตอน คือ

1.1 ขั้นนำเสนอสถานการณ์ เป็นขั้นตอนที่ครูนำเข้าสู่บทเรียนด้วยกิจกรรมต่างๆ ผู้เรียนและครูร่วมสนทนาทบทวนประสบการณ์เดิม เรียนรู้เนื้อหาตามหน่วยการเรียนรู้ โดยผู้เรียนจะร่วมกันสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติ โดยครูเป็นผู้บันทึกสถานการณ์ไว้อย่างละเอียด

1.2 ขั้นเลือกผู้แสดงและสร้างฉาก เป็นขั้นตอนที่เด็กทำกิจกรรมตามกลุ่ม โดยเด็กแต่ละกลุ่มช่วยกันกำหนดบทบาทตัวละครในการแสดงบทบาทสมมติของแต่ละคร และกำหนดฉากประกอบการแสดง โดยคำนึงถึงการสร้างฉากง่ายๆ โดยใช้อุปกรณ์ที่มีอยู่แล้วภายในห้องเรียน นอกจากนี้ต้องคำนึงถึงความประหยัดทั้งเวลาและทรัพยากร

1.3 ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ เป็นขั้นตอนก่อนการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งผู้เรียนและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงเกี่ยวกับการเป็นผู้ชมที่ดี และครูเตรียมเด็กที่เป็นผู้ชมในการสังเกตเรื่องราวการแสดงบทบาทสมมติของกลุ่มอื่น

1.4 ขั้นแสดงบทบาทสมมติ เป็นขั้นตอนการแสดงบทบาทสมมติโดยสถานการณ์และตัวละครที่เด็กได้เลือกไว้แล้ว โดยให้เด็กได้แสดงอย่างเป็นอิสระเสรีเป็นธรรมชาติ

1.5 ขั้นอภิปรายความรู้สึก เป็นขั้นตอนการอภิปรายสรุปการแสดงบทบาทสมมติของแต่ละกลุ่ม สะท้อนข้อคิดที่ได้จากเรื่องราวที่แสดงบทบาทสมมติ เลาความรู้สึกจากการแสดงบทบาทสมมติและร่วมแสดงความคิดเห็นของตนเองจากการแสดงบทบาทสมมติ

1.6 ขั้นประเมินผลการเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เป็นขั้นตอนที่เด็กร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และกำลังใจในการแสดงบทบาทสมมติครั้งต่อไป

6. กิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้ภาระงานเป็นฐาน หมายถึง กิจกรรมที่การเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ ที่มีผลกับการเรียนรู้ของนักเรียนโดยกิจกรรมบทบาทสมมติคือการที่ผู้เรียนได้แสดงความคิด ความรู้สึกของตน ตามบทบาทที่ได้รับมอบหมาย กระตุ้นให้ผู้เรียนใส่ใจผู้ที่มีบทบาทหน้าที่แตกต่างไปจากตนเอง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนวิเคราะห์ความคิด ความรู้สึก และภาระหน้าที่ที่ได้ออกตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด ส่วนภาระงานเป็นฐานคือกิจกรรมที่จะสามารถช่วยนักเรียนได้ใช้การสื่อสารด้วยวาจาถือเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้เฉพาะด้านในการทำให้นักเรียนใช้ทักษะในระดับปัจจุบัน พัฒนาภาษาผ่านการใช้งาน เมื่อรวมที่2กิจกรรม

เข้าด้วยกันกิจกรรมบทบาทสมมติโดยใช้ภาระงานเป็นฐานจะเป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษผ่านบทบาทที่นักเรียนได้เป็นในสถานการณ์ที่เสมือนจริงและจะทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษ โดยมีการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติโดยใช้ภาระงานเป็นฐาน ที่ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre Task) แนะนำหัวข้อก่อนปฏิบัติงานและภาระงานเป็นฐานในการเรียนรู้

1.1 ขั้นนำเสนอสถานการณ์ เป็นขั้นตอนที่ครูนำเข้าสู่บทเรียนด้วยกิจกรรมต่างๆ ผู้เรียนและครูร่วมสนทนาทบทวนประสบการณ์เดิม เรียนรู้เนื้อหาตามหน่วยการเรียนรู้ โดยผู้เรียนจะร่วมกันสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติ โดยครูเป็นผู้บันทึกสถานการณ์ไว้อย่างละเอียด

1.2 ขั้นเลือกผู้แสดงและสร้างฉาก เป็นขั้นตอนที่นักเรียนทำกิจกรรมตามกลุ่มผู้เรียนแบบกลุ่ม 4 คน โดยนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มช่วยกันเลือกบทบาทตัวละครในการแสดงบทบาทสมมติของแต่ละคร และกำหนดฉากประกอบการแสดง โดยคำนึงถึงการสร้างฉากง่ายๆ โดยใช้อุปกรณ์ที่มีอยู่แล้วภายในห้องเรียน นอกจากนี้ต้องคำนึงถึงความประหยัดทั้งเวลาและทรัพยากร

ขั้นที่ 2 ขั้นการทำภาระงานเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task Cycle) แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนย่อย คือ ขั้นปฏิบัติ (task) ขั้นวางแผน (planning) ขั้นรายงานหรือนำเสนอผลงาน (report)

2.1 ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ เป็นขั้นตอนก่อนการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งผู้เรียนและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงเกี่ยวกับการเป็นผู้ชมที่ดี และครูเตรียมเด็กที่เป็นผู้ชมในการสังเกตเรื่องราวการแสดงบทบาทสมมติของกลุ่มอื่น

2.2 ขั้นแสดงบทบาทสมมติ เป็นขั้นตอนการแสดงบทบาทสมมติโดยสถานการณ์และตัวละครที่เด็กได้เลือกไว้แล้ว โดยให้เด็กได้แสดงอย่างเป็นอิสระเสรีเป็นธรรมชาติ

ขั้นที่ 3 ขั้นเรียนรู้รูปแบบทางภาษาและฝึกปฏิบัติ (Practice) ประกอบด้วยขั้นวิเคราะห์ภาษา (Analysis) ขั้นฝึกปฏิบัติหรือฝึกการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง

3.1 ขั้นอภิปรายความรู้สึก เป็นขั้นตอนการอภิปรายสรุปการแสดงบทบาทสมมติของแต่ละกลุ่ม สะท้อนข้อคิดที่ได้จากเรื่องราวที่แสดงบทบาทสมมติ เล่าความรู้สึกจากการแสดงบทบาทสมมติและร่วมแสดงความคิดเห็นของตนเองจากการแสดงบทบาทสมมติ

3.2 ขั้นประเมินผลการเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เป็นขั้นตอนที่เด็กร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และกำลังใจในการแสดงบทบาทสมมติครั้งต่อไป

7. สถานการณ์เสมือนจริง หมายถึง การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงคือการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยให้นักเรียนประยุกต์ความรู้ทางด้านทฤษฎีและแนวคิดเข้ากับสถานการณ์แห่งความเป็นจริงที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยมีฐานแนวคิดว่าการเรียนรู้ที่ดีที่สุดเมื่อได้ทำภาระงานในบริบทจริง และนักเรียนต้องใช้ความรู้เดิมผสมผสานกับ

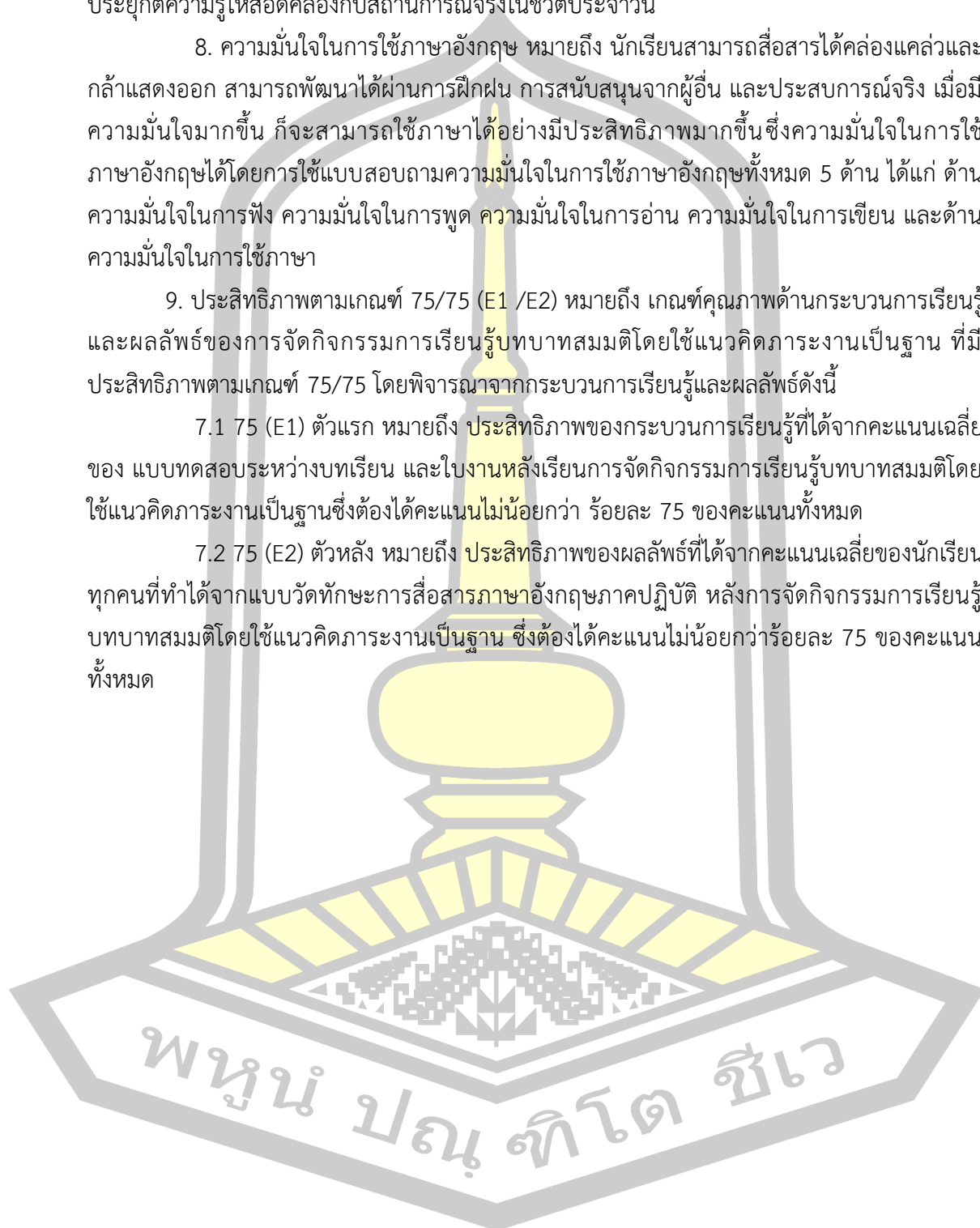
บริบทใหม่เพื่อหาหนทางแก้ปัญหา ดังนั้น นักเรียนจึงได้เรียนรู้มากกว่าการท่องจำ คำศัพท์ที่เป็นการประยุกต์ความรู้ให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน

8. ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง นักเรียนสามารถสื่อสารได้คล่องแคล่วและกล้าแสดงออก สามารถพัฒนาได้ผ่านการฝึกฝน การสนับสนุนจากผู้อื่น และประสบการณ์จริง เมื่อมีความมั่นใจมากขึ้น ก็จะสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นซึ่งความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษได้โดยการใช้แบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความมั่นใจในการฟัง ความมั่นใจในการพูด ความมั่นใจในการอ่าน ความมั่นใจในการเขียน และด้านความมั่นใจในการใช้ภาษา

9. ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 (E1 /E2) หมายถึง เกณฑ์คุณภาพด้านกระบวนการเรียนรู้และผลลัพธ์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 โดยพิจารณาจากกระบวนการเรียนรู้และผลลัพธ์ดังนี้

7.1 75 (E1) ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากคะแนนเฉลี่ยของ แบบทดสอบระหว่างบทเรียน และใบงานหลังเรียนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานซึ่งต้องได้คะแนนไม่น้อยกว่า ร้อยละ 75 ของคะแนนทั้งหมด

7.2 75 (E2) ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ที่ได้จากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ทำได้จากแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน ซึ่งต้องได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 ของคะแนนทั้งหมด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาจาก เอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

1. สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 1.1 ความหมายของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 1.2 ประเภทของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 1.3 ขั้นตอนของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 1.4 องค์ประกอบของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 1.5 กิจกรรมของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 1.6 ข้อดีของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 1.7 ข้อจำกัดของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ
2. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 2.1 วิสัยทัศน์
 - 2.2 ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 2.3 เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ
 - 2.4 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
 - 2.5 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 2.6 คุณภาพผู้เรียนจบ ม.3
3. ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 3.2 ประเภทของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 3.3 ขั้นตอนของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 3.4 องค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 3.5 กิจกรรมของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
 - 3.6 การวัดและประเมินผลของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
4. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 4.1 ความหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 4.2 ประเภทของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 4.3 ขั้นตอนของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 4.4 องค์ประกอบของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

- 4.5 กิจกรรมของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- 4.6 การวัดและประเมินผลของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
5. การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน
 - 5.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน
 - 5.2 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน
 - 5.3 ประเภทของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน
 - 5.4 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน
 - 5.5 การประเมินผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน
6. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ
 - 6.1 ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ
 - 6.2 ประเภทของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ
 - 6.3 องค์ประกอบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ
 - 6.4 ขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ
7. สถานการณ์เสมือนจริง
 - 7.1 ความเป็นมาของสถานการณ์เสมือนจริง
 - 7.2 ความหมายของสถานการณ์เสมือนจริง
 - 7.3 ลักษณะของสถานการณ์เสมือนจริง
 - 7.4 ประเภทของสถานการณ์เสมือนจริง
 - 7.5 รูปแบบการเรียนรู้ของสถานการณ์เสมือนจริง
 - 7.6 การเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้ของสถานการณ์เสมือนจริง
 - 7.7 ประโยชน์ของการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้ของสถานการณ์เสมือนจริง
8. ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 8.1 ความหมายของความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 8.2 องค์ประกอบของความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 8.3 ลักษณะของความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 8.4 ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 - 8.5 การสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 8.6 ปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
 - 8.7 การวัดและประเมินผลความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
9. ประสิทธิภาพของนวัตกรรมทางการศึกษา
 - 9.1 ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 - 9.2 ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

10.1 งานวิจัยในประเทศ

10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ในที่นี้ผู้วิจัยขออ้างอิงสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาจากการจัดกิจกรรมเรียนรู้ บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากสถานการณ์เสมือนจริงซึ่งเป็น ลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกันและเป็นภาษาต่างประเทศเหมือนกัน โดยมีผู้ กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากความ สถานการณ์เสมือนจริงไว้ ดังนี้

Jackson (2019) ได้อธิบายถึงความหมายของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การฝึกภาษาในสถานการณ์จำลองช่วยเพิ่มทักษะการสื่อสารในชีวิตจริง โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ ฝึกพูดในบริบทต่าง ๆ เช่น การสนทนาในร้านอาหาร หรือการประชุมทางธุรกิจ ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ สะท้อนความต้องการจริงในการใช้ภาษาในสังคม

Miller (2020) ได้อธิบายถึงความหมายของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การใช้สถานการณ์ที่จำลองสถานที่จริงในการฝึกภาษา เช่น การสั่งซื้อสินค้าออนไลน์หรือการถามทาง ช่วยให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับภาษาและสามารถสื่อสารได้อย่างมั่นใจในสถานการณ์ที่หลากหลาย

Chen (2021) ได้อธิบายถึงความหมายของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การจำลองสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานหรือการติดต่อธุรกิจช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการ พูดให้กับผู้เรียน โดยการจำลองสถานการณ์จริงจะช่วยให้เข้าใจภาษาในบริบทของอาชีพต่าง ๆ

Wang (2022) ได้อธิบายถึงความหมายของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การฝึกฝนภาษาผ่านสถานการณ์จำลองในห้องเรียนสามารถทำให้นักเรียนฝึกฝนทักษะการโต้ตอบใน บริบทต่าง ๆ ได้ดีขึ้น โดยเฉพาะการใช้ภาษาที่เหมาะสมในสถานการณ์ทางสังคมและการทำงาน

Thompson (2023) ได้อธิบายถึงความหมายของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การนำสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมาใช้ในการฝึกภาษา เช่น การถามเกี่ยวกับ สถานที่ท่องเที่ยว การจองตั๋ว หรือการสั่งอาหารในต่างประเทศ สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาใน สถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิต

Nguyen (2024) ได้อธิบายถึงความหมายของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การใช้สถานการณ์จำลองในการเรียนการสอนช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะภาษาได้อย่างมี ประสิทธิภาพ โดยการฝึกใช้ภาษาผ่านสถานการณ์ที่หลากหลายจะช่วยสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนใน การใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน

Lee (2024) ได้อธิบายถึงความหมายของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การออกแบบกิจกรรมที่จำลองสถานการณ์จริงในการเรียนภาษาช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ทักษะการฟัง และพูดในสถานการณ์ที่หลากหลาย และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปความหมายของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การใช้สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันมากให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในห้องเรียนให้มีความสามารถในการเรียนรู้จากการจัดกิจกรรม เช่น โรงแรม ร้านอาหาร สนามบิน หรืออื่นๆที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน

2. ประเภทของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ในที่นี้ผู้วิจัยขออ้างอิงสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาจากการจัดกิจกรรมเรียนรู้ บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากสถานการณ์เสมือนจริงซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกันและเป็นภาษาต่างประเทศเหมือนกัน โดยมีผู้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากสถานการณ์เสมือนจริงไว้ ดังนี้

Smith และ Brown (2021) ได้บอกประเภทของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการฝึกภาษาไว้ ดังนี้

สถานการณ์ทางวิชาการ (Academic Situations) การบรรยายในห้องเรียน (Lectures): การบรรยายในห้องเรียนเป็นโอกาสที่นักเรียนจะต้องฟังและเข้าใจเนื้อหาวิชาต่าง ๆ นักเรียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเพื่อถามคำถามหรือแสดงความคิดเห็น เช่น

1. การนำเสนอรายงาน (Presentations): นักเรียนมักจะต้องทำการนำเสนอผลการศึกษาหรือผลงานวิจัยในห้องเรียน การนำเสนอเป็นโอกาสที่สำคัญในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้ชัดเจนและเป็นระบบ

2. การเขียนบทความทางวิชาการ (Academic Writing): การเขียนงานวิจัยหรือบทความวิชาการที่มีการใช้ศัพท์และรูปแบบภาษาเฉพาะเป็นสิ่งที่ต้องฝึกฝนอย่างหนัก นักเรียนต้องเข้าใจวิธีการอ้างอิงและการใช้ภาษาเพื่ออธิบายผลการศึกษาอย่างถูกต้อง

Nguyen และ Lee (2022) ได้บอกประเภทของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการฝึกภาษา ดังนี้

สถานการณ์ทางธุรกิจ (Business Situations) สถานการณ์ทางธุรกิจคือการใช้ภาษาอังกฤษในองค์กรหรือการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารกับเพื่อนร่วมงานและลูกค้า ตัวอย่างของสถานการณ์ทางธุรกิจ ได้แก่:

1. การประชุมทางธุรกิจ (Business Meetings): ในการประชุมธุรกิจ, การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้การตัดสินใจและการทำงานร่วมกันดำเนินไปอย่างราบรื่น

2. การเจรจาต่อรอง (Negotiations): การเจรจาสัญญาหรือข้อกำหนดต่าง ๆ ในการทำธุรกิจจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการเจรจาอย่างระมัดระวังและมีความชัดเจน

3. การให้บริการลูกค้า (Customer Service): ในงานบริการลูกค้า, การสื่อสารต้องเน้นความสุภาพและการตอบสนองที่รวดเร็วเพื่อให้ลูกค้าได้รับประสบการณ์ที่ดี

Johnson (2023) ได้บอกประเภทของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการฝึกภาษา ดังนี้

สถานการณ์ในชีวิตประจำวัน (Everyday Situations) สถานการณ์ในชีวิตประจำวันมักเกิดขึ้นบ่อยและต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในบริบทต่าง ๆ เช่น

1. การซื้อของในร้านค้า (Shopping Conversations): ในการซื้อของในร้านค้า, ผู้ซื้อและพนักงานต้องใช้ภาษาอังกฤษในการถามรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้า หรือราคาสินค้า

2. การเดินทางและการจองที่พัก (Travel and Hotel Booking): การสื่อสารเกี่ยวกับการเดินทางหรือการจองที่พักจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการขอข้อมูลเกี่ยวกับทัวร์ การจองโรงแรม หรือการเดินทาง

3. การสนทนาในร้านอาหาร (Restaurant Conversations): การสั่งอาหารในร้านอาหารเป็นการใช้ภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างสำคัญในการเข้าใจเมนูและการสื่อสารกับพนักงานร้าน

Rodríguez (2024) ได้บอกประเภทของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการฝึกภาษา ดังนี้

สถานการณ์ในโลกดิจิทัล (Digital Communication Situations) ในยุคดิจิทัล, การใช้ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการสื่อสารออนไลน์ เช่น

1. การสื่อสารในโซเชียลมีเดีย (Social Media Communication): การโพสต์ความคิดเห็นและการตอบสนองในโซเชียลมีเดีย เช่น Facebook หรือ Twitter, การใช้ภาษาอังกฤษในโซเชียลมีเดียมีบทบาทในการแบ่งปันความคิดเห็นหรือข้อมูลกับผู้คนทั่วโลก

2. การเรียนรู้ออนไลน์และอีเลิร์นนิง (Online Learning and E-learning): การใช้ภาษาอังกฤษในสื่อการเรียนรู้ทางออนไลน์เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในรูปแบบต่าง ๆ เช่น บทเรียนออนไลน์หรือการทำข้อสอบในรูปแบบออนไลน์

3. การเขียนบล็อกและเนื้อหาออนไลน์ (Blogging and Content Writing): การเขียนบล็อกหรือบทความในเว็บไซต์ต่าง ๆ ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแบ่งปันความรู้และประสบการณ์ส่วนตัว

Chen และ Adams (2023) ได้บอกประเภทของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการฝึกภาษา ดังนี้

สถานการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรม (Social and Cultural Situations) การใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมสามารถเกิดขึ้นได้ในหลาย ๆ สถานการณ์ที่มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือประสบการณ์เช่น

1. การสนทนาเกี่ยวกับวัฒนธรรมและประเพณี (Cultural Discussions): การสนทนาเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่แตกต่างกันระหว่างประเทศเป็นสถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเข้าใจและเคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรม

2. การเข้าร่วมกิจกรรมสังคม (Social Gatherings): การเข้าร่วมกิจกรรมสังคม เช่น งานเลี้ยงหรือการจัดงานพบปะกับเพื่อน ๆ ถือเป็นโอกาสที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาและสร้างความสัมพันธ์

สรุปประเภทของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษนั้นมีหลายหลายสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ และมีลักษณะในการใช้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันด้วยเช่นกัน การฝึกฝนทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษโดยผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดของ Johnson เป็นต้นแบบในการสร้างสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนที่นักเรียนจะได้ใช้ภาษาอังกฤษผ่านการเลือกซื้อเสื้อผ้า, การเลือกเมนูอาหาร และการจองห้องพักที่โรงแรมได้จากสถานการณ์ที่นักเรียนจะได้เจอในชีวิตประจำวันและสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้

3. ขั้นตอนของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ในที่นี้ผู้วิจัยขออ้างอิงสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาจากการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากสถานการณ์เสมือนจริงซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกันและเป็นภาษาต่างประเทศเหมือนกัน โดยมีผู้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากสถานการณ์เสมือนจริงไว้ ดังนี้

Smith และ Brown (2021) ได้อธิบายขั้นตอนของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

1. การเตรียมการ: ผู้สอนเลือกและปรับแต่งสถานการณ์จำลองเสมือนจริงที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และจัดเตรียมสื่อการสอนที่เกี่ยวข้อง เช่น คำศัพท์และสำนวนที่จำเป็น

2. การนำเสนอ: ผู้สอนแนะนำผู้เรียนเกี่ยวกับวิธีการใช้เทคโนโลยีเสมือนจริง และอธิบายบริบทของสถานการณ์จำลอง

3. การปฏิบัติ: ผู้เรียนเข้าสู่สถานการณ์จำลองเสมือนจริงและสวมบทบาทตามที่กำหนด โดยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

4. การสะท้อนผล: หลังจากการปฏิบัติ ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ได้รับ ปัญหาที่พบ และแนวทางการปรับปรุง

5. การประเมินผล: ผู้สอนประเมินทักษะการสื่อสารของผู้เรียน โดยพิจารณาจากความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว และความเหมาะสมของการใช้ภาษา

Johnson และ Lee (2022) ได้อธิบายขั้นตอนของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความต้องการ: ผู้สอนสำรวจความต้องการและระดับความสามารถของผู้เรียน เพื่อกำหนดสถานการณ์จำลองที่เหมาะสม
2. การออกแบบสถานการณ์: ผู้สอนสร้างสถานการณ์จำลองที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และกำหนดบทบาทสำหรับผู้เรียน
3. การฝึกซ้อม: ผู้เรียนฝึกซ้อมบทบาทในสถานการณ์จำลอง โดยได้รับคำแนะนำและการสนับสนุนจากผู้สอน
4. การดำเนินการจริง: ผู้เรียนดำเนินการสวมบทบาทในสถานการณ์จำลอง โดยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร
5. การประเมินและสะท้อนผล: ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันประเมินผลการปฏิบัติ และสะท้อนถึงประสบการณ์ที่ได้รับ

ศศิพัชร วงศ์รินทรามาเถี (2560) ได้อธิบายขั้นตอนของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษในการฝึกภาษาเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียน โดยการจำลองสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการใช้ภาษาในบริบทที่หลากหลายและซับซ้อน ซึ่งช่วยเสริมสร้างความมั่นใจและความสามารถในการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. การวิเคราะห์และกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เริ่มต้นด้วยการวิเคราะห์ความต้องการและระดับความสามารถของผู้เรียน จากนั้นกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน เช่น การพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียน วัตถุประสงค์เหล่านี้จะเป็นแนวทางในการออกแบบสถานการณ์จำลองที่เหมาะสม
2. การออกแบบสถานการณ์จำลอง สร้างสถานการณ์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนอาจพบเจอ เช่น การสั่งอาหารในร้านอาหาร การสัมภาษณ์งาน หรือการสนทนาในที่ทำงาน ควรระบุรายละเอียดของสถานการณ์ บทบาทของผู้เรียน และบริบทของการสนทนาอย่างชัดเจน
3. การเตรียมทรัพยากรและสื่อการสอน จัดเตรียมสื่อการสอนที่จำเป็นสำหรับสถานการณ์จำลอง เช่น บทสนทนา ตัวอย่างวิดีโอ หรือสื่อโสตทัศนอื่น ๆ นอกจากนี้ ควรเตรียมคำศัพท์และสำนวนที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. การดำเนินการสถานการณ์จำลอง แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มหรือคู่ เพื่อสวมบทบาทตามที่กำหนดในสถานการณ์ ผู้สอนควรสังเกตและให้การสนับสนุนเมื่อจำเป็น ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนการใช้ภาษาในบริบทที่กำหนด และพัฒนาทักษะการสื่อสารระหว่างกัน
5. การสะท้อนผลและการให้ข้อเสนอแนะ หลังจากการดำเนินการสถานการณ์จำลอง ควรมีการสะท้อนผลการปฏิบัติของผู้เรียน โดยผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นสามารถให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ภาษา การสื่อสาร และการปฏิบัติตัวในสถานการณ์ การสะท้อนผลนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเห็นจุดแข็งและจุดที่ต้องปรับปรุง

6. การประเมินผลการเรียนรู้ ประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนโดยใช้เกณฑ์ที่กำหนดไว้ล่วงหน้า เช่น ความถูกต้องของการใช้ภาษา ความคล่องแคล่วในการสื่อสาร และความสามารถในการปรับตัวในสถานการณ์ต่าง ๆ การประเมินผลนี้จะช่วยให้ผู้สอนทราบถึงประสิทธิภาพของการสอนและความก้าวหน้าของผู้เรียน

7. การปรับปรุงและพัฒนาการสอนนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะมาปรับปรุงการสอนและสถานการณ์จำลองในอนาคต เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการและระดับความสามารถของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

ขวัญฤทัย ธรรมกิจไพโรจน์ และคณะ (2566) ได้อธิบายขั้นตอนของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ ไว้ว่าเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้สูงสุด สามารถพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้และทักษะการคิดขั้นสูงให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า และมีความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนสามารถสร้างองค์ความรู้และจัดระบบการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ผ่านการ ลงมือปฏิบัติ หรือเกิดการเรียนรู้จากการลงมือทำตามขั้นตอน ดังนี้

1. การเตรียมการสถานการณ์จำลอง ในขั้นตอนนี้ ผู้สอนจะต้องเตรียมความพร้อมสำหรับการจัดกิจกรรมสถานการณ์จำลอง โดยมีรายละเอียดดังนี้:

1.1 กำหนดจุดประสงค์ของสถานการณ์จำลอง: ระบุวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนว่า ผู้เรียนควรจะได้รับความรู้หรือทักษะใดจากการเข้าร่วมกิจกรรมนี้

1.2 กำหนดบทบาทของผู้ร่วมกิจกรรมแต่ละคน: ระบุบทบาทและหน้าที่ของผู้เรียนแต่ละคนในสถานการณ์จำลอง เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปอย่างราบรื่น

1.3 เตรียมข้อมูลและเนื้อหา: จัดเตรียมข้อมูล เนื้อหา หรือสื่อการสอนที่จำเป็นสำหรับสถานการณ์จำลอง เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.4 กำหนดสถานการณ์ต่าง ๆ: สร้างสถานการณ์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนอาจพบเจอ

2. การแสดง ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนจะได้สวมบทบาทและดำเนินการตามสถานการณ์จำลองที่กำหนดไว้ โดยมีรายละเอียดดังนี้:

2.1 การสวมบทบาท: ผู้เรียนแต่ละคนจะสวมบทบาทตามที่ได้รับมอบหมาย และปฏิบัติตามสถานการณ์ที่กำหนด

2.2 การโต้ตอบและสื่อสาร: ผู้เรียนจะต้องโต้ตอบและสื่อสารกับผู้อื่นในสถานการณ์จำลอง โดยใช้ทักษะภาษาที่ได้เรียนรู้

2.3 การแก้ไขปัญหา: หากเกิดปัญหาหรืออุปสรรคในสถานการณ์ ผู้เรียนจะต้องใช้ทักษะการแก้ไขปัญหาเพื่อดำเนินการต่อไป

3. การอภิปรายกลุ่มหลังจากการแสดงสถานการณ์จำลองเสร็จสิ้น ผู้สอนและผู้เรียนจะร่วมกันอภิปรายและสะท้อนผลการเรียนรู้ โดยมีรายละเอียดดังนี้:

3.1 การสะท้อนผลการเรียนรู้: ผู้เรียนจะได้สะท้อนถึงประสบการณ์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรม และระบุสิ่งที่ได้เรียนรู้

3.2 การให้ข้อเสนอแนะ: ผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นจะให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสื่อสาร การใช้ภาษา และการปฏิบัติตัวในสถานการณ์จำลอง

3.3 การสรุปและประเมินผล: สรุปผลการเรียนรู้และประเมินความสำเร็จของกิจกรรม เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนในอนาคต

สรุปขั้นตอนของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ ต้องให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษ สถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันของนักเรียนเพื่อเป็นการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดของขวัญฤทัย ธรรมกิจไพโรจน์ และคณะเป็นต้นแบบของขั้นตอนของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ ในการออกแบบสถานการณ์เสมือนจริงผ่านการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

4. องค์ประกอบของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ในที่นี้ผู้วิจัยขออ้างอิงสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาจากการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากความสัมพันธ์เสมือนจริงซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกันและเป็นภาษาต่างประเทศเหมือนกัน โดยมีผู้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากความสัมพันธ์เสมือนจริงไว้ ดังนี้

Nguyen และ Lee (2022) ได้ระบุองค์ประกอบสำคัญของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. ผู้สื่อสาร (Communicators) ผู้สื่อสารประกอบด้วยผู้ส่งสาร (ผู้พูดหรือผู้เขียน) และผู้รับสาร (ผู้ฟังหรือผู้อ่าน) การเข้าใจบทบาทและความสัมพันธ์ระหว่างผู้สื่อสารเป็นสิ่งสำคัญในการเลือกใช้ภาษา เช่น การสื่อสารกับผู้บังคับบัญชาอาจต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการมากกว่าการสื่อสารกับเพื่อนร่วมงาน

2. วัตถุประสงค์ของการสื่อสาร (Purpose of Communication) วัตถุประสงค์ของการสื่อสารมีผลต่อการเลือกใช้ภาษาและโครงสร้างของข้อความ ตัวอย่างเช่น การสื่อสารเพื่อให้ข้อมูล การเจรจาต่อรอง หรือการสร้างความสัมพันธ์ การระบุวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. บริบท (Context) บริบทของการสื่อสารประกอบด้วยสภาพแวดล้อมทางกายภาพ สังคม และวัฒนธรรม การเข้าใจบริบทช่วยให้ผู้สื่อสารสามารถปรับการใช้ภาษาให้เหมาะสม เช่น การสื่อสารในที่ประชุมทางธุรกิจอาจต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการและหลีกเลี่ยงสแลง

4. ช่องทางการสื่อสาร (Channels of Communication) ช่องทางการสื่อสารหมายถึงวิธีการที่ข้อความถูกส่งผ่าน เช่น การสื่อสารด้วยวาจา การเขียน หรือการสื่อสารผ่านสื่อดิจิทัล การเลือกช่องทางที่เหมาะสมมีผลต่อความชัดเจนและประสิทธิภาพของการสื่อสาร

5. เนื้อหา (Content) เนื้อหาของการสื่อสารควรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และบริบท การเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมช่วยให้ผู้รับสารเข้าใจและตอบสนองได้อย่างถูกต้อง

6. รูปแบบภาษา (Language Style) การเลือกใช้รูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นสิ่งสำคัญ เช่น การใช้ภาษาทางการหรือไม่เป็นทางการ การใช้สำนวนหรือสแลง การปรับรูปแบบภาษาช่วยให้การสื่อสารเป็นธรรมชาติและเหมาะสมกับผู้รับสาร

7. ปฏิสัมพันธ์และข้อเสนอแนะ (Interaction and Feedback) การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมักเป็นกระบวนการสองทางที่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลและข้อเสนอแนะ การเปิดโอกาสให้ผู้รับสารแสดงความคิดเห็นหรือถามคำถามช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและปรับปรุงการสื่อสารการพิจารณาองค์ประกอบเหล่านี้ช่วยให้ผู้สื่อสารสามารถปรับการใช้ภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ และเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสาร

Van Lier (2022) และ Schmidt (2021) ได้อธิบายองค์ประกอบของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษของ Hymes (1981) และได้อธิบายองค์ประกอบเหล่านี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ดังนี้

1. ความสามารถทางวัจนภาษา (Linguistic Competence) ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษา คำศัพท์ และไวยากรณ์อย่างถูกต้อง การมีความรู้ในด้านนี้ช่วยให้ผู้สื่อสารสามารถสร้างประโยคที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน

2. ความสามารถทางวัจนปฏิบัติ (Pragmatic Competence) ความสามารถในการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบทและสถานการณ์ เช่น การเลือกใช้สำนวนหรือโทนเสียงที่เหมาะสมกับผู้ฟังหรือสถานการณ์เฉพาะ

3. ความสามารถทางวัจนสังคม (Sociolinguistic Competence) ความสามารถในการปรับการใช้ภาษาให้สอดคล้องกับบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรม เช่น การใช้คำสุภาพหรือการหลีกเลี่ยงหัวข้อที่อาจไม่เหมาะสมในบางวัฒนธรรม

4. ความสามารถทางวัจนปฏิสัมพันธ์ (Interactional Competence) ความสามารถในการจัดการกับการปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสาร เช่น การเริ่มต้นและสิ้นสุดการสนทนา การสลับบทบาทระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง หรือการใช้สัญญาณที่แสดงถึงความเข้าใจหรือความไม่เข้าใจ

5. ความสามารถทางวัจนวาทกรรม (Discourse Competence) ความสามารถในการเชื่อมโยงประโยคหรือข้อความให้เป็นเนื้อหาที่ต่อเนื่องและมีความหมาย การใช้คำเชื่อมและโครงสร้างที่ช่วยให้ข้อความมีความสอดคล้องและเป็นระบบ

EduFirst School (2022) ได้อธิบายองค์ประกอบของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. ความชัดเจน (Clear) การสื่อสารควรมีความชัดเจน ไม่คลุมเครือ เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจเนื้อหาที่ต้องการสื่ออย่างถูกต้อง การใช้คำที่ตรงประเด็นและหลีกเลี่ยงการใช้คำที่อาจก่อให้เกิดความสับสนเป็นสิ่งสำคัญ

2. ความถูกต้อง (Correct) ข้อมูลที่สื่อสารควรถูกต้องทั้งในด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา การใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ถูกต้องช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือและลดความเข้าใจผิด

3. ความครบถ้วน (Complete) การสื่อสารควรมีข้อมูลที่ครบถ้วนเพียงพอสำหรับผู้รับสารในการทำความเข้าใจและดำเนินการต่อไป การให้รายละเอียดที่จำเป็นและตอบคำถามที่อาจเกิดขึ้นช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. ความเป็นรูปธรรม (Concrete) การใช้ข้อมูลที่เป็นรูปธรรมและเฉพาะเจาะจงช่วยให้ผู้รับสารเข้าใจเนื้อหาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น การหลีกเลี่ยงคำที่คลุมเครือและการใช้ตัวอย่างที่ชัดเจนเป็นวิธีที่ดีในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

5. ความกระชับ (Concise) การสื่อสารควรกระชับ ตรงประเด็น และไม่ยืดเยื้อเกินไป การหลีกเลี่ยงข้อมูลที่ไม่จำเป็นช่วยให้ผู้รับสารไม่รู้สึกเบื่อหน่ายและสามารถเข้าใจเนื้อหาได้รวดเร็วขึ้น

6. ความสม่ำเสมอ (Consistent) การใช้ภาษาที่สม่ำเสมอและคงที่ช่วยให้การสื่อสารมีความเป็นมืออาชีพและลดความสับสน การเลือกใช้คำศัพท์ โทนเสียง และสไตล์การเขียนที่สอดคล้องกันเป็นสิ่งสำคัญ

7. ความสุภาพ (Courteous) การสื่อสารควรแสดงถึงความสุภาพและเคารพต่อผู้รับสาร การใช้ภาษาที่สุภาพและการแสดงความเข้าใจในมุมมองของผู้อื่นช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีและเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสาร

สรุปองค์ประกอบของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ ต้องมีผู้พูดและผู้ฟังในการสื่อสารของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษที่จะให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาที่มีองค์ประกอบให้ครบถ้วนไม่ใช่แค่การเลือกคำศัพท์หรือโครงสร้างประโยคที่ถูกต้องเพียงอย่างเดียว แต่ต้องนึกถึงบริบทที่จะต้องสื่อสารในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริงมีความคล่องตัวและเหมาะสมกับสถานการณ์ได้

5. กิจกรรมของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ในที่นี้ผู้วิจัยขออ้างอิงสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาจากการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากสถานการณ์เสมือนจริงซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกันและเป็นภาษาต่างประเทศเหมือนกัน โดยมีผู้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากสถานการณ์เสมือนจริงไว้ ดังนี้

Nguyen และ Lee (2022) ได้นำเสนอแนวทางการใช้กิจกรรมที่มุ่งเน้นการสื่อสารในห้องเรียนภาษาอังกฤษ (ESL) โดยเฉพาะกิจกรรมที่เน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง (task-based activities) ที่สามารถช่วยผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาผ่านการปฏิบัติจริง นอกจากนี้ยังกล่าวถึงบทบาทของการสอนและการออกแบบกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในลักษณะที่ใกล้เคียงกับการสื่อสารในชีวิตประจำวันไว้ ดังนี้

1. กิจกรรมที่มุ่งเน้นการสื่อสาร (Communicative Activities): นักวิจัยเสนอว่า กิจกรรมที่ออกแบบมาเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนควรมีลักษณะที่กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษา ในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ เช่น การพูดคุยกับเพื่อนร่วมชั้นในหัวข้อที่หลากหลายหรือการทำงาน กลุ่ม

2. การใช้วิธีการเรียนการสอนที่เป็นภารกิจ (Task-based Learning): การเรียนรู้ ที่เน้นภารกิจหรือการทำงานตามลำดับขั้นตอนเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาของผู้เรียน การเรียนรู้ผ่านภารกิจจะช่วยให้ผู้เรียนเห็นการใช้ภาษาในบริบทที่มีความหมายและ ใกล้เคียงกับชีวิตจริง

3. การใช้ภาษาในบริบทที่หลากหลาย: ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์ในการใช้ ภาษาในหลากหลายสถานการณ์ เช่น การเจรจาธุรกิจ การแก้ปัญหาหรือการทำการนำเสนอ การ เรียนรู้ที่มุ่งเน้นการสื่อสารจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและใช้ภาษาได้หลากหลายและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. การเรียนรู้แบบปฏิสัมพันธ์: การมีส่วนร่วมในการเรียนรู้กับเพื่อนร่วมชั้นช่วย เพิ่มโอกาสในการใช้ภาษาในบริบทที่หลากหลาย และมีผลต่อการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด

Wang และ Chen (2023) มุ่งเน้นที่การใช้วิธีการสอนแบบ TBLT (Task-Based Language Teaching) เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทที่เป็นธรรมชาติและสะท้อน ชีวิตจริงของผู้เรียน โดยพวกเขาเน้นกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริงใน สถานการณ์ที่มีการสื่อสารอย่างแท้จริง ดังนี้

1. การพัฒนาทักษะการสื่อสารผ่านการทำภารกิจ ได้แนะนำว่าผู้เรียนสามารถ พัฒนาทักษะการสื่อสารของตนเองได้ดีที่สุดผ่านการทำภารกิจ เช่น การเจรจาต่อรอง หรือการ อภิปรายประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับบริบทชีวิตจริง

2. การใช้สถานการณ์จริงในการสอน อธิบายว่า นักเรียนสามารถเข้าใจและฝึกฝน การใช้ภาษาผ่านการมีส่วนร่วมในสถานการณ์จริงที่เหมือนกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของพวกเขา การฝึกเช่นนี้ทำให้ผู้เรียนไม่เพียงแต่ได้ฝึกทักษะทางภาษาที่สำคัญ แต่ยังได้เรียนรู้การใช้ภาษาใน สถานการณ์ที่หลากหลาย

3. การกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม หมายถึง การกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่ช่วยให้พวกเขาารู้สึกว่าภาษาเป็นเครื่องมือที่สามารถใช้ในการสื่อสารในชีวิต จริงและสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้

4. การประเมินผลจากการปฏิบัติ การประเมินผลในวิธีการ TBLT มีความสำคัญ อย่างยิ่ง เนื่องจากมันช่วยวัดทักษะการสื่อสารจริงๆ ของผู้เรียนผ่านภารกิจที่ได้รับมอบหมาย เช่น การ ประเมินความสามารถในการพูดในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน หรือการเจรจาต่อรองใน สถานการณ์จำลอง

Schmidt (2021) จะอธิบายถึงกิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ การออกแบบกิจกรรมที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษสามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและใช้งานภาษาได้จริงในสถานการณ์จริง ๆ

1. กิจกรรมการสร้างบทสนทนา (Dialogue Construction) การฝึกฝนผู้เรียนในการสร้างบทสนทนาสามารถเป็นวิธีที่ดีในการสอนภาษา โดยเริ่มจากบทสนทนาสั้น ๆ ในสถานการณ์ที่ต่างกัน เช่น การสั่งอาหารในร้านอาหาร หรือการถามทางในสถานที่ต่างๆ วิธีการนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการใช้ภาษาในบทสนทนาที่มีการตอบกลับและมีบทบาทการสื่อสารที่หลากหลาย

2. กิจกรรมการทำงานกลุ่ม (Group Work Activities) การทำงานกลุ่มในชั้นเรียนภาษาอังกฤษช่วยส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการทำงานร่วมกัน สิ่งนี้ช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการร่วมมือสื่อสารและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในกลุ่ม ตัวอย่างเช่น การอภิปรายในกลุ่มเรื่องหนึ่งหรือการแสดงบทบาทสมมติที่จำลองสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การประชุมในที่ทำงาน

3. กิจกรรมการเล่าเรื่อง (Storytelling Activities) การฝึกการเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะของการเล่าเหตุการณ์หรือประสบการณ์ต่าง ๆ ด้วยคำพูดและโครงสร้างที่เหมาะสม กิจกรรมนี้สามารถช่วยในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ และกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน

4. กิจกรรมการทำสื่อการสอน (Creating Educational Media) กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำสื่อการสอน เช่น การทำบล็อก การสร้างวิดีโอ หรือการเขียนบทความต่าง ๆ สามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารผ่านรูปแบบที่หลากหลาย เช่น การทำพอดแคสต์หรือการเขียนบทความในหัวข้อที่น่าสนใจ กิจกรรมนี้ไม่เพียงแต่ฝึกการเขียนและการพูดเท่านั้น แต่ยังช่วยเสริมทักษะการคิดเชิงสร้างสรรค์และการแก้ปัญหาด้วย

5. กิจกรรมการเล่นบทบาทสมมติ (Role-Playing) การเล่นบทบาทสมมติถือเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมในการฝึกการสื่อสารภาษาอังกฤษ เนื่องจากช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะการใช้ภาษาในบริบทที่แตกต่างกัน โดยอาจจำลองบทบาทต่าง ๆ เช่น การเป็นลูกค้าย้านอาหาร การเจรจาต่อรองในที่ทำงาน หรือแม้กระทั่งสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน เช่น การพบปะและทักทายเพื่อนในงานปาร์ตี้

6. กิจกรรมการฟังและตอบคำถาม (Listening and Response Activities) กิจกรรมนี้ช่วยฝึกทักษะการฟังและการตอบสนองในภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจะได้ฝึกฟังบทสนทนาในบริบทต่าง ๆ และต้องตอบคำถามตามข้อมูลที่ได้ยิน กิจกรรมนี้สามารถใช้ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดให้มีประสิทธิภาพในสถานการณ์จริง

7. กิจกรรมการพัฒนาเนื้อหา (Content Development Activities) การพัฒนาเนื้อหาเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสร้างและจัดระเบียบข้อมูลต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น การเขียนรีวิวนสินค้าหรือบริการ หรือการอธิบายวิธีการทำสิ่งต่าง ๆ เช่น วิธีการทำอาหารหรือการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ กิจกรรมนี้จะช่วยเพิ่มทักษะการเขียนและการอธิบายในภาษาอังกฤษ

สรุปกิจกรรมของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษที่สามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนได้โดยต้องใช้กิจกรรมของการสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษผ่านภารกิจที่ครูสร้างมาจากกิจกรรมเสมือนจริง ซึ่งช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการสื่อสารที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันได้ โดยการจัดกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันช่วยให้นักเรียนเข้าใจและใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติ

6. ข้อดีของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ในที่นี้ผู้วิจัยขออ้างอิงสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาจากการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากสถานการณ์เสมือนจริงซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกันและเป็นภาษาต่างประเทศเหมือนกัน โดยมีผู้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากสถานการณ์เสมือนจริงไว้ ดังนี้

สมหมาย สมจิตต์ (2564) ได้บอกประโยชน์ของการใช้สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. การเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้มากขึ้นเมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรมที่จำลองสถานการณ์จริง
2. การพัฒนาทักษะการสื่อสาร นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารผ่านการมีส่วนร่วมในสถานการณ์จำลองที่ออกแบบมาอย่างดี
3. การส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา นักเรียนได้พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมสถานการณ์จำลอง
4. การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานนักเรียนรู้สึกสนุกสนานและมีความมั่นใจมากขึ้นเมื่อได้เรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลอง
5. การเตรียมความพร้อมสำหรับการสื่อสารในชีวิตจริงนักเรียนมีความพร้อมและมั่นใจในการสื่อสารในชีวิตจริงมากขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมสถานการณ์จำลอง

เฉลิมพล มีชัย (2567) ได้บอกประโยชน์ของการใช้สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. การพัฒนาทักษะการสื่อสารในบริบทที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง การใช้สถานการณ์จำลองช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการสื่อสารในบริบทที่เสมือนจริง เช่น การสั่งอาหารในร้านอาหาร การถามทาง หรือการสัมภาษณ์งาน ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและสามารถนำทักษะที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. การเสริมสร้างความมั่นใจและลดความกลัวในการใช้ภาษา การฝึกฝนผ่านสถานการณ์จำลองที่ปลอดภัยและไม่มี ความกดดัน ช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายและกล้าที่จะใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งส่งผลให้ความกลัวในการพูดหรือใช้ภาษาลดลง

3. การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การใช้สถานการณ์จำลองเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการเรียนรู้ ผ่านการทำกิจกรรมที่ต้องใช้ความคิดและการตัดสินใจ ซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน

4. การพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา สถานการณ์จำลองมักจะนำเสนอปัญหาหรือสถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องแก้ไข ซึ่งช่วยฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาในบริบทที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง

5. การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานและน่าสนใจ การเรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลองที่หลากหลายและสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน ช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานและกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

6. การส่งเสริมการทำงานร่วมกันและทักษะสังคม กิจกรรมสถานการณ์จำลองที่ต้องทำงานเป็นกลุ่ม ช่วยเสริมสร้างทักษะการทำงานร่วมกัน การสื่อสาร และการปรับตัวในสังคม ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในชีวิตประจำวัน

กนกวรรณ ดอนกวนเจ้า (2565) ได้บอกประโยชน์ของการใช้สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. การพัฒนาทักษะการสื่อสารผ่านสถานการณ์จริง นักเรียนมีความมั่นใจในการสื่อสารมากขึ้น และสามารถใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2. การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การออกแบบกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกฝนการสื่อสารผ่านบทบาทสมมติ เช่น การจำลองสถานการณ์การซื้อขายในตลาด ซึ่งช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างครบถ้วน

3. การใช้สื่อดิจิทัลในการเรียนการสอน การใช้วิดีโออยู่ทิวที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสถานการณ์จริงช่วยให้นักเรียนมีความสนใจและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนการฟังและการออกเสียงที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะการสื่อสาร

4. การประเมินผลและการปรับปรุงการเรียนการสอน การประเมินผลที่หลากหลาย เช่น การสังเกตพฤติกรรมสื่อสารของนักเรียน การทดสอบความรู้ความเข้าใจ และการสัมภาษณ์ เพื่อรวบรวมข้อมูลและนำมาปรับปรุงการสอนให้ตรงกับความต้องการและความสามารถของนักเรียน ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการใช้สถานการณ์จริงร่วมกับสื่อดิจิทัลช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านภาษาเพิ่มขึ้น

Nguyen และ Lee (2022) ได้บอกประโยชน์ของการใช้สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. การพัฒนาทักษะการสื่อสารในบริบทจริง การนำสถานการณ์จริงมาใช้ในการเรียนการสอนช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาในบริบทที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน ทำให้พวกเขาสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การจัดกิจกรรมที่จำลอง

สถานการณ์การสั่งอาหารในร้านอาหาร หรือการถามทาง ช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการสื่อสารในสถานการณ์จริงมากขึ้น

2. การเพิ่มความมั่นใจและลดความกลัวในการใช้ภาษา การฝึกฝนในสถานการณ์จริงช่วยลดความกลัวและความกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน เมื่อพวกเขาได้มีโอกาสฝึกฝนในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและได้รับการสนับสนุน ความมั่นใจในการสื่อสารจะเพิ่มขึ้น ส่งผลให้กล้าที่จะใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมากขึ้น

3. การส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การใช้สถานการณ์จริงในการเรียนการสอนกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ เนื่องจากพวกเขาเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนรู้ ทำให้มีแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนเอง นอกจากนี้ การทำงานร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นในกิจกรรมต่าง ๆ ยังเสริมสร้างทักษะการทำงานเป็นทีมและการสื่อสารระหว่างบุคคล

4. การประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ การนำสถานการณ์จริงมาใช้ในการประเมินผลช่วยให้ครูสามารถวัดความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนได้อย่างแท้จริง โดยการสังเกตการปฏิบัติในสถานการณ์ที่กำหนด ทำให้ได้รับข้อมูลที่ชัดเจนเกี่ยวกับจุดแข็งและจุดที่ต้องพัฒนา เพื่อปรับปรุงการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน

สรุปข้อดีสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ ถือว่าเป็นแนวทางสำคัญที่ช่วยให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารเท่านั้น แต่ยังช่วยสร้างความมั่นใจ กระตุ้นแรงจูงใจ และเสริมสร้างการเรียนรู้ที่มีส่วนร่วมของนักเรียนอีกด้วย

7. ข้อจำกัดของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ในที่นี้ผู้วิจัยขออ้างอิงสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมาจากการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากสถานการณ์เสมือนจริงซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกันและเป็นภาษาต่างประเทศเหมือนกัน โดยมีผู้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานจากสถานการณ์เสมือนจริงไว้ ดังนี้

วิริยา ตรีกุล และคณะ(2024) ได้บอกข้อจำกัดของการใช้สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. ข้อจำกัดด้านทรัพยากรและเวลา เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ใช้สถานการณ์จำลองต้องการการเตรียมการที่ละเอียดและใช้เวลามาก ครูผู้สอนต้องออกแบบสถานการณ์ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ นอกจากนี้ การจัดหาสื่อการสอนหรืออุปกรณ์ที่จำเป็นอาจต้องใช้งบประมาณเพิ่มเติม ซึ่งบางสถานศึกษาอาจไม่มีทรัพยากรเพียงพอ

2. ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและบริบท เป็นการนำสถานการณ์จำลองที่มาจากวัฒนธรรมหรือบริบทที่แตกต่างจากของนักเรียนอาจทำให้เกิดความสับสนหรือไม่เข้าใจ นักเรียนอาจไม่สามารถเชื่อมโยงกับสถานการณ์ที่นำเสนอได้ ทำให้การเรียนรู้ไม่เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

3. ความไม่มั่นใจและความกังวลของนักเรียน นักเรียนบางคนอาจรู้สึกไม่มั่นใจหรือกังวลเมื่อถูกขอให้แสดงบทบาทหรือสื่อสารในสถานการณ์จำลอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากพวกเขา ยังไม่มีความชำนาญในภาษาอังกฤษเพียงพอ ความกังวลนี้อาจส่งผลให้พวกเขาไม่กล้าแสดงออกหรือมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

4. การประเมินผลที่ยากลำบาก การวัดผลความสำเร็จของการเรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลองอาจเป็นเรื่องท้าทาย เนื่องจากการสื่อสารเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนและมีหลายปัจจัยที่ต้องพิจารณา การประเมินผลที่ไม่ชัดเจนอาจทำให้ครูผู้สอนไม่สามารถวางแผนการสอนที่เหมาะสมในอนาคตได้

5. การขาดแคลนการฝึกอบรมสำหรับครูผู้สอน ครูผู้สอนบางคนอาจไม่มีความรู้หรือทักษะในการออกแบบและดำเนินการสอนผ่านสถานการณ์จำลอง การขาดแคลนการฝึกอบรมหรือการสนับสนุนที่เพียงพออาจทำให้การนำวิธีการนี้ไปใช้ไม่ประสบความสำเร็จ

กนกวรรณ ดอนกวนเจ้า (2565) ได้บอกข้อจำกัดของการใช้สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. ความแตกต่างทางวัฒนธรรม การนำสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมต่างประเทศมาใช้ อาจทำให้นักเรียนรู้สึกไม่คุ้นเคยหรือไม่เข้าใจเนื้อหาอย่างถ่องแท้

2. การขาดแคลนทรัพยากร การสร้างสถานการณ์ที่สมจริงต้องการทรัพยากร เช่น สื่อการสอน อุปกรณ์ หรือสถานที่ ซึ่งบางครั้งโรงเรียนอาจไม่มีงบประมาณหรือสิ่งอำนวยความสะดวกเพียงพอ

3. ความยากในการออกแบบบทเรียน ครูต้องใช้เวลาและความพยายามในการออกแบบสถานการณ์ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้

4. การประเมินผลที่ซับซ้อน การวัดผลการเรียนรู้จากสถานการณ์จริงอาจยากกว่าการทดสอบแบบดั้งเดิม เนื่องจากต้องพิจารณาทักษะหลายด้านพร้อมกัน

5. ความต้านทานต่อการเปลี่ยนแปลง นักเรียนและครูบางคนอาจไม่คุ้นเคยกับวิธีการสอนแบบนี้ และอาจมีความต้านทานต่อการเปลี่ยนแปลงจากวิธีการสอนแบบดั้งเดิม

กาญจนา ณ ศรีสุข (2561) ได้บอกข้อจำกัดของการใช้สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. ความซับซ้อนในการออกแบบสถานการณ์จำลอง กล่าวถึง การสร้างสถานการณ์จำลองที่เหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ต้องใช้เวลาและความพยายามอย่างมาก ครูผู้สอนต้องมีความเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับเนื้อหาและวิธีการสอน เพื่อให้สถานการณ์จำลองมีความสมจริงและมีประสิทธิภาพ

2. ทรัพยากรและอุปกรณ์ที่จำเป็น กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลองอาจต้องใช้อุปกรณ์หรือสื่อการสอนเฉพาะทาง ซึ่งบางครั้งโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาอาจไม่มีงบประมาณหรือทรัพยากรเพียงพอในการจัดหา

3. ความแตกต่างระหว่างผู้เรียน กล่าวถึง ผู้เรียนแต่ละคนมีพื้นฐานและความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกัน การใช้สถานการณ์จำลองอาจไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนทุกคนได้อย่างทั่วถึง บางคนอาจรู้สึกท้อแท้เกินไป ในขณะที่บางคนอาจรู้สึกท้อง่ายเกินไป

4. การประเมินผลการเรียนรู้ กล่าวถึง การวัดผลความสำเร็จของผู้เรียนในสถานการณ์จำลองอาจเป็นเรื่องยาก เนื่องจากการประเมินทักษะการสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์ในสถานการณ์จำลองต้องใช้เกณฑ์ที่ซับซ้อนและอาจมีความเป็นอัตนัย

5. ความเครียดและความกังวลของผู้เรียน กล่าวถึง บางครั้งการนำผู้เรียนเข้าสู่สถานการณ์จำลองที่ต้องสื่อสารภาษาอังกฤษอาจทำให้เกิดความเครียดหรือความกังวล โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากผู้เรียนรู้สึกไม่มั่นใจในทักษะของตนเอง

จุฑามาศ พิมพิสิน (2565) ได้บอกข้อจำกัดของการใช้สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. ความซับซ้อนในการออกแบบและการนำไปใช้ กล่าวถึง การสร้างสถานการณ์จำลองที่มีประสิทธิภาพต้องการการวางแผนและการออกแบบที่ละเอียด ครูผู้สอนต้องมีความเข้าใจในเนื้อหาและวิธีการสอนอย่างลึกซึ้ง เพื่อให้สถานการณ์จำลองสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งอาจใช้เวลาและทรัพยากรมาก

2. ข้อจำกัดด้านทรัพยากรและอุปกรณ์ กล่าวถึง การนำสถานการณ์จำลองมาใช้ในห้องเรียนอาจต้องการอุปกรณ์หรือสื่อการสอนเฉพาะ เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ ซอฟต์แวร์ หรืออุปกรณ์เสริมอื่น ๆ ซึ่งบางโรงเรียนอาจไม่มีงบประมาณหรือทรัพยากรเพียงพอ ทำให้การนำสถานการณ์จำลองมาใช้เป็นไปได้ยาก

3. ความแตกต่างของผู้เรียน กล่าวถึง ผู้เรียนมีพื้นฐานและความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกัน การใช้สถานการณ์จำลองอาจไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนทุกคนได้ บางคนอาจรู้สึกว่ายากเกินไป ในขณะที่บางคนอาจรู้สึกท้อง่ายเกินไป ทำให้ผลการเรียนรู้ไม่สม่ำเสมอ

4. การประเมินผลการเรียนรู้ กล่าวถึง การวัดผลความสำเร็จของผู้เรียนในสถานการณ์จำลองอาจเป็นเรื่องท้าทาย เนื่องจากการประเมินทักษะการสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์ต้องใช้เกณฑ์ที่ซับซ้อน และอาจมีความเป็นอัตนัย ทำให้การประเมินผลไม่ชัดเจน

5. ความเครียดและความกังวลของผู้เรียน กล่าวถึง บางครั้งการนำผู้เรียนเข้าสู่สถานการณ์จำลองที่ต้องสื่อสารภาษาอังกฤษอาจทำให้เกิดความเครียดหรือความกังวล โดยเฉพาะหากผู้เรียนรู้สึกไม่มั่นใจในทักษะของตนเอง ส่งผลให้การเรียนรู้ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง

สรุปข้อจำกัดของสถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ แม้ว่า การใช้สถานการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ จะมีประโยชน์มากมาย แต่การพิจารณาข้อจำกัดเหล่านี้และการเตรียมการที่เหมาะสม จะช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้สอนควรเตรียมความพร้อมทั้งด้านเทคนิค การออกแบบกิจกรรม และการประเมินผลเพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่ดีที่สุด

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1. วิสัยทัศน์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

สรุปวิสัยทัศน์ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อแสวงหาความรู้และประกอบอาชีพ รวมถึงการศึกษาต่อในระดับสูง นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อเข้าใจและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมหลากหลายจากทั่วโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมของไทยไปสู่สังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ โดยเน้นการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาและการเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่าง

2. ความสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้อาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับทุกคนในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้นและมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

สรุปความสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศนักเรียนจะได้สื่อสารภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน การศึกษา และการแสวงหาความรู้ รวมถึงการประกอบอาชีพและสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของสังคมโลก ผ่านการเรียนรู้อาษาอังกฤษ ตลอดจนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในมุมมองที่หลากหลาย ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้ดีและมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ อีกทั้งยังช่วยให้เข้าถึงองค์ความรู้และข้อมูลที่หลากหลายได้ง่ายขึ้น

3. เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

สรุปเรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ นักเรียนจะได้สื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ และนำเสนอข้อมูลหรือความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังสามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้ดี โดยสามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ และสร้างสรรค์

4. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษาและความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษาและความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สรุปสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการเข้าใจข้อมูล, แสดงความคิด, แลกเปลี่ยนความคิดเห็น, และนำเสนอข้อมูลทั้งการพูดและเขียน รวมถึงเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรม และใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในการเรียนและอาชีพ.

5. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังนี้

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.1

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงง่ายๆ ที่ฟังและอ่าน	คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงในการทำอาหาร และเครื่องดื่ม การประดิษฐ์ การใช้ยา/ สลากยา การบอกทิศทาง ป้ายประกาศต่างๆ หรือการใช้อุปกรณ์ <ul style="list-style-type: none"> - คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over there./ Say it again/ Read and draw./ Put a/an...in/on/under a/an.../ Go to the window and open it./ Take out the book, open on page 17 and read it./ Don't go over there./ Don't be late. etc. - คำขอร้อง เช่น Please look up the meaning in a dictionary./ Look up the meaning in a dictionary, please./ Can/Could you help me, please?/ Excuse me, could you ...? etc. - คำแนะนำ เช่น You should read everyday./ Think before you speak./ คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่นเกมน Start./My turn./ Your turn./ Roll the dice./ Count the number./ Finish. etc. - คำสันธาน (conjunction) เช่น and/but/or - ตัวเชื่อม (connective words) เช่น First,... Second,...Third,... Next,... Then,... Finally,...etc.
2. อ่านออกเสียงข้อความ นิทาน และบท ร้อยกรอง (poem) สั้นๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน	ข้อความ นิทาน และบทร้อยกรอง การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น <ul style="list-style-type: none"> - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค - การแบ่งวรรคตอนในการอ่าน

ตาราง(ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
2. (ต่อ)	- การอ่านบทร้อยกรองตามจังหวะ
3. เลือก/ระบุประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (non-text information) ที่อ่าน	<p>ประโยค หรือข้อความ และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและ</p> <p>อาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นวงคำศัพท์สะสม ประมาณ 1,400-1,550 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)</p> <p>การตีความ/ถ่ายโอนข้อมูลให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น สัญลักษณ์ เครื่องหมาย กราฟ</p> <p>แผนภูมิ ตาราง ภาพสัตว์ สิ่งของ บุคคล สถานที่ต่างๆ โดยใช้ Comparison of adjectives/ adverbs/ Contrast : but, although/ Quantity words เช่น many/ much/ a lot of/ lots of/ some/ any/ a few/ few/ a little/ little etc.</p>
4. ระบุหัวข้อเรื่อง (topic) ใจความสำคัญ (main idea) และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทาน และเรื่องสั้น	<p>-บทสนทนา นิทาน เรื่องสั้น และเรื่องจากสื่อประเภทต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ โทรทัศน์ เว็บไซต์</p> <p>-การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน</p> <p>-คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่</p>

สรุปตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.1 นักเรียนจะสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้โดยการปฏิบัติตามคำสั่ง, คำขอร้อง, คำแนะนำ และการใช้คำเชื่อมต่างๆ เช่น and, but, or เพื่อให้การสื่อสารเข้าใจง่ายขึ้น นอกจากนี้ยังสามารถอ่านออกเสียงข้อความ นิทาน และบทร้อยกรองอย่างถูกต้อง รวมถึงเลือกประโยคและข้อความที่สัมพันธ์กับข้อมูลที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น กราฟ แผนภูมิ และภาพต่างๆ เพื่อเข้าใจและตีความข้อมูลได้ดีขึ้น นักเรียนยังสามารถระบุหัวข้อหลักและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนาและเรื่องสั้นได้ด้วย

ตาราง 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.2

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน	ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ การชักชวน ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิด และสำนวนการตอบรับ การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน
2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ และคำชี้แจง ตามสถานการณ์	คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจง
3. พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ เช่น Please.../..., please./ I'd like.../ I need.../ May/Can/Could...?/ Yes,../Please do./Certainly./ Yes, of course./ Sure./ Go right ahead./ Need some help?/ What can I do to help?/ Would you like any help?/ I'm afraid.../ I'm sorry, but.../ Sorry, but... etc.
4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม	คำศัพท์ สำนวน ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน
5. พูดและเขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบอย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า ทิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียดังดี ไม่ดี จากข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ ในชีวิตประจำวัน เช่น Nice/ Very nice./ Well done!/ Congratulations. I like... because... / I love...because.../I feel... because... I think.../ I believe.../ I agree/disagree... I don't believe.../ I have no idea.../ Oh no! etc.

สรุปตาราง 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.2 นักเรียนจะสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ โดยสามารถสนทนาเกี่ยวกับตัวเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ เช่น การทักทาย การขอโทษ และการแนะนำตัว ใช้คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงใน

สถานการณ์ต่างๆ รวมถึงการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธความช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังหรืออ่าน และแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นพร้อมเหตุผลประกอบ

ตาราง 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.3

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม ใกล้ตัว เช่น การเดินทาง การรับประทานอาหาร การเรียน การเล่นเกม กีฬา ฟังเพลง การอ่านหนังสือ การท่องเที่ยว
2. พูด/เขียน สรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ(theme) ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม	การจับใจความสำคัญ/แก่นสาระ การวิเคราะห์ความเรื่อง/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ เช่น ประสบการณ์ ภาพยนตร์ กีฬา เพลง
3. พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ	การแสดงความคิดเห็นและการให้เหตุผลประกอบเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว

สรุปตาราง 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.3 นักเรียนจะสามารถพูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตัวเอง กิจวัตรประจำวัน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เช่น การเดินทางหรือการท่องเที่ยว รวมถึงสรุปใจความสำคัญจากการวิเคราะห์เรื่องหรือเหตุการณ์ที่น่าสนใจและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ พร้อมเหตุผลสั้นๆ ประกอบ

6. คุณภาพผู้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนชื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือกรระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยายอธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการ

วิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมให้เหตุผลประกอบ

เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

สรุปคุณภาพผู้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนจะสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษในหลายด้าน เช่น การฟังและอ่านคำแนะนำ คำขอร้อง คำชี้แจง การเลือกและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความที่ฟังและอ่าน การสนทนาเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว ใช้ภาษาในการขอและให้ข้อมูล บรรยายแสดงความคิดเห็นและเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผล ใช้ภาษาและกิริยาท่าทางเหมาะสมกับสถานการณ์และบุคคล พร้อมการเปรียบเทียบและอธิบายความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรม การสื่อสารในชีวิตประจำวันและการศึกษาต่อ รวมถึงการใช้คำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำและการใช้ประโยคซับซ้อนในการสนทนาและการเขียน

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

Brown (2020) ได้กล่าวว่าทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง เป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ซึ่งไม่ได้อาศัยเพียงแค่ความสามารถทางไวยากรณ์หรือคำศัพท์ แต่ต้องพิจารณาทั้งปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรม และจิตวิทยาของผู้เรียน การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพหมายถึง ความสามารถในการส่งและรับข้อมูลได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสมกับบริบทของสถานการณ์

Smith and Johnson (2021) กล่าวถึง ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษว่าเป็นกระบวนการที่รวมถึงการเข้าใจและการประยุกต์ใช้ภาษาในชีวิตประจำวันทั้งในการพูดและการเขียน ทักษะการสื่อสารในภาษาอังกฤษนั้นเป็นการใช้เครื่องมือทางภาษาเพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันระหว่างบุคคล โดยที่การเข้าใจภาษาอย่างถูกต้องและการใช้มันอย่างมีประสิทธิภาพจะช่วยให้บุคคลสามารถทำงานในสถานการณ์ที่เป็นสากลได้อย่างมั่นใจ โดยเฉพาะในการทำงานและการศึกษาในต่างประเทศ ทักษะการสื่อสารยังเกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางความคิดและอารมณ์ โดยการปรับใช้ทักษะทางภาษาให้เหมาะสมกับบริบทและผู้ฟังก็เป็นสิ่งสำคัญไม่แพ้กัน

Turner (2023) กล่าวว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษคือการใช้ภาษาในบริบทที่หลากหลายเพื่อเชื่อมโยงความคิดและอารมณ์กับผู้อื่น ทักษะนี้ต้องประกอบด้วยความสามารถในการเลือกใช้คำและโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการเขียนในระดับที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ การใช้ภาษาภาษาอังกฤษที่ดีจึงไม่ใช่แค่การใช้คำที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่ต้องคำนึงถึงทักษะในการฟังและการตอบสนองให้เหมาะสมกับผู้ฟัง

Valette (1977) ได้กล่าวว่า การสื่อสารภาษาอังกฤษมิได้เป็นเพียงการพูดเพื่อออกเสียงคำพูดและการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่การพูดเป็นการทำให้คนอื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและถ้าจะให้ดีขึ้น การพูดต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย นอกจากนี้การพูดสื่อสารที่ดีนั้นลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา

Widdowson (1983) ได้กล่าวถึงการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง การพูดเป็นกิจกรรมที่มีชีวิตชีวาใน การติดต่อสื่อสาร โดยการพูดจะเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้าโดยผ่านทางคำพูดและการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารโดยการพูด มีทั้งการรับสารและส่งสารการพูดเกี่ยวข้องกับการส่งเสียง ท่าทาง การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อบริเวณหน้าและร่างกายทั้งหมด

เกษมพัฒน์ พูลสวัสดิ์ (2560) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสื่อกลางของโลกที่มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่ยาวนานเช่นเดียวกับภาษาอื่นๆ วิวัฒนาการของภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็นสามยุคสมัย ได้แก่ ภาษาอังกฤษยุคเก่า (Old English) ภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English) และภาษาอังกฤษยุคใหม่ (Modern English) ในแต่ละยุคมีผลมาจากเหตุการณ์และปรากฏการณ์ทางสังคม จากการศึกษาที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ยังมีการใช้อย่างกว้างขวาง วิวัฒนาการของภาษาอังกฤษจึงมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยอยู่ตลอดเวลา

ชยาพล ชมชัยยา (2560) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยไม่ต้องพะวงกับการใช้ไวยากรณ์หรือการออกเสียงตามหลักภาษา แต่สามารถทำให้ผู้รับสารเข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง สื่อความหมายได้เหมาะสมกับสถานการณ์

ภฤชมาศ พันธุ์มุสิก (2566) ได้ให้ความหมายของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง เป็นความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิด และความรู้สึกอย่างมีประสิทธิภาพผ่านทักษะทั้งสี่ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งแต่ละทักษะ

มีบทบาทสำคัญต่อกระบวนการสื่อสารในบริบทที่แตกต่างกัน ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไม่เพียงแต่หมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่ยังรวมถึงความสามารถในการเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และภาษากายให้เหมาะสมกับสถานการณ์และบริบททางสังคมอีกด้วย การพัฒนาทักษะเหล่านี้จะช่วยเพิ่มความมั่นใจและความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในการทำงานและการดำเนินชีวิตในสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษนั้นครอบคลุม 4 ด้านหลัก ได้แก่

1. การฟัง (Listening Skill): ความสามารถในการจับใจความสำคัญและเข้าใจเนื้อหาที่ฟังจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เช่น บทสนทนา การบรรยาย หรือสื่อมัลติมีเดีย

2. การพูด (Speaking Skill): ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารโต้ตอบทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและทางการ เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน หรือการนำเสนอข้อมูล

3. การอ่าน (Reading Skill): ความสามารถในการทำความเข้าใจและตีความเนื้อหาจากข้อความภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นบทความ ข่าว หรือเอกสารอื่น ๆ

4. การเขียน (Writing Skill): ความสามารถในการถ่ายทอดความคิดเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างมีโครงสร้างและชัดเจน เช่น การเขียนจดหมาย อีเมล หรือรายงาน

ณรงค์กร มโนจันทร์เพ็ญ (2563) ได้กล่าวว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการถ่ายทอดข้อมูล ความคิด และความรู้สึกได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งรวมถึงการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมกับบริบท นอกจากนี้ยังหมายถึงความสามารถในการเลือกใช้สำนวนและวิธีการสื่อสารที่เหมาะสมกับสถานการณ์และวัฒนธรรมของผู้สนทนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสามารถแบ่งออกเป็น 4 ด้านหลัก ได้แก่

1. การฟัง (Listening Skills): หมายถึงความสามารถในการเข้าใจคำพูด น้ำเสียง และบริบทของการสื่อสาร ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการตอบสนองอย่างเหมาะสม

2. การพูด (Speaking Skills): หมายถึงความสามารถในการออกเสียงอย่างชัดเจน ใช้ไวยากรณ์ถูกต้อง และแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติในสถานการณ์ต่าง ๆ

3. การอ่าน (Reading Skills): หมายถึงความสามารถในการทำความเข้าใจข้อมูลจากบทความ เอกสาร และข้อความภาษาอังกฤษที่หลากหลาย

4. การเขียน (Writing Skills): หมายถึงความสามารถในการเขียนข้อความ รายงาน หรืออีเมลให้มีความชัดเจนและสื่อสารได้ตรงตามวัตถุประสงค์

สรุปได้ว่า ความหมายของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้าโดยผ่านทางคำพูดและการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารโดยการพูด มีทั้งการรับสารและส่งสาร การพูดเกี่ยวข้องกับการส่งเสียง ท่าทาง การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อบริเวณหน้าและร่างกายทั้งหมด ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษที่จะสามารถใช้ในชีวิตประจำวัน

2. ความสำคัญของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

กรมวิชาการ (2545 : 67) ได้อธิบายถึงความสำคัญของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ว่า การสื่อสารมีความสำคัญเพราะจะทำให้ผู้พูดแสดงออกถึงความต้องการและความรู้สึกนึกคิดของผู้พูด โดยสามารถนำเรื่องที่พูดนั้นไปใช้ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันหรือการรายงานเหตุการณ์ต่างๆ ด้วยถ้อยคำที่กระชับสามารถเรียบเรียงคำพูดที่ได้ฟัง หรือสิ่งที่อ่าน เป็นคำพูดของตนเองได้อย่างคล่องแคล่ว และเมื่อสามารถพูดได้ก็ย่อมเข้าในสิ่งที่ผู้อื่นพูดทำให้ง่ายต่อการอ่านและเขียน

Brown (2022) ได้อธิบายถึงความสำคัญของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ว่า "ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในยุคโลกาภิวัตน์ โดยไม่เพียงแต่ช่วยให้บุคคลสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับสากล แต่ยังเป็นเครื่องมือในการเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างและขยายขอบเขตของโอกาสในการทำงานและการศึกษาในต่างประเทศ

Smith and Johnson (2021) ได้อธิบายถึงความสำคัญของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในการเข้าถึงข้อมูลระดับสากล การมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่ดีช่วยเพิ่มโอกาสในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารระหว่างประเทศ และเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลจากหลากหลายภูมิภาค

Turner (2023) ได้อธิบายถึงความสำคัญของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ว่า การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไม่ได้เพียงแต่ช่วยในการสร้างความเข้าใจ แต่ยังช่วยในการปรับตัวในสังคมที่มีความหลากหลายทางภาษาและวัฒนธรรม ซึ่งเป็นทักษะสำคัญที่จำเป็นในการอยู่ร่วมในสังคมโลกยุคปัจจุบัน

Widdowson (2020) ได้อธิบายถึงความสำคัญของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในปัจจุบันไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน และในสถานการณ์ทางธุรกิจ แต่ยังเป็นทักษะที่มีความจำเป็นในการเข้าถึงข้อมูลทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในระดับโลก ทักษะเหล่านี้จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลก

Valette (2021) ได้อธิบายถึงความสำคัญของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยงคนจากหลากหลายวัฒนธรรมและภูมิภาค การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษจึงไม่เพียงแต่ช่วยในการทำงานข้ามชาติ แต่ยังเปิดโอกาสในการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์จากผู้คนทั่วโลก

Zhang (2022) ได้อธิบายถึงความสำคัญของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นการพัฒนาทักษะที่ช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวในสภาพแวดล้อมทางการศึกษาและการทำงานที่มีความหลากหลายทางภาษา การใช้ภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาอาชีพและเสริมสร้างโอกาสทางการศึกษาในระดับสากล

ณรงค์กร มโนจันทร์เพ็ญ (2022) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ว่า "การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเตรียมพร้อมในโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพทำให้บุคคลสามารถเข้าถึงข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ได้สะดวกขึ้น และยังช่วยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและบุคคลจากภูมิภาคต่าง ๆ"

Srisook (2021) ได้อธิบายถึงความสำคัญของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในงานวิจัยว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนในห้องเรียน แต่ยังเป็นทักษะที่มีความสำคัญในโลกธุรกิจ การสื่อสารภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพจึงสามารถเสริมสร้างโอกาสในการทำงานในบริษัทระดับโลกและองค์กรข้ามชาติ

Garrison และ Sinclair (2020) ได้อธิบายถึงความสำคัญของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไว้ว่า การใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วถือเป็นหนึ่งในทักษะที่สำคัญที่สุดในการสร้างความสัมพันธ์ในระดับสากล การเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่เพียงแต่ช่วยในด้านการงานเท่านั้น แต่ยังสามารถเสริมสร้างความเข้าใจในวัฒนธรรมต่าง ๆ และขยายโอกาสในการเข้าถึงความรู้ระดับโลก

สรุปได้ว่า ความสำคัญของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการใช้เพื่อพูดแสดงออกถึงความต้องการและรับรู้ความต้องการของผู้ที่สื่อสารด้วย ซึ่งอาจรวมไปถึงการเจรจาเพื่อผลประโยชน์โดยใช้ถ้อยคำที่เป็นทางการเนื่องจากสถานการณ์ที่สื่อสารอยู่นั้นเป็นทางการ และถ้าใช้ในชีวิตประจำวันในการพบปะเพื่อเราอาจจะใช้คำพูดที่ใช้สื่อสารที่ไม่ต้องเป็นทางการในการสื่อสารได้

3. องค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

Brown (2023) กล่าวว่า องค์ประกอบในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย:

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammar Competence) หมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามโครงสร้าง โดยครอบคลุมถึงการใช้เสียง ศัพท์ และไวยากรณ์ ซึ่งช่วยให้ผู้พูดสามารถสื่อสารได้อย่างไม่ผิดพลาด

2. ความสามารถในการต่อเนื่องข้อความ (Discourse Competence) การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพต้องมีความสามารถในการเชื่อมโยงและต่อเนื่องบทสนทนาได้อย่างเหมาะสม โดยผู้พูดต้องสามารถเปิดและปิดการสนทนาและเชื่อมโยงเนื้อหาการพูดให้เกิดความราบรื่นและเข้าใจได้ง่าย

3. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ผู้พูดต้องมีความสามารถในการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมตามสถานการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรม โดยสามารถสร้างความสัมพันธ์ในสังคมผ่านภาษาที่สื่อถึงพฤติกรรมและการโต้ตอบในรูปแบบต่างๆ

4. ความสามารถด้านยุทธวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) ผู้พูดสามารถใช้กลยุทธ์ในการแก้ไขสถานการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างการสื่อสาร เช่น การใช้คำหรือการพูดซ้ำเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ต้องการจะสื่อ

Richards (2022) กล่าวว่า องค์ประกอบในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammar Competence) อธิบายถึงการใช้โครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งช่วยให้การสื่อสารมีความเข้าใจที่ชัดเจนและไม่เกิดความสับสน
2. ความสามารถในการต่อเนื่องข้อความ (Discourse Competence) การที่ผู้พูดสามารถสร้างข้อความที่มีการเชื่อมโยงอย่างมีเหตุผล โดยทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างส่นไหลและไม่ขาดตอน
3. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ผู้พูดต้องสามารถใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม เพื่อตอบสนองต่อความคาดหวังทางสังคมและสร้างความสัมพันธ์ที่ดี
4. ความสามารถด้านยุทธวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) เป็นความสามารถในการใช้กลยุทธ์ต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการสื่อสาร เช่น การใช้ภาษาทดแทนหรือตอบสนองต่อความไม่เข้าใจ

Hedge (2021) กล่าวว่า องค์ประกอบในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ (Grammar Competence) เกี่ยวข้องกับการใช้โครงสร้างทางภาษาอย่างถูกต้องในการสื่อสารในทุกสถานการณ์
2. ความสามารถในการเชื่อมโยงข้อความ (Discourse Competence) คือความสามารถในการสร้างข้อความที่มีความสมเหตุสมผลและสามารถนำไปใช้ในบริบทต่างๆ ได้อย่างราบรื่น
3. ความสามารถทางสังคม (Sociolinguistic Competence) เป็นการใช้ภาษาในสถานการณ์ทางสังคมที่ถูกต้องเพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. ความสามารถในการใช้กลยุทธ์ (Strategic Competence) ผู้พูดต้องสามารถใช้เทคนิคต่างๆ เช่น การแก้ปัญหามการสื่อสารหรือการปรับเปลี่ยนวิธีการพูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์

Kaur (2020) กล่าวว่า องค์ประกอบในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammar Competence) การใช้โครงสร้างทางภาษาและการใช้คำต่างๆ อย่างถูกต้อง ซึ่งช่วยให้การสื่อสารมีความชัดเจนและลดความสับสน
2. ความสามารถในการเชื่อมโยงข้อความ (Discourse Competence) ผู้พูดสามารถสร้างข้อความที่มีการเชื่อมโยงในลำดับที่เหมาะสม เพื่อให้การสนทนาไม่ขาดตอนและสามารถดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น
3. ความสามารถทางสังคม (Sociolinguistic Competence) การเลือกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม ทั้งในด้านการสร้างความสัมพันธ์และการเข้าใจบทบาททางสังคมของผู้พูด

4. ความสามารถด้านยุทธวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) ผู้พูดต้องสามารถใช้กลยุทธ์ต่างๆ เพื่อปรับปรุงและแก้ไขสถานการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างการสื่อสาร เช่น การใช้คำถามเพื่อยืนยันความเข้าใจ

Baker (2022) กล่าวว่า องค์ประกอบในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammar Competence): ผู้พูดต้องมีความเข้าใจในโครงสร้างของภาษาอังกฤษและสามารถใช้คำและวลีต่างๆ ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

2. ความสามารถในการต่อเนื่องข้อความ (Discourse Competence): หมายถึงความสามารถในการสร้างความต่อเนื่องระหว่างข้อความและการจัดระเบียบข้อมูลให้สมเหตุสมผล เพื่อให้การสื่อสารไม่ขาดตอนและมีความเข้าใจในสิ่งที่กล่าว

3. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence): การเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบททางสังคม โดยคำนึงถึงการใช้ภาษาตามอายุ, สถานะ, และวัฒนธรรมของผู้พูดและผู้ฟัง

4. ความสามารถด้านยุทธวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence): คือการใช้เทคนิคหรือกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นในการสื่อสาร เช่น การใช้คำถามเพื่อให้เกิดความชัดเจน

สมพร (2023) กล่าวว่า องค์ประกอบในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammar Competence) การใช้โครงสร้างภาษาที่ถูกต้องเพื่อให้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถสร้างความเข้าใจที่ชัดเจน

2. ความสามารถในการต่อเนื่องข้อความ (Discourse Competence) ผู้พูดสามารถสร้างบทสนทนาที่ต่อเนื่องและเข้าใจได้ โดยการเชื่อมโยงข้อคิดเห็นและคำพูดต่างๆ อย่างมีระเบียบ

3. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) เป็นความสามารถในการเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมต่างๆ เช่น การเลือกใช้คำพูดที่เหมาะสมตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

4. ความสามารถด้านยุทธวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) การใช้กลยุทธ์ต่างๆ เช่น การปรับคำพูดหรือวิธีการสื่อสารเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่ายขึ้น

สมบุญ (2021) กล่าวว่า องค์ประกอบในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammar Competence) การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เหมาะสมตามบริบทการพูดหรือเขียน ซึ่งช่วยให้ผู้พูดสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

2. ความสามารถในการต่อเนื่องข้อความ (Discourse Competence) ผู้พูดต้องสามารถจัดระเบียบข้อความและนำเสนอข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อลดการสูญเสียความหมายและความเข้าใจ

3. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ความสามารถในการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งรวมถึงการเข้าใจ บทบาทและสถานะของผู้พูดในสังคม

4. ความสามารถด้านยุทธวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) ความสามารถในการปรับใช้กลยุทธ์ต่างๆ เช่น การเลือกคำหรือรูปแบบการสื่อสารเพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ สูงสุด

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ คือ การสื่อสารภาษาอังกฤษ เป็นทักษะเริ่มต้นของการสื่อสารทางภาษา และยังทำให้เกิดการสื่อสารที่ทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ในภาษาที่จะสื่อสารออกไปโดยจะต้องมีองค์ประกอบในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ได้แก่ 1) ความสามารถ ด้านไวยากรณ์ 2) ความสามารถในการต่อเนื่องข้อความ และ 3) ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม จึงจะครบถ้วนขององค์ประกอบของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้นำองค์ประกอบของ บรรณานุกรมใช้ในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน

5. การวัดและประเมินผลของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

Clark (1972) กล่าวถึง ระบบการให้คะแนนวัดความสามารถ โดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับ เริ่มจากระดับที่ 1 จนถึงระดับที่ 4 โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 ยังพูดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดบ่อยมาก และฟังไม่เข้าใจ

ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้องพูดได้

คำศัพท์(Vocabulary)

ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยมาก แต่ใช้ถูกต้องในสถานการณ์ต่างๆ ได้

ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ เลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม

ระดับที่ 4 สื่อความหมายได้และใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

ไวยากรณ์(Grammar)

ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง

ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษา

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับที่ 1 พูดแล้วหยุดคิดนาน พูดไม่ต่อเนื่อง โต้ตอบการสนทนาไม่ได้ 10

ระดับที่ 2 โต้ตอบสนทนาไม่ได้แต่พยายามพูดต่อ โดยการเริ่มต้นใหม่

ระดับที่ 3 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติแต่ก็มีสะดุดเป็นบางครั้ง
 ระดับที่ 4 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติมีความคล่องแคล่วต่อเนื่องในการ
 สนทนาหยุดได้ถูกจังหวะเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

Jane Smith (2023) ได้พัฒนาเกณฑ์การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยแบ่ง
 ออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับ 1: ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ

ระดับ 2: ออกเสียงผิดบ้าง ผู้ฟังต้องพยายามเข้าใจ

ระดับ 3: ออกเสียงถูกต้องเป็นส่วนใหญ่

ระดับ 4: ออกเสียงถูกต้องเกือบทั้งหมด

ระดับ 5: ออกเสียงถูกต้องทั้งหมด

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1: ใช้โครงสร้างประโยคผิดบ่อยครั้ง ทำให้ความหมายคลาดเคลื่อน

ระดับ 2: ใช้โครงสร้างประโยคผิดบ้าง แต่ยังสามารถสื่อสารได้

ระดับ 3: ใช้โครงสร้างประโยคถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับ 4: ใช้โครงสร้างประโยคถูกต้องเกือบทั้งหมด

ระดับ 5: ใช้โครงสร้างประโยคถูกต้องทั้งหมด

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1: มีคลังคำศัพท์จำกัดมาก ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับ 2: ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยครั้ง ทำให้การสื่อสารยาก

ระดับ 3: ใช้คำศัพท์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่

ระดับ 4: ใช้คำศัพท์ได้หลากหลายและถูกต้อง

ระดับ 5: ใช้คำศัพท์ได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสม

4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับ 1: พูดติดขัดบ่อยครั้ง ทำให้การสื่อสารไม่ต่อเนื่อง

ระดับ 2: พูดติดขัดบ้าง แต่ยังสามารถสื่อสารได้

ระดับ 3: พูดได้ต่อเนื่อง มีหยุดบ้างเล็กน้อย

ระดับ 4: พูดได้คล่องแคล่ว มีหยุดน้อยมาก

ระดับ 5: พูดได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับ 1: ไม่เข้าใจหรือเข้าใจน้อยมากในสิ่งที่ฟัง

ระดับ 2: เข้าใจบางส่วน แต่ต้องการการอธิบายเพิ่มเติม

ระดับ 3: เข้าใจได้เป็นส่วนใหญ่ แต่ยังมีบางจุดที่ไม่ชัดเจน

ระดับ 4: เข้าใจได้เกือบทั้งหมด

ระดับ 5: เข้าใจได้ทั้งหมดโดยไม่มีปัญหา

Harris (1990: 84) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนน 5 อย่างคือ การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความเข้าใจ โดยแต่ละเกณฑ์มีการประเมินผล 5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงมาก จึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมาก ยากแก่การทำความเข้าใจในคำพูดที่ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำ

ระดับที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถเข้าใจได้มีการออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดออกเสียงได้ดีแต่ก็มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิดและเรียงตามลำดับคำไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่ายๆ ได้แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อยๆ และทำให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง จนทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำ โดยมีข้อผิดพลาดน้อยมาก และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิด เนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัดและทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษ

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดในประโยคที่ใช้ในการสนทนา เนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์วลีและสำนวนได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมาก จึงทำให้การสนทนาสื่อสารไม่รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนา บ่อยครั้งเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนัก เนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด แต่มีการสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำๆ เนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูดที่จะสื่อสาร

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้า

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน และมีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง

Thornbury (2005) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษดังนี้

1. การสัมภาษณ์ ทำได้โดยเรียกผู้เรียนเข้ามาในห้องที่ละคน เพื่อทำการสัมภาษณ์ การทดสอบลักษณะนี้ถูกวิจารณ์ว่าไม่มีความเป็นปรนัยเพราะขึ้นอยู่กับคำถามบรรยากาศและผู้สัมภาษณ์ กรณีเช่นนี้แก้ไขโดยก่อนสัมภาษณ์ มีการพูดคุยเรื่องทั่วไปเล็กน้อยการใช้เทคนิคอื่นๆ เช่น ให้ผู้เรียนตอบคำถามจากภาพ หรือให้ผู้เรียนเลือกหัวข้อที่จะสัมภาษณ์ก่อนการสัมภาษณ์ก็ทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ ลดความตื่นเต้น ทำให้การทดสอบแบบนี้เที่ยงตรงมากขึ้น

2. การพูดสด (Live Monologue) ผู้สอบเลือกหัวข้อที่จะพูด แล้วพูดสั้นๆ เป็นเวลา 3-5 นาที ถ้ามีคนฟังก็จะเป็นการดีที่จะเปิดโอกาสให้ผู้ฟังตั้งคำถาม ซึ่งจะวัดความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างทันทีและอัตโนมัติอีกด้วย การทดสอบชนิดนี้ถือว่ามีความเที่ยงตรงมาก

3. การบันทึกเสียงพูด การทดสอบเทคนิคนี้ลดความตื่นเต้นเพราะไม่ต้องพูดต่อหน้าผู้คน เป็นการทดสอบแบบไม่เป็นทางการ การทดสอบเช่นนี้เป็นการใช้ภาษาตามธรรมชาติมากกว่าการพูดสด

4. บทบาทสมมติ บทบาทสมมตินอกจากเป็นกิจกรรมฝึกพูดแล้วยังใช้เป็นรูปแบบในการทดสอบได้อีกด้วย สถานการณ์ของบทบาทสมมติที่ใช้ในการทดสอบไม่ควรซ้ำซ้อนหรือใช้จินตนาการมากเหมือนกับการฝึกพูดในชั้นเรียน ทางที่ดีควรเตรียมข้อมูลให้ผู้สอบใช้ประกอบบทบาทสมมติด้วย เช่น แจกข้อมูลหรือโบว์ชัวร์การท่องเที่ยว ให้ผู้สอบแสดงบทบาทสมมติอาจจะเป็นการจองตั๋วหรือจองโรงแรมก็ได้

5. การอภิปราย การทดสอบเทคนิคนี้คล้ายกับบทบาทสมมติเพียงแต่ไม่ต้องแสดงบทบาทของคนอื่นให้แสดงเป็นตัวเอง ส่วนเกณฑ์การวัดและประเมินนั้น มี 2 ลักษณะ คือ ให้คะแนนในภาพรวมเรียกว่า Holistic Scoring และการให้คะแนนแยกตามภาระงานเรียกว่า Analytic Scoring การให้คะแนนในภาพรวมมีข้อดี คือ รวดเร็ว และสำหรับการทดสอบที่ไม่เป็นทางการก็น่าจะใช้ได้ การให้คะแนนแยกส่วนย่อย ใช้เวลานานแต่น่าเชื่อถือและสามารถรู้ได้ว่าส่วนใดที่ผู้เรียนทำคะแนนไม่ได้ ส่วนใดทำได้มากหรือน้อยเพียงใด เป็นการวัดอย่างละเอียด แต่มีข้อเสีย คือ ในกรณีที่คะแนนย่อยอาจจะมองไม่เห็นภาพรวมของคะแนนชัดเจน จึงไม่ควรกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเกิน 4-5 เกณฑ์ สำหรับ CELS Test of Speaking (Cambridge Certificate in English Language Speaking Skills) ใช้เกณฑ์ 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ (Grammar and Vocabulary)
2. ด้านเนื้อหา (Discourse Management)
3. ด้านการออกเสียง (Pronunciation)
4. ด้านการปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสาร (Interaction Communication)

หมายถึง การปฏิสัมพันธ์กับคู่สนทนา ทำทางต่างๆ ในขณะการพูดและบทบาทในการเป็นผู้พูดและผู้ฟัง

นงนุช เพ็ญศรี (2567) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับ 1: มีปัญหาการออกเสียงมาก ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ

ระดับ 2: ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง ผู้ฟังต้องพยายามอย่างมากในการเข้าใจ

ระดับ 3: ออกเสียงผิดบ้าง แต่ยังพอเข้าใจได้

ระดับ 4: ออกเสียงถูกต้องเกือบทั้งหมด มีความผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับ 5: ออกเสียงถูกต้องชัดเจน เทียบเท่าเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1: ใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง ทำให้ความหมายคลาดเคลื่อน

ระดับ 2: ใช้ไวยากรณ์ผิดบ้าง แต่ยังสามารถสื่อสารได้

ระดับ 3: ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับ 4: ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องเกือบทั้งหมด

ระดับ 5: ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องทั้งหมด

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1: มีคลังคำศัพท์จำกัดมาก ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับ 2: ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยครั้ง ทำให้การสื่อสารยาก

ระดับ 3: ใช้คำศัพท์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่

ระดับ 4: ใช้คำศัพท์ได้หลากหลายและถูกต้อง

ระดับ 5: ใช้คำศัพท์ได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสม

4. ความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency)

ระดับ 1: พูดติดขัดบ่อยครั้ง ทำให้การสื่อสารไม่ต่อเนื่อง

ระดับ 2: พูดติดขัดบ้าง แต่ยังสามารถสื่อสารได้

ระดับ 3: พูดได้ต่อเนื่อง มีหยุดบ้างเล็กน้อย

ระดับ 4: พูดได้คล่องแคล่ว มีหยุดน้อยมาก

ระดับ 5: พูดได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับ 1: ไม่เข้าใจหรือเข้าใจน้อยมาก

ระดับ 2: เข้าใจบ้าง แต่ต้องการการอธิบายเพิ่มเติม

ระดับ 3: เข้าใจเนื้อหาส่วนใหญ่

ระดับ 4: เข้าใจเกือบทั้งหมด

ระดับ 5: เข้าใจทั้งหมดโดยไม่มีปัญหา

บงกชกร มัทนานันท์ (2567) ได้พัฒนาเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1: ใช้โครงสร้างประโยคผิดบ่อยครั้ง ทำให้ความหมายคลาดเคลื่อน

ระดับ 2: ใช้โครงสร้างประโยคผิดบ้าง แต่ยังสามารถสื่อสารได้

ระดับ 3: ใช้โครงสร้างประโยคถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับ 4: ใช้โครงสร้างประโยคถูกต้องเกือบทั้งหมด

ระดับ 5: ใช้โครงสร้างประโยคถูกต้องทั้งหมด

2. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับ 1: ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ

ระดับ 2: ออกเสียงผิดบ้าง ผู้ฟังต้องพยายามเข้าใจ

ระดับ 3: ออกเสียงถูกต้องเป็นส่วนใหญ่

ระดับ 4: ออกเสียงถูกต้องเกือบทั้งหมด

ระดับ 5: ออกเสียงถูกต้องทั้งหมด

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1: มีคลังคำศัพท์จำกัดมาก ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับ 2: ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยครั้ง ทำให้การสื่อสารยาก

ระดับ 3: ใช้คำศัพท์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่

ระดับ 4: ใช้คำศัพท์ได้หลากหลายและถูกต้อง

ระดับ 5: ใช้คำศัพท์ได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสม

4. ปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร (Interaction and Communication)

ระดับ 1: ไม่สามารถตอบสนองหรือโต้ตอบในการสื่อสารได้

ระดับ 2: ตอบสนองช้าและไม่ตรงประเด็น

ระดับ 3: ตอบสนองได้พอใช้ แต่ยังขาดความมั่นใจ

ระดับ 4: ตอบสนองได้ดี มีความมั่นใจ

ระดับ 5: ตอบสนองได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ

5. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับ 1: พุดตืดขัดบ่อยครั้ง ทำให้การสื่อสารไม่ต่อเนื่อง

ระดับ 2: พุดตืดขัดบ้าง แต่ยังพอสื่อสารได้

ระดับ 3: พุดได้ต่อเนื่อง มีหยุดบ้างเล็กน้อย

ระดับ 4: พุดได้คล่องแคล่ว มีหยุดน้อยมาก

ระดับ 5: พุดได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลของทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ คือการประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาแล้ว ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติแบบ Rubric Score โดยดัดแปลงจากเกณฑ์การประเมินการพูดของคลากส์ ประกอบด้วย ความถูกต้อง ความคล่องแคล่วและความต่อเนื่อง และการแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบพูด

พูน ปณ ทิโต ชเว

ตาราง 4 เกณฑ์การประเมินการสื่อสารภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนนการสื่อสารภาษาอังกฤษ					
	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
1. การออกเสียง	ออกเสียงผิด 0-1 ครั้ง	ออกเสียงผิด 2-3 ครั้ง	ออกเสียงผิด 3-4 ครั้ง	ออกเสียงผิด 5 ครั้ง	ออกเสียงผิดมากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป	พูดไม่ได้
2. ความคล่องแคล่ว	พูดไม่ผิดหลัก ไวยากรณ์ พูดไม่สะดุด และใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูดสะดุด ชัดเจน 1-3 ครั้ง แต่ใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูดสะดุด ชัดเจน 1-3 ครั้ง และใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และพูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง แต่ใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และพูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง และใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดไม่ได้
3. การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบพูด	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบทบรรยาย อย่างเป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบทบรรยาย มีท่าทาง แต่ขาดความเป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบทบรรยาย ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือนอ่าน ไม่เป็นธรรมชาติ ขาดความสนใจ	พูดได้น้อยมาก ไม่สามารถสื่อสารได้	พูดไม่ได้

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

Ung (2021) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยเน้นการฝึกฝนความสามารถในการเข้าใจและสื่อสารในบริบทต่างๆ ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในโลกปัจจุบันที่เชื่อมโยงถึงกันมากขึ้น ทักษะเหล่านี้ไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ยังสามารถปรับตัวและมีส่วนร่วมในการสนทนาในบริบททางสังคมที่หลากหลาย เช่น การสนทนาในที่ทำงานหรือการมี

ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลจากวัฒนธรรมที่ต่างกันอย่างนี้ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยังให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจทั้งข้อความและความหมายที่แฝงอยู่ในบทสนทนาได้ดียิ่งขึ้น

Kormos and Csizer (2020) กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสาร โดยมุ่งเน้นไปที่การปรับตัวและการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์ที่หลากหลาย พวกเขาชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ต่างกันอย่างนี้ และรู้จักปรับทักษะการสื่อสารให้เหมาะสมกับบริบทต่างๆ ที่พบเจอ ทั้งในระดับสังคมและระดับวัฒนธรรม การเรียนรู้ที่เน้นการฝึกปฏิบัติจริงจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความมั่นใจในการสื่อสารและสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมในทุกสถานการณ์ นอกจากนี้ การฝึกการสื่อสารยังช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาไม่เพียงแต่ทักษะด้านภาษาเท่านั้น แต่ยังสามารถสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นๆ ได้ดีขึ้น ทั้งในระดับบุคคลและในระดับสังคม

Stern (2022) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในยุคปัจจุบันนั้นต้องการการพัฒนาทักษะที่หลากหลาย ซึ่งไม่เพียงแต่เน้นในเรื่องของการเรียนรู้ทางภาษาหรือทฤษฎีภาษาเท่านั้น แต่ยังคงพิจารณาถึงสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนจะต้องเผชิญ โดยการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาในบริบทที่ต่างกันอย่างนี้ ไม่ว่าจะเป็นในชีวิตประจำวัน การทำงาน หรือการติดต่อสื่อสารกับบุคคลจากหลากหลายวัฒนธรรม การเรียนรู้ในรูปแบบนี้ทำให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวได้ดีขึ้นในสภาพแวดล้อมที่หลากหลายและมีความซับซ้อนทางภาษาและสังคม นอกจากนี้การเรียนรู้ยังต้องมุ่งเน้นการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ โดยการเรียนการสอนควรจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงการสื่อสารในทุกๆ สถานการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและไม่ติดขัด

Muller (2021) กล่าวถึงการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารเพื่อการใช้ในชีวิตประจำวัน โดยไม่เพียงแต่เน้นการเข้าใจภาษาหรือการเรียนรู้คำศัพท์เท่านั้น แต่ยังเน้นไปที่การใช้ภาษาอย่างเหมาะสมในทุกสถานการณ์ เช่น การใช้ภาษาในการทำงาน การใช้ภาษาในชีวิตส่วนตัว หรือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นในสังคมทั่วไป การเรียนการสอนที่เน้นทักษะเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนไม่เพียงแต่เข้าใจเนื้อหาภาษาดีเท่านั้น แต่ยังสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน โดยการเรียนรู้ในลักษณะนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วและมั่นใจในทุกบริบทของการสื่อสาร

Brown and Lee (2020) อธิบายว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาในบริบทต่างๆ โดยต้องการการฝึกฝนทั้งทักษะทางภาษาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริงและทักษะในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ที่ซับซ้อน ทั้งนี้การพัฒนาทักษะการปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ ที่ไม่คุ้นเคยก็มีความสำคัญ เพราะผู้เรียนจะต้องสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมและเข้าใจบทสนทนาในสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลาย และในบางครั้งก็ต้องสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคยเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

Zhang (2023) กล่าวถึงการมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารในภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพในหลากหลายสถานการณ์ โดยการเรียนการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจทั้งทางทฤษฎีและการประยุกต์ใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ซึ่งการพัฒนาทักษะทางภาษาในรูปแบบนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในหลากหลายสถานการณ์ โดยไม่จำกัดแค่ในห้องเรียน แต่รวมถึงสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน

Smith and Anderson (2022) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่ใช่แค่การเรียนรู้อาษาเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการเข้าใจวัฒนธรรมและสังคมต่างๆ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการใช้ภาษาในการสื่อสาร เพราะการเข้าใจความแตกต่างในทางวัฒนธรรมจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถปรับตัวในสังคมและวัฒนธรรมที่หลากหลาย การเรียนการสอนในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความเข้าใจในแง่มุมต่างๆ ของการใช้ภาษา ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมในทุกบริบทของชีวิต

Choi (2021) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องมุ่งเน้นที่การใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยเฉพาะการปรับตัวให้เข้ากับบริบทที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และการเรียนรู้ทักษะที่มีความยืดหยุ่นในการสื่อสารในหลากหลายสถานการณ์ การเรียนการสอนที่เน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจวิธีการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน รวมถึงการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่ซับซ้อนและหลากหลายที่เกิดขึ้นในสังคมโลกปัจจุบัน

สรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนต้องสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงกระบวนการรับส่งสาร ซึ่งมีสัญลักษณ์และเครื่องหมายต่างๆ จากความคิด ความรู้สึก การพูดการแสดงท่าทางประกอบ การใช้น้ำเสียงและการเคลื่อนไหว ระหว่างคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ที่แสดงต่อกันได้ทุกโอกาสอย่างเข้าใจและมีความหมาย

2. ประเภทของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

Richards (2021) ได้กล่าวถึงประเภทของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีแนวทางที่หลากหลายเพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการสื่อสารผ่านกิจกรรมและรูปแบบการสอนที่ต่างกันไป โดยสามารถจำแนกได้เป็นประเภทหลัก ดังนี้

1. การสอนภาษาที่เน้นภาระงาน (Task-Based Language Teaching - TBLT) – เป็นแนวทางที่เน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมหรือภาระงานที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์จริง เช่น การสนทนาเพื่อเจรจาต่อรอง หรือการเขียนรายงาน การเรียนการสอนแบบนี้ช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติผ่านการทำงานที่มีเป้าหมายชัดเจน

2. การสอนโดยใช้เนื้อหาเป็นฐาน (Content-Based Instruction - CBI) – เป็นการสอนที่ผสมเนื้อหาวิชาหรือข้อมูลความรู้เข้ากับการเรียนภาษา ผู้เรียนจะพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษไปพร้อมกับการศึกษาหัวข้อที่ตนเองสนใจ เช่น วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ หรือวรรณคดี แนวทางนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาในบริบทที่แท้จริงและมีความหมาย

3. การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Language Learning - CLL) – เป็นแนวทางที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารและแก้ปัญหา ซึ่งจะช่วยให้เกิดการโต้ตอบอย่างเป็นธรรมชาติและเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้จากกันและกันผ่านการทำงานร่วมกัน

4. แนวทางการสอนที่เน้นคลังคำศัพท์ (Lexical Approach) – เป็นแนวทางที่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้คำศัพท์และวลีที่ใช้บ่อยในสถานการณ์จริง มากกว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์แบบแยกส่วน ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนการใช้ภาษาโดยเรียนรู้คำศัพท์และวลีที่มีความหมายและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

5. การสอนภาษาที่เน้นสมรรถนะ (Competency-Based Language Teaching - CBLT) – เป็นการสอนที่ออกแบบมาเพื่อพัฒนาความสามารถเฉพาะด้านของผู้เรียน โดยเน้นผลลัพธ์ที่สามารถนำไปใช้ได้จริง เช่น การใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน การศึกษาต่อ หรือการดำรงชีวิตประจำวันในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษ วิธีการนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อเป้าหมายของตนเองได้อย่างชัดเจน

6. การสอนภาษาแบบเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT) – เป็นแนวทางที่มุ่งเน้นพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน โดยให้ความสำคัญกับการโต้ตอบที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เช่น การสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ การโต้ตอบทางสังคม และการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบท แนวทางนี้ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการสื่อสารที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง

Brown (2021) ได้แบ่งประเภทของวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารออกเป็นสามประเภทหลัก ได้แก่ 1) วิธีการสอนแบบตรง (Direct Method) 2) วิธีการสอนแบบออดิโอ-ลิงกวอล (Audio-lingual Method) และ 3) การสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT) ซึ่งแต่ละวิธีมีแนวทางและเป้าหมายที่แตกต่างกันในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียน

1. วิธีการสอนแบบตรง (Direct Method): วิธีนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับภาษาผ่านการสื่อสารจริงในบริบทต่างๆ โดยไม่ใช้ภาษาของตนเองแปลเป็นภาษาเป้าหมายเลย หลักการนี้มีเป้าหมายที่จะสร้างความคุ้นเคยกับภาษาใหม่จากการสนทนาและการโต้ตอบที่เป็นธรรมชาติ เช่น การใช้ภาษาในบทสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยไม่เน้นการสอนหลักไวยากรณ์อย่างเป็นทางการ แต่ให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านการใช้งานจริง

2. วิธีการสอนแบบออดิโอ-ลิงกวอล (Audio-lingual Method): วิธีนี้มุ่งเน้นการฝึกฝนและทบทวนโครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ภาษาผ่านการฝึกซ้ำหรือการทำกิจกรรมที่เน้นการพูดซ้ำๆ เช่น การฝึกเสียง การท่องจำประโยค และการทำแบบฝึกหัดที่เน้นการใช้รูปแบบประโยคที่ถูกต้อง วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาโดยไม่ต้องคิดหรือแปลความหมายมากนัก แต่จะเน้นที่การฝึกพูดและการฝึกทักษะทางภาษาผ่านการฝึกฝนซ้ำๆ

3. การสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT): วิธีนี้เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริง โดยผู้เรียนจะได้รับโอกาสในการใช้ภาษาผ่านกิจกรรมต่างๆ ที่เน้นการโต้ตอบและการสื่อสารที่มีความหมาย เช่น การสนทนา การทำงานร่วมกันในกลุ่ม หรือการทำกิจกรรมที่ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่จำลองขึ้น วิธีการนี้จะช่วยพัฒนาทักษะการฟัง พูด และการเข้าใจภาษาผ่านการปฏิบัติจริงในบริบทที่เป็นธรรมชาติ

พินิต วงศ์โสธร (2022) ได้แบ่งประเภทของวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารออกเป็นสองประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่ 1) วิธีการสอนแบบบูรณาการ (Integrative Approach) และ 2) วิธีการสอนแบบเครื่องมือ (Instrumental Approach) ซึ่งแต่ละวิธีมีแนวทางที่แตกต่างกันในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนและการใช้งานภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ

1. วิธีการสอนแบบบูรณาการ (Integrative Approach): วิธีนี้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนผ่านการใช้ภาษาในการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวัน โดยการสร้างการมีส่วนร่วมระหว่างผู้เรียนกับเนื้อหาภาษาและการใช้ภาษาในทางปฏิบัติ เช่น การสนทนา การทำงานกลุ่ม หรือการเรียนรู้ผ่านสถานการณ์ที่เป็นจริงและมีความหมาย วิธีการนี้มุ่งเน้นการเรียนรู้แบบมีความหมาย โดยผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาเพื่อสร้างความเข้าใจและสร้างความสัมพันธ์ในชีวิตจริง ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการใช้ภาษาในเชิงสังคมและวัฒนธรรม

2. วิธีการสอนแบบเครื่องมือ (Instrumental Approach): วิธีนี้เน้นการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ที่เฉพาะเจาะจง เช่น การสื่อสารในบริบททางการศึกษา ธุรกิจ หรือวิชาชีพ โดยจะมุ่งเน้นการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในทางการทำงานหรือสถานการณ์ที่ต้องการการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เช่น การเขียนอีเมลทางธุรกิจ การพูดในที่ประชุม หรือการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ วิธีการนี้จะช่วยเตรียมผู้เรียนให้พร้อมในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ต้องการความเป็นทางการและการใช้ภาษาที่มีความถูกต้องตามหลักการ

วิชัย ปุกันารถ (2023) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สำคัญสองวิธีหลัก ได้แก่ 1) วิธีการสอนแบบเชิงโต้ตอบ (Interactive Method) และ 2) วิธีการสอนแบบเน้นเนื้อหาผสมผสาน (Content-based Instruction - CBI) ซึ่งแต่ละวิธีเน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่แตกต่างกันและมีเป้าหมายในการพัฒนาทักษะการสื่อสารที่หลากหลาย

1. วิธีการสอนแบบเชิงโต้ตอบ (Interactive Method): วิธีนี้มุ่งเน้นการใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์จริง โดยเน้นกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม เช่น การสนทนา การทำงานกลุ่ม การเล่นเกมทบทวน หรือการแก้ปัญหาร่วมกัน ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะช่วยเสริมสร้างทักษะการพูดและการฟังได้เป็นอย่างดี เนื่องจากผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาในการตอบสนองต่อสถานการณ์ต่าง ๆ แบบมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง การใช้ภาษาในลักษณะนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและมั่นใจในการสื่อสารในชีวิตจริง

2. วิธีการสอนแบบเน้นเนื้อหาผสมผสาน (Content-based Instruction - CBI): วิธีนี้จะเน้นการสอนภาษาอังกฤษผ่านเนื้อหาหรือวิชาที่ผู้เรียนสนใจ เช่น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้

เนื้อหาจากวิชาการหรืองานวิจัยในสาขาต่าง ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ การศึกษา หรือธุรกิจ ซึ่งการเรียนรู้ภาษาในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้เรียนไม่เพียงแต่พัฒนาทักษะการสื่อสารในภาษาอังกฤษ แต่ยังสามารถใช้ภาษาในการเข้าใจเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาและอาชีพที่สนใจ โดยการใช้ภาษาในบริบทเชิงวิชาการหรือทางอาชีพจะช่วยเสริมสร้างทักษะการอ่าน การเขียน และการฟังในเชิงลึกมากยิ่งขึ้น

Van den Branden (2021) ได้นำเสนอแนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เรียกว่า Task-Based Language Teaching (TBLT) ซึ่งเน้นการใช้กิจกรรมเป็นตัวกลางในการพัฒนาทักษะภาษา โดยเฉพาะการสื่อสารในสถานการณ์จริง วิธีการนี้ไม่เพียงแต่เน้นการเรียนรู้ไวยากรณ์หรือคำศัพท์เพียงอย่างเดียว แต่ยังมุ่งเน้นการเรียนรู้ภาษาโดยการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริงที่ผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาในการแก้ปัญหาหรือทำงานร่วมกับผู้อื่น ประเภทหลักของ TBLT ที่ Van den Branden กล่าวถึงมีดังนี้

1. Pre-task phase (ขั้นตอนการเตรียมการ): ในขั้นตอนแรกนี้ ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับหัวข้อหรือกิจกรรมที่จะทำ การเตรียมการนี้ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในบริบทของงานที่ต้องทำ เช่น การพูดเกี่ยวกับหัวข้อที่ผู้เรียนจะต้องนำเสนอในภายหลัง หรือการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการกิจที่ต้องทำร่วมกันในกลุ่ม การเตรียมการนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนรู้จักคำศัพท์หรือโครงสร้างทางภาษาใหม่ ๆ ที่จะใช้ในการทำงาน

ตัวอย่างเช่น หากกิจกรรมคือการทำงานกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาการจัดการทรัพยากร ผู้เรียนจะได้รับการแนะนำเกี่ยวกับคำศัพท์และประโยคที่เกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากร เช่น คำว่า "sustainable", "renewable", "efficiency" ซึ่งจะใช้ในการอภิปรายที่ตามมา

2. Task phase (ขั้นตอนการทำงาน): ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนจะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาในการแก้ปัญหาหรือดำเนินการตามภารกิจที่กำหนดให้ เช่น การสนทนา การทำงานกลุ่ม หรือการสื่อสารในสถานการณ์จำลองที่คล้ายกับชีวิตจริง โดยไม่เน้นการฝึกฝนโครงสร้างภาษาอย่างเป็นระบบ แต่จะมุ่งเน้นที่การใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของงานนั้น ๆ ตัวอย่างเช่น ในการจัดการทรัพยากร ผู้เรียนอาจต้องทำการอภิปรายเกี่ยวกับวิธีการใช้ทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพที่สุด หรือร่วมกันตัดสินใจว่าจะจัดสรรทรัพยากรอย่างไรให้เกิดประโยชน์สูงสุด และขั้นตอนนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ทักษะการฟัง การพูด และการคิดอย่างมีวิจารณญาณในบริบทที่มีความหมายสำหรับพวกเขา ในขณะที่เดียวกันผู้เรียนยังสามารถพัฒนาทักษะการทำงานเป็นทีมและการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

3. Post-task phase (ขั้นตอนหลังจากทำงาน): หลังจากทำกิจกรรมเสร็จสิ้นแล้ว จะมีการสะท้อนผลลัพธ์ของกิจกรรม โดยจะเน้นที่การปรับปรุงการใช้ภาษา ผู้เรียนจะได้รับคำแนะนำจากครูหรือจากเพื่อนร่วมกลุ่มเพื่อช่วยปรับปรุงข้อผิดพลาดทางภาษาและเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้จากการทำกิจกรรมในขั้นตอนก่อนหน้านี้ นอกจากนี้ยังสามารถทำการทบทวนประเด็นสำคัญที่เกิดขึ้นในกิจกรรมและฝึกฝนการใช้ภาษาในลักษณะเดียวกันในสถานการณ์ที่คล้ายกันถึงการสะท้อนผลนี้เป็นการช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้ภาษาในระดับลึกขึ้น และสามารถนำไปปรับใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์ที่คล้ายกันในอนาคต

Nunan (2020) ได้กล่าวถึงการแบ่งประเภทของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารออกเป็น สามประเภทหลัก ได้แก่ Teacher-Centered Approaches (วิธีการที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง), Learner-Centered Approaches (วิธีการที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง), และ Integrated Approaches (วิธีการผสมผสาน) ซึ่งแต่ละวิธีมีแนวทางที่แตกต่างกันในการสอนและช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนในภาษาอังกฤษ

1. Teacher-Centered Approaches (วิธีการที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง) วิธีการนี้เป็น การสอนที่ครูมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดข้อมูลและควบคุมการเรียนการสอน ผู้เรียนจะรับข้อมูล จากครูเป็นหลัก และการเรียนรู้มักจะมุ่งเน้นไปที่การฝึกฝนทักษะทางภาษา เช่น การเรียนรู้คำศัพท์ การฝึกการออกเสียง และการฝึกไวยากรณ์ โดยครูจะกำหนดว่าอะไรเป็นสิ่งที่ควรเรียนรู้และจะเรียนรู้ อย่างไร การเรียนรู้ในวิธีนี้มักจะมีการสอนแบบตรงไปตรงมา เช่น การให้คำอธิบายเกี่ยวกับ กฎไวยากรณ์ หรือการให้ตัวอย่างการใช้ภาษาในประโยคที่ถูกต้อง จากนั้นจะมีการฝึกทำแบบฝึกหัดซ้ำ ๆ เพื่อเสริมทักษะทางภาษา ผู้เรียนไม่ค่อยได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้มากนัก แต่การเรียนรู้จะ เน้นไปที่การสร้างพื้นฐานภาษาให้แข็งแรง

ตัวอย่างเช่น ในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ครูอาจจะให้คำจำกัดความหรือคำแปลของ คำศัพท์ จากนั้นจะให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อทดสอบความเข้าใจ โดยการเรียนรู้จะเป็นการทำตามที่ ครูแนะนำมากกว่าให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสื่อสารและทดลองใช้ภาษาในบริบทที่หลากหลาย

2. Learner-Centered Approaches (วิธีการที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง) วิธีการนี้ ต่างจากวิธีแรกตรงที่ผู้เรียนจะเป็นศูนย์กลางของกระบวนการเรียนรู้ ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุน หรือผู้แนะนำ โดยให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางการเรียนรู้มากขึ้น ผู้เรียนจะมีอิสระ ในการเลือกเนื้อหาที่ต้องการเรียนรู้ และสามารถเข้าร่วมในการอภิปรายหรือการทำกิจกรรมที่ส่งเสริม การใช้ภาษาในสถานการณ์ที่หลากหลาย การเรียนรู้ในลักษณะนี้จะเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ของผู้เรียนในสถานการณ์ที่มีความหมาย เช่น การทำงานกลุ่ม การอภิปราย หรือการเล่นบทบาท สมมติ ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาในการแก้ปัญหาหรือทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างทักษะใน การฟัง พูด อ่าน และเขียนในลักษณะที่สามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

ตัวอย่างเช่น ในการเรียนการสอนในสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้เรียนอาจจะได้รับ มอบหมายให้ทำการอภิปรายเรื่องที่สนใจร่วมกับเพื่อนร่วมชั้น โดยใช้ภาษาอังกฤษในการแสดงความคิดเห็นและการฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนทักษะการสื่อสารได้อย่างมี ประสิทธิภาพและได้ใช้ภาษาในเชิงสังคม

3. Integrated Approaches (วิธีการผสมผสาน) วิธีการนี้เป็นการผสมผสานระหว่าง Teacher-Centered Approaches และ Learner-Centered Approaches โดยมีการเน้นทั้งการ เรียนรู้จากครูและการเรียนรู้จากการมีส่วนร่วมของผู้เรียนเอง ในวิธีนี้ ครูจะใช้การสอนแบบที่มีการ จัดการอย่างชัดเจน แต่ในขณะเดียวกันก็เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้และการใช้ ภาษาในชีวิตจริง ซึ่งการเรียนรู้ในลักษณะนี้จะเน้นที่การพัฒนาทักษะทั้งในด้านการใช้ภาษาและการ

พัฒนาความคิด โดยจะมีการใช้กิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาในเชิงการสื่อสารที่หลากหลาย ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในกิจกรรมที่มีความหมาย เช่น การเรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลอง หรือการทำโครงการร่วมกันกับกลุ่ม

ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนอาจจะได้รับมอบหมายให้ทำการวิจัยหรือเตรียมงานนำเสนอเกี่ยวกับหัวข้อที่เรียนรู้ โดยจะใช้ทั้งทักษะการเขียนเพื่อจัดทำเอกสารการวิจัยและทักษะการพูดเพื่อการนำเสนอผลลัพธ์ต่อกลุ่ม เพื่อนร่วมชั้น

วาทีนี สีแผ้วบัว (2563) ได้แบ่งวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารออกเป็นสองประเภทหลัก คือ 1) วิธีการสอนแบบเน้นการสื่อสาร (Communicative Approach) และ 2) วิธีการสอนแบบเน้นไวยากรณ์ (Grammar-based Approach) โดยทั้งสองวิธีมีจุดมุ่งหมายหลักในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียน แต่เน้นไปที่แนวทางที่แตกต่างกัน ซึ่งเหมาะสมกับลักษณะของผู้เรียนและสถานการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

1. วิธีการสอนแบบเน้นการสื่อสาร (Communicative Approach) เน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเพื่อเพิ่มความคล่องแคล่วในการสื่อสาร โดยมุ่งให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในชีวิตประจำวัน เช่น การทำกิจกรรมที่มีการโต้ตอบและการทำงานร่วมกันของผู้เรียน ซึ่งอาจรวมถึงการสนทนา การเล่นเกมบทบาทสมมติ หรือการทำกิจกรรมกลุ่มที่มุ่งเน้นการใช้ภาษาในทางปฏิบัติ วิธีนี้จะช่วยเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาและพัฒนาทักษะการฟัง พูด และการเข้าใจภาษาในเชิงสังคม

2. วิธีการสอนแบบเน้นไวยากรณ์ (Grammar-based Approach) จะมุ่งเน้นที่การเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษอย่างละเอียด โดยการสอนจะเน้นไปที่ความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจที่ดีเกี่ยวกับการใช้ภาษาในระดับที่สูงขึ้น วิธีนี้เหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่ต้องการพัฒนาในเรื่องของการเขียน การอ่าน และการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

วาทีนี สีแปะบัว (2538) แบ่งประเภทของการสื่อสารออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. การสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำ (Verbal Communication) เป็นการสื่อสารโดยใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนไม่ว่าจะเป็นโดยทางใด เช่น การพูดโดยตรง การโทรศัพท์และอื่น ๆ

2. การสื่อสารที่ไม่ใช้ถ้อยคำ (Non-Verbal Communication) เป็นการสื่อสารโดยใช้ท่าทาง (Gesture) สัญญาณ (Symbolic Behavior) อื่นนอกเหนือจากภาษาพูดและเขียน เช่น การสื่อสารของคนใบ้ การแสดงสีหน้าท่าทางในหนังสือ เป็นต้น นอกจากนี้ได้แบ่งวิธีการสื่อสารไว้ 3 วิธี ดังนี้

2.1 การสื่อสารที่มิใช่วาจาหรือ “วจนภาษา” (Oral Communication) เช่น การพูด การร้องเพลง เป็นต้น

2.2 การสื่อสารที่ไม่ใช่วาจาหรือ “อวจนภาษา” (Nonverbal Communication) และการสื่อสารด้วยภาษาเขียน (Written) เช่น การสื่อสารด้วยท่าทาง ภาษามือและตัวหนังสือ เป็นต้น

2.3 การสื่อสารด้วยการใช้จักขุสัมผัสหรือการเห็น (Visual Communication) เช่น การสื่อสารด้วยภาพ โปสเตอร์สไลด์ เป็นต้น ด้วยการใช้สัญลักษณ์และ เครื่องหมายต่าง ๆ เช่น ลูกศรชี้ทางเดิน เป็นต้น

สรุปได้ว่า ประเภทของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จะมีการแบ่งประเภทของการสอนภาษาอังกฤษอยู่ 2 ประเภท คือ การสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำ และ การสื่อสารที่ไม่ใช้ถ้อยคำ ที่มักจะใช้ในการสื่อสารกัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วและมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ

3. ขั้นตอนของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

Nunan (2020) ได้กล่าวไว้ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจได้มากขึ้นในบริบทของการสอนภาษาอังกฤษ ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. การนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในขั้นตอนนี้ ครูจะเป็นผู้ที่ถ่ายทอดเนื้อหาหรือข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อการสื่อสารที่จะเรียนรู้ไปยังผู้เรียน เช่น การสอนคำศัพท์ใหม่ๆ โครงสร้างประโยค การออกเสียง หรือหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลที่จำเป็นในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน การนำเสนอในขั้นตอนนี้อาจจะเกิดขึ้นในรูปแบบต่างๆ เช่น การบรรยายสั้น ๆ โดยครู การแสดงตัวอย่างหรือภาพประกอบที่ช่วยเสริมความเข้าใจ หรือการใช้สื่อการเรียนการสอนต่างๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนและทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น

ตัวอย่าง: การสอนคำศัพท์ใหม่ เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับการเดินทาง ครูอาจจะเริ่มต้นด้วยการให้คำจำกัดความของคำศัพท์ เช่น "departure" (การออกเดินทาง) หรือ "destination" (จุดหมายปลายทาง) พร้อมกับตัวอย่างการใช้คำเหล่านี้ในประโยค เช่น "My departure time is at 8:00 AM" หรือ "Our destination is Paris." การใช้ภาพประกอบหรือแผนที่ในการสอนคำศัพท์เหล่านี้ก็ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ดีขึ้น

2. การฝึกฝน (Practice) เมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูลในขั้นตอนการนำเสนอแล้ว ขั้นตอนถัดไปคือการฝึกฝนเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้ การฝึกฝนนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์หรือโครงสร้างทางภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้จริง เช่น การฝึกพูด การทำแบบฝึกหัดที่เน้นการใช้คำศัพท์หรือโครงสร้างประโยคที่ได้เรียนรู้ในขั้นตอนก่อนหน้า ซึ่งในขั้นตอนนี้ ครูจะมอบกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนทักษะภาษาได้ เช่น แบบฝึกหัดจับคู่คำศัพท์กับความหมาย การฝึกพูดเป็นคู่ หรือการเล่นเกมที่ต้องใช้คำศัพท์ที่เรียนรู้ในการสื่อสาร การฝึกฝนแบบนี้จะทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองใช้ภาษาในบริบทที่ไม่ซับซ้อนมากนัก และช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น

ตัวอย่าง: หลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่เกี่ยวกับการเดินทางแล้ว ครูอาจจะให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดที่เป็นการจับคู่คำศัพท์กับภาพที่เกี่ยวข้อง เช่น คำว่า "airport" (สนามบิน) กับภาพของสนามบิน หรือคำว่า "ticket" (ตั๋ว) กับภาพของตั๋วการเดินทาง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์กับสถานการณ์จริง

3. การใช้งานจริง (Production) ขั้นตอนนี้เป็นการนำสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกฝนมานำไปใช้จริงในสถานการณ์ที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ผู้เรียนจะได้ใช้ทักษะการสื่อสารในบทบาทที่มีความหมายจริงๆ เช่น การพูดคุย การทำงานกลุ่ม การอภิปราย หรือการเขียนเพื่อสื่อสารความคิดเห็น ซึ่งในการใช้งานจริงนี้ ครูจะสนับสนุนให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนรู้ในสถานการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น การให้ผู้เรียนเล่นบทบาทสมมติในสถานการณ์จำลอง เช่น การซื้อตั๋วที่สนามบิน หรือการถามทางในสถานที่ต่างๆ

ตัวอย่าง: ในกรณีของการเรียนคำศัพท์เกี่ยวกับการเดินทาง ผู้เรียนอาจจะได้รับมอบหมายให้ทำการสนทนาในบทบาทสมมติ เช่น การเล่นบทบาทสมมติเป็นผู้เดินทางที่ต้องถามทางหรือขอข้อมูลจากเจ้าหน้าที่สนามบิน เช่น “Excuse me, could you tell me where the departure gate is?” ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในสถานการณ์จริงที่มีความหมาย

Richards และ Rodgers (2021) ซึ่งได้นำเสนอขั้นตอนและแนวทางการสอนที่เน้นการใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับการใช้ภาษาจริงขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไว้ ดังนี้

1. การเตรียมตัว (Preparation) ในขั้นตอนแรกของการสอน ครูจะเริ่มจากการเตรียมเนื้อหาหรือกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียน โดยการเลือกหัวข้อหรือสถานการณ์ที่จะใช้ในการสอนให้ตรงกับระดับทักษะของผู้เรียนและเหมาะสมกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ตัวอย่างเช่น หากต้องการสอนการสื่อสารในร้านอาหาร ครูอาจจะเตรียมตัวอย่างบทสนทนาในร้านอาหารหรือบทบาทสมมติที่เกี่ยวข้องกับการสั่งอาหาร การเตรียมเนื้อหานี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจบริบทและวิธีการใช้ภาษาที่มีประสิทธิภาพในการสื่อสาร การเตรียมตัวของครูในขั้นตอนนี้ยังรวมถึงการเลือกใช้เครื่องมือหรือสื่อการสอนที่เหมาะสม เช่น การใช้ภาพประกอบ การใช้สื่อดิจิทัล หรือการใช้แบบฝึกหัดที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาที่จะเรียนได้ง่ายขึ้น

2. การมีส่วนร่วม (Engagement) เมื่อครูได้เตรียมเนื้อหาหรือกิจกรรมแล้ว ขั้นตอนถัดไปคือการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร โดยการทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สามารถท้าทายความสามารถของพวกเขา เช่น การทำงานกลุ่ม การสนทนา หรือการแก้ปัญหาผ่านภาษา การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมเหล่านี้จะช่วยให้พวกเขาได้ฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่หลากหลายและเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา และการมีส่วนร่วมนี้สามารถทำได้หลายรูปแบบ เช่น การทำบทบาทสมมติ การเล่นเกมที่เน้นการใช้ภาษา

หรือการทำงานกลุ่มที่ผู้เรียนต้องใช้ทักษะการสื่อสารร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริง

3. การให้ข้อเสนอแนะและการสะท้อน (Feedback and Reflection) ขั้นตอนนี้เป็นการให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับการใช้ภาษาและการสื่อสารของพวกเขา โดยครูจะให้คำแนะนำและคำชี้แจงที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงการใช้ภาษาได้ ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้เรียนทำบทสนทนาเสร็จสิ้น ครูอาจจะให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์หรือโครงสร้างประโยคที่ถูกต้องมากขึ้น หรือการปรับปรุงการออกเสียงให้ชัดเจนยิ่งขึ้น การให้ข้อเสนอแนะนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับการปรับปรุงที่ทันเวลาและสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารได้อย่างต่อเนื่องและในขณะเดียวกัน การสะท้อนผลการเรียนรู้ก็มีความสำคัญไม่น้อย ผู้เรียนจะได้รับการสนับสนุนให้สะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ เช่น การตั้งคำถามกับตัวเองว่า "ฉันสามารถใช้ภาษาที่เรียนรู้ในสถานการณ์จริงได้หรือไม่?" หรือ "ฉันสามารถใช้ภาษาอย่างมั่นใจมากขึ้นได้อย่างไร?" การสะท้อนนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถตระหนักถึงความก้าวหน้าในการใช้ภาษาและสามารถปรับปรุงได้ต่อไป

สรุปขั้นตอนการสอนของ Richards & Rodgers (2021) การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามแนวทางของ Richards และ Rodgers (2021) จะเน้นการพัฒนา ทักษะการใช้ภาษา ผ่าน สามขั้นตอนหลัก ได้แก่

1. การเตรียมตัว (Preparation) เพื่อเตรียมเนื้อหาที่เหมาะสมและเกี่ยวข้องกับผู้เรียน
2. การมีส่วนร่วม (Engagement) เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะภาษาในกิจกรรมที่มีความท้าทาย
3. การให้ข้อเสนอแนะและการสะท้อน (Feedback and Reflection) เพื่อให้ผู้เรียนได้รับคำแนะนำที่มีประโยชน์และสามารถปรับปรุงทักษะการสื่อสารได้

Diane Larsen-Freeman (2021) ได้กล่าวถึงแนวทางและการใช้ การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนจากสถานการณ์จริงและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน แนวทางนี้มักจะใช้ในบริบทที่ผู้เรียนสามารถนำทักษะการสื่อสารไปใช้ได้จริง เช่น การทำบทบาทสมมติหรือการฝึกการสนทนาในสถานการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ได้จริงในสถานการณ์จริงได้ทันที การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามแนวทางของไว้ ดังนี้

1. การเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning) ซึ่งเป็นการเน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากประสบการณ์จริง โดยมองว่า การสื่อสารเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นในบริบททางสังคม ซึ่งไม่สามารถเรียนรู้ได้จากการอ่านหนังสือหรือการฟังการบรรยายเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง การเรียนรู้จากประสบการณ์เช่นนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาในการสื่อสารแบบมีจุดมุ่งหมายในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีในทางปฏิบัติ การเรียนรู้จากประสบการณ์นี้จะถูกจัดรูปแบบในลักษณะที่มีการทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น การทำงานกลุ่ม

การเล่นบทบาทสมมติ หรือการใช้สื่อการสอนที่เป็นสถานการณ์จำลอง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจการใช้ภาษาในบริบทที่พวกเขาจะต้องเจอจริงในอนาคต

ตัวอย่าง การใช้บทบาทสมมติในห้องเรียน เช่น การให้ผู้เรียนเล่นบทบาทเป็นพนักงานโรงแรมที่ต้องตอบคำถามจากลูกค้า ผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการถามคำถาม เช่น “How can I assist you today?” หรือ “Do you have a reservation?” ซึ่งจะช่วยให้พวกเขาฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สมจริงและเป็นประโยชน์ในการใช้งานจริง

2. การเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสาร (Communication-focused Learning) กล่าวว่า การสื่อสารต้องถูกเน้นในทุกขั้นตอนของการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่าน หรือเขียน ทักษะทั้งหมดนี้จะต้องได้รับการฝึกฝนพร้อมกันโดยให้ความสำคัญกับการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ในกระบวนการเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นให้ใช้ภาษาในแบบที่สามารถเข้าใจและสื่อสารได้ง่าย รวมทั้งมีทักษะการจัดการกับอุปสรรคในการสื่อสารที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการสนทนา และในทางทฤษฎี การเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสาร จะพยายามหลีกเลี่ยงการเรียนรู้แบบท่องจำหรือการเรียนรู้ที่ไม่ได้เน้นการใช้ภาษาจริง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การสอนวิธีถามทาง หรือการสื่อสารในที่ทำงาน

ตัวอย่าง ครูอาจจะใช้กิจกรรมเช่น การฝึกการสนทนาในร้านอาหาร หรือการให้ผู้เรียนทำการสนทนาในบทบาทสมมติ เช่น การพูดคุยเกี่ยวกับการเดินทาง การซื้อของ หรือการทำธุรกรรมต่าง ๆ ผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาในการโต้ตอบในสถานการณ์ต่าง ๆ และเรียนรู้วิธีการสื่อสารที่เหมาะสมในแต่ละบริบท

3. การใช้การสะท้อนผลการเรียนรู้ (Reflection on Learning) การสะท้อนผลการเรียนรู้ (Reflection) เป็นขั้นตอนที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถประเมินความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้และค้นหาวิธีการปรับปรุงตัวเองต่อไป Larsen-Freeman เน้นให้ผู้เรียน สะท้อนถึงการเรียนรู้ของตนเอง ผ่านการพูดคุยและการเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนรู้ เช่น การถามคำถามเกี่ยวกับการสื่อสารที่พวกเขาพบเจอในบทเรียน หรือการให้ผู้เรียนเขียนบันทึกเกี่ยวกับประสบการณ์การใช้ภาษาผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์และปรับปรุงทักษะของตนเองได้

ตัวอย่าง หลังจากการทำบทบาทสมมติ ผู้เรียนอาจจะได้รับการชวนให้เขียนบันทึกหรือพูดคุยกับเพื่อนเกี่ยวกับประสบการณ์ในการใช้ภาษา เช่น “อะไรที่ฉันทำได้ดีในวันนี้?” หรือ “มีอะไรที่ฉันอยากพัฒนาต่อไปในครั้งหน้า?” การสะท้อนนี้ช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาและสามารถปรับปรุงการสื่อสารในครั้งต่อไปได้

Richards (2022) ได้กล่าวถึงแนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยมุ่งเน้นการสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยการเรียนรู้ที่เน้นการสื่อสารนั้นไม่เพียงแต่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาในเชิงทฤษฎี แต่ยังเน้นการฝึกฝนที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยการ

นำเสนอวิธีการและขั้นตอนในการสอนที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ในบริบทต่าง ๆ ได้อย่างมั่นใจและถูกต้อง ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. การเตรียมการเรียนการสอน (Pre-Instructional Planning) กล่าวถึงความสำคัญของการเตรียมการเรียนการสอนที่เน้นการสื่อสารในทุกด้านก่อนที่จะเริ่มการสอน โดยครูต้องเตรียมเนื้อหาที่เหมาะสม และ กิจกรรมการสอนที่มีความเกี่ยวข้อง กับทักษะการสื่อสารในชีวิตจริง เช่น การเตรียมบทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การพูดคุยเกี่ยวกับการซื้อของ การถามทาง หรือการขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยกิจกรรมเหล่านี้ควรจะสะท้อนการใช้งานจริงในชีวิตประจำวันของผู้เรียน ซึ่งการเตรียมกิจกรรมและเนื้อหาจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจบริบทการใช้ภาษาได้ดีขึ้น รวมถึงการเลือก สื่อการสอน ที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น การใช้คลิปวิดีโอเพื่อแสดงตัวอย่างการสนทนาในชีวิตจริง การใช้สื่อดิจิทัล หรือกิจกรรมการเล่นบทบาทสมมติ

2. การเรียนรู้จากการสื่อสารจริง (Real-life Communication Practice) หลังจากเตรียมเนื้อหาที่เหมาะสมแล้ว ขั้นตอนถัดไปคือการให้ผู้เรียนได้ ฝึกฝนการสื่อสารจริง โดยการนำเสนอสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนอาจพบเจอในชีวิตประจำวัน ในกระบวนการเรียนรู้ ผู้เรียนต้องมีการฝึกใช้ภาษาผ่านกิจกรรมที่ทำให้เกิดการสนทนา หรือการทำงานกลุ่ม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายและการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับสิ่งที่จะพบเจอในชีวิตจริง และการสื่อสารจริง คือการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในชีวิตจริง โดยไม่จำกัดแค่การพูดหรือฟังในห้องเรียน การสร้างกิจกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ จึงมีความสำคัญในการเสริมทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ตัวอย่างเช่น การฝึกการพูดในร้านอาหาร หรือการสื่อสารในสนามบิน

ตัวอย่าง การสอนการสื่อสารในร้านอาหาร ครูอาจตั้งสถานการณ์สมมติให้ผู้เรียนได้ทำบทบาทสมมติเป็นลูกค้าและพนักงานในร้านอาหาร โดยการฝึกคำถามและคำตอบที่สามารถเกิดขึ้นจริงในสถานการณ์นั้น ๆ เช่น "Do you have a table for two?" หรือ "What is the special today?" เป็นต้น

3. การให้ข้อเสนอแนะและการสะท้อน (Feedback and Reflection) ขั้นตอนต่อมาคือการ ให้ข้อเสนอแนะ แก่ผู้เรียนเกี่ยวกับการใช้ภาษาในกิจกรรมต่าง ๆ และการ สะท้อนผลการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงทักษะการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในขั้นตอนนี้ ครูจะให้คำแนะนำเกี่ยวกับการออกเสียง การใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม การจัดโครงสร้างประโยค และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง การสะท้อนผลการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาได้อย่างต่อเนื่อง ครูอาจให้ผู้เรียนสะท้อนถึงประสบการณ์การใช้ภาษาในกิจกรรมที่ทำไปแล้ว โดยการถามคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนรู้ เช่น “คุณรู้สึกว่าการใช้ภาษาที่ฝึกมานั้นดีขึ้นไหม?” หรือ “มีจุดไหนที่ต้องการพัฒนามากขึ้นในครั้งต่อไป?”

ตัวอย่าง หลังจากการทำกิจกรรมการสนทนา ครูสามารถให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเลือกใช้คำที่เหมาะสม หรือการปรับปรุงโครงสร้างประโยคให้ชัดเจนขึ้น เช่น "ลองใช้คำว่า 'could'"

แทน 'can' ในบางสถานการณ์เพื่อให้เสียงสุภาพมากขึ้น" หรือ "ให้ความสนใจกับการออกเสียงในบางคำเพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น"

4. การประเมินผลการสื่อสาร (Assessment of Communication Skills) กล่าวถึงการ ประเมินผลการสื่อสาร ว่าเป็นขั้นตอนสำคัญในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การประเมินนี้ไม่ได้จำกัดแค่การทดสอบการรู้คำศัพท์หรือการฟัง แต่เน้นไปที่ การประเมินทักษะการสื่อสารที่ใช้ในสถานการณ์จริง เช่น การประเมินจากการที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจและตอบกลับคำถามในบริบทจริงได้อย่างถูกต้องหรือไม่ หรือสามารถใช้ภาษาที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้หรือไม่ และการประเมินสามารถทำได้ผ่านการให้ผู้เรียนทำบทบาทสมมติ การทำงานกลุ่ม หรือการตอบคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์ในการใช้ภาษา ซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถประเมินได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารในชีวิตจริงมากขึ้นเพียงใด

Richards (2022) ได้ศึกษาและนำเสนอขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) อย่างมีประสิทธิภาพ หนึ่งในนั้นคือ Jack C. Richards ซึ่งได้เสนอแนวทางการสอนที่เน้นการสื่อสารในบริบทที่แท้จริง ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามแนวทางไว้ ดังนี้

1. การนำเสนอเนื้อหา (Presentation): ในขั้นตอนนี้ ผู้สอนจะนำเสนอเนื้อหาใหม่ให้กับผู้เรียน โดยมุ่งเน้นที่ความหมายและการใช้ภาษาที่ถูกต้องในบริบทต่าง ๆ เช่น การออกเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์
2. การฝึกปฏิบัติ (Practice): หลังจากการนำเสนอเนื้อหา ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนการใช้ภาษาผ่านกิจกรรมที่ควบคุมโดยผู้สอน เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจและความถูกต้องในการใช้ภาษา
3. การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production): ในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนจะนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ผ่านกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสื่อสารอย่างอิสระ เช่น การสนทนา การอภิปราย หรือการทำงานกลุ่ม

Nunan (2021) ได้นำเสนอแนวทางการสอนที่เน้นการใช้ภาษาผ่านกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามแนวทางไว้ ดังนี้การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (Needs Analysis) ทำความเข้าใจถึงความต้องการและเป้าหมายของผู้เรียน เพื่อออกแบบบทเรียนที่สอดคล้องกับความต้องการเหล่านั้น

1. การออกแบบกิจกรรมที่เน้นการสื่อสาร (Designing Communicative Activities): สร้างกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เช่น การจำลองบทสนทนา หรือการแก้ไขปัญหาาร่วมกัน
2. การใช้สื่อและเทคโนโลยีในการสอน (Utilizing Media and Technology): นำสื่อและเทคโนโลยีมาใช้ในการสอน เพื่อเพิ่มความน่าสนใจและประสิทธิภาพในการเรียนรู้

3. การจัดการชั้นเรียนที่ส่งเสริมการสื่อสาร (Classroom Management for Communication): สร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการสื่อสาร และสนับสนุนการทำงานร่วมกันระหว่างผู้เรียน

4. การประเมินผลและให้ข้อเสนอแนะ (Assessment and Feedback): ใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย เพื่อวัดความก้าวหน้าและให้คำแนะนำในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียน

กรมวิชาการ (2545) ได้จัดขั้นตอนของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การนำเสนอเนื้อหาใหม่ จัดเป็นขั้นตอนการสอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยจะมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริง โดยทั่วไปรวมทั้งวิธีการใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียงความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

2. ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) ขั้นการฝึกปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่จะเรียนรู้ใหม่ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้นำ (Controlled Practice/Directed Activities) โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อยๆ ปล่อยให้ทำเองมากขึ้น เป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controllerc) การฝึกแบบนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบนั้นๆ ก่อน จนได้รูปแบบภาษา แล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ไป เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ครูผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้อาจตรวจสอบความเข้าใจด้านความหมายได้ ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน(Written) เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นับเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์เพราะสามารถช่วยให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่า ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วอย่างน้อยเพียงใด สามารถนำไปปรับใช้ตามความต้องการของตนเองแค่ไหน ซึ่งการที่ถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ไปแล้วอย่างแท้จริงก็คือ การที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระ ภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่พบในชีวิตจริง นอกจากนี้ผู้เรียนจะได้ออกสาธิตความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนแล้วมาใช้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกในขั้นตอนนี้ เพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษา

ตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนดังการฝึกในชั้นการฝึก และการได้เลือกใช้ภาษานี้เอง จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

สมพิศ แสงสิริรักษ์ (2545: 16-18) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) จะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ควบคู่กับการเรียนรู้ กฎเกณฑ์ทางภาษาด้วยการนำเสนอเนื้อหาอาจดำเนินการดังนี้

1.1 การนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead-in) ครูผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนโดยใช้ภาพหรือแผนที่ หรือเล่าเรื่องให้ฟัง จากนั้นจึงนำเสนอเนื้อหาโดยให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านเรื่องซึ่งอาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาที่มีบริบทหรือสถานการณ์กำกับในเนื้อหาจะต้องมีคำศัพท์ รูปแบบภาษาที่ต้องการนำมาฝึกและควรมีคำศัพท์ สำนวน หรือรูปแบบของภาษาที่ผู้เรียนรู้จักแล้วบ้าง

1.2 การดึงความรู้เดิมหรือ การทบทวนความรู้เดิม (Elicitation) ครูผู้สอนตั้งคำถาม 2-3 คำถาม เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนอยู่มากน้อยเพียงใด ถ้าผู้เรียนตอบได้หรือบอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องได้ ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลากับการนำเสนอเนื้อหามากนัก

1.3 การอธิบาย (Explanation) อธิบายเนื้อหาทางภาษาที่จำเป็นเมื่อครูผู้สอน เห็นว่าผู้เรียนยังไม่เข้าใจ อาจนำเสนอรูปแบบการใช้ภาษาที่หลากหลาย (Function) นำเสนอวิธีการใช้และให้ความหมาย ถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาแม่ของผู้เรียน ในการอธิบาย

2. ขั้นการฝึก (Practice) ให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ โดยเริ่มต้นด้วยการฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) ครูผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกเน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาเน้นความถูกต้องของภาษา และให้ผู้เรียนทำความเข้าใจความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ การฝึกขั้นนี้จะเริ่มด้วยการฝึกแบบกลไก (Mechanism) อาจเป็นแบบฝึกหัดโครงสร้าง (Structural Exercises) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยให้ทำซ้ำ ๆ ตามตัวอย่างได้ ให้สามารถจดจำและนำไปใช้ตามรูปแบบจนเกิดความคล่องเป็นอัตโนมัติ (Automatism) ให้ผู้เรียนฟังประโยคตัวอย่างจากเทปหรือจากเสียงครูผู้สอน 13 ครั้ง จากนั้นให้ผู้เรียนฝึกพูดโดย ออกเสียงตามเป็นกลุ่มย่อยหรือทีละคน รูปแบบการฝึกที่ใช้ อาจจะเป็นการฝึกเชื่อมประโยคการฝึกบทสนทนาสั้น ๆ (Micro Dialogue) การฝึกขยายประโยค การใช้คำแทนที่การฝึกตามสถานการณ์ต่าง ๆ ครูผู้สอนจำเป็นต้องเตรียมสถานการณ์สำหรับการฝึกไว้หลายรูปแบบให้ผู้เรียนค่อย ๆ ถ้ายโอนโครงสร้างทางภาษาจากสถานการณ์หนึ่งไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่งที่คล้ายคลึงกัน แล้วจึงให้สถานการณ์ใหม่เพื่อฝึกการใช้ให้คล่อง

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) การฝึกขั้นตอนนี้สำคัญที่สุด ทั้งนี้เพราะการฝึกนี้เปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน โดยทั่วไปมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์และรู้แนะแนวทางให้เท่านั้น ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างเป็นอิสระไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนด เหมือนการฝึกแบบควบคุม การได้เลือกใช้ภาษาเอง

ช่วยให้เกิดความมั่นใจ ผู้สอนจะเป็นผู้ริเริ่ม หรือผู้จัดการชั้นเริ่มต้นกิจกรรม เช่น อธิบายวิธีทำกิจกรรม จัดกลุ่มผู้เรียน หลังจากนั้นผู้เรียนจะดำเนินการเองทั้งหมด ผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการทำกิจกรรม และเป็นผู้ให้ข้อมูลป้อนกลับ หรือประเมินผลกิจกรรมในภายหลัง กิจกรรมการใช้ภาษาในขั้นนี้ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) การแสดงในสถานการณ์จำลอง (Simulation) จัดทำขึ้นเพื่อแก้ปัญหาที่ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ในชั้นเรียนไปใช้ภายนอกได้ และเพื่อเป็นการเรียนที่เป็นธรรมชาติในสถานการณ์ต่าง ๆ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงมักใช้สื่อซึ่งเป็นของจริง (Authentic Materials) เช่น บทความ โฆษณาจากหนังสือพิมพ์ ข่าวจากวิทยุ โทรทัศน์ การพยากรณ์อากาศ เมนูอาหาร ตารางเวลา ฯลฯ

สรุปได้ว่า ขั้นตอนของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารบรรลุผลสำเร็จสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือต้องมีขั้นตอนที่จะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ได้แก่ ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ขั้นการฝึก (Practice) และขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)

4. องค์ประกอบของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

Richards (2022) การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) เป็นแนวทางการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์จริง โดยเน้นการพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ผ่านกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถโต้ตอบและใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว องค์ประกอบหลักของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมี ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence)

1. ความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammatical Competence): ความรู้และความเข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และการออกเสียงที่ถูกต้อง

2. ความสามารถทางสังคมภาษา (Sociolinguistic Competence): ความสามารถในการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบททางสังคม วัฒนธรรม และสถานการณ์ต่าง ๆ

3. ความสามารถในการวิเคราะห์สุนทรพจน์ (Discourse Competence): ความสามารถในการเชื่อมโยงประโยคหรือข้อความให้มีความหมายต่อเนื่องและสอดคล้องกัน

4. ความสามารถในการใช้กลยุทธ์สื่อสาร (Strategic Competence): ความสามารถในการใช้กลยุทธ์เพื่อแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นระหว่างการสื่อสาร

2. กิจกรรมที่เน้นการสื่อสาร (Communicative Activities)

1. ช่องว่างข้อมูล (Information Gap): กิจกรรมที่ผู้เรียนต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน เพื่อเติมเต็มช่องว่างของข้อมูลที่แต่ละฝ่ายมี

2. การเลือกใช้ภาษา (Choice): เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกใช้ภาษาหรือรูปแบบการสื่อสารที่หลากหลายในการแสดงออก

3. การตอบสนองและข้อเสนอแนะ (Feedback): ผู้เรียนได้รับการตอบสนองหรือข้อเสนอแนะทันทีจากผู้สอนหรือเพื่อนร่วมชั้น เพื่อปรับปรุงการสื่อสารของตนเอง

3. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

1. ผู้สอน: ทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำและสนับสนุน สร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการสื่อสาร และออกแบบกิจกรรมที่ทำทนายและสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน

2. ผู้เรียน: มีบทบาทเป็นผู้ร่วมมือและผู้สร้างความรู้ ผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมและการโต้ตอบกับผู้อื่น

4. การใช้สื่อและทรัพยากร

1. นำสื่อที่หลากหลาย เช่น วิดีโอ บทความ เพลง หรือเทคโนโลยีสมัยใหม่ มาใช้ในการสอน เพื่อเพิ่มความน่าสนใจและเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้

5. การประเมินผล

1. ใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ หรือการทดสอบ เพื่อวัดความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนในสถานการณ์จริง

Nunan (2021) ซึ่งได้เสนอแนวทางการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนผ่านขั้นตอนที่ชัดเจน ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามแนวทาง ดังนี้

1. การนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ผู้สอนแนะนำหัวข้อหรือเนื้อหาที่จะเรียน โดยใช้สื่อหรือกิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และเน้นการใช้ภาษาในบริบทที่แท้จริง เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและการใช้งาน

2. การฝึกฝนที่มีการควบคุม (Controlled Practice) ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนการใช้โครงสร้างภาษาหรือคำศัพท์ใหม่ผ่านกิจกรรมที่มีการควบคุม เช่น การทำแบบฝึกหัดหรือการเลียนแบบ และครูผู้สอนให้ข้อเสนอแนะและแก้ไขข้อผิดพลาดทันที เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจและความถูกต้อง

3. การฝึกฝนที่เปิดกว้าง (Open Practice) ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาที่เรียนรู้ในสถานการณ์ที่ยืดหยุ่นมากขึ้น เช่น การสนทนาคู่หรือการทำงานกลุ่ม และส่งเสริมการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติและการโต้ตอบที่แท้จริงระหว่างผู้เรียน

4. การประยุกต์ใช้ (Application) ผู้เรียนประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะที่ได้รับในสถานการณ์จริงหรือจำลอง เช่น การแสดงบทบาทสมมติหรือโครงการกลุ่ม เพื่อเน้นการสื่อสารที่มีความหมายและการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง

5. การสะท้อนและประเมินผล (Reflection and Assessment) ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันประเมินความก้าวหน้าและระบุพื้นที่ที่ต้องการการปรับปรุง ใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ หรือการทดสอบ เพื่อวัดความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน

Harmer (2021) ได้ศึกษาและนำเสนอขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งได้เสนอแนวทางการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนผ่านขั้นตอนที่ชัดเจน ซึ่งมีขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. การนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นที่ครูผู้สอนแนะนำหัวข้อหรือเนื้อหาที่จะเรียน โดยใช้สื่อหรือกิจกรรมที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน เพื่อเน้นการใช้ภาษาในบริบทที่แท้จริง เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและการใช้งาน

2. การฝึกฝนที่มีการควบคุม (Controlled Practice) ผู้เรียนฝึกฝนการใช้โครงสร้างภาษาหรือคำศัพท์ใหม่ผ่านกิจกรรมที่มีการควบคุม เช่น การทำแบบฝึกหัดหรือการเลียนแบบ ผู้สอนให้ข้อเสนอแนะและแก้ไขข้อผิดพลาดทันที เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจและความถูกต้อง

3. การฝึกฝนที่เปิดกว้าง (Open Practice) ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาที่เรียนรู้ในสถานการณ์ที่ยืดหยุ่นมากขึ้น เช่น การสนทนาคู่หรือการทำงานกลุ่ม ส่งเสริมการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติและการโต้ตอบที่แท้จริงระหว่างผู้เรียน

4. การประยุกต์ใช้ (Application) ผู้เรียนประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะที่ได้รับในสถานการณ์จริงหรือจำลอง เช่น การแสดงบทบาทสมมติหรือโครงการกลุ่ม เน้นการสื่อสารที่มีความหมายและการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง

5. การสะท้อนและประเมินผล (Reflection and Assessment) ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันประเมินความก้าวหน้าและระบุพื้นที่ที่ต้องการการปรับปรุง ซึ่งใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ หรือการทดสอบ เพื่อวัดความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน

Lightbown และ Spada (2020) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. การสร้างความตระหนักรู้ (Awareness Raising) ผู้สอนนำเสนอรูปแบบภาษาหรือโครงสร้างไวยากรณ์ใหม่ๆ ผ่านตัวอย่างที่หลากหลาย ผู้เรียนสังเกตและวิเคราะห์รูปแบบเหล่านี้ เพื่อสร้างความเข้าใจเบื้องต้น

2. การฝึกฝนที่มีการควบคุม (Controlled Practice) ผู้เรียนฝึกใช้รูปแบบภาษาที่เรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่มีการควบคุม เช่น การเติมคำในช่องว่าง หรือการจับคู่ประโยค ผู้สอนให้ข้อเสนอแนะและแก้ไขข้อผิดพลาด เพื่อเสริมสร้างความถูกต้อง

3. การฝึกฝนที่เปิดกว้าง (Free Practice) ผู้เรียนใช้รูปแบบภาษาที่เรียนรู้ในบริบทที่ยืดหยุ่นมากขึ้น เช่น การสนทนาคู่หรือการอภิปรายกลุ่ม ส่งเสริมการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติและการโต้ตอบที่แท้จริง

4. การประยุกต์ใช้ (Application) ผู้เรียนประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์จริงหรือจำลอง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ หรือการทำโครงการกลุ่ม เน้นการสื่อสารที่มีความหมายและการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง

5. การสะท้อนและประเมินผล (Reflection and Assessment) ผู้เรียนและผู้สอน ร่วมกันประเมินความก้าวหน้าและระบุพื้นที่ที่ต้องการปรับปรุง ใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ หรือการทดสอบ เพื่อวัดความสามารถในการสื่อสาร

Uraiwan (2559) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องมี องค์ประกอบหลักๆอยู่ 3 ประการด้วยกันคือ 1) ช่องว่างระหว่างข้อมูล (Information gap) คือความต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันโดยเมื่อคู่สนทนาไม่มีข้อมูลหรือมีข้อมูลไม่พอเพียง ทำให้ต่างฝ่ายต้องการที่จะทราบหรือให้ข้อมูลซึ่งกันและกัน 2) การเลือก (Choice) คือผู้เรียนมีโอกาสในการเลือกที่จะพูดหรือเขียน ตลอดจนเลือกรูปแบบในการสื่อสารความหมาย 3) ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) คือ ผู้เรียนมีโอกาสที่จะได้ทราบถึงผลของการสื่อสารที่ว่าประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวจากปฏิกิริยาของผู้ร่วมสนทนา นอกจากนี้แล้วการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยังเน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติ กล่าวคือผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้มาก และการให้ผู้เรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกันโดยให้เลือกใช้ภาษาตามต้องการและให้ประเมินการสื่อสารด้วยตนเอง เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารจริงๆ ส่วนเรื่องข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนมีขณะที่มีการเรียนการสอนนั้นไม่ใช่สิ่งที่ต้องการการแก้ไขเสมอ ทั้งนี้ข้อผิดพลาดจะถูกแก้ไขเฉพาะในส่วนที่สำคัญๆที่จะไปขัดขวางหรือสร้างความสับสนของความเข้าใจในการสื่อสารเท่านั้น มิฉะนั้นผู้เรียนอาจเกิดความไม่มั่นใจไม่กล้าที่จะใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่างๆ ได้

ชิตาภา สุขพลา (2548) กล่าวว่า การสื่อสารมีองค์ประกอบหลักๆรวมกันอยู่ 4 ประการด้วยกันคือ

1. ผู้ส่งสาร (Sender) คือผู้ที่เริ่มต้นการติดต่อสื่อสารอันเป็นบุคคลคนเดียว เป็นกลุ่มบุคคล เป็นองค์กร เป็นสถาบันก็ได้หรือสัญญาณต่าง ๆ ที่สามารถสื่อความหมายที่เข้าใจกันได้
2. ข่าวสารหรือเรื่องราว (Messenger) คือเนื้อหาสาระความคิดความรู้สึกซึ่งอาจจะ เป็นภาษาเป็นสัญลักษณ์หรือสัญญาณต่าง ๆ ที่สามารถสื่อความหมายที่เข้าใจกันได้
3. ช่องทาง (Channel) คือหนทางหรือวิถีที่จะนำเอาข้อมูลข่าวสารจากผู้ส่งไปสู่ผู้รับทำให้ผู้ส่งกับผู้รับได้รับข่าวสารตรงกัน
4. ผู้รับสาร (Receiver) คือบุคคล กลุ่มบุคคลที่เป็นเป้าหมายของการสื่อสารหรือเป็นจุดหมายปลายทาง (Destination) ของสารนั่นเองจากการศึกษาองค์ประกอบของการสื่อสาร สรุปได้ว่าการสื่อสารมีองค์ประกอบด้วยกัน 4 ประการ คือ ผู้ส่งสาร ข่าวสาร เรื่องราว ช่องทางการส่งสาร และการรับสาร และผู้รับสาร

ภาสกร ตงบุญชัย (2564) ได้กล่าวถึงการที่จะประสบความสำเร็จได้ต้องมีประกอบไปด้วย องค์ประกอบที่สำคัญ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) หมายถึง ความรู้ด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการ ออกเสียง

2. ต้องมีความรู้ด้านสังคม (sociolinguistic Competence) หมายถึงการใช้คำ และโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทาง และข้อมูล ต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3. ต้องมีความรู้ในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (grammatical form) กับความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ต้องมีความรู้ในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic Competence) หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่เกิดขึ้นจากความพยายามที่ชาญฉลาด ทั้งนี้ผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องเข้าใจธรรมชาติและเข้าใจกลวิธีที่การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทักษะและการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในระหว่างที่สื่อสารภาษาเป้าหมายได้

5. กิจกรรมของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

Rod Ellis (2020) ว่ากิจกรรมที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และช่วยพัฒนาทั้งความคล่องแคล่ว (*fluency*) และความถูกต้อง (*accuracy*) ในการใช้ภาษา ซึ่งได้แบ่งกิจกรรมของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารออกเป็นประเภทต่าง ๆ ตามลักษณะของการใช้งานภาษา ดังนี้

1. กิจกรรมที่มุ่งเน้นการพัฒนาความคล่องแคล่ว (Fluency-Focused Activities) กิจกรรมกลุ่มนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ไม่เน้นความถูกต้องของไวยากรณ์มากนัก แต่เน้นการพัฒนาการสื่อสารให้ต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ

1.1 Information Gap Activities (กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล) รูปแบบ: ผู้เรียนแต่ละคนมีข้อมูลบางส่วนที่อีกฝ่ายไม่มี และต้องใช้ภาษาอังกฤษในการถาม-ตอบเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน

ตัวอย่างกิจกรรม: การจับคู่ภาพกับคำอธิบาย, การพูดคุยแลกเปลี่ยนรายละเอียดเกี่ยวกับกำหนดการเดินทาง หรือการเติมเต็มแผนที่โดยการถามข้อมูลจากเพื่อน

1.2 Role-Playing Activities (กิจกรรมบทบาทสมมติ) รูปแบบ: ผู้เรียนได้รับบทบาทที่แตกต่างกัน และต้องสวมบทบาทในการสื่อสารกับเพื่อนร่วมชั้น

ตัวอย่างกิจกรรม: จำลองการสัมภาษณ์งาน, การแสดงบทบาทเป็นลูกค้าและพนักงานในร้านค้า หรือการจำลองสถานการณ์การพบปะลูกค้าในธุรกิจ

1.3 Storytelling Tasks (กิจกรรมเล่าเรื่อง) รูปแบบ: ผู้เรียนได้รับหัวข้อหรือชุดภาพ และต้องเล่าเรื่องราวตามลำดับเหตุการณ์

ตัวอย่างกิจกรรม: การเล่าประสบการณ์การเดินทาง, การสร้างเรื่องราวจากภาพที่กำหนด

หรือถ่ายทอดข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

2. กิจกรรมที่มุ่งเน้นการพัฒนาความถูกต้องของภาษา (Accuracy-Focused Activities) อธิบายว่าแม้ว่าการเรียนรู้ผ่านการสื่อสารจะเป็นเป้าหมายหลัก แต่ก็ยังจำเป็นต้องมีกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความถูกต้องของการใช้ภาษา

2.1 Dictogloss Activities (กิจกรรมการฟังและสรุปความ) รูปแบบ: ผู้เรียนฟังข้อความจากผู้สอนหรือไฟล์เสียง จากนั้นต้องช่วยกันเรียบเรียงข้อมูลใหม่ให้ถูกต้อง

ตัวอย่างกิจกรรม: การฟังเรื่องสั้นแล้วจับคู่กับบทสรุปที่ถูกต้อง และฟังประโยคที่มีไวยากรณ์เฉพาะ แล้วเขียนใหม่ให้สมบูรณ์

2.2 Sentence Reconstruction (กิจกรรมเรียบเรียงประโยคใหม่) รูปแบบ: ผู้เรียนได้รับชุดคำหรือกลุ่มคำ และต้องเรียบเรียงเป็นประโยคที่ถูกต้อง

ตัวอย่างกิจกรรม: การเล่นเกม "เรียงคำให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์" ซึ่งเป็นการให้ผู้เรียนเรียบเรียงบทสนทนาที่สับสนไปมา

2.3 Consciousness-Raising Tasks (กิจกรรมตระหนักรู้ภาษา) รูปแบบ: ผู้เรียนสังเกตตัวอย่างประโยคและวิเคราะห์รูปแบบไวยากรณ์

ตัวอย่างกิจกรรม: การเปรียบเทียบโครงสร้างประโยค 2 รูปแบบแล้ววิเคราะห์ความแตกต่าง หรือการค้นหาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในข้อความ

3. กิจกรรมที่มุ่งเน้นทั้ง Fluency และ Accuracy (Balanced Activities) เน้นว่าการเรียนรู้ภาษาที่มีประสิทธิภาพต้องประกอบด้วยกิจกรรมที่ฝึกทั้งความคล่องแคล่วและความถูกต้องพร้อมกัน

3.1 Jigsaw Tasks (กิจกรรมแบ่งปันข้อมูล) รูปแบบ: นักเรียนแต่ละคนมีข้อมูลที่แตกต่างกัน และต้องแบ่งปันข้อมูลกันเพื่อให้ได้คำตอบที่ครบถ้วน

ตัวอย่างกิจกรรม: ให้นักเรียนแต่ละคนได้รับเนื้อเรื่องคนละส่วน และต้องพูดคุยกันเพื่อเรียบเรียงเรื่องราวทั้งหมด และการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับข่าวหรือบทความ

3.2 Opinion-Sharing Tasks (กิจกรรมแสดงความคิดเห็น) รูปแบบ: นักเรียนอภิปรายหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อที่กำหนด

ตัวอย่างกิจกรรม: การอภิปรายเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อม, การถกเถียงเรื่องข้อดีและข้อเสียของเทคโนโลยี และการพูดคุยเกี่ยวกับวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ

3.3 Collaborative Writing Tasks (กิจกรรมเขียนแบบร่วมมือกัน) รูปแบบ: ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มในการเขียนข้อความหรือเรื่องราว

ตัวอย่างกิจกรรม: การเขียนรีวิวนสินค้าและบริการ, การร่วมกันเขียนบทละครสั้น และการทำโครงการเขียนบทความหรือรายงาน

Richards (2022) ได้เสนอแนวทางการสอนที่เน้นการใช้กิจกรรมที่ส่งเสริมการสื่อสารในห้องเรียน ดังนี้

1. การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์จำลอง เช่น การสั่งอาหารในร้านอาหาร หรือการสัมภาษณ์งาน ช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารและความมั่นใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

2. การแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม (Group Problem-Solving) ผู้เรียนทำงานร่วมกันในกลุ่มเพื่อแก้ไขปัญหาหรือทำภารกิจที่กำหนด ส่งเสริมการใช้ภาษาในการสื่อสารและการคิดวิเคราะห์ร่วมกัน

3. การสนทนาคู่ (Pair Work) ผู้เรียนจับคู่เพื่อสนทนา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือฝึกฝนทักษะการฟังและพูด และยังเพิ่มโอกาสในการใช้ภาษาผ่านการโต้ตอบที่ใกล้ชิด

4. การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) ผู้เรียนแบ่งกลุ่มเพื่ออภิปรายหัวข้อที่กำหนด และยังช่วยพัฒนาทักษะการแสดงความคิดเห็น การฟัง และการโต้ตอบในบริบทกลุ่ม

5. การเล่าเรื่อง (Storytelling) ผู้เรียนฝึกเล่าเรื่องราวหรือประสบการณ์ของตนเอง เสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการจัดโครงสร้างประโยค

Nunan (2021) ซึ่งได้เสนอขั้นตอนการสอนที่ชัดเจนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนมีขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. การสนทนาคู่ (Pair Work) ให้ผู้เรียนจับคู่เพื่อสนทนาในหัวข้อต่าง ๆ เช่น งานอดิเรกหรือประสบการณ์การท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มโอกาสในการฝึกฝนการพูดและการฟังในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย

2. การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) ให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มเพื่ออภิปรายหัวข้อที่กำหนด เช่น ปัญหาสิ่งแวดล้อมหรือข่าวสารปัจจุบัน พัฒนาทักษะการแสดงความคิดเห็น การโต้ตอบ และการฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

3. การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์จำลอง เช่น การสั่งอาหารในร้านอาหารหรือการสัมภาษณ์งาน ช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารในบริบทที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง

4. การแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม (Group Problem-Solving) ผู้เรียนร่วมกันแก้ไขปัญหาหรือทำภารกิจที่กำหนด โดยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ การทำงานร่วมกัน และการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ท้าทาย

5. การฟังและตอบสนอง (Listening and Responding) ผู้เรียนฟังบทสนทนาหรือเรื่องราว แล้วตอบคำถามหรือสรุปเนื้อหา และเสริมสร้างทักษะการฟัง ความเข้าใจ และการตอบสนองอย่างเหมาะสม

Thornbury (2021) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. การเล่าเรื่อง (Storytelling) ผู้เรียนฝึกการเล่าเรื่องราวส่วนตัวหรือเรื่องที่สร้างขึ้น เพื่อพัฒนาทักษะการพูดและการจัดโครงสร้างประโยค ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และความมั่นใจในการใช้ภาษา

2. การสัมภาษณ์ (Interviews) ผู้เรียนจับคู่หรือทำงานเป็นกลุ่มเพื่อสัมภาษณ์กันในห้องข้อต่างๆ พัฒนาทักษะการถาม-ตอบและการฟังอย่างตั้งใจ

3. การอภิปรายโต๊ะกลม (Round Table Discussions) ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายหัวข้อที่กำหนด โดยทุกคนมีโอกาสแสดงความคิดเห็น เพื่อเป็นการเสริมสร้างทักษะการฟัง การพูด และการเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น

4. การสร้างบทสนทนา (Dialogue Building) ผู้เรียนร่วมกันสร้างบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนด ช่วยในการเรียนรู้โครงสร้างประโยคและสำนวนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

5. การใช้เกมภาษา (Language Games) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในเกมที่ออกแบบมาเพื่อฝึกทักษะการสื่อสาร เช่น เกมคำศัพท์ หรือเกมบทบาทสมมติ สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานและไม่กดดัน

Lightbown และ Nina (2020) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นแนวทางการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการสื่อสารจริงและการพัฒนาทักษะทางภาษาผ่านกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพ โดยกิจกรรมที่พวกเขาแนะนำมีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่ว่าผู้เรียนจะได้รับประโยชน์สูงสุดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับภาษาในรูปแบบที่หลากหลายและมีบริบทที่แท้จริง

1. กิจกรรมการป้อนข้อมูลที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input Activities) ที่มีการเน้นย้ำถึงความสำคัญของ *Comprehensible Input* ตามแนวคิดของ Krashen (1982) ซึ่งหมายถึงการให้ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้แม้ว่าจะมีองค์ประกอบทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อนกว่าระดับความสามารถของผู้เรียนก็ตาม กิจกรรมที่สามารถใช้ในชั้นเรียน

1. การฟังเรื่องราว (Listening to Stories): ผู้เรียนฟังเรื่องราวที่ครูเล่าโดยใช้สื่อช่วย เช่น ภาพประกอบหรือท่าทาง เพื่อช่วยให้เข้าใจบริบทของเรื่อง

2. การดูวิดีโอที่มีบริบทสนับสนุน (Watching Context-Supported Videos): การใช้วิดีโอที่มีซับไตเติลหรือภาพประกอบช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

3. การอ่านแบบมีตัวช่วย (Guided Reading): ผู้เรียนอ่านเนื้อหาที่เหมาะสมกับระดับของตน โดยอาจมีการให้คำศัพท์ที่จำเป็นล่วงหน้าเพื่อช่วยในการทำความเข้าใจ

2. กิจกรรมการสื่อสารที่มีความหมาย (Meaningful Communication Activities) อธิบายว่า การเรียนรู้ภาษาจะมีประสิทธิภาพมากขึ้นเมื่อผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีความหมาย กิจกรรมที่สามารถส่งเสริมการใช้ภาษาแบบนี้

1. การสนทนาในสถานการณ์จริง (Real-Life Conversations): เช่น การจำลองบทสนทนาในร้านอาหาร หรือการถามทาง เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาในบริบทที่พบในชีวิตจริง

2. การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussions): ผู้เรียนอภิปรายในหัวข้อที่สนใจ เช่น ปัญหาสิ่งแวดล้อม หรือแนวคิดเกี่ยวกับเทคโนโลยี เพื่อฝึกทักษะการแสดงความคิดเห็นและการโต้ตอบ

3. โครงการภาษา (Project-Based Learning): ผู้เรียนทำโครงการที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น การสัมภาษณ์บุคคลในชุมชน หรือการสร้างบล็อกเกี่ยวกับวัฒนธรรมต่างประเทศ

3. กิจกรรมการแก้ปัญหาทางภาษา (Language Problem-Solving Activities) เป็นการสนับสนุนการใช้กิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนแก้ปัญหาผ่านการใช้ภาษา ซึ่งจะช่วยให้พวกเขาพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ตัวอย่างของกิจกรรม

1. เกมภาษา (Language Games): เช่น เกมปริศนาอักษรไขว้ หรือเกมเรียงลำดับประโยค เพื่อให้ผู้เรียนฝึกโครงสร้างประโยคในรูปแบบที่สนุกสนาน

2. กิจกรรมเติมประโยค (Sentence Completion Activities): ผู้เรียนเติมคำในประโยคที่ขาดหายไปเพื่อฝึกทักษะไวยากรณ์และคำศัพท์

3. กิจกรรมการเขียนแบบร่วมมือ (Collaborative Writing Activities): ผู้เรียนร่วมกันเขียนเรื่องราวหรือบทความ โดยช่วยกันตรวจสอบและแก้ไขโครงสร้างภาษา

4. การฝึกปฏิสัมพันธ์ทางภาษา (Interactive Language Practice) การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้ภาษา กิจกรรมที่สามารถใช้ได้

1. การแลกเปลี่ยนบทสนทนา (Dialogue Exchange): ผู้เรียนจับคู่และฝึกสนทนาเกี่ยวกับหัวข้อที่กำหนด

2. การแสดงบทบาทสมมติ (Role-Playing Activities): เช่น การจำลองบทบาทเป็นลูกค้าและพนักงานในร้านค้า เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง

3. กิจกรรมการโต้เถียง (Debating Activities): ผู้เรียนแบ่งกลุ่มและถกเถียงกันเกี่ยวกับประเด็นทางสังคม เช่น การใช้เทคโนโลยีในโรงเรียน

5. กิจกรรมสะท้อนผลการเรียนรู้ (Reflective Learning Activities) การให้ผู้เรียนมีโอกาสะท้อนถึงการเรียนรู้ของตนเองเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษา กิจกรรมที่แนะนำ

1. การเขียนบันทึกการเรียนรู้ (Learning Journals): ผู้เรียนบันทึกสิ่งที่เรียนรู้และสะท้อนถึงจุดแข็งและจุดที่ต้องพัฒนา

2. การให้ข้อเสนอแนะระหว่างเพื่อน (Peer Feedback Activities): ผู้เรียนให้คำแนะนำซึ่งกันและกันเกี่ยวกับการใช้ภาษา เช่น การออกเสียงหรือโครงสร้างประโยค

3. การตั้งเป้าหมายการเรียนรู้ (Goal-Setting Activities): ผู้เรียนกำหนดเป้าหมายทางภาษาของตนเองและวางแผนเพื่อบรรลุเป้าหมายนั้น

Michael (2021) ได้อธิบายกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่าน*การเรียนรู้ภาษาผ่านงาน* ซึ่งเป็นแนวทางที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีความหมายและเป็น

ธรรมชาติ แนวคิดนี้แตกต่างจากแนวทางการสอนแบบดั้งเดิมที่เน้นการสอนไวยากรณ์เป็นหลัก โดย แทนที่จะให้ผู้เรียนเรียนรู้โครงสร้างภาษาก่อนแล้วนำไปใช้ ซึ่งนักเรียนควรได้ใช้ภาษาในบริบทจริงก่อน จากนั้นจึงเรียนรู้โครงสร้างทางภาษาที่เกี่ยวข้องตามความจำเป็น ดังนี้

1. ลักษณะของ Task-Based Learning (TBLT) มีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. มุ่งเน้นไปทำงาน (Task-Oriented Approach): การสอนจะขึ้นอยู่กับ “งาน” ที่ผู้เรียนต้องทำ ไม่ใช่โครงสร้างไวยากรณ์หรือรายการคำศัพท์
2. การเรียนรู้เกิดขึ้นผ่านการใช้ภาษา (Learning Through Use): ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาผ่านการปฏิบัติจริงแทนการท่องจำกฎไวยากรณ์
3. การสื่อสารเป็นเป้าหมายหลัก (Meaning is Primary): เป้าหมายของการใช้ภาษาในชั้นเรียนคือเพื่อสื่อสาร ไม่ใช่แค่เพื่อฝึกโครงสร้างภาษา
4. บริบทที่แท้จริง (Real-World Relevance): งานที่ใช้ในชั้นเรียนควรมีความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในชีวิตจริง เช่น การเขียนอีเมลธุรกิจ หรือการขอข้อมูลการท่องเที่ยว
5. ความสำคัญของปฏิสัมพันธ์ (Interaction is Key): การเรียนรู้ภาษาเกิดขึ้นได้ดีที่สุดผ่านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน

2. ขั้นตอนของการสอน Task-Based Learning (TBLT) ได้กำหนดขั้นตอนสำคัญของ TBLT ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1: Pre-Task (ก่อนเริ่มงาน) ครูผู้สอนนำเสนอหัวข้อหรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับงานที่ผู้เรียนต้องทำ เช่น การจองโรงแรม หรือการเขียนรีวิวนสินค้า ส่วนผู้เรียนได้รับคำศัพท์และโครงสร้างภาษาที่อาจมีประโยชน์ต่อการทำงาน ซึ่งอาจมีการใช้ตัวอย่างงานที่สมบูรณ์แบบ (Model Task) เพื่อให้ผู้เรียนเห็นแนวทาง

ขั้นตอนที่ 2: Task Cycle (กระบวนการทำงาน)

1. Task Performance (การปฏิบัติงาน) นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมาย โดยพยายามใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด ส่วนผู้สอนไม่เน้นการแก้ไขไวยากรณ์ในขั้นตอนนี้ แต่สนับสนุนให้เกิดการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ

2. Planning (การวางแผน) ครูผู้เรียนวางแผนว่าจะนำเสนอผลลัพธ์ของงานอย่างไร เช่น หากเป็นงานกลุ่ม อาจต้องเตรียมนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการพูดคุยกัน

3. Report (การนำเสนอ) ผู้เรียนรายงานผลการทำงาน เช่น นำเสนอข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ หรืออธิบายผลลัพธ์ของการสำรวจความคิดเห็น

ขั้นตอนที่ 3: Language Focus (การวิเคราะห์ภาษา) ครูผู้สอนสังเกตการใช้ภาษาของผู้เรียนระหว่างทำงาน และให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ไวยากรณ์หรือโครงสร้างภาษาที่เหมาะสม ซึ่งอาจมีการฝึกซ้อมหรือทำกิจกรรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับประเด็นทางภาษาที่พบว่าผู้เรียนมีปัญหา

3. กิจกรรมที่ใช้ใน Task-Based Learning ได้เสนอประเภทของงานที่สามารถนำไปใช้ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แก่

1. Real-World Tasks (งานที่เลียนแบบสถานการณ์จริง)
 1. การเขียนอีเมลสมัครงาน
 2. การขอข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
 3. การซื้อตั๋วเครื่องบินออนไลน์
2. Problem-Solving Tasks (งานที่ต้องแก้ปัญหา) นักเรียนได้รับสถานการณ์ที่มีปัญหา และต้องพูดคุยหรืออภิปรายเพื่อหาทางแก้ไข เช่น การออกแบบแผนธุรกิจขนาดเล็ก หรือการวางแผนงบประมาณสำหรับการเดินทาง
3. Opinion-Sharing Tasks (งานแลกเปลี่ยนความคิดเห็น) นักเรียนแบ่งปันความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อต่าง ๆ เช่น เทคโนโลยี วัฒนธรรม หรือการศึกษา เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนฝึกการแสดงความคิดเห็นและการให้เหตุผล
4. Narrative Tasks (งานการเล่าเรื่อง) เป็นการให้นักเรียนฝึกเล่าเรื่องจากประสบการณ์ส่วนตัว หรือสร้างเรื่องราวขึ้นมาเพื่อฝึกทักษะการเล่าเรื่อง
5. Jigsaw Tasks (งานแลกเปลี่ยนข้อมูล) นักเรียนแต่ละคนได้รับข้อมูลบางส่วนเกี่ยวกับหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง และต้องพูดคุยกันเพื่อรวบรวมข้อมูลให้ครบถ้วน

Dörnyei (2020) กล่าวถึงกิจกรรมของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่กิจกรรมการสอนภาษาโดยตรง แต่แนวคิดของเขามีอิทธิพลต่อการออกแบบกิจกรรมที่ส่งเสริมแรงจูงใจและประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ดังนี้

1. สร้างแรงจูงใจและความสนใจ (Motivation and Engagement) มีการจัดกิจกรรมควรมีความน่าสนใจ ทำทาย และเชื่อมโยงกับชีวิตจริงของผู้เรียน และต้องเนื้อหาต้องเกี่ยวข้องกับ ความสนใจและประสบการณ์ของผู้เรียน เช่น การสนทนาเกี่ยวกับหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับไลฟ์สไตล์ วัฒนธรรม หรือเหตุการณ์ปัจจุบัน
2. สร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรและปลอดภัย (Supportive and Safe Environment) ผู้เรียนต้องรู้สึกสบายใจในการใช้ภาษาโดยไม่กลัวความผิดพลาด ผู้สอนควรให้กำลังใจและให้ข้อมูลย้อนกลับที่สร้างสรรค์เพื่อพัฒนาการใช้ภาษา
3. ส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์และการทำงานร่วมกัน (Interaction and Collaboration) การเรียนรู้ภาษาจะมีประสิทธิภาพมากขึ้นเมื่อผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นผ่านกิจกรรมที่มีโครงสร้างที่ดี เช่น การทำงานเป็นกลุ่มหรือการจับคู่สนทนา ควรมีกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสื่อสารกับเพื่อนร่วมชั้นโดยใช้ภาษาอังกฤษ
4. ส่งเสริมความเป็นอิสระของผู้เรียน (Learner Autonomy) กิจกรรมควรออกแบบให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและใช้ภาษาอย่างอิสระ ควรให้โอกาสผู้เรียนเลือกหัวข้อสนทนา หรือออกแบบเนื้อหาของตนเองเพื่อเพิ่มแรงจูงใจ

Swain (2021) กล่าวถึงกิจกรรมของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีการเน้นความสำคัญของการผลิตภาษา (Output) และการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียน ดังนี้

1. กิจกรรมการแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม (Collaborative Problem-Solving): ผู้เรียนทำงานร่วมกันในกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาหรือทำภารกิจที่กำหนด ซึ่งต้องใช้การสื่อสารและการเจรจาต่อรองความหมาย

2. กิจกรรมการเขียนร่วมกัน (Collaborative Writing): ผู้เรียนร่วมกันเขียนบทความหรือเรื่องราว โดยแต่ละคนมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์เนื้อหาและตรวจสอบความถูกต้องของภาษา

3. กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ (Role-Play): ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์จำลองที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เช่น การสัมภาษณ์งาน หรือการสนทนาในร้านอาหาร

4. กิจกรรมการอภิปรายและโต้เถียง (Discussions and Debates): ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและโต้แย้งในหัวข้อต่าง ๆ ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการพูดและการฟัง

สรุปได้ว่า กิจกรรมของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่จะสามารถให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษต้องมี กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกิจกรรมปะทะสังสรรค์ในสังคม และกิจกรรมที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการจัดกิจกรรมคือการแสดงบทบาทสมมติที่นักเรียนจะได้แสดงบทบาทที่นักเรียนได้รับและฝึกใช้ภาษาอังกฤษผ่านสถานการณ์ต่างที่ที่นักเรียนสามารถเจอได้ในชีวิตประจำวันในการเรียนรู้จึงจะเกิดความรู้ที่ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดผู้เรียนก็สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้

6. การวัดและประเมินผลของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

Ellis (2020) การวัดและประเมินผลในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมีความสำคัญมาก เพราะมันไม่ได้มุ่งแค่การประเมินว่า นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้หรือไม่ แต่ต้องดูว่าพวกเขาสามารถใช้ภาษาได้ดีในสถานการณ์จริงอย่างไรด้วย การประเมินผลในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะต้องสะท้อนถึงทักษะที่หลากหลาย เช่น

1. ทักษะการพูด: การประเมินว่าผู้เรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจและสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ดีหรือไม่ เช่น ในการสนทนา การเจรจา หรือการพรีเซนต์

2. ทักษะการฟัง: วัดว่าผู้เรียนสามารถฟังและเข้าใจภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงได้ดีแค่ไหน เช่น การฟังสนทนาในภาพยนตร์ รายการข่าว หรือบทสนทนาที่มีความซับซ้อน

3. ทักษะการเขียน: การประเมินว่าผู้เรียนสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและชัดเจนหรือไม่ เช่น การเขียนจดหมาย อีเมล หรือการเขียนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องจริง

4. ทักษะการอ่าน: การประเมินว่าผู้เรียนสามารถอ่านและเข้าใจข้อความภาษาอังกฤษได้ดีแค่ไหน เช่น การอ่านบทความ หนังสือ หรือข้อความออนไลน์ที่หลากหลาย

Ellis ยังเสนอว่า การประเมินผลในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรใช้วิธีที่หลากหลาย เช่น

1. การทำงานกลุ่ม: นักเรียนทำงานร่วมกันในกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาหรือทำกิจกรรมที่ต้องใช้การสื่อสารร่วมกัน ซึ่งจะช่วยให้เห็นว่าพวกเขาสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นในสถานการณ์จริงได้แค่ไหน

2. การสัมภาษณ์: ผู้สอนอาจใช้การสัมภาษณ์เพื่อประเมินทักษะการพูดและการสื่อสารในสถานการณ์จริง

3. การใช้เครื่องมือประเมิน: เช่น แบบทดสอบ หรือการประเมินจากผลการทำงานในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับการใช้ชีวิตจริง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการสื่อสารได้อย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ

Dörnyei (2020) อธิบายให้เข้าใจง่ายขึ้นเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. การสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการเน้นความสำคัญของการสร้างแรงจูงใจในผู้เรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและต้องการเรียนรู้มากขึ้น การสร้างแรงจูงใจสามารถทำได้หลายวิธี เช่น

1. การใช้กิจกรรมที่สนุกและน่าสนใจ เช่น เกมหรือการอภิปรายที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง ที่ผู้เรียนสนใจ

2. การเชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับการใช้ในชีวิตจริง เช่น การพูดคุยกับเพื่อนหรือการใช้ในสื่อออนไลน์ เมื่อผู้เรียนรู้สึกสนุกและเห็นความสำคัญของการเรียน พวกเขาจะมีความมุ่งมั่นในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตัวเองมากขึ้น

2. การประเมินผลที่สอดคล้องกับการสื่อสารจริง การประเมินผลไม่ควรแค่การวัดความรู้ทางภาษาหรือทักษะในการเขียนหรือการอ่านเท่านั้น แต่ควรวัดความสามารถในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เช่น

1. การพูดในสถานการณ์ที่ต้องใช้การสื่อสารกับคนอื่น (เช่น การสัมภาษณ์หรือการสนทนาในชีวิตประจำวัน)

2. การฟังและเข้าใจภาษาอังกฤษในบริบทต่างๆ เช่น การฟังการสนทนาในภาพยนตร์หรือการฟังคำแนะนำจากผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษา

3. การใช้เทคโนโลยีในการประเมินผล กล่าวถึงการใช้เทคโนโลยีในการช่วยประเมินผล เช่น การใช้แอปพลิเคชันหรือแพลตฟอร์มออนไลน์ที่ให้ผู้เรียนฝึกทักษะการพูด ฟัง หรือการเขียนในรูปแบบที่สะดวกและเหมาะสมกับชีวิตประจำวัน โดยการใช้เทคโนโลยีจะทำให้การประเมินมีความทันสมัยและตอบโจทย์การสื่อสารในยุคดิจิทัลมากขึ้น

4. การให้ข้อเสนอแนะและการสะท้อนกลับ เสนอว่าครูควรให้ข้อเสนอแนะที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักจุดแข็งของตัวเองและสามารถปรับปรุงในจุดที่ยังต้องพัฒนา โดยไม่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกท้อแท้ เช่น การแนะนำวิธีที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดให้ดีขึ้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้ภาษาที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆ เป็นต้น

Lightbown (2020) เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้ง่ายขึ้น ดังนี้

1. การประเมินแบบบูรณาการ (Integrated Assessment) แทนที่จะวัดผลแค่เรื่องไวยากรณ์หรือคำศัพท์เพียงอย่างเดียว Lightbown เน้นให้การประเมินครอบคลุมทุกทักษะ ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ไปพร้อมกัน

ตัวอย่าง: ถ้าครูต้องการประเมินทักษะการฟังและพูดของนักเรียน แทนที่จะให้พวกเขาทำข้อสอบฟังแล้วตอบคำถามแบบปรนัย อาจให้พวกเขาฟังบทสนทนาแล้วลองพูดโต้ตอบกลับเอง

2. การประเมินเพื่อการเรียนรู้ (Assessment for Learning) เชื่อว่าการประเมินไม่ควรเป็นเพียงเครื่องมือวัดผลสุดท้าย แต่ควรเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ นักเรียนเข้าใจว่าอะไรคือจุดแข็งและจุดที่ต้องพัฒนา

ตัวอย่าง: แทนที่จะให้คะแนนสอบอย่างเดียว ครูอาจให้ ความคิดเห็นและคำแนะนำ แก่นักเรียน เช่น

“เธอใช้คำศัพท์ได้ดีมากแล้ว แต่ถ้าเพิ่มการเชื่อมโยงประโยคให้สั้นไหลกว่านี้ก็จะดีขึ้นอีกนะ”

“เวลาพูดลองใช้เสียงสูงต่ำให้เป็นธรรมชาติมากขึ้น จะทำให้การสื่อสารมีความน่าสนใจขึ้น”

3. การใช้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เน้นว่าข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ควรเป็นเชิงบวกและสร้างสรรค์ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีกำลังใจพัฒนาทักษะการสื่อสารของตนเอง

ตัวอย่าง: ไม่ควรพูดว่า: “คำตอบผิดทั้งหมด ลองใหม่”

ควรพูดว่า: “เธอสื่อความหมายได้ดีแล้ว ลองใช้โครงสร้างประโยคให้สมบูรณ์ขึ้นอีกหน่อยนะ”

Long (2021) กล่าวถึงแนวทางการวัดและประเมินผลในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภายใต้กรอบของ Task-Based Language Teaching (TBLT) หรือการสอนภาษาผ่านภารกิจ ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับการสื่อสารจริง มากกว่าการท่องจำกฎไวยากรณ์หรือการทำข้อสอบที่เน้นโครงสร้างทางภาษาเพียงอย่างเดียว ซึ่งให้เห็นว่าการทดสอบเชิงภารกิจ (Task-Based Assessment) และการประเมินที่มุ่งเน้นกระบวนการ (Process-Oriented Assessment) เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้การประเมินสะท้อนถึงความสามารถทางภาษาของผู้เรียนได้อย่างแท้จริง ไว้ดังนี้

1. การประเมินผ่านภารกิจจริง (Task-Based Assessment) เน้นว่าการประเมินผลควรออกแบบให้ผู้เรียนมีโอกาส ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สมจริง โดยการมอบหมายภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารในชีวิตประจำวันหรือในบริบททางวิชาชีพ หลักการสำคัญของ Task-Based Assessment ได้แก่

1. ความสมจริง (Authenticity): ภารกิจที่ใช้วัดผลควรสะท้อนถึงสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนจะต้องเผชิญ เช่น การเจรจาทางธุรกิจ การนำเสนอข้อมูล หรือการแก้ไขปัญหาในการสื่อสาร

2. การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction): การประเมินควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นผ่านการพูด การฟัง และการโต้ตอบ ไม่ใช่แค่การทำข้อสอบแบบเลือกตอบ

3. การวัดผลลัพธ์และกระบวนการ (Outcome & Process Evaluation): การประเมินไม่เพียงพิจารณาคำตอบสุดท้ายของผู้เรียน แต่ต้องพิจารณากิจกรรมที่ผู้เรียนใช้ในการสื่อสาร เช่น ความสามารถในการอธิบาย แก้ปัญหา หรือขอคำชี้แจง

2. การประเมินที่เน้นกระบวนการสื่อสาร (Process-Oriented Assessment) ไม่ได้มุ่งเน้นเพียงการให้คะแนนจากคำตอบที่ถูกต้องเท่านั้น แต่ยังให้ความสำคัญกับ กระบวนการสื่อสารที่ผู้เรียนใช้ โดยเฉพาะในแง่ของกลยุทธ์การสื่อสาร

ปัจจัยสำคัญในการประเมินกระบวนการสื่อสาร ได้แก่

1. กลยุทธ์การสื่อสาร (Communication Strategies): ผู้เรียนสามารถปรับตัวหรือแก้ไขข้อผิดพลาดในการสื่อสารได้อย่างไร เช่น การใช้คำอื่นแทนเมื่อจำคำศัพท์ไม่ได้ หรือการขอให้คู่สนทนาอธิบายซ้ำ

2. ความสามารถในการรักษาการสนทนา (Discourse Management): ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงบทสนทนาให้ลื่นไหลได้ดีเพียงใด รวมถึงการใช้คำเชื่อมและการเน้นประเด็นสำคัญ

3. ระดับความชัดเจน (Comprehensibility): คู่สนทนาสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนสื่อสารได้ง่ายหรือไม่

3. การใช้เทคโนโลยีช่วยประเมินผล (Technology-Enhanced Assessment) กล่าวถึงบทบาทของ เทคโนโลยีในการวัดและประเมินผล โดยเน้นว่าเครื่องมือดิจิทัลสามารถช่วยให้การวิเคราะห์และให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) มีความแม่นยำและเป็นระบบมากขึ้น

ตัวอย่างเทคโนโลยีที่ใช้ในการประเมินทักษะการสื่อสาร ได้แก่

1. AI-based Speech Analysis: ระบบวิเคราะห์การพูดที่สามารถตรวจสอบความชัดเจนของการออกเสียงและความคล่องแคล่ว

2. Online Interactional Assessments: แพลตฟอร์มที่ให้ผู้เรียนสื่อสารกับผู้ใช้จริงหรือกับบอทที่จำลองสถานการณ์การใช้ภาษา

3. Automated Feedback Systems: ระบบที่สามารถให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ภาษาได้แบบเรียลไทม์

4. การให้ข้อมูลย้อนกลับเชิงสร้างสรรค์ (Constructive Feedback) กล่าวถึงการเน้นว่าการประเมินผลที่ดีควร ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนา มากกว่าที่จะเป็นเพียงการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การให้ข้อมูลย้อนกลับควรมีลักษณะดังนี้

1. ชัดเจนและเฉพาะเจาะจง: ผู้เรียนควรรู้ว่าพวกเขาทำได้ดีในด้านใด และต้องปรับปรุงอะไร
2. สร้างสรรค์และให้กำลังใจ: ควรให้ข้อเสนอแนะที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาต่อไป
3. เชื่อมโยงกับเป้าหมายของผู้เรียน: คำแนะนำควรตรงกับความต้องการและเป้าหมายของผู้เรียนแต่ละคน

ปรมะ พรหมเครือ และคณะ (2566) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. การประเมินผลแบบฟอร์มทดสอบ: การใช้แบบทดสอบที่วัดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ (grammar, vocabulary) รวมถึงการทดสอบที่ประเมินทักษะการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การพูด, การฟัง, การอ่าน, และการเขียน
2. การประเมินที่เน้นการปฏิบัติ (Performance-Based Assessment): วิธีการนี้จะเน้นการประเมินผู้เรียนผ่านการสื่อสารจริงในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การสัมภาษณ์, การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) หรือการนำเสนองาน โดยจะประเมินความคล่องแคล่วและการใช้ภาษาในการสื่อสาร
3. การประเมินที่ใช้เกณฑ์มาตรฐาน: ใช้การให้คะแนนตามมาตรฐานหรือเกณฑ์ที่ชัดเจน (Rubric-based assessment) ซึ่งอาจจะรวมถึงการประเมินการพูด, การเขียน, หรือการตอบคำถามในสถานการณ์ที่จำลองขึ้น

บงกชกร มาศธนานันต์ (2565) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรมุ่งถึงหลากหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ดังนี้

1. การประเมินทักษะการพูด: การใช้กิจกรรมเช่น การสัมภาษณ์หรือการแสดงบทบาทสมมติ (role play) เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะการพูดในการสื่อสาร ประเมินความคล่องแคล่ว ความชัดเจนในการพูด รวมถึงการใช้คำและประโยคที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ
2. การประเมินทักษะการฟัง: การใช้การฟังบทสนทนาหรือบทพูด เพื่อวัดความสามารถในการเข้าใจและตีความข้อมูลที่ได้รับ การตอบคำถามหรือการทำความเข้าใจข้อมูลที่ฟังมาจะช่วยวัดระดับทักษะการฟัง
3. การประเมินทักษะการเขียน: การให้ผู้เรียนเขียนบทความหรืออีเมลในสภาพแวดล้อมที่ใกล้เคียงกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนอีเมลทางการหรือไม่เป็นทางการ การประเมินจะดูที่การใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง, การใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม และความสามารถในการสื่อความหมาย

4. การประเมินทักษะการอ่าน: การใช้แบบทดสอบการอ่านที่มีคำถามต่อท้าย เพื่อวัดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ความสามารถในการสรุปใจความสำคัญหรือการตีความข้อมูลที่อ่านได้

Read (2020) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. การประเมินผลที่เน้นการสื่อสารจริง การวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรพิจารณาจากความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ไม่ใช่เพียงแค่ทดสอบทฤษฎีหรือกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เท่านั้น โดยเขาแนะนำว่า วิธีการประเมินควรจะมีลักษณะที่เน้นการสื่อสารและการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพในบริบทต่าง ๆ ซึ่งอาจจะรวมถึง

1. การพูด เช่น การสัมภาษณ์ หรือการพูดในกลุ่มเพื่อดูความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ
2. การฟัง เช่น การฟังการสนทนาแล้วสามารถตอบคำถามหรือสรุปความได้ถูกต้อง
3. การเขียน เช่น การเขียนข้อความที่ใช้ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ เช่น การเขียนอีเมล หรือรายงาน
4. การอ่าน เช่น การอ่านข้อความแล้วสามารถตีความและอธิบายได้ถูกต้อง

2. การประเมินที่ยืดหยุ่นและหลากหลาย การวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่ได้มีแค่การทดสอบแบบมาตรฐานเช่น TOEFL หรือ IELTS เท่านั้น แต่ยังต้องการการประเมินที่หลากหลายเพื่อตอบสนองต่อทักษะที่ต่างกันของผู้เรียน เช่น

1. การประเมินจากแฟ้มสะสมผลงาน (Portfolio-based assessment): การเก็บสะสมผลงานที่แสดงถึงความก้าวหน้าของนักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น การพูด, การเขียน หรือการทำกิจกรรมร่วมกัน
2. การประเมินจากการทำงานจริง (Performance-based assessment): การให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่สะท้อนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เช่น การทำโปรเจกต์, การนำเสนองาน, หรือการแสดงบทบาทสมมติ

3. การใช้เกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน (Rubric-based assessment) เน้นการใช้เกณฑ์การประเมินที่ชัดเจนหรือ rubric ในการประเมินเพื่อให้การประเมินมีความเป็นธรรมและมีมาตรฐานในการให้คะแนน โดยจะมีการประเมินในหลาย ๆ ด้าน เช่น ความถูกต้องของไวยากรณ์, ความชัดเจนในการสื่อสาร, ความคล่องแคล่วในการพูด, และการใช้คำที่เหมาะสมกับบริบท

4. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) กล่าวถึงการให้ feedback หรือข้อเสนอแนะที่มีคุณภาพต่อผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนรู้ถึงจุดแข็งและจุดที่ต้องปรับปรุงในการใช้ภาษาอังกฤษ และสามารถนำไปปรับปรุงพัฒนาการสื่อสารของตัวเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Luoma (2020) ซึ่งมุ่งเน้นไปที่การประเมินผลและการวัดผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Assessing English Communication Skills) ได้กล่าวถึงหลายแง่มุม

ของการประเมินผลที่สำคัญเพื่อให้สามารถวัดทักษะการสื่อสารในภาษาจริงได้อย่างแม่นยำ โดยแบ่งประเด็นหลักที่สำคัญได้ ดังนี้

1. การประเมินทักษะที่ใช้ในการสื่อสารจริง เน้นว่าการประเมินทักษะภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารในบริบทจริงนั้นต้องคำนึงถึงความสามารถในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน เช่น การพูด การฟัง การเขียน และการอ่าน โดยไม่ได้เน้นแค่การทดสอบความรู้ในด้านไวยากรณ์หรือคำศัพท์เท่านั้น ตัวอย่างเช่น

1. การพูด (Speaking): การให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะการพูดในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การสัมภาษณ์, การพูดในที่ประชุม, หรือการแสดงบทบาทสมมติ (role play) ซึ่งจะช่วยให้เห็นความสามารถในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์จริง

2. การฟัง (Listening): การฟังบทสนทนาและสามารถเข้าใจสาระสำคัญของข้อความที่ได้ยิน เช่น การฟังบทสนทนาในที่ทำงานหรือในห้องเรียน

3. การเขียน (Writing): การเขียนข้อความที่สามารถสื่อสารได้อย่างชัดเจนและเหมาะสมกับสถานการณ์ เช่น การเขียนอีเมล การเขียนรายงาน

4. การอ่าน (Reading): การอ่านและทำความเข้าใจข้อความที่มีเนื้อหาหรือคำศัพท์ที่ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การอ่านบทความเชิงวิชาการหรือบทสนทนา

2. การใช้การประเมินหลายรูปแบบ กล่าวถึงการสนับสนุนการใช้ การประเมินแบบหลากหลาย (Multiple Assessments) ในการประเมินทักษะการสื่อสาร เพื่อให้การประเมินมีความครอบคลุมมากที่สุด โดยอาจใช้ เช่น

1. การประเมินจากการปฏิบัติจริง (Performance-based assessment): เช่น การให้ผู้เรียนทำการแสดงบทบาทสมมติ หรือการจัดกิจกรรมที่ต้องใช้การสื่อสารในบริบทจริง

2. การประเมินตามมาตรฐาน (Standardized assessments): เช่น การทดสอบภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐานที่ใช้ในการประเมินทักษะทางภาษาในระดับสากล เช่น IELTS หรือ TOEFL ที่วัดทักษะการพูด ฟัง อ่าน และเขียน

3. การใช้เกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน กล่าวถึงการเน้นการใช้ เกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน หรือ rubrics เพื่อให้การประเมินมีความเป็นธรรมและสามารถวัดทักษะการสื่อสารในทุก ๆ ด้าน เช่น การพูด, การฟัง, การเขียน, และการอ่าน โดยการกำหนดมาตรฐานการให้คะแนนที่ชัดเจน จะทำให้การประเมินผลเป็นระบบและมีความโปร่งใส

4. การประเมินที่ยืดหยุ่นและปรับได้ตามผู้เรียน กล่าวถึงการชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการมี ความยืดหยุ่นในการประเมิน ซึ่งหมายถึงการที่ผู้สอนสามารถปรับการประเมินให้เหมาะสมกับลักษณะและความต้องการของผู้เรียนในแต่ละราย เช่น การใช้วิธีการประเมินที่เหมาะสมกับทักษะหรือระดับความสามารถของผู้เรียน

5. การให้ข้อเสนอแนะ (Feedback) กล่าวถึงการเน้นถึงการให้ ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ หลังจากการประเมิน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ว่าควรพัฒนาทักษะไหนบ้าง เพื่อให้

การสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เช่น การให้คำแนะนำในการใช้ คำศัพท์ที่เหมาะสม หรือการปรับปรุงการใช้ไวยากรณ์ให้ถูกต้อง

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องมีการวัดใน ด้านความถูกต้องของภาษา การออกเสียงประกอบท่าทาง ความคล่องแคล่วในการพูด และสิ่งที่สำคัญ ที่สุดคือ พูดแล้วสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ที่พูด ถูกต้อง ตรงประเด็น ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกใช้การ วัดและประเมินผลในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านการให้นักเรียนสื่อสารหรือโต้ตอบ คำถามที่มีลักษณะในสถานการณ์เสมือนจริงซึ่งความสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ทำ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน

Martin (2025) ได้อธิบายถึงการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานว่า เป็นแนวทางการ เรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การสื่อสารโดยการลงมือทำ (learning by doing) ผ่าน ภาระงานที่มีความหมาย โดยเน้นกระบวนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มากกว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์ เพียงอย่างเดียว ซึ่งแนวทางนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะภาษาผ่านสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับ การใช้ภาษาในชีวิตจริง

Laxman (2020) การเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นฐาน หมายถึง การใช้ภาระงานเป็น หัวใจสำคัญในการเรียนรู้ โดยครูมอบหมายภาระงานทางภาษาให้เพื่อสร้างความสนใจให้นักเรียนเกิด การเรียนรู้จากงานนั้นด้วยตนเอง หากนำไปใช้จะช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาของนักเรียนได้

Nina and Husni (2018) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นฐาน เป็นการ เรียนภาษาอังกฤษตามภาระงานที่ได้รับมอบหมายจากครู เป็นการประยุกต์ใช้กิจกรรมในชั้นเรียน ภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนอีกทั้งยังสามารถสร้างความ สนใจและกระตุ้นนักเรียนในการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้จาก ประสบการณ์จริงด้วยภาระงานที่ครูเป็นผู้มอบหมายให้ ดังนั้น ภาระงานที่ครูมอบหมายให้ควรสอดคล้องกับประสบการณ์เดิมของนักเรียนด้วย

ศศิณัฐ สรรคบุรานุรักษ์ (2560) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนที่เน้น ภาระงาน หมายถึง กิจกรรมหรือแผนงานในการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนต้องฝึกปฏิบัติการใช้ ภาษาในสถานการณ์จำลองนอกชั้นเรียนและในชั้นเรียน มีเป้าหมายเพื่อการฝึกการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ในการใช้ภาษาโดยอาศัยกระบวนการทางความคิด การเรียงลำดับ การแก้ปัญหา และเพื่อบรรลุ เป้าหมายของกิจกรรมนั้น ๆ

ชนกนันท์ เกตุดี (2563) ได้อธิบายถึงการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานว่า เป็น แนวทางการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมที่มีความ หมายและสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน โดยการเรียนรู้ถูกออกแบบให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำ ภาระงานที่ท้าทายและเสริมสร้างความสามารถทางภาษา

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน คือ การจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางของกระบวนการเรียนรู้ โดยนักเรียนจะได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในห้องเรียน นักเรียนสามารถเรียนรู้ในการใช้ภาษาจากประสบการณ์จริง โดยอาศัยกระบวนการคิด การเรียงลำดับ และการแก้ไขปัญหา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกิจกรรมที่เน้นภาระงานทางภาษาเพื่อการสื่อสารที่ครูมอบหมายให้นักเรียน

2. องค์ประกอบของของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน

Martin East (2025) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Language Teaching: TBLT) ซึ่งสามารถสรุปเป็น 4 องค์ประกอบหลัก ตามแนวทางของ Ellis & Shintani (2014) ได้แก่

1. เน้นความหมาย (Meaning focus): ผู้เรียนต้องให้ความสำคัญกับความหมายของภาษามากกว่ารูปแบบทางไวยากรณ์ โดยมุ่งเน้นที่การประมวลผลสาระสำคัญของข้อความ (input) และการสร้างสื่อสาร (output)
2. ช่องว่างของข้อมูล (Gap): ผู้เรียนต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนข้อมูล แสดงความคิดเห็น หรือหาข้อสรุป ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร
3. การใช้ทรัพยากรของตนเอง (Own resources): ผู้เรียนสามารถเลือกใช้ภาษาหรือกลยุทธ์ของตนเองในการทำภาระงานให้สำเร็จ ไม่ถูกจำกัดให้ใช้โครงสร้างประโยคที่กำหนดไว้ล่วงหน้า
4. มุ่งเน้นผลลัพธ์ (Outcome focus): ภาษาเป็นเครื่องมือในการบรรลุเป้าหมายของภาระงาน ผู้เรียนให้ความสำคัญกับผลลัพธ์ของงานมากกว่าการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์

Ellis (2003) ได้นำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Learning) ที่ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

1. ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task): ในขั้นตอนนี้ ผู้สอนจะแนะนำหัวข้อและบริบทของภาระงานให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน โดยอาจมีการนำเสนอตัวอย่างหรือแบบอย่างที่เกี่ยวข้อง เพื่อเตรียมความพร้อมและสร้างความคุ้นเคยกับภาระงานที่กำลังจะปฏิบัติ
2. ขั้นตอนดำเนินงานตามภาระงาน (During-task): ผู้เรียนจะลงมือปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยผู้สอนมีบทบาทในการสังเกตและให้ความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น ในขั้นตอนนี้ อาจมีการกำหนดเวลาในการปฏิบัติงานหรือปล่อยให้ผู้เรียนดำเนินการตามความเหมาะสม
3. ขั้นตอนหลังการปฏิบัติภาระงาน (Post-task): หลังจากเสร็จสิ้นภาระงาน ผู้สอนและผู้เรียนจะร่วมกันทบทวนและประเมินผลการปฏิบัติงาน โดยอาจมีการนำเสนอผลงาน การอภิปรายถึงปัญหาที่พบ และการให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงในอนาคตรูปแบบนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะภาษาและการสื่อสารผ่านการปฏิบัติภาระงานที่มีความหมายและสอดคล้องกับสถานการณ์จริง

อุษา มะหะหมัด (2559) กำหนดองค์ประกอบของภาระงานประกอบไปด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่

1. จุดมุ่งหมาย (Goal) คือการบอกขอบเขตของการปฏิบัติงานนั้น ๆ ว่าต้องการให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายใดในการดำเนินภาระงาน
2. ตัวป้อนทางภาษา (Input) คือข้อมูลที่มีลักษณะสมจริงเพื่อให้ผู้เรียนใช้ในการดำเนินภาระงานนั้น
3. กิจกรรม (Activities) คือการระบุวิธีการดำเนินกิจกรรมของผู้เรียนที่มีต่อตัวป้อน (Input) ในกิจกรรมนั้น ๆ กิจกรรมดังกล่าวควรเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาในลักษณะที่สมจริง เหมือนอยู่ในสถานการณ์จริง และการจัดกิจกรรมควรอยู่ในลักษณะที่กำหนดให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มแก้ปัญหาให้กิจกรรมลุล่วงไป

เพ็ญญา ทัพพันธ์ (2560) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของภาระงานจะนำไปสู่กิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ภายในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยองค์ประกอบของภาระงานประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ

1. จุดมุ่งหมาย (Goal) คือ การบอกจุดประสงค์ของภาระงาน
2. ตัวป้อน (Input) คือ ข้อมูลที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ซึ่งอาจเป็นข้อมูลทั่วไปจากสื่อต่างๆหรือจากประสบการณ์ของผู้เรียน
3. ขั้นตอนการปฏิบัติงาน (Procedures) คือ การระบุวิธีการหรือขั้นตอนในการปฏิบัติงานเพื่อให้ประสบผลสำเร็จ
4. บทบาท (Roles) คือ การกำหนดบทบาทของผู้สอนและผู้เรียน
 - 4.1 บทบาทของผู้สอน คือ ด้านการวางแผนการพัฒนาภาระงาน, ด้านการนำไปใช้ และด้านการวัดและประเมินผล
 - 4.2 บทบาทของผู้เรียน คือ การให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในการประกอบกิจกรรมและปฏิบัติภาระงาน เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
5. การจัดสภาพการณ์และการวางเงื่อนไข (Conditions) คือ การจัดสภาพการณ์ในห้องเรียน (Setting) ให้เชื่อมโยงกับกิจกรรมการเรียนรู้
6. ผลลัพธ์ (Outcomes) คือ ผลที่ได้จากการปฏิบัติภาระงานเสร็จสิ้นสมบูรณ์แบบแล้วซึ่งมี 2 ด้าน คือ ด้านผลผลิต (Product) และด้านกระบวนการ (Process)
 - 6.1 ด้านผลผลิต (Product) หมายถึง ผลงานที่ได้จากการปฏิบัติภาระงาน
 - 6.2 ด้านกระบวนการ (Process) หมายถึง ทักษะทางภาษา และกระบวนการที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนหลังจากปฏิบัติภาระงาน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบหลักของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานประกอบไปด้วย จุดหมาย ตัวป้อน ขั้นตอนการปฏิบัติงาน บทบาท การจัดสภาพการณ์และการวางเงื่อนไข และ

ผลลัพธ์ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้กระบวนการทางสติปัญญาการวางแผนดำเนินงานเพื่อปฏิบัติภารกิจจากภาระงานที่ได้รับมอบหมายด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น

3. ประเภทของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน

Martin (2025) ได้กล่าวถึงแนวคิดของ Prabhu (1982) ซึ่งจำแนกประเภทของภาระงาน (Task Types) ในการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน (TBLT) ออกเป็น 3 ประเภทหลัก ได้แก่

1. ภาระงานที่เน้นการถ่ายทอดข้อมูล (Information-gap tasks) เป็นภาระงานที่ผู้เรียนต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ขาดหายไประหว่างกัน

ตัวอย่าง: กิจกรรมจับคู่ข้อมูล, เติมข้อมูลในแผนที่ หรือถามตอบเพื่อหาข้อมูลที่แต่ละคนมี

2. ภาระงานที่เน้นการใช้เหตุผล (Reasoning-gap tasks) ผู้เรียนต้องใช้เหตุผลหรือข้อสรุปจากข้อมูลที่ได้รับ

ตัวอย่าง: การวิเคราะห์ปัญหา, หาข้อสรุปจากสถานการณ์ หรืออภิปรายเพื่อหาทางออกที่ดีที่สุด

3. ภาระงานที่เน้นการแสดงความคิดเห็น (Opinion-gap tasks) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นหรือทัศนคติของตนเอง

ตัวอย่าง: การอภิปรายเรื่องข่าว, แสดงความเห็นเกี่ยวกับประเด็นสังคม หรือการเขียนเรียงความแสดงความคิดเห็น

Ellis (2003) ประเภทของกิจกรรมเน้นภาระงานแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1) รูปแบบวิธีการสอน (Pedagogic classification) ประกอบด้วยกิจกรรมเน้นภาระงาน 6 ประเภท ดังนี้

1.1) การเขียนรายการ (Listing) คือ งานที่ผู้เรียนต้องเขียนรายการสิ่งที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่กำหนดเพื่อบรรลุกิจกรรม

1.2) การเรียงลำดับและจัดประเภท (Ordering and Sorting) คือ งานที่เกี่ยวข้องกับการเรียงลำดับเหตุการณ์หรือความสำคัญการจัดอันดับการจัดกลุ่ม หรือการจำแนกประเภท

1.3) การเปรียบเทียบ (Comparing) คือ งานที่เกี่ยวข้องกับการหาความแตกต่างหรือความคล้ายคลึงกันของข้อมูล

1.4) การแก้ปัญหา (Problem-solving) คือ งานที่ผู้เรียนต้องใช้สติปัญญาและเหตุผลเพื่อแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่กำหนด

1.5) การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ส่วนบุคคล (Sharing personal experience) คือ งานที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พูดคุยเกี่ยวกับตนเอง แลกเปลี่ยนประสบการณ์ของตนเองอย่างเป็นอิสระ

1.6) งานสร้างสรรค์ (Creative tasks) คือ งานที่ผู้เรียนทำเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม เช่น โคร่งงาน แผ่นพับโฆษณา แฟ้มสะสมงาน หนังสือพิมพ์ห้อง หรือวารสาร

2) รูปแบบทางวาทศาสตร์ (Rhetorical classification) คือ กิจกรรมที่จัดทำขึ้นอย่าง สอดคล้องกับทฤษฎีทางวาทศาสตร์ซึ่งจำแนกค าพูดตามโครงสร้างประโยคและคุณลักษณะทาง ภาษาศาสตร์ เช่น การให้ผู้เรียนใช้ภาษาตามโครงเรื่อง (Genre) ที่กำหนด เช่น ให้ผู้เรียนเขียน จดหมายลาป่วยถึงครูประจำชั้นหรือเขียนจดหมายถึงเพื่อนร่วมชั้น

3) รูปแบบกระบวนการคิด (Cognitive classification) ประกอบด้วยกิจกรรมเน้น ภาระงาน 3 ประเภท คือ

3.1) กิจกรรมหาข้อมูลที่หายไป (Information gap activity) คือ งานที่ผู้เรียนต้อง แลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน หรือการใช้ข้อมูลที่ได้รับเพื่อเติมคาลงในตารางให้สมบูรณ์

3.2) กิจกรรมหาสาเหตุที่หายไป (Reasoning gap activity) คือ งานที่ผู้เรียนต้อง ใช้การสื่อความหมาย การคาดการณ์ และการให้เหตุผล เพื่อบรรลุกิจกรรม เช่น การให้ผู้เรียนหา ตารางการทำงานของผู้สอน จากตารางเรียนของผู้เรียนที่เรียนกับผู้สอนคนนั้น

3.3) กิจกรรมหาความคิดที่หายไป (Opinion-gap activity) คือ งานที่ผู้เรียน สามารถแสดงความคิดเห็น ความชอบ ความรู้สึก หรือทัศนคติส่วนบุคคลได้อย่างอิสระ เช่น การเติม คำเพื่อให้เรื่องสมบูรณ์

Nunan (2004) ประเภทของกิจกรรมเน้นภาระงานแบ่งออกเป็น 5 รูปแบบ ดังนี้

1) รูปแบบกระบวนการคิด (Cognitive) ประกอบไปด้วยภาระงาน 8 ประเภท ดังนี้

1.1) การจัดประเภทของข้อมูล (Classifying) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนต้องจัดข้อมูลที่ คล้ายคลึงกันเข้าไว้ด้วยกัน เช่น การจัดประเภทของข้อมูล โดยพิจารณาจากความหมาย

1.2) การทำนายอนาคต (Predicting) คือ กิจกรรมที่ให้โอกาสผู้เรียนได้คาดเดาสິง ที่จะเกิดขึ้นในกระบวนการเรียนรู้ เช่น การคาดเดาเรื่องที่จะเรียนจากหัวข้อ

1.3) การโน้มน้าว (Inducing) คือ กิจกรรมที่สอดแทรกความรู้ทางภาษาที่ผู้สอน จัดสรรไว้ เช่น การสังเกตหลักไวยากรณ์ Past simple tense จากกิจกรรมที่ได้ทำ

1.4) การจดบันทึก (Taking notes) คือ กิจกรรมที่ผู้ต้องจดบันทึกใจความสำคัญ ของเรื่องนั้น ๆ เป็นภาษาของผู้เรียน

1.5) แผนผังความคิดรวบยอด (Concept mapping) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนต้อง เสนอใจความสำคัญของข้อมูลในรูปแบบแผนผัง

1.6) การโยงสิ่งที่เรียน (Inferencing) คือ กิจกรรมที่ให้โอกาสผู้เรียนได้ใช้ความรู้ที่ ได้เรียนในสถานการณ์ใหม่ ๆ

1.7) การแยกแยะ (Discriminating) เช่น กิจกรรมที่ผู้เรียนต้องแยกแยะข้อมูล เช่น การแยกแยะระหว่างข้อมูลหลักและข้อมูลสนับสนุน

1.8) การทำแผนภาพ (Diagraming) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนต้องเปลี่ยนข้อมูลที่ได้รับ หรือข้อมูลสำคัญเป็นแผนภาพ

2) รูปแบบการติดต่อสื่อสาร (Interpersonal) ประกอบไปด้วยภาระงาน 2 ประเภท

2.1) การทำงานร่วมกัน (Co-operating) คือ กิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน เช่น การทำงานกลุ่มขนาดเล็ก โดยสมาชิกบางคนเป็นผู้อ่านและสมาชิกที่เหลือช่วยกันเติมข้อมูลลงในตาราง

2.2) บทบาทสมมุติ (Role playing) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนได้รับบทบาทต่าง ๆ เพื่อใช้ความรู้ทางภาษาในสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นมา เช่น การให้ผู้เรียนรับบทบาทเป็นผู้รายงานข่าว

3) รูปแบบทางภาษาศาสตร์ (Linguistic) ประกอบไปด้วยภาระงาน 6 ประเภท ดังนี้

3.1) รูปแบบบทสนทนา (Conversational patterns) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนใช้ความรู้เรื่องรูปแบบบทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การจับคู่บทสนทนากับสถานการณ์ให้เหมาะสม

3.2) การฝึกฝน (Practising) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนได้รับคำสั่งให้ทำเพื่อพัฒนาความรู้และทักษะทางภาษา เช่น การฝึกฟังบทสนทนา หรือการฝึกสนทนากับเพื่อน

3.3) การใช้บริบท (Using context) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนฝึกเดาความหมายของคำศัพท์ วลี หรือกรอบความคิดจากบริบท

3.4) การสรุปความ (Summarizing) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนนำเสนอข้อมูลที่สำคัญในรูปแบบการเขียนสรุปความ

3.5) การฟังจับใจความ (Selective listening) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนต้องพยายามฟังเพื่อจับใจความสำคัญ โดยไม่คำนึงถึงความหมายของทุกคำที่ได้ฟัง

3.6) การอ่านคร่าว ๆ (Skimming) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนฝึกอ่านโดยคร่าว ๆ ว่าเรื่องนั้นโดยทั่วไปแล้วพูดถึงอะไร เช่น การอ่านเนื้อเรื่องแล้วให้ตัดสินใจว่าเรื่องนั้นคือข่าวในหนังสือพิมพ์ ในบทความ ในจดหมาย หรือในโฆษณา

4) รูปแบบทางจิตใจ (Affective) ประกอบไปด้วยภาระงาน 3 ประเภท ดังนี้

4.1) การแสดงความรู้สึก (Personalizing) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และประเด็นเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับ เช่น การเขียนจดหมายคุยกับเพื่อน

4.2) การประเมินตนเอง (Self-evaluating) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนคำนึงถึงงานที่ได้ทำไปแล้วให้คะแนนแก่ตนเอง

4.3) การสะท้อนกลับ (Reflecting) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นถึงเรื่อง que ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดี

5) รูปแบบความคิดสร้างสรรค์ (Creative) ประกอบไปด้วย 1 ประเภท ดังนี้การระดมความคิด (Brainstorming) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนช่วยกันคิดเพื่อบรรลุเป้าหมายของกิจกรรม เช่น เกมแข่งนึกคำศัพท์เกี่ยวกับสีให้มากที่สุด

D. Willis & Willis (2007) ได้แบ่งกิจกรรมเน้นภาระงานตามรูปแบบกระบวนการคิดออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1) การเขียนรายการ (Listing) คือ ภาระงานที่ให้ความสำคัญต่อการระดมความคิดซึ่งเป็นการดึงผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมกับกิจกรรม และเป็นภาระงานที่ให้ความสำคัญต่อการค้นหาข้อเท็จจริง ซึ่งภาระงานนี้ควรใช้ในช่วงเริ่มของงานเพราะเป็นงานที่ช่วยเก็กรึ้นหรือนำเรื่องให้แก่ผู้เรียน และช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ

2) การเรียงลำดับและจัดประเภท (Ordering and Sorting) คือ ภาระงานที่ผู้เรียนต้องใช้ความรู้ความเข้าใจมากกว่ากิจกรรม “การเขียนรายการ” ซึ่งภาระงานประเภทนี้ประกอบไปด้วย 3 กระบวนการ

2.1 การจัดลำดับเรื่อง เหตุการณ์ หรือการกระทำ (Sequencing)

2.2 การจัดอันดับข้อมูล (Ranking)

2.3 การจัดประเภทของข้อมูล (Classify)

3) การจับคู่ (Matching) คือ ภาระงานที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับการเรียนการสอนแบบ Total Physical Response (TPR) โดยผู้เรียนเป็นผู้รับข้อมูลโดยการฟังหรือการอ่านและปฏิบัติตามคำสั่งของงาน ซึ่งเป็นภาระงานที่สามารถใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับ เช่น การจับคู่สิ่งของจากสิ่งที่ได้ฟัง (ผู้เรียนระดับพื้นฐาน) หรือการระบุชื่อบุคคลจากข้อมูลที่ได้ฟัง (ผู้เรียนที่มีทักษะทางภาษาสูง)

4) การเปรียบเทียบ (Comparing) คือ ภาระงานที่เปรียบเทียบข้อมูลที่คล้ายคลึงกันหรือข้อมูลเรื่องเดียวกันแต่หลากหลายแหล่งที่มา โดยผู้เรียนมีหน้าที่ค้นหาความเหมือนหรือความต่างของข้อมูลนั้น

5) การแก้ปัญหา (Problem solving) คือ ภาระงานที่เน้นการแก้ปัญหา โดยผู้เรียนต้องใช้ความสามารถด้านเหตุผลและสติปัญญา ผู้เรียนจะมีความพึงพอใจ โดยกระบวนการและเวลาที่ใช้จะแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับชนิดและความซับซ้อนของปัญหา เช่น ปัญหาในชีวิตประจำวันการตั้งสมมุติฐาน หรือการเปรียบเทียบทางเลือก

6) การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ส่วนบุคคล (Sharing personal experience) คือ ภาระงานที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พูดคุยเกี่ยวกับตนเอง แลกเปลี่ยนประสบการณ์ของตนหรือเรื่องในอดีตอย่างเป็นอิสระ และมีลักษณะใกล้เคียงกับการพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการในสังคม

7) โครงการและงานสร้างสรรค์ (Projects and creative tasks) คือ ภาระงานที่ผู้เรียนทำเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม เช่น แผนพับโฆษณา แฟ้มสะสมงาน หนังสือพิมพ์ห้อง หรือวารสาร
ชนกันท์ เกตุดี (2565) ได้มีการกล่าวถึงประเภทของภาระงานในการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Learning: TBL) ดังนี้

1. ภาระงานที่เน้นการถ่ายทอดข้อมูล (Information-Gap Tasks) ภาระงานประเภทนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลที่แต่ละคนมี เพื่อเติมเต็มข้อมูลที่ขาดหายไป ซึ่งส่งเสริมการสื่อสารและการใช้ภาษาที่แท้จริง

2. ภาระงานที่เน้นการใช้เหตุผล (Reasoning-Gap Tasks) ภาระงานที่ต้องการให้ผู้เรียนใช้การคิดวิเคราะห์และเหตุผลในการแก้ไขปัญหาหรือหาข้อสรุปจากข้อมูลที่มีอยู่ ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิพากษ์

3. ภาระงานที่เน้นการแสดงความคิดเห็น (Opinion-Gap Tasks) ภาระงานที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นหรือทัศนคติของตนเองต่อประเด็นต่าง ๆ ซึ่งส่งเสริมการใช้ภาษาที่แสดงถึงความคิดและความรู้สึกการจำแนกประเภทของภาระงานดังกล่าวช่วยให้ผู้สอนสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และความต้องการของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า ประเภทของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานมีหลากหลายประเภท ซึ่งล้วนแต่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางปัญญาของผู้เรียนในหลาย ๆ รูปแบบ แต่ประเภทที่จะเน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ทางภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรเป็นประเภทที่มีการเขียนรายการ การเรียงลำดับหรือจัดประเภท การจับคู่ การเปรียบเทียบ การแก้ปัญหา การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ส่วนบุคคล และโครงการหรืองานสร้างสรรค์ ที่จะสามารถพัฒนาความรู้ทางภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดี

4. ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน

Martin (2025) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานโดยตรง แต่สามารถอ้างอิงแนวทางของ Willis (1996) และ Ellis (2003) ซึ่งเป็นที่ยอมรับในวงการวิชาการ โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนหลัก ได้แก่

1. ขั้นเตรียมภาระงาน (Pre-task stage)

- ครูแนะนำหัวข้อและบริบทของภาระงานให้ผู้เรียนเข้าใจ
- อาจมีการยกตัวอย่างภาระงานหรือให้ดูวิดีโอ ตัวอย่างบทสนทนาเพื่อเตรียมความพร้อม

2. ขั้นดำเนินภาระงาน (Task cycle stage)

- ผู้เรียนทำภาระงานจริง ไม่ว่าจะเป็นการพูด อ่าน เขียน หรือฟัง
- อาจทำเป็นรายบุคคล เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม
- ครูมีบทบาทเป็นผู้สังเกตและสนับสนุน ไม่เข้าไปควบคุมการใช้ภาษาโดยตรง
- เมื่อเสร็จสิ้นภาระงาน ผู้เรียนอาจต้องรายงานผลหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

3. ขั้นสะท้อนผลและวิเคราะห์ภาษา (Language focus stage)

- ผู้เรียนทบทวนสิ่งที่ตนเองและเพื่อนได้เรียนรู้จากภาระงาน
- ครูให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ภาษา เช่น คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ หรือการออกเสียง
- อาจมีการฝึกฝนหรือแก้ไขข้อผิดพลาดผ่านกิจกรรมเพิ่มเติม

ชนกันท์ เกตุดี (2565) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Learning: TBL) เป็นแนวทางการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมหรือภาระงานที่มีความหมายและสอดคล้องกับสถานการณ์จริง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาและการสื่อสาร ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานสามารถแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

1. ขั้นก่อนทำภาระงาน (Pre-Task)

1. แนะนำหัวข้อและบริบท ผู้สอนนำเสนอหัวข้อหรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับภาระงาน เพื่อสร้างความสนใจและความเข้าใจเบื้องต้นให้กับผู้เรียน
2. นำเสนอตัวอย่าง แสดงตัวอย่างของภาระงานหรือการสาธิต เพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมของสิ่งที่ต้องทำ
3. สอนคำศัพท์และโครงสร้างที่จำเป็น จัดเตรียมและสอนคำศัพท์หรือโครงสร้างประโยคที่ผู้เรียนจะต้องใช้ในการทำภาระงาน

2. ขั้นทำภาระงาน (Task Cycle)

1. การทำภาระงาน (Task) ผู้เรียนทำภาระงานที่ได้รับมอบหมาย โดยใช้ทักษะและความรู้ที่มีในการสื่อสารหรือแก้ไขปัญหา
2. การวางแผน (Planning) หลังจากทำภาระงาน ผู้เรียนร่วมกันวางแผนเพื่อเตรียมนำเสนอผลลัพธ์หรือสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้
3. การนำเสนอ (Report) ผู้เรียนแสดงผลงานหรือสรุปผลการทำภาระงานต่อกลุ่มหรือชั้นเรียน

3. ขั้นหลังทำภาระงาน (Post-Task)

1. การวิเคราะห์ภาษา (Language Focus): ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในภาระงาน เช่น คำศัพท์ โครงสร้างประโยค หรือการออกเสียง
2. การฝึกฝนเพิ่มเติม (Practice): จัดกิจกรรมเสริมเพื่อฝึกฝนและปรับปรุงทักษะทางภาษาตามที่ได้วิเคราะห์

เจริญรัตน์ และประหยัด (2559) กล่าวถึงขั้นตอนการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นฐาน (Task-based learning: TBL) ว่าประกอบไปด้วยขั้นตอนหลักทั้งหมด 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นตอนการแนะนำหัวข้อและภาระงาน (Introduction to topic and task)
2. ขั้นปฏิบัติงาน (Task cycle) ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอนย่อย ได้แก่ ขั้นภาระงาน (Task) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะได้ปฏิบัติงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มร่วมกับเพื่อนนักเรียน โดยผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ และคำแนะนำ ขั้นวางแผน (Planning) ผู้เรียนวางแผนในการนำเสนอผลงาน ขั้นการรายงานผลการปฏิบัติงาน (Report) ผู้เรียนรายงานผลการปฏิบัติงานตลอดจนข้อค้นพบของกลุ่ม วิธีการทำงาน อุปสรรค และวิธีแก้ปัญหาจากการปฏิบัติงาน และขั้นหลังปฏิบัติการงาน (Post task) ผู้เรียนเปรียบเทียบสิ่งที่ค้นพบกับกลุ่มอื่นที่ออกมารายงานระหว่างการปฏิบัติงาน

3. **ชั้นมุ่งเน้นภาษา (Language focus)** ประกอบไปด้วย 2 ขั้นตอนย่อย ได้แก่ **ชั้นวิเคราะห์ (Analysis)** โดยผู้เรียนวิเคราะห์หลักไวยากรณ์ที่สอดคล้องกับภาระงานหลังจากที่ได้นำเสนอผลงานแล้ว เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง และ**ชั้นการฝึกฝน (Practice)** โดยผู้เรียนฝึกฝนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การทำแบบฝึกหัด การทำใบงาน เป็นต้น

Ellis (2003) ได้สังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน และกระบวนการที่สามารถใช้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานของ Prabhu, 1987; Estaires and Zanon, 1994; Skehan, 1996; Willis, 1996; Lee, 2000 โดยทั่วไปพบว่าขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) **ขั้นเตรียมปฏิบัติภาระงาน (Pre-task)** คือ วิธีที่ผู้สอนเสนอโครงสร้างของภาระงานที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติหรือผลิตทางภาษาที่ผู้เรียนต้องทำ โดยการกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของงานหรืออธิบายประโยชน์ของภาระงานที่ผู้เรียนจะได้รับเพื่อให้ผู้เรียนต้องการปฏิบัติภาระงาน โดยพบว่าวิธีเสนอหัวข้อที่ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย หรือไม่ต้องใช้กระบวนการคิดมากนักช่วยให้ผู้เรียนสนใจหัวข้อที่จะเรียนมากขึ้น เช่น กิจกรรมที่ผู้เรียนต้องเขียนรายการ (Listing) หรือการระดมความคิด (Brainstorming) หรือการเขียนแผนผังความคิด (Mind mapping) เกี่ยวกับประโยชน์ของการพูด เพื่อนำเข้าสู่การเรียนรู้เรื่องรูปแบบและประโยชน์ของการพูด

2) **ขั้นปฏิบัติภาระงาน (During task)** ประกอบไปด้วยตัวเลือกทางการสอน (Methodological options) 2 อย่าง ดังนี้

2.1) **ตัวเลือกด้านการปฏิบัติงาน (Task performance options)** ผู้สอนสามารถกำหนดเวลาในการปฏิบัติงาน หรือการกำหนดให้ผู้เรียนสามารถใช้แหล่งข้อมูลในห้องหรือนอกห้อง

2.2) **ตัวเลือกด้านกระบวนการดำเนินงาน (Process)** คือ กระบวนการที่เน้นการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือการสื่อสาร และกระตุ้นให้เกิดความท้าทายให้กับผู้เรียน ซึ่งกระบวนการนี้ผู้สอนสามารถเน้นไปที่หลักไวยากรณ์เรื่องนั้น ๆ โดยนัยหรือสอนหลักไวยากรณ์โดยตรง

3) **ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task)** คือ วิธีที่ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทบทวนการใช้ภาษาที่ได้เรียน และหลักไวยากรณ์ที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้ผิดในระหว่างดำเนินงาน เพื่อความคล่องและความถูกต้องทางภาษา โดยอาจใช้เงื่อนไขเดียวกับภาระงานหลักหรือต่างเงื่อนไขก็ได้หรือการให้ผู้เรียนประเมินผลงานและหาข้อบกพร่องของตนหรือกลุ่มตนเพื่อเป็นประโยชน์ในการทำงานครั้งต่อไป

อุษา มะหะหมัด (2559) ได้แบ่งขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอนของกิจกรรมการเรียนแบบเน้นภาระงาน เป็นการปฏิบัติภาระงาน 3 ขั้นตอน ได้แก่

1. **ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task)** เป็นขั้นตอนการเตรียมตัวผู้เรียนก่อนปฏิบัติงาน หรือเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน

2. **ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงาน (Task cycle)** เป็นขั้นตอนการที่ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงานให้สำเร็จ ผู้เรียนอาจทำงานในรูปแบบงานคู่ (pair) หรืองานกลุ่มย่อย

(Small group) โดยภาระงานจะมีรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย ในขั้นนี้มีขั้นตอนย่อย ได้แก่ ขั้นปฏิบัติงาน (Task stage) ขั้นวางแผน (Planning Stage) และขั้นรายงาน (Report stage)

3. ขั้นหลังปฏิบัติการภาระงาน (Language focus) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาด้านความคล่องแคล่วการใช้ภาษา และความถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ ในขั้นนี้มีขั้นตอนย่อย ได้แก่ ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Analysis) ขั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice) และขั้นติดตามผล(Follow up)

สรุปได้ว่า ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน คือ การจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายจากกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้จากการกิจกรรมการเรียนรู้ผู้วิจัยจึงได้ใช้ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานที่ประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน 1. ขั้นตอนการปฏิบัติการภาระงาน 2. ขั้นตอนการปฏิบัติการภาระงาน และ 3. ขั้นหลังปฏิบัติการภาระงาน ที่จะสามารถพัฒนาภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ในการทำกิจกรรมซึ่งผู้วิจัยได้นำขั้นตอนมาปรับใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อที่จะให้นักเรียนเกิดองค์ความรู้ให้ได้มากที่สุด

5. การประเมินผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน

Martin (2025) ได้กล่าวถึงแนวทางการประเมินผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน (Task-Based Language Teaching: TBLT) ว่าควรเป็นการประเมินที่สะท้อนถึงกระบวนการใช้ภาษาจริงของผู้เรียน และไม่ควรเน้นเพียงแค่การทดสอบความรู้ไวยากรณ์แนวทางการประเมินผลของ TBLT

อ้างอิงจาก Ellis (2003), Skehan (1998), และ East (2025) การประเมินผลใน TBLT สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภทหลัก ได้แก่

1. การประเมินระหว่างกระบวนการ (Formative Assessment)

- เป็นการประเมินที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ผู้เรียนทำภาระงาน
- ครูใช้การสังเกตพฤติกรรมสื่อสาร การโต้ตอบ และความก้าวหน้าของผู้เรียน
- ใช้การให้ข้อเสนอแนะทันที (Immediate Feedback) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาภาษา

2. การประเมินผลลัพธ์ (Summative Assessment)

- เป็นการประเมินภายหลังจากที่ผู้เรียนทำภาระงานเสร็จ
- ใช้เกณฑ์ที่วัดผลด้าน ความคล่องแคล่ว (Fluency), ความถูกต้อง (Accuracy), และความซับซ้อนของภาษา (Complexity)

ตัวอย่าง: การนำเสนอ (Presentations), การสัมภาษณ์ (Interviews), การเขียนรายงาน (Written reports)

3. การประเมินแบบสมรรถนะ (Performance-based Assessment)

- วัดความสามารถในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

- ใช้ Rubrics หรือ Task-specific Criteria ในการให้คะแนน

ตัวอย่าง: การจำลองสถานการณ์ (Role-play), การทำโครงการ (Project-based tasks)

ชนกันท์ เกตุดี (2565) ได้กล่าวถึง การประเมินผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน (TBL) โดยมีแนวทางการประเมินผลดังนี้

1. การประเมินระหว่างการปฏิบัติงาน (Formative Assessment)

การสังเกตพฤติกรรม: ผู้สอนสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในระหว่างปฏิบัติการภาระงาน เช่น การทำงานร่วมกัน การสื่อสาร และการมีส่วนร่วมในกิจกรรม

การให้ข้อเสนอแนะทันที: ผู้สอนให้คำแนะนำเกี่ยวกับข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์หรือการใช้ภาษา และช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงการสื่อสารได้ดีขึ้น

2. การประเมินหลังการปฏิบัติงาน (Summative Assessment)

การนำเสนอผลงาน: ผู้เรียนต้องแสดงผลลัพธ์ของภาระงาน เช่น การอภิปราย นำเสนอผลงาน หรือการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อให้ผู้สอนสามารถประเมินทักษะการใช้ภาษาในบริบทจริง

การใช้เกณฑ์การประเมิน (Rubrics): มีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในด้านต่าง ๆ เช่น ความถูกต้องของภาษา (Accuracy), ความคล่องแคล่ว (Fluency), และความเหมาะสมของเนื้อหา (Content Appropriateness)

3. การประเมินตนเองและเพื่อนร่วมชั้น

การประเมินตนเอง: ผู้เรียนสะท้อนถึงการเรียนรู้ของตนเอง ประเมินข้อดีข้อเสียของการทำภาระงาน และตั้งเป้าหมายในการพัฒนาครั้งต่อไป

การประเมินโดยเพื่อน: ผู้เรียนให้ข้อเสนอแนะและให้คะแนนผลงานของเพื่อนร่วมชั้น เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์และการวิพากษ์เชิงสร้างสรรค์

Ellis (2003) การประเมินศักยภาพของผู้เรียนสามารถทำได้ 3 วิธีดังนี้

1) การประเมินตามผลลัพธ์ (Direct assessment of outcomes) คือ การประเมินศักยภาพโดยเน้นที่ผลลัพธ์ของภาระงาน

2) การประเมินเชิงวิเคราะห์ภาษา (Discourse analytic measure) คือ การประเมินศักยภาพโดยเน้นการวิเคราะห์ภาษาของผู้เรียน เช่น ความคล่อง ความถูกต้องและความหลากหลายของภาษา

3) การประเมินโดยใช้แบบประเมิน (External rating) คือ การประเมินตามเกณฑ์ที่ผู้ประเมินกำหนด เช่น Skehan (1998) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินศักยภาพทางภาษาในงานวิจัยของเขาไว้ 3 ด้าน คือ ความถูกต้อง ความหลากหลาย และความคล่องแคล่วทางภาษา

นอกจากนี้ (Ellis, 2003) กล่าวว่า การประเมินผลเชิงประจักษ์ประกอบไปด้วย 2 ประเภท ดังนี้

1) การประเมินผลแบบจุลภาค (Micro-evaluation of tasks) คือ การประเมินภาระงานหลังที่ผู้เรียนดำเนินการภาระงานเสร็จในแต่ละครั้ง เพื่อระบุจุดแข็งและจุดบกพร่องและนำจุดบกพร่องไปใช้ปรับปรุงกิจกรรมภาระงานครั้งต่อไป ซึ่งการประเมินผลรูปแบบนี้ประกอบไปด้วย 3 รูปแบบย่อย ดังนี้

1.1) การประเมินผลโดยผู้เรียน (Student-based evaluation) คือการสอบถามทัศนคติหรือความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมภาระงาน

1.2) การประเมินผลตามหัวข้อการสอน (Response-based evaluation) คือการประเมินผู้เรียนในขณะที่ทำภาระงาน และการประเมินผลงานของผู้เรียน โดยเน้นความตรงประเด็นและความถูกต้องตามหัวข้อที่สอน

1.3) การประเมินผลตามผลการเรียนรู้ (Learning-based evaluation) คือการวัดประเมินผลตามผลการเรียนรู้ เช่น คะแนนสอบก่อน-หลังเรียน

2) การประเมินผลแบบมหภาค (Macro-evaluation of tasks) คือการวัดประเมินการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานว่าประสบผลสำเร็จหรือไม่ เพื่อนำผลที่ได้ไปพัฒนาการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้ในครั้งต่อไป

Wang และ Zang (2021) ซึ่งกล่าวว่า การประเมินผลแบบใช้ภาระงานเป็นฐานช่วยให้การพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสะท้อนความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนได้ดีกว่าการสอบแบบดั้งเดิม ดังนี้

1. กำหนดเกณฑ์การประเมิน (Assessment Criteria Development)
 - กำหนดเป้าหมายของการเรียนรู้ที่ชัดเจน
 - สร้างเกณฑ์การให้คะแนน เช่น รูบริก (Rubric) ที่สอดคล้องกับทักษะที่ต้องการวัด
2. ออกแบบภาระงานสำหรับการประเมิน (Task Design for Assessment)
 - ออกแบบภาระงานที่เหมาะสมกับระดับผู้เรียน
 - ภาระงานควรสะท้อนสถานการณ์จริง (Authentic Task)
3. การประเมินก่อนเรียน (Pre-Assessment)
 - วัดระดับความสามารถของผู้เรียนก่อนการเรียน
 - ใช้วิธีการประเมิน เช่น การทดสอบ, แบบสอบถาม, การสัมภาษณ์
4. การประเมินระหว่างเรียน (Formative Assessment)
 - สังเกตและบันทึกพัฒนาการของผู้เรียนขณะทำภาระงาน
 - ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เพื่อปรับปรุงการเรียนรู้
5. การประเมินหลังเรียน (Post-Assessment)
 - ทดสอบความก้าวหน้าของผู้เรียนหลังจากเรียนรู้ผ่านภาระงาน
 - เปรียบเทียบผลลัพธ์กับผลก่อนเรียน

6. การวิเคราะห์ผลและสรุปผลการประเมิน (Result Analysis & Reporting)

- วิเคราะห์ผลการเรียนรู้โดยใช้คะแนนและข้อมูลที่รวบรวม
- รายงานผลพร้อมข้อเสนอแนะสำหรับพัฒนาแนวทางการสอน

สรุปได้ว่า การประเมินผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน มีการประเมินแบบหลายรูปแบบซึ่งการประเมินที่สอดคล้องในการประเมิน ผู้วิจัยได้นำการประเมินเชิงวิเคราะห์ภาษา (Discourse analytic measure) คือการประเมินศักยภาพโดยเน้นการวิเคราะห์ภาษาของนักเรียน เช่น ความคล่อง ความถูกต้องและความหลากหลายของภาษา

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ

1. ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ

บัวลักษณ์ เพชรงาม (2562) กล่าวว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนวิธีหนึ่งที่มีมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เป็นกิจกรรมการสอนที่ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดสถานการณ์ ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาและทำทางตามลักษณะนิสัยของบุคคลที่อยู่ในเหตุการณ์สมมตินั้น นอกจากนี้กิจกรรมบทบาทสมมติจะเอื้อประโยชน์ให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความสามารถในการพูดแล้ว ยังเป็นเทคนิคการสอนวิธีหนึ่งซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีความสนุกสนาน ทำให้บรรยากาศการเรียนเป็นไปด้วยดี ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน

พิชิตชัย เทียงท่า (2566) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ที่ครูผู้สอนต้องสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นมาที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยให้นักเรียนเป็นผู้แสดงบทบาทสมมตินั้น ๆ ตามวัตถุประสงค์ที่ครูผู้สอนได้กำหนดไว้ เพื่อให้นักเรียนได้แสดงออกทางด้านความรู้ ความคิด และการแก้ปัญหา

ทศนา แคมมณี (2560) ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกระบวนการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกตามบทบาทที่ได้รับ โดยจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนรู้ได้ดีกว่าการเรียนแบบทฤษฎีเพียงอย่างเดียว การใช้บทบาทสมมติเหล่านี้ยังช่วยกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ และทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำและประยุกต์ใช้ความรู้ได้ดีขึ้นในชีวิตจริง

ณัฐรุจา ทาโหม (2565) ยังได้กล่าวถึงการใช้บทบาทสมมติในห้องเรียนพหุวัฒนธรรมว่า การใช้บทบาทสมมติช่วยให้เด็กๆ ได้เรียนรู้การทำงานร่วมกันและพัฒนาความเข้าใจในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมนี้ไม่เพียงแต่พัฒนาทักษะการสื่อสาร แต่ยังช่วยเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมที่ดีอีกด้วย

Harmer J. (1984) กล่าวว่า เป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคลที่มีต่อผู้อื่นที่เป็นไปอย่างธรรมชาติในสถานการณ์ที่สมมติขึ้นเป็นกิจกรรมที่ผู้แสดงหรือผู้มีส่วนร่วมรู้เนื้อหาหรือหัวข้อที่จะแสดงว่าเกี่ยวข้องกับอะไร เพื่อแสดงออกมาในรูปแบบของการฝึกที่เน้นไปในการใช้ภาษาในการสื่อสาร

สรุปได้ว่า ความหมายของการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมตินั้นมีความหมายมากขนาดไหน ที่ต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนและการเลือกการแสดงบทบาทสมมติมาพัฒนาทางด้านการพูดภาษาอังกฤษก็ถือว่าผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษได้

2. ประเภทของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ

เสาวคนธ์ จันตะมาต (2563) ได้กล่าวถึงประเภทของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติไว้ ดังนี้

1. การแสดงบทบาทสมมติที่ผู้เรียนสวมบทบาทของบุคคลอื่น ในประเภทนี้ ผู้เรียนจะต้องสวมบทบาทเป็นบุคคลอื่น โดยละทิ้งพฤติกรรมและลักษณะของตนเอง เพื่อแสดงบทบาทตามที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งอาจเป็นบุคคลที่มีอยู่จริง เช่น บุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ หรือบุคคลสมมติ เช่น ครูใหญ่ หรือชาวนา เป็นต้น การแสดงบทบาทนี้ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและมองเห็นมุมมองของบุคคลอื่นได้อย่างลึกซึ้ง

2. การแสดงบทบาทสมมติที่ผู้เรียนยังคงรักษารูปแบบของตนเองในสถานการณ์จำลอง ในประเภทนี้ ผู้เรียนจะยังคงรักษารูปแบบและพฤติกรรมของตนเอง แต่จะถูกวางในสถานการณ์จำลองที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เช่น การสัมภาษณ์งาน หรือการให้คำปรึกษา การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้มีประโยชน์ในการฝึกฝนทักษะเฉพาะด้าน เช่น ทักษะการสื่อสาร การแก้ไขปัญหา และการตัดสินใจ

ณัฐรญา ท่าโหม (2565) ได้กล่าวถึงประเภทของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติไว้ ดังนี้

1. การแสดงบทบาทสมมติที่กำหนดบทบาทและสถานการณ์ล่วงหน้า ผู้สอนกำหนดบทบาทและสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงและสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน เพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดของผู้เรียน

2. การแสดงบทบาทสมมติที่ผู้เรียนสร้างสรรค์บทบาทและสถานการณ์เอง ผู้เรียนมีอิสระในการสร้างบทบาทและสถานการณ์ตามความสนใจ เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และการแก้ไขปัญหา

3. การแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์จำลอง ผู้เรียนแสดงบทบาทในสถานการณ์ที่จำลองขึ้นมา เพื่อฝึกทักษะการสื่อสารและการทำงานร่วมกัน

4. การแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์จริง ผู้เรียนแสดงบทบาทในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เพื่อให้ได้รับประสบการณ์ตรงและเรียนรู้จากสถานการณ์จริง

เอกภาวี ชติครุฑ (2563) ได้กล่าวถึงประเภทของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติไว้ ดังนี้

1. การแสดงบทบาทสมมติที่กำหนดบทบาทและสถานการณ์ล่วงหน้า ผู้สอนกำหนดบทบาทและสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดของผู้เรียน

2. การแสดงบทบาทสมมติที่ผู้เรียนสร้างสรรค์บทบาทและสถานการณ์เอง ผู้เรียนมีอิสระในการสร้างบทบาทและสถานการณ์ตามความสนใจ เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และการแก้ไขปัญหา

3. การแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์จำลอง ผู้เรียนแสดงบทบาทในสถานการณ์ที่จำลองขึ้นมา เพื่อฝึกทักษะการสื่อสารและการทำงานร่วมกัน

4. การแสดงบทบาทสมมติในสถานการณ์จริง ผู้เรียนแสดงบทบาทในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เพื่อให้ได้รับประสบการณ์ตรงและเรียนรู้จากสถานการณ์จริง

ประภัสรา โคตะขุน(2553) ได้กล่าวประเภทของบทบาทสมมติไว้ดังนี้

1. ผู้แสดงบทบาทสมมติจะต้องแสดงบทบาทของผู้อื่นโดยละทิ้งแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง บทบาทของบุคคลอื่นอาจเป็นบุคคลจริง เช่น คนที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ เพื่อนร่วมห้อง หรือการเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกันกับเพื่อน หรือเป็นบุคคลสมมติ เช่น สมมติว่าเป็นครูใหญ่ สมมติว่าเป็นชวานา เป็นต้น ผู้แสดงบทบาทสมมติจะพูด คิด ประพฤติหรือมีความรู้สึกเหมือนกับบุคคลที่ตนสวมบทบาท

2. ผู้แสดงบทบาทจะยังคงรักษาบทบาทและแบบแผนพฤติกรรมของตนเองแต่ปฏิบัติอยู่ในสถานการณ์ที่อาจพบในอนาคต เช่น การสมัครงานสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้แนะนำให้คำปรึกษาแก่นักเรียน บทบาทสมมติประเภทนี้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกฝนทักษะเฉพาะ เช่น การแนะนำ การสัมภาษณ์ การสอน การจูงใจ การควบคุมความขัดแย้ง เป็นต้น

จิตารัตน์ วิเชียรลม (2554) กล่าวว่า ประเภทของกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติสามารถแบ่ง ได้ 2 ประเภท ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติที่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า และที่ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การแสดงบทบาทสมมติที่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า ผู้สอนเป็นผู้กำหนดสถานการณ์ขึ้นมา จากนั้นนำมาถ่ายทอดให้ผู้เรียนได้รับฟัง แล้วมอบบทบาทให้กับผู้เรียนตามความเหมาะสม เพื่อให้เตรียม ตัวล่วงหน้า ก่อนการแสดง ทั้งนี้ ผู้แสดงอาจสอดแทรกรายละเอียดเพิ่มเติมของเนื้อหาได้ การแสดง บทบาทสมมติที่มีการเตรียมตัวล่วงหน้าเน้นความร่วมมือของผู้แสดงที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในแต่ละ บทบาท รวมถึงการจัดฉากให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องหรือสถานการณ์นั้น ๆ

2. การแสดงบทบาทสมมติที่ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า เป็นวิธีการสอนที่ใช้ในการนำเข้าสู่ บทเรียนหรือใช้ในระหว่างที่มีการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนอาสาสมัครแสดงบทบาทสมมติตามเนื้อหา เพื่อให้การเรียนรู้ที่น่าสนใจ และทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น การแสดงบทบาท สมมติที่ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้าเน้นไหวพริบ ชาญปัญญา และความคิดสร้างสรรค์ อย่างฉับไวของผู้แสดง

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2545) และสุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545) ได้แบ่งการแสดง บทบาทสมมติออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติแบบไม่มีบทเตรียมไว้ แบบเตรียมบท ไว้พร้อม และแบบแสดงละคร โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การแสดงบทบาทสมมติแบบไม่มีบทเตรียมไว้ ซึ่งผู้แสดงไม่จำเป็นต้องฝึกซ้อมก่อนที่จะ แสดง เมื่อเรียนถึงเรื่องใด ตอนใดก็จะแสดงได้ทันทีโดยไม่ต้องฝึก ให้แสดงตามความรู้สึกนึกคิดของตนเอง

2. การแสดงบทบาทสมมติแบบเตรียมบทไว้พร้อม ผู้สอนจัดเตรียมบทล่วงหน้า บอกความคิดรวบยอดและบทบาทให้ผู้แสดงทราบ ซึ่งผู้แสดงอาจแสดงตามบทที่กำหนดบ้าง หรืออาจคิด บทบาทขึ้นเองตามความคิด ความพอใจของตน แต่ต้องตรงกับเนื้อหาที่กำหนดไว้

3. การแสดงบทบาทสมมติแบบแสดงละคร ผู้สอนกำหนดบทบาทไว้แล้ว ผู้แสดงจะต้อง ฝึกซ้อมแสดงและพูดตามบทที่ผู้สอนกำหนดขึ้น

สรุปได้ว่า รูปแบบของการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติมี 2 รูปแบบ คือ 1) การแสดงบทบาทสมมติที่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า และ 2) การแสดงบทบาทสมมติที่ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบที่ 1) การแสดงบทบาทสมมติที่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า ให้นักเรียนได้มีการเตรียมตัวก่อนล่วงหน้าและได้ลองปรับเปลี่ยนบทบาทหน้าที่ให้ดูมีความสอดคล้องกับบทบาทที่นักเรียนได้รับมอบหมายในการแสดงบทบาทสมมติ

3. องค์ประกอบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ

Pinatih (2021) ได้กล่าวถึงการใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ (Role-Play) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนในศตวรรษที่ 21 โดยมีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

1. การสร้างสถานการณ์สมมติ (Scenario Creation) การออกแบบสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและประยุกต์ใช้ทักษะการพูดในบริบทที่เหมาะสม

2. การมอบหมายบทบาท (Role Assignment) การกำหนดบทบาทที่ชัดเจนให้กับผู้เรียน เพื่อให้พวกเขาเข้าใจหน้าที่และความรับผิดชอบในสถานการณ์นั้น ๆ

3. การสื่อสารและการแสดงออก (Communication and Expression) การฝึกฝนทักษะการสื่อสาร การแสดงออกทางกายภาพ และการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบทบาทที่ได้รับมอบหมาย

4. การสังเกตและการประเมินผล (Observation and Evaluation) การสังเกตพฤติกรรมและการแสดงออกของผู้เรียน เพื่อประเมินผลการเรียนรู้และให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์

5. การอภิปรายและสรุปผล (Discussion and Conclusion) การจัดการอภิปรายหลังการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อให้ผู้เรียนได้สะท้อนความคิดเห็น เรียนรู้จากประสบการณ์ และสรุปบทเรียนที่ได้รับ

เอกภาวี ชติครุฑ (2563) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ ดังนี้

1. ผู้สอนและผู้เรียน ผู้สอนทำหน้าที่วางแผนและกำกับดูแลกิจกรรม ขณะที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทตามที่ได้รับมอบหมาย

2. สถานการณ์และบทบาทสมมติ การกำหนดสถานการณ์จำลองและบทบาทที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจบริบทและสามารถแสดงบทบาทได้อย่างเหมาะสม

3. การแสดงบทบาทสมมติ ผู้เรียนดำเนินการแสดงบทบาทตามที่ได้รับมอบหมาย โดยใช้ทักษะการสื่อสารและการแสดงออก

4. การอภิปรายและสรุปผล หลังการแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายถึงความรู้สึก ความคิด และพฤติกรรมที่เกิดขึ้น เพื่อสรุปบทเรียนและประสบการณ์ที่ได้รับ

5. ผลการเรียนรู้ของผู้เรียน การประเมินว่าผู้เรียนได้รับความรู้และทักษะตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่

สมาคมสร้างสรรค์ไทย (2548) ได้กล่าวองค์ประกอบ 4 ประการ ดังนี้

1. ฉาก (Prop) เป็นวัสดุอุปกรณ์ที่นำมาใช้ประกอบการเล่นบทบาทสมมติ เช่น ฉาก แฝง เครื่องครัว หรือแฟ้มเอกสาร ซึ่งบางครั้งอาจเป็นการแสดงท่าทาง การหยิบจับโดยไม่มีของจริง เป็นต้น

2. คำโครงเรื่อง (Plot) เป็นคำโครงเรื่องอย่างง่าย ที่มักเป็นการเลียนแบบชีวิตประจำวัน ที่ผู้เรียนพบเห็นจากหนังสือที่อ่าน หรือจากละครโทรทัศน์ เป็นต้น

สมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 143) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ ดังนี้

1. สถานการณ์ หมายถึง สภาพที่เป็นอยู่และหัวเรื่องสนทนา ครูผู้สอนจะต้องอธิบาย สถานการณ์และภาระงานที่ผู้เรียนจะต้องทำให้สำเร็จ งานที่จะทำจะมีระดับความยากง่ายตามระดับของผู้เรียน เช่น การรับโทรศัพท์ หรือ การตกลงในธุรกิจ เป็นต้น

2. บทบาท หมายถึง การมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียนสวมบทบาทที่กำหนดให้ ผู้เรียนจะต้องมีความเข้าใจบุคลิกภาพและประสบการณ์ สถานะทางสังคม ปัญหาและความต้องการของบทบาทที่ตนจะแสดง คำอธิบายชี้แจงเกี่ยวกับบทบาทไม่ควรมากหรือละเอียดจนเกินไป เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาบุคลิกภาพ

3. ส่วนที่เป็นประโยชน์สำหรับการแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง ส่วน วลี คำศัพท์เฉพาะและรูปแบบของภาษา เช่น การถามลักษณะ Wh-questions ตลอดจนข้อมูลต่างๆ ด้านภาษาศาสตร์สังคม

4. ความรู้พื้นฐานในเนื้อหาของสถานการณ์ หมายถึง ความรู้ทั่วไปที่ผู้เรียนจำเป็นจะต้องมีเกี่ยวกับสถานการณ์ในการแสดง เช่น การแสดงบทบาทสมมติในการประชุมเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมเป็นพิษ ครูผู้สอนต้องใช้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับผู้เรียน โดยเตรียมเอกสารให้อ่าน ดูภาพยนตร์ หรือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิมาบรรยาย

ทิตินา แคมมณี (2550) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า นอกจากองค์ประกอบ 4 ประการข้างต้นแล้ว ฉากและคำโครงเรื่อง ก็เป็นองค์ประกอบสำคัญของบทบาทสมมติ ดังรายละเอียด

1. มีผู้สอนและผู้เรียน
2. มีสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ
3. มีการแสดงบทบาทสมมติ
4. มีการอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง และสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ
5. มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติจะประกอบด้วย มีครูผู้สอน และนักเรียน สถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ การอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง และสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ และมีผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ได้แสดงบทบาทสมมติ

4. ขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ

เสาวคนธ์ จันตะมาต (2563) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านการแสดงบทบาทสมมติมีขั้นตอนที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้: ระบุวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับความรู้หรือทักษะใดจากกิจกรรมนี้

1.2 ออกแบบสถานการณ์และบทบาท: สร้างสถานการณ์ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และกำหนดบทบาทที่ผู้เรียนจะต้องสวมบทบาท

1.3 จัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์: เตรียมสื่อการสอนและอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการแสดงบทบาทสมมติ

2. ขั้นตอนการ

2.1 นำเข้าสู่บทเรียน: กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วยการเล่าสถานการณ์หรือปัญหาที่เกี่ยวข้อง

2.2 แบ่งกลุ่มและมอบหมายบทบาท: จัดกลุ่มผู้เรียนและมอบหมายบทบาทตามที่กำหนดไว้

2.3 ฝึกซ้อมและแสดงบทบาท: ปล่อยให้ผู้เรียนฝึกซ้อมก่อนการแสดงจริง เพื่อให้เข้าใจบทบาทและสถานการณ์

3. ขั้นสรุปและประเมินผล

3.1 อภิปรายหลังการแสดง: เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่ได้รับ

3.2 สรุปความรู้และทักษะ: ผู้สอนสรุปเนื้อหาและทักษะที่ผู้เรียนควรได้รับจากกิจกรรม

3.3 ประเมินผลการเรียนรู้: ใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย เช่น การสังเกต การสอบถาม หรือแบบทดสอบ เพื่อวัดผลการเรียนรู้

ทศนา เขมมณี (2560) ได้เสนอขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการแสดงบทบาทสมมติ ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ: ผู้สอนกำหนดหัวข้อหรือปัญหาที่ต้องการให้ผู้เรียนศึกษา โดยสร้างสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เพื่อให้ผู้เรียนสวมบทบาทและแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน

2. ขั้นตอนการสอน

2.1 นำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ: กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วยการเล่าเรื่องหรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง

2.2 เลือกผู้แสดง: อาจใช้วิธีการเลือกผู้แสดงที่เหมาะสมกับบทบาท หรือให้ผู้เรียนอาสาเอง

2.3 เตรียมความพร้อมของผู้แสดง: ปล่อยให้ผู้แสดงในการเตรียมตัวและทำความเข้าใจกับบทบาท

2.4 จัดฉากการแสดง: จัดสถานที่และอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการแสดง

2.5 เตรียมผู้สังเกตการณ์: ชี้แจงให้ผู้ชมทราบถึงสิ่งที่ควรสังเกตระหว่างการแสดง

2.6 การแสดง: ให้ผู้แสดงดำเนินการแสดงตามบทบาทที่ได้รับ

- 2.7 การตัดบท: หยุดการแสดงเมื่อเห็นว่าข้อมูลเพียงพอสำหรับการวิเคราะห์
3. ชั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง: ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์พฤติกรรมและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในการแสดง เพื่อสรุปและเรียนรู้จากประสบการณ์
4. ชั้นแสดงเพิ่มเติม: หากจำเป็น ผู้เรียนสามารถนำเสนอแนวทางใหม่หรือวิธีการแก้ปัญหาเพิ่มเติม
5. ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป: ผู้เรียนแบ่งปันประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องและร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรม

กรมวิชาการ (2540) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติไว้ ดังนี้

1. ชั้นเตรียมการเป็นการเตรียมขั้นตอนการสอนไว้ดังนี้
 - 1.1 เตรียมจุดประสงค์ของการแสดงบทบาทสมมติให้แน่ชัดและเฉพาะเจาะจง ว่าต้องการให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจอะไรบ้างจากการแสดง
 - 1.2 เตรียมสถานการณ์และบทบาทสมมติเพื่อเล่าให้ผู้เรียนฟังโดยให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้การเตรียมสภาพการณ์และบทบาทสมมตินี้ อาจเตรียมเขียนไว้อย่างละเอียดเพื่อมอบบทให้แก่ผู้เรียนหรือเตรียมเฉพาะสถานการณ์เพื่อเล่าให้ผู้เรียนฟังส่วนรายละเอียดผู้เรียนต้องคิดเอง
 - 1.3 การเตรียมสถานการณ์และบทบาทสมมตินี้ควรให้มีความชัดเจน มีความยากง่ายให้เหมาะสมกับระดับผู้เรียนมีแนวทางใกล้เคียงกับความเป็นจริงและควรให้มีความขัดแย้งหรือปัญหาที่จะต้องแก้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกคิดและแก้ปัญหา
2. ชั้นดำเนินการสอน
 - 2.1 ชี้นำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรม โดยผู้สอนอาจใช้วิธีโยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน เช่น การเล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติชี้แจงประโยชน์ของการแสดงบทบาทสมมติและการร่วมกันช่วยแก้ปัญหา
 - 2.2 เลือกผู้แสดง เมื่อผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรมแล้ว ผู้สอนจะจัดตัวผู้แสดงในบทบาทต่างๆ ในการเลือกตัวผู้แสดงนั้นอาจใช้วิธี ดังนี้
 - 2.2.1 เลือกอย่างเจาะจง เช่น เลือกผู้ที่มีปัญหาออกมาแสดงเพื่อจะให้เกิดความรู้สึกร่วมในปัญหาและเห็นวิธีแก้ปัญหา
 - 2.2.2 เลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะคุณสมบัติมีความเหมาะสมกับบทบาทที่กำหนดให้
 - 2.2.3 เลือกผู้แสดงโดยให้อาสาสมัครเพื่อให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนในการเรียนการตัดสินใจ
 - 2.3 การเตรียมความพร้อมของผู้แสดงเมื่อเลือกผู้แสดงได้แล้วผู้สอนควรให้เวลาผู้แสดงได้เตรียมตัวและตกลงกันก่อนการแสดงผู้สอนควรช่วยให้การตั้งใจช่วยจัดความตื่นเต้นความประหม่า และความวิตกกังวลต่างๆ เพื่อให้ผู้แสดงจะได้แสดงอย่างเป็นธรรมชาติ

2.4 การจัดฉากการแสดง อาจจะจัดแบบง่าย ๆ คำ ึ่งถึงความประหยัดทั้งเวลา และทรัพยากร เช่น อาจสมมติโต๊ะนักเรียนตัวเดียวเพราะการจัดฉากนี้เป็นเพียงส่วนประกอบของการแสดง

2.5 การเตรียมผู้สังเกตการณ์ในขณะที่ผู้แสดงเตรียมตัวผู้สอนควรได้ใช้เวลานั้นเตรียมผู้ชมด้วย โดยควรทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าควรสังเกตอะไรจึงจะเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ และอภิปรายในภายหลัง ผู้สอนอาจเตรียมข้อสังเกตหรือจัดทำแบบสังเกตการณ์เตรียมไว้ให้พร้อมแล้วเลือกผู้สังเกตการณ์ช่วยกันดูและบันทึกพฤติกรรมและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อง ๆ

2.6 การแสดงเมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้วจึงเริ่มแสดงการแสดงนี้ควรปล่อยให้ไปตามธรรมชาติผู้สอนและผู้ชมไม่ควรเข้าช้ดกลางคั่นนอกจากในกรณีที่ผู้แสดงต้องการความช่วยเหลือในกรณีที่ผู้แสดงกำลังแสดง ผู้สอนควรสังเกตพฤติกรรมของผู้แสดงและผู้ชมอย่างใกล้ชิด

2.7 การตัดบทผู้สอนหรือผู้กำกับควรตัดบทหรือหยุดการแสดง เมื่อเวลาผ่านการแสดงเป็นเวลาสมควรไม่ควรปล่อยให้การแสดงยืนเยือกไปจะทำให้เสียเวลาและผู้ชมเกิดความเบื่อหน่าย การตัดบทควรจะทำ ดังนี้

2.7.1 การแสดงได้ให้ข้อมูลแก่กลุ่มเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์และอภิปรายได้

2.7.2 ผู้ชมและผู้แสดงพอจะเล่าได้ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรถ้ามีการแสดง

ต่อไป

2.7.3 ผู้แสดงไม่สามารถแสดงต่อไปได้เพราะเกิดความเข้าใจผิดบางประการหรือเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากเกินไป

2.7.4 การแสดงยืดเยื้อไม่ยอมจบหรือจบไม่ลงและผู้ชมหมดความสนใจที่จะชมการแสดงจนจบเรื่อง

3. ชั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดงชั้นนี้ถือเป็นชั้นสำคัญยิ่งในการสอนเพราะเป็นชั้นที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่ได้สังเกตเห็นและนำมาวิเคราะห์หรืออภิปรายจนเกิดเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับตนเอง ในชั้นนี้ครูควรเตรียมคำถามต่าง ๆ ไว้เป็นแนวทางสำหรับตนเอง เพื่อที่จะใช้กระตุ้นให้ผู้เรียนวิเคราะห์และอภิปรายร่วมกัน โดยมีการดำเนินการในขั้นตอน ดังนี้

3.1 ชี้แจงให้ทั้งผู้แสดงและผู้ชมเข้าใจว่าการอภิปรายจะเน้นที่เหตุผลและพฤติกรรมที่ผู้แสดงได้แสดงออกมาไม่ใช่เน้นที่ใครแสดงดีไม่ได้อย่างไร

3.2 สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้แสดง

3.3 สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้สังเกตการณ์หรือผู้ชม

3.4 ให้นักแสดงและผู้ชมวิเคราะห์เหตุการณ์เสนอความคิดเห็นและอภิปรายร่วมกันโดยครูอาจใช้คำถามต่าง ๆ กระตุ้นให้ผู้เรียนคิดโดยครูต้องพึงระมัดระวังในการดำเนินการอภิปรายคือครูควรแสดงความเป็นประชาธิปไตยให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนในการคิดและการตัดสินใจให้มากที่สุด

4. ชั้นแสดงเพิ่มเติมหลังจากการวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดงแล้วกลุ่มอาจเสนอแนวทางใหม่ๆ ในการแก้ปัญหาหรือการตัดสินใจครูอาจให้มีการแสดงเพิ่มเติมก็ได้แต่ถ้าการแสดงเพิ่มเติมนี้ไม่จำเป็นครูสามารถข้ามขั้นไปถึงขั้น ที่5ได้เลยก็ได้

5. ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปหลังจากจบการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดง แล้วควรกระตุ้น ให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่มีส่วนสัมพันธ์หรือเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ศึกษาแก่กันและกันการแลกเปลี่ยนประสบการณ์นี้เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงและทำให้ผู้เรียนสามารถที่จะหาข้อสรุปหรือได้แนวคิดรวบยอดที่ตนสามารถเข้าใจได้เป็นอย่างดี

ทศนา แชมมณี (2551) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติไว้ ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนได้ 2 ขั้น คือ

1.1 การกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะในขั้นนี้ครูต้องเข้าใจว่าจุดเน้นของการแสดงบทบาทสมมติอยู่ที่ตัวผู้แสดงและความรู้สึก ความคิดเห็น เหตุผล และวิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ ของเขา ครูจำเป็นต้องกำหนดวัตถุประสงค์ให้แน่ชัดไปว่าต้องการให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้ความเข้าใจอะไรบ้างจากการแสดง

1.2 กำหนดสถานการณ์และบทบาทสมมติ ครูสามารถทำได้ 5 วิธี คือ

1.2.1 การกำหนดสถานการณ์สมมติของตัวละครขึ้นมาเตรียมไว้เล่าให้ผู้เรียนฟัง ส่วนรายละเอียดอื่น ๆ ผู้เรียนจะต้องคิดเอง

1.2.2 การกำหนดสถานการณ์ของบทบาทสมมติขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษร บทบาทเขียนเตรียมไว้จะมีรายละเอียดไว้ให้บ้างจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

1.2.3 ประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียนหรือประสบการณ์สมมติที่เตรียมมาให้ผู้เรียนได้รับจากการเรียนครั้งก่อนๆ จะนำเข้าสู่เรื่องที่จะศึกษา

1.2.4 เล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติที่เตรียมมา ให้ผู้เรียนฟังด้วยเทคนิควิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดอารมณ์ร่วมกับเหตุการณ์ในเรื่อง เช่น เล่าด้วยเสียงฟังแล้วเหมาะสมกับเนื้อหาที่มีการทิ้งท้ายด้วยปัญหากระตุ้นให้อยากคิดและชวนติดตามเป็นต้น

1.2.5 ชี้แจงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์จากการเข้าร่วมแสดงบทบาทสมมติและการช่วยแก้ปัญหา

2. การเลือกผู้แสดงในการเลือกผู้เรียนออกมาแสดงมีวิธีการเลือกผู้แสดงออกดังนี้

2.1 เลือกผู้เรียนที่มีบุคลิกลักษณะและมีคุณสมบัติที่มีความเหมาะสมกับบทบาทการแสดง เพื่อการแสดงจะได้เป็นไปอย่างราบรื่น ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ได้สะดวกและรวดเร็ว

2.2 เลือกผู้เรียนที่มีบุคลิกลักษณะและคุณสมบัติที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับบทบาทที่กำหนดให้ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในความรู้สึกพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากตนเพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทดลองพฤติกรรมใหม่ๆ ที่ตนเองอาจไม่กล้าทำในชีวิตจริง

2.3 เลือกผู้แสดงโดยให้อาสาสมัครเพื่อให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนในการเรียนและการตัดสินใจ

2.4 เลือกผู้แสดงอย่างเจาะจง เช่น เลือกผู้ที่มีปัญหาออกมาแสดง เพื่อให้เขารู้สึกในปัญหาและเป็นวิธีการแก้ปัญหา

2.5 การเตรียมความพร้อมผู้แสดง เมื่อเลือกผู้แสดงได้แล้ว ควรให้เวลาผู้แสดงได้เตรียมตัวและตกลงกันก่อนที่จะแสดงเวลาที่ให้ควรเหมาะกับการแสดงแต่ละเรื่องครูเป็นผู้ช่วยให้กำลังใจ เพื่อช่วยขจัดความตื่นตัว ประหม่าและวิตกกังวลต่างๆ ได้

2.6 การจัดการการแสดง การจัดการการแสดงให้มีลักษณะใกล้เคียงกับความจริง การจัดการอาจจัดแบบง่ายๆ เช่น การเลือนโต๊ะเพียงตัวเดียวก็สามารถจัดการได้แล้ว

2.7 การเตรียมผู้สังเกตการณ์ ครูจะต้องทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าควรสังเกตอะไรจึงจะเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์และการอภิปรายในภายหลัง ครูอาจเตรียมหัวข้อการสังเกตหรือจัดทำแบบสังเกตการณ์เตรียมไว้ให้พร้อม เพื่อสะดวกในการบันทึกพฤติกรรมและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อยๆ ไป

2.8 การแสดง เมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้วครูจึงให้ผู้แสดงได้เริ่มการแสดงควรปล่อยให้ไปไปตามธรรมชาติ ครูหรือผู้ชมไม่ควรชกกลางคัน นอกจากนี้ในกรณีที่ผู้แสดงต้องการความช่วยเหลือเท่านั้น

2.9 การตัดบทเมื่อผู้แสดงแสดงเกินกว่าเวลาที่กำหนดพอสมควรแล้ว ครูหรือผู้กำกับการแสดงควรตัดบทหรือหยุดการแสดง ไม่ควรปล่อยให้การแสดงเยิ่นเย้อจนเกินไปจะทำให้เสียเวลาและผู้ชมเกิดความเบื่อหน่าย การตัดบทควรกระทำเมื่อ

2.9.1 การแสดงได้ข้อมูลแก่กลุ่มเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์หรืออภิปรายได้แล้ว

2.9.2 ผู้ชมและผู้แสดงพอจะเล่าได้ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรถ้าแสดงต่อไป

2.9.3 ผู้แสดงไม่สามารถแสดงต่อไปได้ เพราะเกิดความเข้าใจผิดบางประการ

2.9.4 การแสดงยืดเยื้อไม่ยอมจบหรือจบไม่ลงและผู้ชมหมดความสนใจชมการแสดงจนจบเรื่อง

แสดงจนจบเรื่อง

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดงขั้นนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสอนเพราะช่วยให้ผู้เรียนได้รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้สังเกตและนำมาวิเคราะห์ อภิปรายจนเกิดความหมายสำหรับตนในการดำเนินการมีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ชี้แจงให้ผู้แสดงและผู้ชมเข้าใจการอภิปรายโดยจะเน้นที่เหตุผลและพฤติกรรมที่ผู้แสดงออกมาว่าใครแสดงดีไม่ได้อย่างไร

3.2 สังเกตความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของผู้แสดงและผู้ชม

3.3 ให้กลุ่มผู้แสดง และผู้ชมวิเคราะห์เหตุการณ์ เสนอความคิดเห็นและอภิปรายร่วมกันโดยครูอาจใช้คำถามต่าง ๆ กระตุ้นให้ผู้เรียนคิด

4. ขั้นแสดงเพิ่มเติมหลังจากการวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง เด็กอาจจะเสนอแนวทางใหม่ๆ ในการแก้ปัญหาและตัดสินใจครูอาจให้มีการแสดงเพิ่มเติมได้แต่หากการแสดงเพิ่มเติมไม่จำเป็นครูสามารถข้ามขั้นนี้ไปถึงขั้นอื่นต่อไปได้

5. ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปหลังจากจบการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงแล้วครูควรกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่มีส่วนสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ได้ศึกษาซึ่งกันและกัน การแลกเปลี่ยนประสบการณ์นี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้แนวความคิดกว้างขวางขึ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นว่าสิ่งที่เรียนนั้นเกี่ยวข้องกับความเป็นจริงจึงทำให้ผู้เรียนสามารถที่จะหาข้อสรุปหรือได้แนวความคิดรวบยอดที่ตนสามารถเข้าใจได้อย่างดี

ศศิภา ไชยวงศ์ (2553) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติไว้ ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอ (Introduction) เป็นขั้นที่ผู้สอนเสนอบทเรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ อาจเป็นการอ่านประกอบท่าทางที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนด้วยน้ำเสียงที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละรอบของการนำเสนอ แล้วจึงให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเลียนแบบท่าทางตามประโยคในเนื้อหาบทเรียนตามแบบ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ขั้นเตรียมความพร้อม (Preparation) เป็นขั้นที่ผู้สอนให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยกระตุ้นและอธิบายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ให้เข้าใจความหมาย และวิธีการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่กับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา
3. ขั้นฝึก (Practice) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้ทำความเข้าใจกับบทเรียนอย่างละเอียด และ ฝึกซ้อมการใช้ภาษารวมทั้งการสาธิตการใช้ภาษาตามบทเรียน เช่น การแสดงเลียนแบบและ ฝึกซ้อมใช้ภาษาเอง รวมทั้งการสาธิตการใช้ภาษาตามบทเรียน เช่น แสดงท่าทางเลียนแบบผู้สอนประกอบเนื้อหา บทเรียนหรือคิดท่าทางใหม่ในกลุ่มของตนเอง
4. ขั้นแสดง (Presentation) ในขั้นนี้ผู้เรียนต้องแสดงบทบาทที่ตนเองได้รับจากบัตรบทบาท (Role Card) หน้าชั้นเรียนอย่างมีชีวิตชีวา โดยจัดฉากและเตรียมอุปกรณ์ไว้ หรือไปแสดงในสถานที่จริง
5. ขั้นผลิตภาษา (Production) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้เรียนมาประยุกต์ใช้ในการแสดงบทบาทสมมติตามที่กำหนด เพื่อที่จะให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมทั้งในและนอกห้องเรียน

ธิดารัตน์ วิเชียรลม (2554) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติไว้ ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ เป็นการบอกวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนให้ชัดเจน สร้างสถานการณ์ และกำหนดบทบาทสมมติที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะทราบจุดประสงค์ในการ เรียนรู้ล่วงหน้า ซึ่งเป็นการเตรียมตัวผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมมากขึ้นและคุ้นเคยกับกิจกรรมในการเรียนการสอน โดยผู้สอนกำหนดบทบาทไว้ แล้วผู้แสดงจะต้องฝึกซ้อมแสดง และพูดตามบทที่ผู้สอนกำหนดขึ้นทำให้ผู้เรียนเรียนเกิดความมั่นใจในการพูดมากขึ้น
2. เพื่อเชื่อมโยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน และ กระตุ้นให้ผู้เรียนคิดมีภาพประกอบเนื้อหา ให้สามารถเข้าใจหรือคาดเดาเหตุการณ์ได้ง่ายขึ้น ซึ่งในแต่ละ แผน มีการสอบถามความรู้พื้นฐาน กระตุ้นและดึงความสนใจของผู้เรียน โดยมีการใช้คำถามเพื่อกระตุ้น ให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้และเชื่อมโยงประสบการณ์ และใช้บัตรคำศัพท์ให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงประโยคให้ตรงตามสถานการณ์
3. ขั้นเลือกผู้แสดง ในการเลือกผู้แสดงจะเน้นให้เป็นผู้เรียนที่มีความเต็มใจเป็นอาสาสมัคร หรือสุ่มผู้เรียนที่มีทักษะการฟังและการพูดที่ดี เนื่องจากจะได้เป็นแบบอย่างให้เพื่อนให้หัดออกเสียงตาม และผู้สอนช่วยแก้ไขในส่วนคำศัพท์ ส่วนวนที่ออกเสียงไม่ชัดเจน ทำให้เกิดความมั่นใจในการพูดและกล้า แสดงออกมากขึ้นสำหรับผู้เรียนที่ยังไม่มั่นใจในการพูดจะให้เวลาในการฝึกซ้อมพอสมควร เพื่อทำให้ ผู้เรียนไม่เกิดความประหม่าและมีความพร้อมมากขึ้น
4. ขั้นกำหนดตัวผู้สังเกตการณ์หรือผู้ชม ผู้สอนชักชวนความเข้าใจกับผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ ว่าจุดประสงค์ที่สำคัญในการใช้กิจกรรมบทบาทสมมตินั้นมุ่งให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้แสดง

และผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ ให้สังเกตการแสดงบทบาทสมมติเพื่อปรับปรุงทักษะการพูดของตนเองให้ดีขึ้นด้วย

5. **ขั้นแสดง** เมื่อผู้เรียนฝึกซ้อมตามความเหมาะสม ผู้สอนต้องกำหนดเวลาในการแสดงไม่ควรให้ใช้เวลายืดเยื้อมากเกินไป หรือแสดงออกนอกเรื่องหรือวอกไปมาจนผู้ชมเกิดความรำคาญหรือ ความสับสน ไม่สามารถจับประเด็นตามที่ต้องการ

6. **ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง** ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ มีการสัมผัสความรู้สึกของผู้แสดงและการจดบันทึก ต่อจากนั้น จึงสัมผัสกับผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ต่าง ๆ ใช้ข้อมูลที่บันทึกไว้เพื่อนำข้อมูลเหล่านั้นมา อภิปรายสะท้อน ความคิดเห็นและสรุปประเด็นในการเรียนรู้ ในการอภิปรายมุ่งเน้นเฉพาะพฤติกรรม ที่ผู้สวมบทบาท แสดงออกมา ตลอดจนสะท้อนความรู้สึกของผู้สวมบทบาทที่แสดงตามบทบาทนั้น ๆ ผู้สอนควรใช้ช่วงนี้ เสริมแรง ชื่นชม หรือมอบของรางวัลเพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก และเกิดแรงจูงใจในการ เรียน

7. **ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป** เมื่อได้วิเคราะห์และอภิปรายผลของการแสดง ผู้สอนจะเป็นผู้ริเริ่มและจูงใจให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดแนวคิด เกิดองค์ ความรู้ที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม บนพื้นฐาน ความเป็นจริงในวิถีชีวิต แล้วให้ผู้เรียนช่วยกันสรุปประเด็นให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการแสดงที่ กำหนดไว้เมื่อผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของตนเองจะท าให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการ เรียนและ รู้สึกอยากเรียนมากขึ้น

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นการสอนที่ต้องสร้าง สถานการณ์สมมติขึ้นมาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้และความเข้าใจใน บทบาทที่นักเรียนได้รับแล้วต้องแสดงบทบาทนั้นออกมา ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ขั้นตอน 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 นำเสนอสถานการณ์ ขั้นที่ 2 ขั้นเลือกผู้แสดงและฉาก ขั้นที่ 3 เตรียมผู้สังเกตการณ์ ขั้นที่ 4 ขั้น แสดงบทบาทสมมติ ขั้นที่ 5 ขั้นอภิปรายความรู้สึก ขั้นที่ 6 ขั้นประเมินผลการเรียนรู้แลกเปลี่ยน ประสบการณ์แสดง

สถานการณ์เสมือนจริง

1. ความเป็นมาของสถานการณ์เสมือนจริง

จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์เสมือนจริง มี นักวิชาการได้ให้ความเป็นมาดังนี้ Lave & Wenger (1991) ได้ให้ความเป็นมาว่าเป็นทฤษฎีการ เรียนรู้ตามสถานการณ์ให้ความสำคัญกับ กิจกรรมเชิงบริบทและการเรียนรู้จากสถานการณ์และบริบท เสมือนจริง มุ่งเน้นการเรียนรู้ที่มีความหมายตามสภาพจริง Brown, Collins, & Duguid (1989) ทฤษฎีการเรียนรู้ตามสถานการณ์ ประกอบไปด้วยปัจจัยสำคัญ 6 ข้อด้วยกัน ได้แก่ การฝึกหัด (apprenticeship) การร่วมมือร่วมพลัง (collaboration) การสะท้อนคิด (reflection) การให้ คำแนะนำ (coaching) การฝึกปฏิบัติ (multiple practice) และการประสานสัมพันธ์ (articulation) การเรียนรู้จะมีความหมายเมื่อได้รับการผนวกให้เข้ากับบริบททางกายภาพและบริบท ทางสังคม Herrington & Oliver (1995)

Herrington and Oliver (1995) กำหนดคุณลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ตามสถานการณ์ไว้ 9 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้เกิดในสภาพจริงซึ่งสามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้ได้
2. กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีลักษณะตรงตามความเป็นจริง เน้นการแสวงหาคำตอบให้กับปัญหา
3. ต้องสามารถเข้าถึงผู้เชี่ยวชาญและมีต้นแบบในกระบวนการเรียนรู้ก่อนลงมือปฏิบัติจริง
4. ผู้เรียนได้รับบทบาทที่หลากหลาย และจัดสรรทรัพยากรการเรียนรู้ให้มากเพียงพอ
5. ส่งเสริมการสร้างองค์ความรู้ร่วมกัน
6. ครูมีบทบาทเป็นผู้ชี้แนะและให้การช่วยเหลือต่อการเรียนรู้เมื่อถึงจุดสำคัญ
7. ส่งเสริมการสะท้อนคิดในการแก้ปัญหา ส่งเสริมให้ผู้เรียนตั้งสมมติฐานและทดสอบสมมติฐาน
8. ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน อภิปรายถกเถียงแสดงความคิดเห็น และดึงความรู้ที่อยู่ในตัวคน (tacit knowledge) ให้ปรากฏออกมา
9. ประเมินการเรียนรู้แบบบูรณาการภาระงานกับการประเมินตามสภาพจริง

Naidu (2008) ได้ระบุถึงลักษณะของหลักสูตร โดยเน้นการเรียนรู้ตามสถานการณ์และระบุถึงการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพว่าจำเป็นต้องมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้จะได้ผลดีที่สุดเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาที่ตรงตามสภาพจริง และเผชิญกับปัญหาที่มีความซับซ้อน รวมทั้งต้องได้รับผลป้อนกลับจากหลากหลายช่องทาง
2. การเรียนรู้จะได้ผลดีที่สุดเมื่อผู้เรียนได้ทำภาระงานในบริบทและวัฒนธรรมที่ผู้เรียนดำรงชีวิตอยู่
3. การเรียนรู้จะได้ผลดีที่สุดเมื่อกิจกรรมการเรียนรู้เชื่อมโยงกับความรู้และทักษะที่ผู้เรียนได้เคยเรียนรู้มาแล้ว
4. การเรียนรู้จะได้ผลดีที่สุดเมื่อผู้เรียนเผชิญปัญหาและสามารถเชื่อมโยงความคิดกับการกระทำของตนเอง
5. การเรียนรู้จะได้ผลดีที่สุดเมื่อเกิดกระบวนการทางสังคม การทำงานกลุ่ม การพูดคุย สนทนาและการโต้แย้งแสดงความคิด สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความเข้าใจ
6. การเรียนรู้จะได้ผลดีที่สุดเมื่อการประเมินผลสอดคล้องกับบริบทของการเรียนรู้
7. การเรียนรู้จะได้ผลดีที่สุดเมื่อการประเมินผลเชื่อมโยงกับปัญหาและภาระงาน และการประเมินผลเป็นไปเพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะต่าง ๆ และการแก้ปัญหาของผู้เรียน
8. การเรียนรู้จะได้ผลดีที่สุดเมื่อการประเมินผลเป็นไปเพื่อพัฒนาความสามารถในการกำกับตนเองและอภิปัญญาของผู้เรียน

สรุปได้ว่า ความเป็นมาของสถานการณ์เสมือนจริง คือการที่เราสร้างสถานการณ์จริงมีกิจกรรมการเรียนรู้ต้องตรงกับการสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนจะมีประสบการณ์และเกิดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา ภาษา คำศัพท์จากการสร้างสถานการณ์นั้นๆ ให้มีความใกล้เคียงกับสถานการณ์มากที่สุดจะได้

2. ความหมายของสถานการณ์เสมือนจริง

จากที่ผู้วิจัยได้ไปศึกษางานวิจัย เอกสาร หนังสือและตำราที่เกี่ยวข้องกับความหมายของสถานการณ์เสมือนจริงได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของสถานการณ์เสมือนจริงไว้ ได้แก่

Akins and Crichion (2003) อธิบายถึงการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงว่าเป็นการเรียนรู้ที่อยู่ในสภาพจริง กระตุ้นให้นักเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ไม่ใช่กิจกรรมเชิงเส้นตรง นักเรียนจะเรียนรู้จากกิจกรรมที่หลากหลาย ภาระงานที่ได้รับมอบหมายสามารถย้อนกลับไปได้เพื่อสร้างการเรียนรู้ที่แท้จริง

Errington (2005, 2011) ให้คำนิยามว่า การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงเป็นแนวทางการสอนที่จงใจนำเอาเหตุการณ์จริงมาใช้เพื่อให้นักเรียนเกิดผลการเรียนรู้ตามที่คาดหวังไว้และกระตุ้นนักเรียนให้ได้ใช้ความรู้ผสมผสานกับทักษะการทำงาน การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงทำให้การเรียนรู้ในชั้นเรียนเหมือนกับชีวิตจริง นักเรียนเรียนรู้การสื่อสารและการทำงานร่วมกับผู้อื่น เสริมสร้าง วุฒิภาวะและจริยธรรมทางวิชาชีพซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทักษะ การสื่อสารของนักเรียน

Clark (2009: 84) กล่าวว่า การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีโอกาสในการแก้ปัญหาที่ตรงกับความป็นจริง ในขณะที่แก้ปัญหาผู้เรียนได้เรียนรู้มโนทัศน์ และขั้นตอนการแก้ปัญหาที่เหมือนกับการทำงานจริงของผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชานั้น ๆ

Mery and Blakiston (2010: 1) ให้ความหมายว่า การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงคือการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยให้นักเรียนประยุกต์ความรู้ทางด้านทฤษฎีและแนวคิดเข้ากับสถานการณ์แห่งความเป็นจริงที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยมีฐานแนวคิดที่นักเรียนจะเรียนรู้ได้ดีเมื่อได้ทำภาระงานในบริบทจริง และนักเรียนต้องใช้ความรู้เดิมผสมผสานกับบริบทใหม่เพื่อหาหนทางแก้ปัญหา ดังนั้น นักเรียนจึงได้เรียนรู้มากกว่าการท่องจำ คำศัพท์ที่เป็นการประยุกต์ความรู้ให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน

Sorin (2013: 72) กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เสมือนจริง คือการสร้างสถานการณ์ที่นำมาจากชีวิตจริง โดยให้นักเรียนจดจ่ออยู่กับสถานการณ์นั้น และแสวงหาหนทางในการแก้ไขปัญหา การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงจึงช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างตื่นตัวและเปิดโอกาสให้นักเรียนพัฒนาทักษะชีวิตซึ่งเป็นทักษะที่ต้องใช้เมื่อไปประกอบอาชีพจริงและชีวิตจริง

Cubukeu (2014: 45) ให้คำนิยามไว้ว่า การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงเป็นวิธีสอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนส่งเสริมการเรียนรู้เชิงลึก (deep learning) ของนักเรียน โดยให้นักเรียน

มีโอกาสเผชิญกับสถานการณ์จริงทำให้นักเรียนรู้จักตัดสินใจและรู้จักสะท้อนคิดถึงผลการเรียนรู้ของตนเอง

สรุปได้ว่า ความหมายของสถานการณ์เสมือนจริง เป็นการสร้างสถานการณ์ที่นำมาจากชีวิตประจำวันให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงความรู้ ความเข้าใจด้านเนื้อหา คำศัพท์ที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้อีกทั้งยังเป็นการฝึกนักเรียนได้ฝึกการแก้ไขปัญหาสถานการณ์จากการสร้างสถานการณ์เสมือนจริงขึ้นมาในกิจกรรม

3. ลักษณะของสถานการณ์เสมือนจริง

Mery and Blakiston (2010) สรุปลักษณะสำคัญของการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงไว้ 2 ประการได้แก่

1. สถานการณ์ที่เรียนรู้ต้องเป็นสถานการณ์ตามสภาพจริง ครูผู้สอนต้องกำหนดภาระงานให้ตรงตามเหตุการณ์จริง มีความซับซ้อนพอสมควรและไม่มีคำตอบล่วงหน้า เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนแสวงหาหนทางแก้ปัญหา โดยในสถานการณ์นั้นจำเป็นต้องมีตัวจุดชนวน (trigger point) เพื่อให้ผู้เรียนตัดสินใจ ซึ่งการตัดสินใจนั้นจะนำไปสู่ผลลัพธ์รูปแบบต่าง ๆ

2. ผู้เรียนต้องได้รับคำแนะนำและผลสะท้อนกลับจากการทำภาระงาน ซึ่งอาจมาจาก ครูสอนหรือมาจากเพื่อนนักเรียนร่วมกลุ่มก็ได้ คำแนะนำและผลสะท้อนกลับจะช่วยลดความตึงเครียดของนักเรียน นอกจากนี้ยังต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ประเมินตนเองเพื่อหาจุดบกพร่องและแนวทางปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

Agostino, Meck, and Heringion (2005) และ Thomsen et. al. (2010) ได้สรุปลักษณะสำคัญของแนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงไว้ดังนี้

ตาราง 5 แนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง

ประเด็น	ลักษณะสำคัญ
บริบท	เป็นสถานการณ์เสมือนจริง มีตัวละคร มีพล็อตที่ยังไม่สมบูรณ์ กำหนดจุดหักเหไว้ในสถานการณ์
การจัดการเรียนรู้	นักเรียนเผชิญสถานการณ์เสมือนจริง กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะการคิด การตัดสินใจ ประยุกต์ความรู้ที่เรียนมาใช้กับสถานการณ์ต่างๆ
บทบาทของนักเรียนเรียน	เรียนรู้อย่างตื่นตัว นักเรียนเรียนร่วมกับเป็นทีม
บทบาทของครูผู้สอน	ครูคอยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ คอยให้คำแนะนำและข้อมูลย้อนกลับให้นักเรียน กระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทุกคน

Kindley (2002) ได้เปรียบเทียบลักษณะการสอนแบบดั้งเดิมกับแนวการสอนตามการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง ไว้ดังนี้

ตาราง 6 การเปรียบเทียบลักษณะการสอนแบบดั้งเดิมกับแนวการสอนตามการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง

ลักษณะ	แนวการสอนแบบดั้งเดิม	แนวการสอนตามการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง
ขอบข่าย	การเรียนรู้แบบนิรนัย: ครูผู้สอนกำหนดขอบข่ายการเรียนรู้โดยพิจารณาจากรายวิชาและองค์ประกอบต่าง ๆ สิ่งที่สอนมีคำตอบตายตัว	การเรียนรู้แบบอุปนัย: ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแลกเปลี่ยนความรู้กัน เพื่อสร้างตัวชี้วัดผลการเรียนรู้และกำหนดคุณลักษณะของพฤติกรรมที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จ
จุดเน้น	เน้นเนื้อหาวิชาที่สอน	เน้นพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน
จุดประสงค์การเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้มีลักษณะตายตัวกำหนดโดยพิจารณาจากความรู้และทักษะที่จำเป็นที่ได้จากแต่ละบทเรียนให้นักเรียนได้เรียนรู้	ผลการเรียนรู้มีความเป็นพลวัตขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นของนักเรียนได้ ความรู้ที่ไม่แน่นอนตายตัวเปลี่ยนแปลงได้ตามประสบการณ์ของนักเรียน
ธรรมชาติ และโครงสร้างการเรียนรู้	เป็นลำดับขั้นตอนตามกฎเกณฑ์ชัดเจน <ul style="list-style-type: none"> - การเรียนการสอนแตกเป็นกิ่งก้านสาขาย่อย ๆ - นักเรียนเป็นผู้กำหนดการเรียนรู้ - เน้นการเรียนรู้แบบให้ตัวอย่าง - เนื้อหา มีทางเลือกแบบจำกัด - มีการเข้าถึงข้อมูลน้อย - เน้นเกรด - มีคำตอบที่ตายตัว - เน้นการให้คะแนนนักเรียนเป็นหลัก 	ไม่มีขั้นตอนที่ตายตัวและชัดเจน แต่เน้นการให้ข้อมูลย้อนกลับ <ul style="list-style-type: none"> - การเรียนการสอนเน้นการตัดสินใจ - นักเรียนมีบทบาทในการกำหนดการเรียนรู้ - มีบริบทเสมือนจริง - มีทางเลือกที่หลายหลาย - มีการเข้าถึงข้อมูลและเนื้อหามาก - ครูผู้สอนเน้นการให้คำแนะนำเป็นหลัก
ลีลาในการเรียนรู้	มีได้หลายหลายลีลา แต่ไม่ค่อยมีการเคลื่อนไหวมากเท่าที่ควร	ให้นักเรียนได้ใช้ลีลาการเรียนรู้ด้านสายตาและด้านการเคลื่อนไหวสูงมาก
กระบวนการออกแบบ	เชิงระบบ	การวิจัยเชิงปฏิบัติการ
ประเภทวิชา	ใช้กับวิชาหรือหัวข้อที่มีโครงสร้างที่มีความแน่นอน เน้นเนื้อหาวิชาที่เรียนเป็นหลัก	ใช้กับหัวข้อที่มีความซับซ้อน เน้นปฏิสัมพันธ์และสมรรถนะของนักเรียนเป็นหลัก

สุดคึ้ง นฤพนธ์จิรกุลและไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2561) ได้กล่าวว่าลักษณะของสถานการณ์เสมือนจริงมีความแตกต่างจากการสอนแบบดั้งเดิม (traditional approach) โดยเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานและเรียนรู้ร่วมกัน คิดแก้ปัญหาโดยไม่มีคำตอบตามตัวล่วงหน้า ผู้สอนเปลี่ยนบทบาทจากการเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้มาเป็นผู้อำนวยความสะดวก ในขณะที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้เชิงปฏิสัมพันธ์และการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีพลวัต

สรุปได้ว่า ลักษณะของสถานการณ์เสมือนจริง ในปัจจุบันนั้นครูผู้สอนต้องมีการเน้นให้นักเรียนเป็นหลักในการทำกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเกิดองค์ความรู้ใหม่ๆที่สามารถใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียนได้ โดยมีการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงที่นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าความรู้ใหม่จากเว็บไซต์ ฯลฯ โดยที่คำตอบของการทำกิจกรรมไม่ได้มีคำตอบที่ตายตัวเพื่อเป็นทั้งประสบการณ์ความรู้ และความเข้าใจของนักเรียน

4. ประเภทของสถานการณ์เสมือนจริง

จากการศึกษาเอกสาร หนังสือ ตำราที่เกี่ยวข้องกับประเภทของสถานการณ์เสมือนจริงได้มีนักวิชาการได้นิยามประเภทของสถานการณ์เสมือนจริงที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ได้แก่

Errington (2010) ได้แบ่งประเภทของสถานการณ์เสมือนจริงไว้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ทักษะเป็นฐาน สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ประเด็นเป็นฐาน และสถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้การคาดการณ์เป็นฐาน โดยมีคำอธิบายถึงลักษณะสำคัญ ตัวอย่าง ข้อดีและข้อเสียของการใช้สถานการณ์ประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ทักษะเป็นฐาน (Skills-based scenario) เป็นสถานการณ์ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะพื้นฐาน ความสามารถ ทักษะคิดและความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ ขั้นตอนในการจัดการกับสถานการณ์หนึ่ง ๆ สถานการณ์ประเภทนี้จะใช้ได้ดีกับชุดความรู้ที่มีความแน่นอนตายตัว

1.1 ตัวอย่างสถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ทักษะเป็นฐาน ข้อบ่งชี้สถานการณ์: คุณเป็นนักศึกษาแพทย์ฝึกหัดและคุณกำลังจะพบผู้ป่วยเป็นครั้งแรก ผู้ป่วยพักอยู่ที่เตียงหมายเลข 3 ในวอร์ดที่ 2 คุณกำลังเตรียมตัวจะขึ้นวอร์ด

คำถาม: 1) คุณจะมามีวิธีปฏิบัติต่อผู้ป่วยอย่างไร

2) คุณจะสนทนาสิ่งใดกับผู้ป่วย เหตุใดจึงทำเช่นนั้น

1.2 ข้อดีของการใช้สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ทักษะเป็นฐาน

1. ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความรู้ที่เรียนมา และได้รับผลย้อนกลับทันทีหากมีทักษะส่วนใดขาดหายไป

2. ชุดความรู้ที่ได้รับเป็นความรู้แบบตายตัว เรียนรู้และจดจำได้ง่าย สามารถระบุพฤติกรรมเชิงวิชาชีพที่เหมาะสมได้

3. ผู้เรียนทราบถึงความคาดหวังในบทบาทที่ตนได้รับอย่างชัดเจน

4. ผู้สอนสามารถสร้างหรือกำหนดสถานการณ์เสมือนจริงได้ง่ายกว่าสถานการณ์เสมือนจริงประเภทอื่น

1.3 ข้อเสียของการใช้สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ทักษะเป็นฐาน

1. ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความคิดริเริ่มได้น้อย และจะยึดติดกับต้นแบบหรือความรู้ที่เรียนมา

2. สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ทักษะเป็นฐานบางสถานการณ์ไม่จำเป็นต้องนำมาสอนก็ได้ ทั้งนี้ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้จากช่องทางอื่น ๆ

3. สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ทักษะเป็นฐานบางสถานการณ์ขาดความเชื่อมโยงกับบริบทเชิงสังคมและวัฒนธรรม

2. สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based scenario) เป็นสถานการณ์เสมือนจริงแบบปลายเปิดที่ช่วยให้ผู้เรียนบูรณาการความรู้ทางทฤษฎีเข้ากับการปฏิบัติจริง เน้นการคิดวิเคราะห์ว่าผู้เรียนมีความรู้เรื่องใดมาแล้ว และต้องแสวงหาความรู้ใดเพิ่มเติมเพื่อสร้างเป็นความรู้ใหม่ และนำความรู้นั้นไปตัดสินใจแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม กระบวนการเรียนรู้ต้องใช้การเรียนรู้เชิงลึก ผู้เรียนจะไม่ได้พบกับคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว แต่ต้องอาศัยทักษะการคิดวิเคราะห์ การรวบรวมและคัดเลือกพยานหลักฐาน การพิจารณาทางออกต่าง ๆ และการตัดสินใจ สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ปัญหาเป็นฐานทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ว่าในความเป็นจริงเราต้องเผชิญกับปัญหาที่คลุมเครือ ไม่แน่นอน และเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

2.1 ตัวอย่างสถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน ข้อบ่งชี้สถานการณ์: ผู้ป่วยชายรายหนึ่งได้เข้ารับรักษาตัวในวอร์ด 9 กลางดึกของคืนหนึ่ง ซึ่งผู้ป่วยรายนี้พูดภาษาอังกฤษได้เพียงเล็กน้อยและปฏิเสธการตรวจรักษาทางการแพทย์ แต่ลิ้นของผู้ป่วยมีสีดำและมีการอาเจียนร่วมด้วย 2 ครั้ง

คำถาม: ปัญหาของอาการป่วยของผู้ป่วยรายนี้คืออะไร ทำไมผู้ป่วยจึงมีอาการเช่นนี้

2.2 ข้อดีของการใช้สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน

1. นักเรียนต้องมีความสามารถในการระบุปัญหาที่แน่ชัดก่อนจะแสวงหาวิธีแก้ไข

2. สร้างความตระหนักให้ผู้เรียนรู้จักกอดทนต่อปัญหาที่คลุมเครือ ไม่แน่นอน

3. ไม่มีคำตอบที่แน่นอนตายตัว ปัญหาที่ดูเหมือนง่ายอาจนำไปสู่วิธีการแก้ปัญหาที่ซับซ้อน

4. นักเรียนต้องบูรณาการทักษะหลายอย่างตั้งแต่ทักษะอย่างง่ายไปจนถึงทักษะอันซับซ้อนที่ใช้ในการทำงาน

2.3 ข้อเสียของการใช้สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน

1. หากผู้เรียนไม่ได้รับการช่วยเหลือต่อการเรียนรู้หรือขาดแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ที่เพียงพอต่อนักเรียนและนักเรียนจะขาดความมั่นใจในการเรียนรู้

2. นักเรียนบางคนไม่คุ้นเคยกับการเผชิญสถานการณ์ที่คลุมเครือไม่ชัดเจน แต่ต้องการคำตอบที่แน่นอนชัดเจน

3. การจัดการเรียนรู้ใช้เวลามาก

3. สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ประเด็นเป็นฐาน (Issue-based scenario) เป็นสถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องค้นคว้าเกี่ยวกับหัวข้อหรือประเด็นที่ส่งผลต่อการทำงานของตน รู้จักบูรณาการทักษะกับประเด็นที่พบ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้การมองประเด็นนั้น ๆ จาก มุมมองของบทบาทที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้สอนต้องเสริมศักยภาพให้ผู้เรียนด้วยการผลักดันให้ผู้เรียน รู้จักยืนหยัดกับมุมมองของตนที่มีต่อประเด็นนั้น ๆ และเรียนรู้ที่จะเข้าใจมุมมองของผู้อื่นที่มีบทบาทต่างจากตนเอง ซึ่งเป็นทักษะสำคัญที่ผู้เรียนควรมีเพื่อการทำงานแบบมืออาชีพ

3.1 ตัวอย่างสถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ประเด็นเป็นฐาน ข้อบ่งชี้สถานการณ์: ประเด็นการถกเถียงเกี่ยวกับอาชีพแพทย์คุณได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งในคณะลูกขุนเพื่อพิจารณาคดี ซึ่งจำเลยได้รับข้อกล่าวหาว่าฆาตกรรมมารดาของเธอซึ่งต้องทนทุกข์ทรมานกับโรคมะเร็งมานาน ในการต่อสู้คดีจำเลยอ้างว่ามารดาของเธอได้ขอร้องให้เธอจบชีวิตมารดาเพื่อจะได้ไม่ต้องทนกับความเจ็บปวดอีกต่อไป จำเลยจึงให้มอร์ฟินเกินขนาดกับมารดาของเธอ

1) ประเด็นสำคัญของเรื่องนี้คืออะไร

2) คุณเลือกจะยืนอยู่ฝ่ายใด เพราะเหตุใด

ในการจัดการเรียนการสอนผู้เรียนจะรับบทบาทที่หลากหลายต่างกัน เช่น อาจารย์บางคนเป็นสมาชิกในครอบครัวจำเลย นักเรียนบางคนเป็นทนายความ นักเรียนบางคนเป็นนักเคลื่อนไหว สนับสนุนการการุณยฆาต หรือนักเคลื่อนไหวสนับสนุนการมีชีวิตอยู่ ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นตามบทบาทที่ตนได้รับ แต่ต้องรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นแม้จะเห็นด้วยหรือไม่ก็ตาม

3.2 ข้อดีของการใช้สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ประเด็นเป็นฐาน

1. ผู้เรียนตระหนักรู้ถึงมุมมองที่มีอยู่อย่างหลากหลายในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง รู้จักเคารพความเห็นต่าง

2. ผู้เรียนฝึกพัฒนาทักษะการตัดสินใจอย่างมืออาชีพ

3. ผู้เรียนเปิดใจรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นในขณะที่ต้องตัดสินใจตามหลักฐานที่ปรากฏ

4. ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของจุดยืน ความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยมของบุคคลอื่น และผลกระทบที่เกิดจากการตัดสินใจ

3.3 ข้อเสียของการใช้สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้ประเด็นเป็นฐาน

1. การจัดการเรียนรู้ใช้เวลามาก ทำให้ผู้สอนอาจไปจำกัดมุมมองและความคิดของผู้เรียนให้แคบเกินไปเพื่อรักษาเวลา

2. ประเด็นที่ผู้สอนเลือกนั้นต้องสัมพันธ์กับเหตุการณ์จริงและไม่มีข้อสรุปหรือคำตอบล่วงหน้า แต่ในความเป็นจริงผู้สอนมักเลือกใช้ประเด็นที่ไม่สัมพันธ์กับเหตุการณ์จริง

3. ผู้เรียนไม่ศึกษาค้นคว้าอย่างลึกซึ้ง และแสดงมุมมองตามบทบาทที่ได้รับอย่างขาดความตระหนัก

4. การตัดสินใจต่อประเด็นต่าง ๆ ต้องอาศัยความสามารถในการประเมินพยานหลักฐาน และการประเมินจุดยืนเป็นอย่างมาก

4. สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้การคาดการณ์เป็นฐาน (Speculative-based scenario) เป็นสถานการณ์ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนคำนึงถึงปัจจัยทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตและยังบูรณาการสถานการณ์ที่ใช้ทักษะเป็นฐาน สถานการณ์ที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน และสถานการณ์ที่ใช้ประเด็นเป็นฐานเข้าไว้ด้วยกัน สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้การคาดการณ์เป็นฐานส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักการสร้างสมมติฐาน รวบรวมพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนความคิดของตน ทดสอบสมมติฐาน และนำเสนอความคิดของตนเพื่อให้บุคคลอื่นประเมิน การเรียนรู้เช่นนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ สร้างความสามารถในการทำงานร่วมกันเป็นทีม เห็นปัญหาจากหลากหลายมุมมอง จนสามารถสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ขึ้นได้

4.1 ตัวอย่างสถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้การคาดการณ์เป็นฐาน

ข้อบ่งชี้สถานการณ์: ชีวิตอมตะ

ข้อต้อนรับสู่ปีค.ศ. 2061 ขอบคุณความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการแพทย์ที่ทำให้เรามีชีวิตเกือบเป็นอมตะ ถ้าคุณไม่ประสบอุบัติเหตุร้ายแรง ฆ่าตัวตาย ทำการุณยฆาต หรือประสบภัยธรรมชาติร้ายแรง คุณจะมีชีวิตเป็นอมตะ

คำถาม: หากมนุษย์มีชีวิตเป็นอมตะ คุณคิดว่าจะเกิดผลกระทบอะไรบ้างในประเด็นต่อไปนี้ ผลทางสังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยี การศึกษา สภาพเชิงจิตวิญญาณความเป็น ส่วนตัว การเมือง สิ่งแวดล้อม และอื่น ๆ

4.2 ข้อดีของการใช้สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้การคาดการณ์เป็นฐาน

1. ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องหรือผิด ผู้เรียนไม่ต้องวิตกกังวลว่าจะสรุปหรือนำเสนอสิ่งที่ผิด

2. กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความคิดสร้างสรรค์และคิดนอกกรอบ

3. ผู้เรียนได้บูรณาการประสบการณ์ชีวิตเข้ากับสถานการณ์เสมือนจริง

4.3 ข้อเสียของการใช้สถานการณ์เสมือนจริงที่ใช้การคาดการณ์เป็นฐาน

1. หากเป็นสถานการณ์ที่ไกลจากประสบการณ์ของผู้เรียนจนเกินไป ผู้เรียนจะไม่สนใจ

2. เป็นการเรียนรู้ที่ต้องอาศัยเวลานาน และอาศัยวุฒิภาวะของผู้เรียนเป็น

อย่างมาก

สรุปได้ว่า ประเภทของสถานการณ์เสมือนจริง เป็นการแบ่งสถานการณ์ที่มีนักเรียนเป็นหลัก ให้นักเรียนมีการศึกษาค้นคว้าหาคำตอบซึ่งคำตอบที่นักเรียนตอบไม่จำเป็นต้องตรงแต่แต่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาของที่นักเรียนได้เรียนรู้ และยังเป็นการแบ่งประเภทที่ไม่ว่าจะแบ่งอย่างไร ไม่ว่า นักวิชาการท่านใดจะแบ่งออกมาสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือ การที่ให้นักเรียนเป็นหลักต่อการเรียนรู้ที่เกิดประโยชน์ต่อนักเรียนในสถานการณ์เสมือนจริง

5. รูปแบบการเรียนรู้ของสถานการณ์เสมือนจริง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของสถานการณ์เสมือนจริง ได้มีนักวิชาการได้กล่าวถึงถึงรูปแบบการเรียนรู้ของสถานการณ์เสมือนจริงไว้หลายหลายรูปแบบ ได้แก่

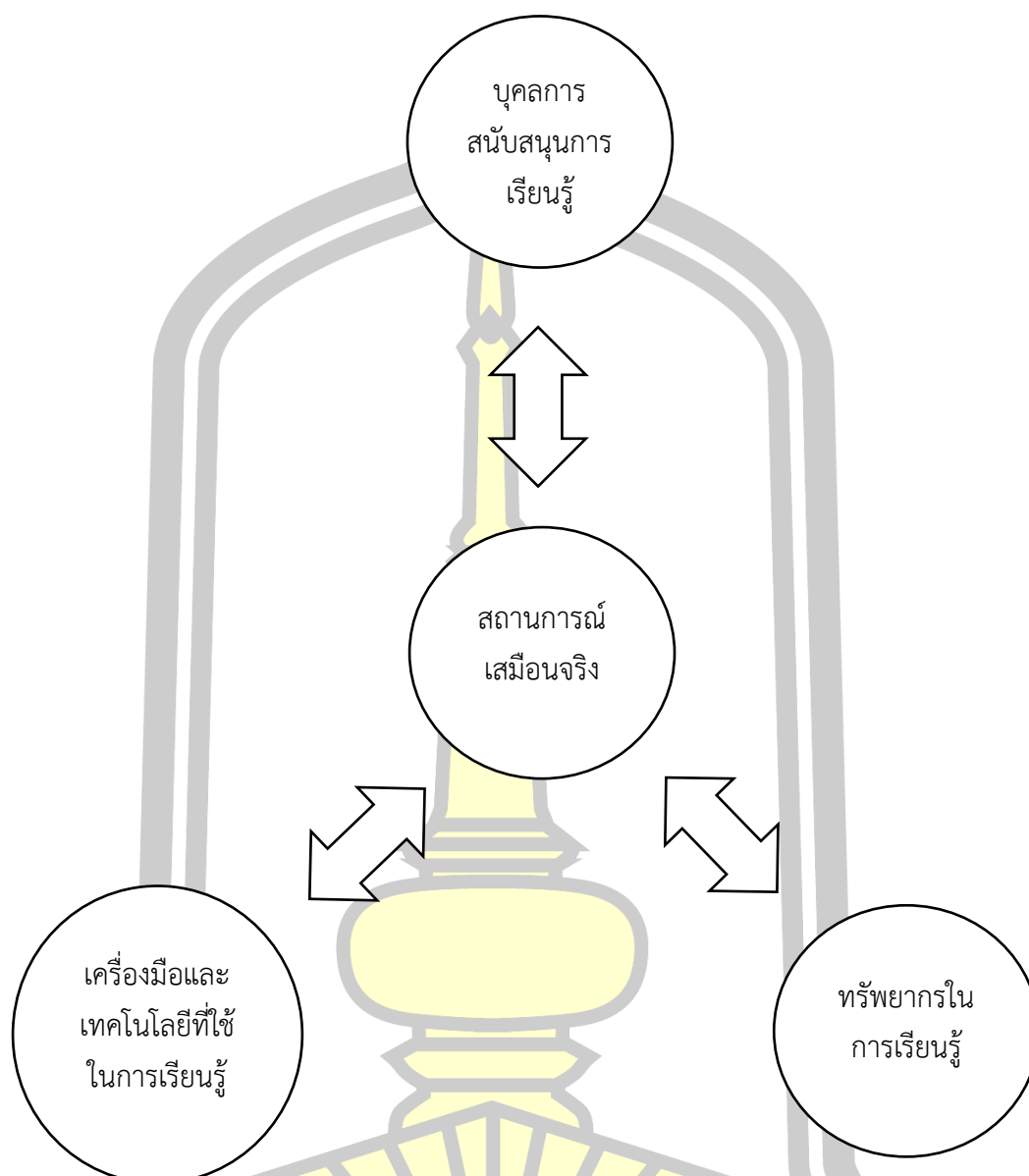
Naidu (2008) กล่าวถึงเป้าหมายของการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงไว้ว่า เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย สมจริง และสร้างแรงจูงใจ โดยการผนวกเอาบริบทที่เป็นจริงให้เข้ากับ วัฒนธรรมและชุมชนของผู้เรียน ทั้งนี้ รูปแบบการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงประกอบไปด้วย องค์ประกอบสำคัญ 4 ด้าน ได้แก่ สถานการณ์เสมือนจริง ทรัพยากรการเรียนรู้ เครื่องมือและเทคโนโลยีที่ใช้ในการเรียนรู้ และบุคลากรสนับสนุนการเรียนรู้

1. สถานการณ์เสมือนจริง (Learning scenarios) เป็นสถานการณ์ที่นำเสนอปัญหาที่ กระตุ้นให้นักเรียนต้องการเข้าไปแก้ปัญหาด้วยวิธีการต่างๆ มีเหตุการณ์ที่เป็นตัวจุดชนวน (trigger point) ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของสถานการณ์ และต้องอาศัยองค์ประกอบด้านทรัพยากรการเรียนรู้ เครื่องมือและเทคโนโลยีที่ใช้ในการเรียนรู้ และบุคลากรสนับสนุนการเรียนรู้เข้าด้วยกันในการแก้ไข สถานการณ์

2. ทรัพยากรการเรียนรู้ (Learning resources) ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์และเอกสารอ้างอิง ต่าง ๆ สมุดจดคำบรรยาย ทรัพยากรในห้องสมุด และประสบการณ์จากการปฏิบัติของผู้เชี่ยวชาญ

3. เครื่องมือและเทคโนโลยีที่ใช้ในการเรียนรู้ (Learning tools and technologies) เป็น อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ใช้ประกอบการทำภาระงาน โดยอาจเป็นกระดาษ ดินสอ ปากกา คอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ก็ได้

4. บุคลากรสนับสนุนการเรียนรู้ (Learning support staff/agents) ได้แก่ บุคคลใดๆ ที่ผู้เรียนสามารถขอคำแนะนำ ความช่วยเหลือ และข้อมูลป้อนกลับได้เมื่อมีความจำเป็น

ภาพที่ 1 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง

สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ของสถานการณ์เสมือนจริง ในปัจจุบันต้องมีการใช้เครื่องมือและทรัพยากรประกอบการทำกิจกรรมจะไม่ได้มีแค่เนื้อหาที่อยู่ในหนังสือหรือบทเรียน เพราะสิ่งที่นักเรียนจะต้องได้รับคือการกระเเวยชนในการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

6. การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้ของสถานการณ์เสมือนจริง

จากการศึกษาเอกสาร หนังสือ ตำราที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงได้มีนักวิชาการได้นิยามการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ได้แก่

สถานการณ์เสมือนจริงนั้นจะต้องดึงดูดให้ผู้เรียนสนใจ ตื่นเต้น และกระตุ้น ให้ผู้เรียนมุ่งแสวงหาความรู้และคำตอบ Errington (2005) ซึ่งขั้นตอนในการออกแบบการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงนั้น Cubukcu (2014: 46) ได้นำเสนอไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เลือกหัวข้อให้เหมาะสม โดยผู้สอนต้องตระหนักว่าต้องการผลการเรียนรู้ะไรจาก ผู้เรียน จึงจะสามารถเลือกหัวข้อหรือประเด็นที่จะนำไปสู่ผลการเรียนรู้ นั้น ทั้งนี้ หัวข้อที่เลือกควรเป็น ประเด็นที่มีความสำคัญ ไม่ควรซับซ้อนเกินไป แต่ควรเน้นให้เกิดปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียน

2. รวบรวมเนื้อหาที่สอดคล้องกับหัวข้อ การรวบรวมเนื้อหาเพื่อนำมาสร้างเป็น สถานการณ์เสมือนจริงควรเป็นเนื้อหาที่ดูให้ผู้เรียนอยากค้นคว้าเพิ่มเติม และอยากสนทนา แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับบุคคลอื่นเพื่อแสวงหาคำตอบต่อหัวข้อที่กำหนดไว้

3. สร้างสถานการณ์ที่มีความท้าทาย การสร้างสถานการณ์จะอยู่ในรูปแบบสื่อ ออนไลน์แบบเผชิญหน้ากัน หรือสื่อรูปแบบอื่น ๆ ก็ได้ แต่สถานการณ์นั้นต้องมีความสมดุลระหว่างสื่อ ที่ใช้กับวิธีการสอน เมื่อสร้างสถานการณ์แล้วควรให้ผู้อื่นได้วิจารณ์ เพื่อให้มั่นใจว่าการจัดวาง สถานการณ์เหมาะสมแล้ว เมื่อนั้นผลการเรียนรู้จะเป็นไปตามที่กำหนดไว้

4. บทบาทของผู้สอน ผู้สอนสามารถเลือกบทบาทในการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือน จริงได้ 3 ลักษณะ คือ เป็นผู้มีส่วนร่วม (participant) กล่าวคือ ครูผู้สอนเป็นส่วนหนึ่งของสถานการณ์ มีบทบาทเป็นของตนเองและต้องแสดงตามบทบาทที่ได้รับ ลักษณะที่สอง คือ เป็นผู้สังเกตการณ์-พิ เเลียง (observer-mentor) หมายถึง การที่ครูผู้สอนอยู่วงนอกของสถานการณ์นั้น ทำหน้าที่เพียง สังเกตการณ์และให้คำแนะนำเท่านั้น และลักษณะที่สามผู้สอนเป็นผู้มีส่วนร่วมผู้สังเกตการณ์ (participant-observer) เป็นการแสดงตามบทบาทเพียงเล็กน้อยและในขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่ สังเกตการณ์ด้วย (Lave & Wenger, 1991)

นอกจากนี้ Etrington (2010) ยังได้นำเสนอการวางแผนการสอนด้วยแนวคิดการ เรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง โดยจัดเป็นลำดับขั้นตอนไว้ 10 ขั้นตอน ได้แก่

1. พิจารณาว่าผู้เรียนควรจะเรียนรู้สิ่งใดจากสถานการณ์เสมือนจริง
2. ระบุประเด็นสำคัญหรือความคิดหลักให้สอดคล้องกับสถานการณ์เสมือนจริง
3. เลือกประเภทของสถานการณ์เสมือนจริง
4. ร่างต้นแบบสถานการณ์เสมือนจริง
5. วางแผนการสอน
6. ระบุบทบาทของผู้เรียน
7. วางแผนสร้างภาระงาน
8. ให้ผู้เรียนแสดงผลงาน
9. คิดวิธีการประเมินค่าหรือประเมินผล
10. รวบรวมทรัพยากรที่จำเป็นต้องใช้ประกอบการเรียนรู้

Naidu (2004: 69) ให้ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนด้วยแนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงไว้ดังประเด็นต่อไปนี้

1. เริ่มต้นการเรียนการสอนด้วยการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดในการออกแบบการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง เพื่อเป็นการโน้มน้าวใจให้ผู้เกี่ยวข้องทุกคนเห็นคล้อยตามการจัดการเรียนการสอนด้วยแนวคิดนี้ จะช่วยให้ประหยัดเวลาและทรัพยากรที่ใช้
2. การจัดการเรียนการสอนต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย โดยเฉพาะฝ่ายบริหาร
3. มีการสร้างแรงจูงใจ โน้มน้าวใจ สนับสนุนและให้รางวัลแก่ผู้สอนในการพยายามจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง
4. สร้างแนวทางสนับสนุนการเรียนรู้ และสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้เกิดกับผู้เรียน
5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนและผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์กันให้มากที่สุด โดยเริ่มต้นจากการทำกิจกรรมหรือภาระงานที่ง่าย ๆ ก่อน และจึงเพิ่มความซับซ้อนเป็นโครงการ
6. สถานศึกษาจัดสรรทรัพยากรทั้งด้านบุคลากรและอุปกรณ์ให้เพียงพอต่อการจัดการเรียนการ

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง ที่มีครูผู้สอนเป็นผู้ที่คอยสังเกตการและคอยให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อนักเรียนในการทำกิจกรรม โดยที่นักเรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม คอยแก้ไขปัญหาที่พบเจอเพื่อให้สถานการณ์สามารถไปต่อได้

7. ประโยชน์ของการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง

จากการศึกษาเอกสาร หนังสือ ตำราที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์ของการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงได้ซึ่งมีนักวิชาการได้นิยามประโยชน์ของการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ดังนี้

1. เป็นการบูรณาการความรู้เข้ากับทักษะอาชีพ ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างจริง และได้ฝึกปฏิบัติภายใต้สถานการณ์เสมือนจริง พร้อมทั้งฝึกวิเคราะห์ผลที่เกิดขึ้น การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนรับมือกับความไม่แน่นอนและการไม่มีคำตอบล่วงหน้าตายตัวซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง Van der Heijden (2002)

2. เป็นการกระตุ้นทักษะทางปัญญา เนื่องจากการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงไม่ได้นำเสนอตอนจบผู้เรียนจำเป็นต้องค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบนั้น Errington (2010) การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงจึงช่วยสร้างคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์โดยเฉพาะการมองโลกกว้าง การคิดแก้ปัญหา และการเรียนรู้ตลอดชีวิต Lave & Wenger (1991)

3. เป็นการกระตุ้นทักษะทางสังคม ผู้เรียนมีโอกาสทำงาน ใช้ทักษะต่าง ๆ และแลกเปลี่ยนความรู้กันเป็นกลุ่ม เกิดการเรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกันอันเป็นการส่งเสริมทักษะการทำงานในอนาคต เมื่อผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะเหล่านี้บ่อยครั้งจะมีโอกาสประสบความสำเร็จในการทำงานจริง (Errington, 2010)

4. เป็นเครื่องมือส่งเสริมการเรียนรู้เชิงลึก เพราะผู้เรียนได้เรียนรู้ในสภาพใกล้เคียงกับความเป็นจริง อีกทั้งยังได้ใช้ทักษะที่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียนด้วย เป็นการเตรียมพร้อมให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติในการไปทำงานในวิชาชีพต่าง ๆ Van der Heijden (2002)

5. ส่งเสริมกระบวนการคิด ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ความคิดอย่างมีวิจารณญาณ และรู้จักการแก้ปัญหาในสถานการณ์ในโลกแห่งความเป็นจริง โดยผู้เรียนจะได้รับผลย้อนกลับตามการตัดสินใจที่เกิดขึ้น การเรียนรู้ลักษณะนี้ยังสามารถใช้กับผู้เรียนกลุ่มใหญ่ ทั้งยังเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมการค้นหาข้อเท็จจริง การคิดวิเคราะห์ โดยการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติ Erington (2005) และ Ireland (2010)

6. ส่งเสริมทักษะทางอารมณ์ ผู้เรียนต้องใช้ทั้งทักษะการคิด ความเชื่อ ทศนคติ และค่านิยมประกอบกัน ทำให้เกิดการพัฒนาด้านอารมณ์ และยังเป็นการพัฒนาวัฒนธรรมการทำงาน โดยเฉพาะการตรงต่อเวลา มารยาทในการทำงานกลุ่ม การเลือกใช้ถ้อยคำ การทำงานแบบมีอาชีพ เป็นต้น Lave Wenger (1991)

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง คือการที่นักเรียนได้เรียนรู้สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับการใช้ชีวิตในชีวิตประจำวันของนักเรียนมากที่สุด แล้ว นี่จึงทำให้นักเรียนสามารถนำความรู้ ความเข้าใจในด้านการพูดสื่อสาร คำศัพท์จากการทำกิจกรรมสถานการณ์เสมือนจริงในห้องเรียนไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้

ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

Maslow (1954) อธิบายว่า คนทุกคนในสังคมมีความปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จ ความภูมิใจในตนเอง และต้องการได้รับการยอมรับนับถือจากคนอื่นในความสำเร็จของตน ถ้าความต้องการนี้ได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอจะทำให้บุคคลนั้นมีความมั่นใจในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่า มีความสามารถและมีประโยชน์ต่อสังคม แต่ถ้าความต้องการนี้ถูกขัดขวางจะทำให้เกิดความรู้สึกมีปมด้อยหรือเสียความภาคภูมิใจในตนเอง

Belt (1969) อธิบายว่า ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นลักษณะของสภาวะทางจิตใจของบุคคลที่มีความรู้สึกมั่นใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียนกับผู้อื่นรอบตัว และการที่บุคคลจะมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้นั้นต้องเกิดจากประสบการณ์การใช้ภาษาที่ผ่านมาซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างพฤติกรรมนี้

Saetan (1991) อธิบายว่า การที่ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะเลือกวิธีการตรวจสอบความเข้าใจและทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษของตนด้วยตัวของนักเรียนเองบ่งบอกว่าผู้เรียนคนนั้นเป็นคนที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ส่วนผู้ที่ไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเลือกที่จะให้บุคคลอื่นมาช่วยตรวจสอบความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษของตัวเองให้

Gander (2006) อธิบายว่า บุคคลที่จะแสดงออกว่าเป็นคนที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและประสบผลสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษได้นั้นก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นอย่าง

น้อยได้รับอิสระหรือความชำนาญในระดับดี นั่นคือระดับการมีความรู้สึกมั่นใจในการใช้ภาษาของตนเอง

Sjoberg (2006) อธิบายว่า ผู้เรียนที่ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หรือผู้เรียนที่ไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสามารถส่งเสริมได้โดยการส่งเสริมให้ผู้เรียนเหล่านั้น มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มากที่สุด โดยครูเป็นผู้คอยเสริมแรงจนสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนเหล่านี้ให้กลายเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้กรมิวิชาการ (2537 : 1) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นคุณลักษณะที่สำคัญยิ่งที่จะช่วยให้คนเราสามารถทำสิ่งต่างๆ ประสบความสำเร็จ ช่วยให้คนเรามีความเป็นตัวของตัวเองกล้าคิดกล้าแสดงออก ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม ทำสิ่งต่างๆ ด้วยความมั่นใจยอมรับผลที่เกิดขึ้นด้วยความพอใจและภาคภูมิใจ สามารถเผชิญกับเหตุการณ์ต่างๆ และแก้ปัญหาด้วยความรู้สึกที่มั่นคงอันเป็นคุณลักษณะของผู้ที่มีสุขภาพจิตดี มีความสุขในการดำรงชีวิต

จรวยพร ธรนิษฐ์ (2552) อธิบายว่า คนที่ไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมักเป็นผู้ที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่สำคัญความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยังเป็นพื้นฐานของการกล้าตัดสินใจที่จะฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษ ความมั่นใจจะเกิดขึ้นได้ต้องเริ่มจากการมีองค์ความรู้ที่ดี มีฐานข้อมูลเดิมและมีผู้รู้มาช่วยแนะนำ ยิ่งถ้าผู้ใดมีประสบการณ์จากความสำเร็จในการใช้ภาษาด้วยแล้วก็จะมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้นและความสำเร็จจะเป็นตัวทำให้อีกเพิ่มและกล้าแสดงออกในอนาคต

สุจิตราภา ชัยจำรัส (2554) อธิบายว่า ความมั่นใจในตนเอง หมายถึงบุคลิกภาพส่วนหนึ่งของบุคคลที่แสดงออกให้เห็นถึงความมั่นใจในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จได้ตามที่ต้องการ กล้าแสดงออกอย่างเปิดเผย กล้าเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ และตัดสินใจด้วยความมั่นใจรวมทั้งการยอมรับและภาคภูมิใจในตนเองว่ามีความสามารถ มีคุณค่า สามารถเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเข้ามาในชีวิตด้วยความสุขุมรอบคอบ สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

จริยานันท์ ฉันทะ (2555) อธิบายว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึงลักษณะของบุคคลที่รู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง มีจิตใจมั่นคง กล้าเผชิญความจริง กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่หวั่นไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ ต้องการทำอะไรด้วยตนเอง สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ชไมพร ชาญวิจิตร (2561) อธิบายว่า ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษคือความแน่ใจ ความกล้าที่จะตัดสินใจฟัง พูด อ่าน และเขียนออกมาถึงแม้ว่าจะมีอุปสรรคก็ตาม ความมั่นใจนี้จะมาจากการเสริมแรงของครูและเพื่อนที่ร่วมกิจกรรมด้วยกัน ปัจจัยที่จะทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือประสบการณ์การใช้ภาษาที่ผ่านมา ถ้านักเรียนได้รับแรงเสริมหรือกำลังใจก็จะส่งผลให้มีความมั่นใจ มีความกล้าที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น

กิตยาพร คัมภีระ(2564) อธิบายว่า ความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความมั่นใจในใจตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ความแน่ใจ ความเชื่อมั่นหรือความกล้าที่จะฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษากล้าที่จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน แม้จะมีอุปสรรคหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ มาขวางกั้น โดยใช้พื้นฐานความรู้เดิมที่มีประกอบกับประสบการณ์การใช้ภาษาที่ผ่านมา โดยเฉพาะประสบการณ์การใช้ภาษาที่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาในอดีต และใช้แรงกระตุ้นจากครูหรือเพื่อนเป็นปัจจัยช่วยเพื่อความมั่นใจในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน

สรุปได้ว่า ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ต้องมีความมั่นใจในสิ่งที่ฟัง พูด อ่าน เขียน ออกไปแม้ว่าในการฟัง พูด อ่าน และเขียนก็ตามผู้เรียนจะต้องสามารถเผชิญกับเหตุการณ์นั้นๆได้ ยิ่งถ้าผู้เรียนได้มีประสบการณ์ต่างๆที่เคยผ่านมาจากความสำเร็จในการใช้ภาษาด้วยแล้วก็จะมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น

2. องค์ประกอบของความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

ยะยา ยุทธิปูน (2562) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษไว้ว่าต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่าง ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ความกล้าหาญในการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกมั่นใจและกล้าสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 2 ตัวชี้วัด ได้แก่

1.1 ความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ

- 1) แสดงท่าทีการฟังอย่างมีสมาธิ
- 2) พูดเสียงดังฟังชัดและสบตา
- 3) แสดงท่าทีการอ่านด้วยใจจดจ่อ
- 4) แสดงท่าทีการเขียนอย่างตั้งใจ

1.2 ความกล้าในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ

- 1) ฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ
- 2) พูดโต้ตอบอย่างมั่นใจ
- 3) อ่านด้วยเสียงดังอย่างมั่นใจ
- 4) เขียนประโยค/สัญลักษณ์ตามความเข้าใจ

องค์ประกอบที่ 2 ความตั้งใจพยายามในการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกมุ่งมั่นตั้งใจและพยายามในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 2 ตัวชี้วัด ได้แก่

2.1 ความตั้งใจสื่อสารภาษาอังกฤษมี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ

- 1) จดบันทึกเรื่องราวที่ฟัง
- 2) พูดอย่างชัดเจน เข้าใจง่าย
- 3) จดบันทึกย่อจากเรื่องที่อ่านมา
- 4) เขียนประโยคได้อย่างมีเป้าหมาย

2.2 ความพยายามในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ

- 1) พยายามฟังจนจบ
- 2) พยายามพูดจนจบ
- 3) พยายามอ่านจนจบ
- 4) พยายามเขียนจนครบประโยค

องค์ประกอบที่ 3 การรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง หมายถึง การที่บุคคลมีความเข้าใจถึงประสบการณ์ เจตคติและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 3 ตัวชี้วัด ได้แก่

3.1 ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่สื่อสาร มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ

- 1) บอกรายละเอียดจากสิ่งที่ฟังมาได้
- 2) พูดได้อย่างคล่องแคล่ว
- 3) บอกรายละเอียดจากสิ่งที่อ่านมาได้
- 4) เขียนประโยคได้มาก

3.2 เจตคติต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรมคือ

- 1) ฟังภาษาอังกฤษเป็นประจำ
- 2) พูดภาษาอังกฤษเป็นประจำ
- 3) อ่านภาษาอังกฤษเป็นประจำ
- 4) เขียนภาษาอังกฤษประจำ

3.3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ

- 1) สรุปจากสิ่งที่ฟังได้
- 2) พูดตามที่กำหนดได้
- 3) สรุปจากสิ่งที่อ่านได้
- 4) เขียนประโยค/สัญลักษณ์ได้ถูกต้อง

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ต้องมีความมั่นใจในการใช้ภาษา ความกล้าในการใช้ภาษาที่ตนเองสื่อสารออกมา นอกจากนี้ต้องมีความตั้งใจในการหรือความพยายามที่จะพยายามในการสื่อสารผู้เรียนจะต้องมีองค์ประกอบเหล่านี้จึงจะสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ ยิ่งถ้าผู้เรียนได้ฝึกฝนด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษมากเท่าไรผู้เรียนยิ่งจะมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

3. ลักษณะของความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

กิตตินภา พละวัตร (2539 : 28) กล่าวว่า ลักษณะของบุคคลที่มีความมั่นใจในตนเองมีดังนี้ คือ มีความกล้าในทางที่ถูกต้อง เหมาะสม จิตมั่นคง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไม่มีเหตุผล

เรือนแก้ว เฟิงพุ่ม (2540 : 25) กล่าวว่า บุคคลที่มีความมั่นใจในตนเอง มีลักษณะ ดังนี้ กล้าคิด กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ สามารถพึ่งตนเองได้ มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นตัวของตัวเองมี

ความรับผิดชอบ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ และสามารถเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ๆ โดยไม่วิตกกังวล

สรุปได้ว่า ลักษณะความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ คือคนที่มีความกล้าคิด กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ สามารถพึ่งตนเองได้ มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นตัวของตัวเองมีความรับผิดชอบ ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ และสามารถเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ๆ โดยไม่วิตกกังวล

4. ความมั่นใจในการใช้ภาษากับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ผู้วิจัยขออ้างอิงความมั่นใจในการใช้ภาษาจากความเชื่อมั่นในตนเองกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกันและเป็นภาษาต่างประเทศเหมือนกัน โดยมีผู้กล่าวถึงความเชื่อมั่นในตนเองกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

Krashen and Terrell (1983) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองและมองตนเองในด้านดี (Good self-image) จะเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองได้ดี

Lihua (1990) กล่าวว่า หากผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้เรียนจะสามารถเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ของการพูดภาษา โดยเฉพาะปัญหาด้านจิตใจ คือ ความกลัวในการพูดผิดความรู้สึกอึดอัดที่ต้องพูดต่อหน้าผู้ฟัง และอาการคิดไม่ออกกะทันหันที่จะต้องพูดในที่สาธารณะ

จริยานันท์ ฉันทะ (2555) กล่าวว่า การเรียนอย่างอิสระช่วยสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้เรียน เพราะผู้เรียนที่ถูกจัดให้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ผ่อนคลาย มีโอกาสใช้ภาษาอย่างอิสระจะมีความวิตกกังวลต่ำจึงทำให้ไม่เกิดความกลัวหรือความวิตกกังวลที่จะพูด แต่ทางตรงกันข้ามกลับมีความเชื่อมั่นในตนเองในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นคำพูดได้ ทำให้เรียนรู้ได้เร็วและมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า ความมั่นใจในการใช้ภาษากับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มีความเชื่อมโยงมาจากความเชื่อมั่นในตนเองกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สามารถช่วยส่งเสริมความสารถให้ผู้เรียนได้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาได้อย่างมั่นใจในการใช้ภาษา

5. การสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยขออ้างอิงความมั่นใจในการใช้ภาษามาจากความเชื่อมั่นในตนเองกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกันและเป็นภาษาต่างประเทศเหมือนกัน โดยมีผู้กล่าวถึงความเชื่อมั่นในตนเองกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

พนัส หันนาคินทร์ (2522) กล่าวว่า การสร้างความเชื่อมั่นในตนเองสามารถทำได้ ดังนี้

1. การฝึกซ้อมการพูดก่อน เป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญที่สุด ความกลัวหรือความวิตกกังวลเกิดจากการขาดความเชื่อมั่นเป็นผลมาจากการไม่รู้ว่าจะทำอะไรซึ่งสาเหตุเหล่านี้เกิดจากการขาดความชำนาญ ดังนั้นผู้พูดจะประสบความสำเร็จจะต้องมีการฝึกซ้อมเพื่อให้เกิดความชำนาญบ่อยๆ ทั้งในด้านเนื้อหา น้ำเสียง กิริยาท่าทาง เป็นต้น

2. ความกระตือรือร้นหรือมีความสนใจอย่างยืงยวด เช่น ต่อเรื่องที่จะพูดหากมีความสนใจในเรื่องนั้นอย่างยิ่งอยู่แล้วหรือเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตนเองถนัด ความสนใจจะเป็นเครื่องหักห้ามความกลัวได้เป็นอย่างมาก ความรู้สึกประหวั่นต่อผู้ฟังจะกลายเป็นความปรารถนาที่จะแสดงข้อเท็จจริงหรือความคิดต่อผู้ฟังเพียงอย่างเดียว การสร้างเจตคติต่อคนฟังให้ดีคือไม่เห็นว่าเป็นคนนั้นคอยจับผิดการพูดก็จะเป็นไปด้วยความมั่นใจยิ่งขึ้น

3. การฝึกหัดพูดต่อหน้าบุคคล พยายามแสดงความเชื่อมั่นทางกายก่อน เช่น ยืดอกให้ตรง เคลื่อนไหวร่างกายอย่างมีจุดหมาย สร้างสมาธิในการพูด และพยายามทำตัวและทำใจให้สบายในขณะที่พูด ความสามารถในการควบคุมความรู้สึกทางกายย่อมจะมีผลต่อความรู้สึกตื่นตัวทางอารมณ์ได้ ความกล้าหาญขณะความสะทกสะท้านได้ในบั้นปลาย การฝึกหัดย่อมจะนำความสำเร็จมาให้ถึงแม้ว่าอาจจะไม่ถึงความสมบูรณ์ก็ตาม

สลิต วงศ์สุวรรณค์ (2544) กล่าวว่า การสร้างความเชื่อมั่นในตนเองสามารถกระทำได้ ดังนี้

1. เริ่มต้นด้วยการค้นหาสาเหตุที่ทำให้เรารู้สึกว่ามีปมด้อย เมื่อตนเองรู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุแล้วเราก็จะพยายามสร้างเงื่อนไขขึ้นแรกขึ้นมาด้วยจุดประสงค์ที่จะแก้ไขความเชื่อมั่นในตัวของเราเอง

2. พยายามฝึกฝนและลบล้างความอ่อนแอของตนเอง สิ่งสำคัญสำหรับเราก็คือพยายามสำรวจความกล้าให้เกิดขึ้นและถือว่าความกล้าที่เกิดขึ้นนี้เป็นการแก้ไขขั้นที่สองที่ใกล้จะประสบผลสำเร็จแล้ว

3. พยายามปรับปรุงแก้ไขความสามารถของเราต่อไปเรื่อย ๆ ด้วยวิธีการนี้จะช่วยลดเซยความเป็นปมด้อยของตนเองและจะกลายเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเราในไม่ช้า

4. จงพอใจและภาคภูมิใจอย่างเชื่อมั่นกับผลสำเร็จที่ตนเองได้รับในงานใดก็ตามและประเมินมันด้วยตัวเราเอง ซึ่งจะมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้เรามองเห็นคุณค่าและความสำคัญของตัวเรามากกว่าที่จะไปฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น

5. พยายามทำใจให้เป็นปกติเมื่อได้รับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น อย่าหวั่นไหวหรือรู้สึกต่อต้านกับความเชื่อมั่นในตนเอง ให้เรารู้สึกว่าภายในตัวเรานั้นมีความแน่วแน่และมีอิสระเสรีภาพ

6. ในกรณีที่เรารู้สึกผิดหวังหรือไม่พอใจกับงานที่เราทำอยู่ และมองไม่เห็นทางที่จะแก้ไขตนเองได้เลยเราก็ควรที่จะหันมาทำงานด้านอื่น เช่น งานอดิเรก ด้วยวิธีการนี้เราก็จะสามารถลดเซยความผิดหวังและจะช่วยดึงเราออกจากความรู้สึกไม่เชื่อมั่นในตนเองได้ด้วย

7. ถ้าตนเองถูกขอร้องให้ทำงานยาก ๆ สักชิ้น เราจะต้องพยายามมองงานนั้นในแง่ดีและตั้งความหวังไว้ล่วงหน้าก่อน ถ้าเรากลัวหรือขี้ขลาดกับมัน ความเชื่อมั่นในความสามารถของเราจะลดลงไปเรื่อย ๆ และจะจบลงด้วยการประสบความล้มเหลวแม้กับงานที่ไม่ยากเย็นอะไรเลย

8. อย่าทะเยอทะยานมากเกินไป ทั้งนี้เพราะการมักใหญ่ใฝ่สูงเกินไปนั้นเป็นอันตรายอย่างยิ่ง ยิ่งตนเองมีความทะเยอทะยานมากเท่าไรรั่มนั้นก็ยิ่งสร้างความลำบากแก่เรามากขึ้นเท่านั้น

9. อย่าเอาตนเองไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นมากนัก งานหลายประเภทคนอื่นเขาอาจทำได้ดีกว่าเรา ถ้าเรายังคงเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นอยู่เรานั้นแหละจะต้องประสบความผิดหวัง และจะมีผลที่ทำให้เรามองคุณค่าในตัวเราเองลดลง

10. อย่าไปยึดมั่นกับคติที่ว่า เขาทำได้ เราต้องทำได้ ทั้งนี้ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะสามารถทำงานทุกอย่างได้ดีเลิศหรือเก่งไปเสียหมดทุกอย่างได้

สมิต อาชวนิจกุล (2545) กล่าวถึงแนวทางในการสร้างความมั่นใจในตนเองไว้ ดังนี้

1. ต้องรู้ว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน และหมั่นช่วยตนเองให้มากที่สุด ส่วนคนที่ชอบร้องขอให้คนอื่นช่วยโดยไม่ยอมช่วยตนเองย่อมทำลายอนาคตหรือความก้าวหน้าของตนในที่สุด
2. ต้องรู้จักนับถือตนเอง เชื่อในความสามารถของตน และไม่ถูกเหยียดหยามตนเอง
3. ต้องฝึกให้มีความคิดอ่านเป็นของตนเอง ไม่ตกเป็นทาสความคิดของผู้อื่น
4. อย่าคิดว่าทำไม่ได้ จงคิดเสมอว่าเราทำได้ คิดบ่อย ๆ ในทางบวก
5. ต้องฝึกหัดปลูกฝังอุปนิสัยที่ดีให้แก่ตนเอง

สุจิตราภา ชัยจำรัส (2554) กล่าวถึงแนวทางในการสร้างความมั่นใจในตนเองไว้ ดังนี้

1. พึ่งตนเอง “อัตตาหิ อัตตโน นาโถ” การฝึกหัดพึ่งตนเองหรือช่วยเหลือตนเองการลงมือทำงานด้วยตนเองจะทำให้ทำงานเป็น รู้ความสามารถของตนเองเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ
2. รู้จักตนเอง พยายามรู้จักตัวเราให้ดีที่สุดว่าเรามีจุดดี จุดเด่น จะปรับจุดด้อยให้ดียังไง จะใช้จุดเด่นของตนให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่นได้อย่างไร
3. ศรัทธาในตนเอง นับถือตนเอง เชื่อในความสามารถของตนเอง ไม่ถูกเหยียดหยามตนเอง
4. กำจัดความกลัว ความกลัวเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จ และทำให้เราไม่กล้าทำอะไร และคนที่ไม่เคยทำอะไรเลยก็เลยจะไม่มีความผิดพลาดเกิดขึ้นเลย แต่คนที่ทำงานโอกาสผิดพลาดย่อมจะมีบ้าง มันจะเกิดการยอมรับและจะหาทางปรับปรุงงานให้ดีขึ้นต่อไป
5. การมีชีวิตอยู่กับปัจจุบัน การเอาใจจดจ่อกับสิ่งที่ทำ รวมพลังความคิดลงสู่การกระทำ ไม่ห่วงหน้าพะวงหลังหรือยึดติดกับอดีต กังวลกับอนาคต แต่มุ่งใจให้เป็นหนึ่งเดียวกับเวลานั้น ณ สถานที่นั้นเพื่อทำให้มีพลังสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จลงได้
6. คิดในทางบวก พยายามคิดในเรื่องที่ดีทำให้เป็นสุข เกิดพลังใจ ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นให้มองว่าเป็นประสบการณ์
7. ปลูกฝังอุปนิสัยที่ดี การเสริมสร้างและสั่งสมนิสัยที่ดีเป็นผู้ที่มีความหวัง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีจิตใจเข้มแข็ง

จริยานันท์ ฉันทะ (2555) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นสิ่งสำคัญมากในตัวผู้พูด ถ้าผู้พูดมีความเชื่อมั่นในตนเองแล้วการพูดก็จะประสบผลสำเร็จดี ความประหม่า ตกใจกลัวก็เลยไม่เกิดขึ้น ซึ่งวิธีสร้างความมั่นใจในตนเองมีดังนี้

1. วิเคราะห์ตนเองว่ามีจุดเด่นจุดด้อยเกี่ยวกับการพูดในเรื่องใดบ้าง เพื่อแก้ไขปรับปรุงจุดด้อยและส่งเสริมจุดเด่นต่าง ๆ

2. พัฒนาทัศนคติที่มีต่อการพูด โดยให้คิดว่าการพูดทุกครั้งไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวแต่เป็นโอกาสที่เราจะได้ทำประโยชน์ก็จะก่อให้เกิดความสุขและความภาคภูมิใจ มีพลังและมั่นใจที่จะถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ให้แก่ผู้อื่น จงคิดว่าผู้ฟังคือมิตรและให้ความเป็นกันเองแก่ผู้ฟัง

3. ควรเตรียมพร้อมในการพูด กล่าวกันว่ายิ่งผู้พูดเตรียมพร้อมมากเท่าไรก็จะมี ความมั่นใจมากขึ้นเท่านั้น

4. รู้จักควบคุมอารมณ์หวั่นวิตกของตนเอง โดยสูดอากาศหายใจเข้าลึก ๆ จะช่วยให้ผู้พูดออกเสียงได้เป็นธรรมชาติและมีความมั่นใจยิ่งขึ้น

5. พยายามทำตัวให้สบาย ๆ เป็นธรรมชาติและเป็นตัวของตัวเอง เคลื่อนไหวร่างกายเล็กน้อยเพื่อคลายความเครียด

สรุปได้ว่า การสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาซึ่งอ้างอิงจากการสร้างความมั่นใจในตนเอง และการสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถกระทำได้โดยให้บุคคลกระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองรู้จักฟังพาตนเองมากกว่าฟังพาผู้อื่น ศรัทธาและเชื่อว่าตนเองสามารถทำงานนั้น ๆ ได้ การสะสมประสบการณ์ ความสำเร็จ และการปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่เป็นปัญหาในการใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้น

6. ปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยขออ้างอิงปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาจากปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในตนเองซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกัน ดังนี้

อารี เกษมรติ (2533) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่การจัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่โรงเรียนมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของเด็กทั้งสิ้น ฉะนั้นพ่อแม่ ครูและผู้ใกล้ชิดจึงควรให้ความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล ให้อิสระเด็กในการตัดสินใจ จัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้เด็กได้แสดงความสามารถของตนได้อย่างเต็มที่

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2538) กล่าวว่า เด็กสร้างความมั่นใจในตนเองมาจากครอบครัวจากการเกิดความรู้สึกนึกคิด และการรับรู้เกี่ยวกับตนเองทั้งในแง่บวกและแง่ลบซึ่งเป็นความคิดพื้นฐานหรือความเชื่อเบื้องต้นทำให้บุคคลมีความมั่นใจในตนเองหรือขาดความมั่นใจในตนเอง เมื่อเด็กได้รับความรัก ความสนใจจากพ่อแม่ การส่งเสริมให้เด็กแสดงความคิดเห็น และมีอิสระในการตัดสินใจเด็กก็จะมั่นใจในตนเอง หากเด็กถูกพ่อแม่ควบคุมให้ปฏิบัติตนอยู่ในขอบเขตที่พ่อแม่ต้องการจะทำให้เด็กขาดอิสระที่จะคิดหรือตัดสินใจด้วยตนเอง เมื่อพบกับปัญหาที่ไม่สามารถตัดสินใจได้เพราะไม่เคยฝึกการแก้ปัญหามาก่อน เด็กที่ถูกเลี้ยงดูมาด้วยการตำหนิและลงโทษจะทำให้เด็กไม่กล้าแสดงออก ขี้กลัว ประหม่า และขาดความมั่นใจในตนเองเพราะความกลัวและความอยากแสดงออกนั้นถูกลงโทษมาตั้งแต่เด็ก เมื่อเป็นผู้ใหญ่ความผิดพลาดในอดีตจะคอยตอกย้ำและเตือนอยู่ตลอดเวลาว่า “อย่าพูด อย่าคิด อย่าทำ”

สนธยา อ่อนน้อม (2538) กล่าวว่า ในการส่งเสริมความมั่นใจในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัย สถาบันที่สำคัญ คือ สถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษา เนื่องจากสถาบันครอบครัวเป็นผู้ให้การเลี้ยงดูให้ความรัก ความอบอุ่น รวมทั้งให้โอกาสเด็กที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ส่วนสถานบันการศึกษาเป็นผู้ส่งเสริมโดยการจัดบรรยากาศและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความมั่นใจในตนเองของเด็ก รวมทั้งให้การสนับสนุน เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกทางความคิด ความสามารถของเด็กแต่ละคน โดยไม่นำมาเปรียบเทียบซึ่งกันและกันอันเป็นผลต่อการส่งเสริมพัฒนาความมั่นใจในตนเองของเด็กต่อไป

พิมพ์ิกา คงรุ่งเรือง (2542) กล่าวว่า ในการส่งเสริมความมั่นใจในตนเอง สถาบันครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการเลี้ยงดู ให้ความรัก ความอบอุ่น และสถาบันการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญอีกสถาบันหนึ่งในการมีส่วนในการจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมเพื่อสร้างความมั่นคงทางจิตใจรวมทั้งเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกอย่างอิสระอันเป็นผลต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กต่อไป

สุจิตราภา ชัยจำรัส (2554) กล่าวว่า บุคคลที่เป็นปัจจัยสำคัญต่อการส่งเสริมความมั่นใจในตนเองของเด็กคือผู้ที่มีส่วนในการสร้างประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมให้กับเด็กซึ่งได้แก่ พ่อแม่ ผู้ใกล้ชิด ครู เพื่อน และบุคคลที่เด็กรู้จัก นอกจากนี้สิ่งแวดล้อมที่บ้าน สิ่งแวดล้อมที่โรงเรียน และสิ่งแวดล้อมทางสังคมก็เป็นปัจจัยสำคัญต่อการสร้างความมั่นใจในตนเองให้กับเด็กด้วย

สรุปได้ว่า ปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา ประกอบได้ด้วยหลายปัจจัย แต่มีสถาบันครอบครัวที่พร้อมจะให้การสนับสนุนผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและสถาบันการศึกษาเป็นปัจจัยหลักในการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยครูต้องจัดบรรยากาศการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และตัดสินใจเลือกใช้ภาษาในการทำกิจกรรมหรือสื่อสารอย่างอิสระเพื่อให้ได้องค์ความรู้ทางภาษาอังกฤษมากที่สุด

7. การวัดและประเมินผลความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยขออ้างอิงการวัดและประเมินผลความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษจากการวัดและประเมินผลความเชื่อมั่นในตนเองซึ่งเป็นลักษณะหรือพฤติกรรมของบุคคลที่มีความใกล้เคียงกัน ดังนี้

จริยานันท์ ฉันทะ (2555) ได้หาความเชื่อมั่นจากแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง โดยการนำผลการตอบคำถามในแต่ละข้อจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน มาหาค่าความเชื่อมั่นด้วยค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-Coefficient) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94 และหาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดโดยใช้สูตรของกิลฟอร์ด (Guilford) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 6.4595 และได้แบ่งความเชื่อมั่นเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1. กล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น
2. ไม่ขี้อาย ไม่ประหม่า ไม่เคอะเขิน
3. ไม่วิตกกังวล
4. มีความพยายามในการพูด

เกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ จริงที่สุด จริงมาก จริงครึ่งหนึ่ง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด และมีเกณฑ์ให้คะแนน 2 แบบ คือ

แบบที่ 1 ข้อความในเชิงบวก (Positive) หมายถึงข้อความแสดงถึงลักษณะของการมีความเชื่อมั่นในตนเอง กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
จริงมาก	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงครึ่งหนึ่ง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

แบบที่ 2 ข้อความในเชิงลบ (Negative) หมายถึงข้อความแสดงถึงลักษณะของการไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน
จริงมาก	ให้คะแนน	2	คะแนน
จริงครึ่งหนึ่ง	ให้คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน

โดยเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองที่ได้ให้อยู่ในระดับต่าง ๆ ดังนี้

คะแนน	ระดับ
4.50-5.00	สูงมาก
3.50-4.49	สูง
2.50-3.49	ปานกลาง
1.50-2.49	ต่ำ
1.00-1.49	ต่ำมาก

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งอ้างอิงจากการวัดและประเมินผลความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถวัดและประเมินผลความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษได้โดยการใช้แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยการให้นักเรียนตอบคำถามแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและความรู้สึกของนักเรียนจำนวน 20 ข้อ โดยมีระดับการให้คะแนนดังนี้ จริงที่สุด 5 คะแนน จริงมาก 4 คะแนน จริง 3 คะแนน จริงน้อย 2 คะแนน และจริงน้อยที่สุด 1 คะแนน

ศูนย์ ปณฺ ทัต ชีเว

ประสิทธิภาพของนวัตกรรมทางการศึกษา (E1/E2)

คณาจารย์ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2564) ในการดำเนินการวิจัยบางครั้ง นักวิจัยจะใช้เทคโนโลยีหรือนวัตกรรมทางการศึกษาเป็นเครื่องมือในการทำวิจัย เช่น บทเรียน แผนจัดการเรียนรู้ชุดสื่อผสม คอมพิวเตอร์ เป็นต้น ดังนั้นต้องหาคุณภาพของนวัตกรรมดังกล่าวด้วย ซึ่งมีขั้นตอนคล้ายกับการหาคุณภาพของแบบทดสอบหรือเครื่องมือชนิดอื่น ๆ คือ วิเคราะห์คำอภิปรายรายวิชา กำหนดเนื้อหาสาระเป็นรายบท แล้ววิเคราะห์เป็นรายบทในรูปของตารางความสัมพันธ์ระหว่างชื่อเรื่องย่อความคิดรวบยอด และจุดประสงค์การเรียนรู้ขั้นต่อไปดำเนินการ ดังนี้

1. ตรวจสอบความเที่ยงตรง ต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งควรให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตารางความสัมพันธ์ดังกล่าว

2. สร้างแผนการสอนหรือสื่อต่าง ๆ แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญช่วยพิจารณาความถูกต้องจากนั้นนำไปทดลองกับนักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งนิยมใช้กับนักเรียนที่มีระดับผลการเรียนในระดับเก่งปานกลาง อ่อน อย่างละ 1 คน เพื่อพิจารณาเรื่องการออกแบบสื่อ คำอธิบายการใช้สื่อ การสื่อความหรืออาจจะทดลองใช้แผนการสอนเป็นรายกลุ่ม เพียง 1-2 แผน เพื่อดูเรื่องเวลาที่ใช้จัดกิจกรรมบรรยากาศการเรียนการสอน เป็นต้น

การหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม (E1/E2) เป็นขั้นตอนทำการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้แล้ว แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1)

เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการเรียนรู้สามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ภายใต้สถานการณ์และกิจกรรมที่กำหนดให้โดยมีการเก็บข้อมูลของผลการเรียนรู้ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการและความงอกงามของนักเรียนได้โดยทั่วไปมักจะคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบย่อย หรือคะแนนจากพฤติกรรมการเรียนหรือ คะแนนจากกิจกรรม การเข้ากลุ่ม เป็นต้น ในระหว่างที่นักเรียนกำลังเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งคำนวณได้จากสูตร ดังนี้

$$E_1 = \frac{[\Sigma x]}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	Σx	แทน	คะแนนรวมระหว่างเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มระหว่างเรียนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2)

เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการเรียนรู้สามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ภายใต้สถานการณ์และกิจกรรมที่กำหนดให้โดยมีการเก็บข้อมูลของผลการเรียนรู้ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการและความงอกงามของนักเรียนได้โดยทั่วไปมักจะคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบย่อย หรือคะแนนจากพฤติกรรมการเรียนหรือ คะแนนจากกิจกรรม การเข้ากลุ่ม เป็นต้น ในระหว่างที่นักเรียนกำลังเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งคำนวณได้จากสูตร ดังนี้

$$E_1 = \frac{\left[\frac{\sum F}{N} \right]}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum x$	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

คุณานันต์ ชันโฉมลี (2566) ได้ศึกษา การพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยในการวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายคือ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 2) เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 จำนวน 37 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ จำนวน 4 แผน แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และ one sample t-test ผลการวิจัยพบว่า 1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีแบบบทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 2. นักเรียนสามารถเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติได้อย่างเหมาะสมและสามารถปรับตัว แก้ไขปัญหาในการเรียนของตนเองได้ 3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อรายวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56

วีรวิษฐ์ บุญส่ง และ สุนทร อ่อนฤทธิ์ (2565) ได้ศึกษา การใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนพัฒนานิคม อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี โดยในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสังคม และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน โดยการใช้บทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะทางสังคม กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาหน้าที่พลเมือง โรงเรียนพัฒนานิคม อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 9 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่มีปัญหาด้านทักษะทางสังคม มีคะแนนทักษะทางสังคม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 8 คน 2) นักเรียนที่มีปัญหาด้านทักษะทางสังคม จำนวน 9 คน หลังเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ศศิกานต์ โคตรนาถ และอโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง (2564) ได้ศึกษา การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วัตถุประสงค์ เพื่อ 1. สร้างกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และ 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบึงสามพันวิทยาคม อำเภอบึงสามพัน จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้องเรียน มีทั้งสิ้น 40 คน ได้มาโดยเลือกวิธีเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1. กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และ 3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระยะเวลาในการวิจัยทั้งหมด 14 ชั่วโมง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และค่า t-test for dependent Samples ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า 1. กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด

พรพิสาข์ จุนขุนทด, รุ่งฟ้า กิติญาณสันต์และสิริวารณ จรัสรวีวัฒน์ (2566) ได้ศึกษา ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน และกิจกรรมบทบาทสมมติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีจุดประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ภายหลังจากการได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน และกิจกรรมบทบาทสมมติ 2) ศึกษาความสามารถในการพูดของนักเรียนที่

เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดความสามารถในการพูดของนักเรียน และแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน รูปแบบการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบ One Group Pretest – Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า ผลการศึกษาคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการพูดของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับคุณภาพดี ($\bar{x} = 19.19$, $SD = 1.40$) และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.54$, $SD = 0.60$)

อรรวรรณ สินารุณ (2563) ได้ศึกษา การสอนภาษาที่เน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนการสอนภาษาที่เน้นภาระงาน (2) เพื่อเปรียบเทียบความมั่นใจในตนเองก่อนและหลังการเรียนการสอนภาษาที่เน้นภาระงานกลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถม จำนวน 49 คน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ13101) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบประเมินความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการเก็บข้อมูลหลังการเรียนจบในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้และแบบวัดความมั่นใจในตนเองที่ใช้ในการประเมินก่อนและหลังการทดลอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละของความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และเปรียบเทียบความมั่นใจในตนเองของนักเรียน ผลสรุปการวิจัยคือความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนการสอน ภาษาที่เน้นภาระงานผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 70 อยู่ในระดับดีเยี่ยมและความมั่นใจในตนเองของนักเรียนหลังเรียนด้วยการสอนภาษาที่เน้นภาระงานสูงกว่าก่อนเรียน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Aura, Isabella, Järvelä, Simo; Hassan Lobna และ Hamari, Juho (2023) ได้ศึกษา การตรวจสอบผลกระทบของวิธีการสอนแบบเล่นตามบทบาทในประเทศฟินแลนด์ต่อแนวโน้มทักษะในศตวรรษที่ 21 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (อายุ 12 ปี) วิธีการนี้เป็นการจำลองสังคมในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้แบบเกมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาอย่างเป็นทางการ การสร้างแบบจำลองสมการโครงสร้างถูกนำมาใช้เพื่อวิเคราะห์ผลกระทบของประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน ($N = 253$) ที่รายงานด้วยตนเองต่อคะแนนก่อนและหลังของนิสัยชอบทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ผลลัพธ์แสดงให้เห็นความสัมพันธ์เชิงบวกที่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างประสบการณ์การเล่นตามบทบาทแบบองค์รวมและแนวโน้มทักษะในศตวรรษที่ 21 อย่างไรก็ตาม การสำรวจอย่าง

ใกล้ชิดเผยให้เห็นความสัมพันธ์ที่สำคัญเพียงไม่กี่อย่าง ซึ่งอาจแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติที่ซับซ้อนของทั้งการเล่นตามบทบาทและกรอบการทำงานของยี่สิบเอ็ด การเรียนรู้แห่งศตวรรษ อย่างไรก็ตามมุมมองเชิงบวกที่กว้างขึ้นแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของหนึ่งวันอันสนุกสนานที่มีความหมายสำหรับการพัฒนาทักษะและทัศนคติของนักเรียนรุ่นเยาว์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรที่เป็นทางการ

Binod Neupane (2021) ได้ศึกษา ประสิทธิภาพของการแสดงบทบาทสมมติในการปรับปรุงทักษะการพูดการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาประสิทธิภาพของเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ประชากรในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนเกรด X ของโรงเรียนรัฐบาลจากลำปางเขต. กลุ่มทดลองได้รับการสอนผ่านการแสดงบทบาทสมมติ ในขณะที่กลุ่มควบคุมสอนผ่านเทคนิคการใช้ไวยากรณ์แบบดั้งเดิม ประชากรทั้งหมดของการศึกษานี้คือนักเรียน 40 คนที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2561/2562 การศึกษาเป็นแบบทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบสังเกตและแบบทดสอบการพูด หลังจากสอนครบ 20 บทเรียน ก็มีการทดสอบหลังการพูดโดยให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มตอบ ผลการวิจัยพบว่าทักษะการพูดของกลุ่มทดลองมีการปรับปรุงอย่างมีนัยสำคัญ มันสามารถสรุปได้ว่าการแสดงบทบาทสมมติมีผลอย่างมากต่อทักษะจุดสูงสุดของนักเรียน

Akmal Akmal (2018) ได้ศึกษา ผลของวิธีการแสดงบทบาทสมมติในทักษะการพูดภาษาอังกฤษการศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นไปที่ทักษะการพูดของ MTs นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 8 เพราะผู้เขียนเห็นว่าทักษะการพูดยังต่ำมาก การแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมในชั้นเรียนที่ให้โอกาสนักเรียนได้ฝึกฝนภาษา ในการศึกษา ผู้เขียนได้ใช้การออกแบบการวิจัยเชิงทดลองซึ่งต้องมีแบบทดสอบก่อนและหลังจึงจะทราบความก้าวหน้าในการพูด ในการทดลองจะมีคลาสควบคุม (คลาสธรรมดา) และคลาสทดลอง ผู้เขียนต้องทำการรักษาในชั้นเรียนทดลองเพื่อให้เห็นความคืบหน้าหลังทำการรักษาก่อนทำการทดสอบภายหลัง ในข้อมูลการค้นพบ ผู้เขียนได้รับคะแนนการควบคุมและการทดสอบก่อนชั้นเรียน คะแนนเฉลี่ยของคลาสควบคุมคือ 60 และคลาสทดลองคือ 63, 47 ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการทดสอบ คลาสควบคุมคือ 65,21 และคลาสทดลองคือ 81,73 ในการทดสอบก่อนสอบ คะแนนต่ำสุดทั้งในชั้นเรียนควบคุมหรือชั้นเรียนทดลองคือ 50 และสูงสุดคือ 80 ในการทดสอบหลังสอบ คะแนนต่ำสุดยังคงเป็น 50 และคะแนนสูงสุดยังคงเป็น 80 แต่ในการทดสอบคะแนนต่ำสุดคือ 70 และคะแนนสูงสุดคือ 90 ค่าของการทดสอบทีคือ 5.41 และหมายความว่า $5,41 > 2.66$ สุดท้าย ค่า t -test จะสูงกว่า t -table สำหรับทั้งระดับนัยสำคัญ ($5.41 > 2.00$ และ $5.41 > 2.66$)

Gusti Ayu Dwi Pradnyandari Pinatih (2021) ได้ศึกษา การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนด้วยเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติในศตวรรษที่ 21 มีวัตถุประสงค์การพูดเป็นทักษะยากอย่างหนึ่งที่นักเรียนภาษาอังกฤษควรเชี่ยวชาญ ในชั้นเรียนการพูด นักเรียนประสบปัญหาหลายประการ เช่น ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและแรงจูงใจในการพูดต่ำแล้วและเงินอายุที่จะพูด มันเกิดขึ้นเนื่องจากปัจจัยบางอย่าง เช่น ดอกเบี้ยต่ำ วัสดุ และเทคนิคที่ไม่เหมาะสมซึ่งนำไปใช้ในชั้นเรียนในการแก้ปัญหาเหล่านั้น จำเป็นต้องมีเทคนิคการสอนที่น่าดึงดูดการใช้บทบาทสมมติเป็นเทคนิคการ

สอนที่เหมาะสมในศตวรรษที่ 21 ที่สามารถกระตุ้นนักเรียนในการเรียนรู้โดยเฉพาะในชั้นเรียนการพูด อาจเป็นทางเลือกหนึ่งได้ การแสดงบทบาทสมมติมีข้อดีหลายประการ หนึ่งในนั้นคือการกระตุ้นให้นักเรียนพูด การวิจัยครั้งนี้จะใช้การวิจัยห้องสมุดเป็นแนวทางในการรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าเทคนิคการสอนการแสดงบทบาทสมมติสามารถปรับปรุงได้อย่างมากทักษะการพูดของนักเรียนในห้องเรียน

Ferawaty Puspitorini (2018) ได้ศึกษา อิทธิพลของการแสดงบทบาทสมมติต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์ศึกษาอิทธิพลของการใช้การแสดงบทบาทสมมติเป็นเทคนิคการสอนในการสอนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 9 ของ SMP NEGERI 9 BEKASI มีตัวแปร 2 ตัวแปร คือ เทคนิคการสอนการแสดงบทบาทสมมติเป็นตัวแปรอิสระ และทักษะการพูดของนักเรียนเป็นตัวแปรตาม ประชากรประกอบด้วยนักเรียน 62 คน จากทุกชั้นเรียน (2 ชั้นเรียน) การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับจำนวนประชากร ด้วยเทคนิคการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ผู้เขียนกำหนดให้คลาสหนึ่งเป็นคลาสทดลองและอีกคลาสหนึ่งเป็นคลาสควบคุม วิธีการวิจัยใช้การวิจัยกึ่งทดลอง การออกแบบการวิจัยใช้การทดสอบภายหลังเท่านั้น เครื่องมือประกอบด้วยตัวบ่งชี้ 3 ตัว โดยมีตัวบ่งชี้ย่อย 4 ตัวสำหรับแต่ละตัวบ่งชี้ แบบทดสอบใช้เทคนิคการพูดของนักเรียนทักษะการพูดในการแสดงบทบาทสมมติ ผลการทดสอบเครื่องดนตรีมีความถูกต้อง โดยจะกำหนดมาตรฐานความสัมพันธ์แบบเพียร์สันที่สูงกว่า 0,275 เครื่องมือนี้ยังมีความน่าเชื่อถือ โดยจะกำหนดระดับอัลฟาที่สูงกว่า 0,5000 การทดสอบภาวะปกติด้วย Kolmogorov-Smirnov ต่ำกว่า 0,240 หมายความว่าประชากรมีความปกติ ผลการทดสอบสมมติฐานด้วย R-square เท่ากับ 0,743 กำหนดว่ามีอิทธิพล 74.3 % โดยใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ ผู้เขียนสรุปว่าการใช้บทบาทสมมติต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของ SMP NEGERI 9 BEKASI

จากการศึกษาหลักสูตรหารศึกษาระดับชั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งงานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ คือ มุ่งเน้นให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งในห้องเรียนหรือในการศึกษาต่อ รวมถึงในการประกอบอาชีพ ดังนั้นการใช้กิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้ภาระงานเป็นฐาน สามารถช่วยพัฒนาความสามารถทักษะการสื่อสารและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้กิจกรรมบทบาทสมตินี้ยังทำให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในการใช้ภาษามากยิ่งขึ้นเนื่องจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีลำดับขั้นตอนที่ง่าย และยังช่วยให้นักเรียนเกิดความเคยชินและคุ้นเคยกับรูปแบบสำนวนหรือประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ซึ่งมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre Task) 1.1 ขั้นนำเสนอสถานการณ์, 1.2 ขั้นเลือกผู้แสดงและสร้างฉาก 2) ขั้นการทำภาระงานเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task Cycle) 2.1 ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์, 2.2

ชั้นแสดงบทบาทสมมติ 3) ชั้นเรียนรู้รูปแบบทางภาษาและฝึกปฏิบัติ (Practice) 3.1 ชั้นอภิปรายความรู้สึกรู้จัก, 3.2 ชั้นประเมินผลการเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ จึงเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อีกแนวทางหนึ่งที่มีประสิทธิผลทำให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการทำกิจกรรม อีกทั้งนักเรียนยังได้ยังได้มีสร้างสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนในกลุ่ม และการแสดงออกทางความคิดในการแก้ปัญหา รวมไปถึงการส่งเสริมให้นักเรียนช่วยเหลือกันนอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ กล่าวพูดและกล้าออกเสียงมากขึ้น ทั้งใช้ความสามารถของตนเองได้อย่างเต็มตามศักยภาพ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังภาพที่

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าว โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานเพื่อตอบความมุ่งหมายของการวิจัยดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การดำเนินการวิจัย

ขั้นที่ 1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขั้นที่ 2 ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน
2. ปรับโครงสร้างกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ
3. ทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขั้นที่ 3 การศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/17 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 36 คน ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ๒1101 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การสั่งอาหาร (Eating Out)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การเช็คอินหรือเช็คเอาท์ และจองที่พัก (Traveling)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง สี เสื้อผ้า ไส้และเครื่องแต่งกาย(Choosing Cloth)

2. แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ภาคปฏิบัติแบบ Rubric Score จำนวน 18 ข้อ

3. แบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับตัวชี้วัด มาตรฐานการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ตาราง 7 ตารางวิเคราะห์แผนการจัดการเรียนรู้

เรื่อง	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	ภาระงานเป็นฐาน	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)
1	Eating Out	การใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาและโต้ตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหาร เครื่องดื่มในการออกเดทหรือสถานการณ์ต่างๆ นอกจากนี้	นักเรียนจับกลุ่ม 4 คน และใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาและโต้ตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหาร และเครื่องดื่มในร้านอาหาร ผ่านสถานการณ์สมมติ เช่น การทานอาหารกับครอบครัว โดยนักเรียน	1. นักเรียนบอกออเดอร์ในการสั่งอาหาร เครื่องดื่มในร้านอาหาร (K) 2. นักเรียนสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องการสั่งอาหาร เครื่องดื่มในการออก	4

ตาราง(ต่อ)

เรื่อง	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	ภาระงานพื้นฐาน	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)
1	Eating Out (ต่อ)	นักเรียนยังได้ใช้ คำสุภาพเป็นทางการ ในชีวิตประจำวัน ประสบการณ์และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม	จะต้องใช้ประโยคสุภาพ เหมาะสมกับบริบท เช่น การพูดคุยกับพนักงานเสิร์ฟ การขอลา การสั่งอาหาร และการสอบถามเกี่ยวกับรายการอาหาร นอกจากนี้ นักเรียนยังได้พัฒนาทักษะการสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้	เดทหรือสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง (P) 3. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์เสมือนจริง ใน ห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน ได้อย่างถูกต้อง (P) 4. มีวินัยในการเรียน (A)	4
2	Traveling	ในชีวิตประจำวัน มักจะมีการออกไปพักผ่อน ท่องเที่ยวในต่างจังหวัดเพื่อเป็นการผ่อนคลาย และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาและโต้ตอบเกี่ยวกับการออกเที่ยวแล้วเช็คอินที่พัก หรือสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ประสบการณ์และสื่อสารอย่าง	นักเรียนจับกลุ่ม 4 คน และใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาและโต้ตอบเกี่ยวกับการจองโรงแรมและห้องพัก ผ่านสถานการณ์สมมติ เช่น การเดินทางไปเกี่ยวกับครอบครัวหรือเพื่อน โดยนักเรียนจะต้องใช้ประโยคสุภาพและเป็นทางการในการพูดคุยกับพนักงานต้อนรับของโรงแรม รวมถึงการสอบถามเกี่ยวกับห้องพัก ราคา สิ่งอำนวยความสะดวก และเงื่อนไขการเข้าพัก นอกจากนี้ นักเรียนยังฝึกทักษะการแก้ปัญหา	1. นักเรียนบอกคำศัพท์เกี่ยวกับภายในโรงแรมหรือที่พัก และโรงแรมหรือที่พักที่นักเรียนเคยได้ อย่างถูกต้อง (K) 2. นักเรียนพูดสื่อสารภาษาอังกฤษแสดงความต้องการ ตอบรับ และปฏิเสธการเกี่ยวกับเรื่องการเช็คอินและเช็คเอาท์ที่พักรได้อย่างถูกต้อง (P) 3. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์เสมือนจริง ใน ห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน ได้อย่างถูกต้อง (P)	4

ตาราง(ต่อ)

เรื่อง	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	ภาระงานเป็นฐาน	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)
2	Traveling (ต่อ)	ต่อเนื่องและเหมาะสม	ในสถานการณ์เสมือนจริง เช่น การเปลี่ยนแปลงการจอง หรือการร้องขอพิเศษ เพื่อให้สามารถนำไปใช้ใน ชีวิตจริงได้	4. มีวินัยในการเรียน (A)	
3	Choosing Cloth	การใช้ชีวิตในทุกปี การศึกษาของ นักเรียนมักจะมีการซื้อเสื้อ กระโปรง และกางเกงใหม่บ้าง หรืออาจจะไปซื้อ เสื้อผ้าใส่เล่นในชีวิตประจำวัน การได้ฝึกใช้ ภาษาอังกฤษในการ สนทนาและโต้ตอบ เกี่ยวกับการเลือก ไส้ สี หรืออื่นๆที่ เกี่ยวข้องกับเสื้อผ้าเป็น ภาษาอังกฤษถือว่า เป็นประสบการณ์ และสื่อสารอย่าง ต่อเนื่องและ เหมาะสม	นักเรียนจับกลุ่ม 4 คน และใช้ ภาษาอังกฤษในการ สนทนาและโต้ตอบ เกี่ยวกับการเลือกซื้อ เสื้อผ้า สี ไส้ และ สไตล์ของเสื้อผ้า ผ่านสถานการณ์ สมมติ เช่น การไปใช้ อบรมกับเพื่อนหรือ ครอบครัว โดย นักเรียนจะต้องใช้ ประโยคสุภาพใน การสอบถาม พนักงานขาย เกี่ยวกับขนาด สี ราคา โปรโมชั่น หรือ ข้อเสนอพิเศษ นอกจากนี้ นักเรียน ยังฝึกการแสดง ความคิดเห็น เปรียบเทียบสินค้า และตัดสินใจเลือก ซื้อเสื้อผ้าให้ เหมาะสมกับโอกาส เช่น การซื้อชุด	1. นักเรียนบอก คำศัพท์เกี่ยวกับสี ไส้ ฮอร์โปรง กางเกงได้ อย่างถูกต้อง (K) 2. นักเรียนพูดสื่อสาร ภาษาอังกฤษแสดง ความต้องการ ตอบรับ และปฏิเสธการ เกี่ยวข้องกับการซื้อ เสื้อผ้าของนักเรียนได้ อย่างถูกต้อง (P) 3. ใช้ภาษาสื่อสารใน สถานการณ์จริงหรือ สถานการณ์เสมือน จริงใน ห้อง เรียน สถานศึกษาและชุมชน ได้อย่างถูกต้อง (P) 4. มีวินัยในการเรียน (A)	4

ตาราง(ต่อ)

เรื่อง	สาระการ เรียนรู้	สาระสำคัญ	ภาระงานเป็นฐาน	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)
3	Choosing Cloth (ต่อ)		ทำงาน หรือชุด จำลอง เพื่อให้ สามารถนำไปใช้ใน ชีวิตจริงได้		
รวม					12

1.2 วางแผนการจัดการเรียนรู้ โดยแบ่งออกเป็น จำนวน 3 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง และจัดตามลำดับเนื้อหา ก่อนหลัง

1.3 ศึกษาตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.4 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสาระสำคัญ สาระการเรียนรู้ ตัวชี้วัด เนื้อหา ชั้นปี จุดประสงค์การเรียนรู้ โดยแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบไปด้วย 1) ตัวชี้วัดชั้นปี 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) สาระการเรียนรู้ 4) กระบวนการเรียนรู้ แบบบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน 5) สื่อการเรียนรู้ 6) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ 7) เกณฑ์การวัดและประเมินผล 8) ภาคผนวก ได้แก่ ใบงาน และ 9) บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดกระบวนการเรียนรู้ แบบบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน ไว้ดังนี้

1.4.1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre Task) แนะนำหัวข้อก่อนปฏิบัติงานและภาระงานเป็นฐานในการเรียนรู้

1.1 ขั้นนำเสนอสถานการณ์ เป็นขั้นตอนที่ครูนำเข้าสู่บทเรียนด้วยกิจกรรมต่างๆ ผู้เรียนและครูร่วมสนทนาบทบาทวนประสบการณ์เดิม เรียนรู้เนื้อหาตามหน่วยการเรียนรู้ โดยผู้เรียนจะร่วมกันสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติ โดยครูเป็นผู้บันทึกสถานการณ์ไว้อย่างละเอียด

1.2 ขั้นเลือกผู้แสดงและสร้างฉาก เป็นขั้นตอนที่นักเรียนทำกิจกรรมตามกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4 คน โดยนักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันกำหนดบทบาทตัวละครในการแสดง บทบาทสมมติของแต่ละคร และกำหนดฉากประกอบการแสดง โดยคำนึงถึงการสร้างฉากง่ายๆ โดยใช้อุปกรณ์ที่มีอยู่แล้วภายในห้องเรียน นอกจากนี้ต้องคำนึงถึงความประหยัดทั้งเวลาและทรัพยากร

1.4.2 ขั้นการทำภาระงานเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task Cycle) แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนย่อย คือ ขั้นปฏิบัติ (task) ขั้นวางแผน (planning) ขั้นรายงานหรือนำเสนอผลงาน (report)

2.1 ชั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ เป็นขั้นตอนก่อนการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งผู้เรียนและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงเกี่ยวกับการเป็นผู้ชมที่ดี และครูเตรียมเด็กที่เป็นผู้ชมในการสังเกตเรื่องราวการแสดงบทบาทสมมติของกลุ่มอื่น

2.2 ชั้นแสดงบทบาทสมมติ เป็นขั้นตอนการแสดงบทบาทสมมติโดยสถานการณ์และตัวละครที่เด็กได้เลือกไว้แล้ว โดยให้เด็กได้แสดงอย่างเป็นอิสระเสรีเป็นธรรมชาติ

1.4.3 ชั้นเรียนรู้รูปแบบทางภาษาและฝึกปฏิบัติ (Practice) ประกอบด้วยชั้นวิเคราะห์ภาษา (Analysis) ชั้นฝึกปฏิบัติหรือฝึกการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง

3.1 ชั้นอภิปรายความรู้สึก เป็นขั้นตอนการอภิปรายสรุปการแสดงบทบาทสมมติของแต่ละกลุ่ม สะท้อนข้อคิดที่ได้จากเรื่องราวที่แสดงบทบาทสมมติ เล่าความรู้สึกจากการแสดงบทบาทสมมติและร่วมแสดงความคิดเห็นของตนเองจากการแสดงบทบาทสมมติ

3.2 ชั้นประเมินผลการเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เป็นขั้นตอนที่เด็กร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็น แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และกำลังใจในการแสดงบทบาทสมมติครั้งต่อไป

1.5 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 3 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบข้อบกพร่องและให้คำแนะนำ

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขแล้วไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของการเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล และนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ มาปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1.7.1. นายสุเมธ เทียงดาห์ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (กศ.ม. ภาษาอังกฤษ)

1.7.2. นางเอี่ยมพร ทศน์เจริญ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (ค.ม. หลักสูตรและการเรียนการสอน)

1.7.3. นายศุภฤกษ์ ทศน์เจริญ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (ค.ม. หลักสูตรและการเรียนการสอน)

1.7.4. นางสาวธารทิพย์ พานเพ็ชร ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ สาขา ภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (กศ.ม. หลักสูตรและการเรียนการสอน)

1.7.5. นางสาวจันทรี ไปหนี่ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขา ภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยและประเมินผล (ค.ม. วิจัยและประเมินผลทางการศึกษา)

การกำหนดค่าระดับของข้อความถามในการประเมิน ดังนี้

ระดับเหมาะสมมากที่สุด	ให้	5 คะแนน
ระดับเหมาะสมมาก	ให้	4 คะแนน
ระดับเหมาะสมปานกลาง	ให้	3 คะแนน
ระดับเหมาะสมน้อย	ให้	2 คะแนน
ระดับเหมาะสมน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

1.8 ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ความสอดคล้องและความเป็นไปได้ ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผล โดยใช้แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ลงความเห็นและให้คะแนน มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2558)

แบบประเมินใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมาโดยให้ค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง	ความเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง	ความเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง	ความเหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง	ความเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง	ความเหมาะสมน้อยที่สุด

จากการประเมินความสอดคล้องความถูกต้อง ความเหมาะสม และความเป็นไปได้ของ แผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 3 แผน ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความเหมาะสม มากที่สุด และมีคะแนนเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 3 แผน เท่ากับ 4.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.34 มีความเหมาะสมมากที่สุด แสดงว่า แผนการจัดการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสอดคล้องทุกประเด็นและ เป็นไปได้ทุกแผนจากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ในประเด็นการปรับปรุง จุดประสงค์การเรียนรู้ให้สอดคล้องมากยิ่งขึ้น

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องที่พบ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำปรับแก้คำศัพท์ที่ใช้ในการทำกิจกรรมและประโยคในใบงาน เพิ่มเติมตัวอย่างในใบงาน และเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง จากนั้นนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/7 จำนวน 39 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/17 จำนวน 36 คน

2. แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ภาคปฏิบัติแบบ Rubric Score ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2.2 สร้างแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ ที่มีการสอดคล้องกับบทเรียนตามจุดประสงค์และตัวชี้วัดทั้ง 3 แผน ซึ่งแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษจะมีบทสนทนาที่มีสถานการณ์ที่แตกต่างกันให้นักเรียนดูแล้วพูดทดสอบความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยสร้างแบบประเมินทักษะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ ต้องการใช้จริง 18 ข้อ

ตาราง 8 วิเคราะห์แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ

สาระการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
			สร้าง	ต้องการ
Eating Out	การใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาและโต้ตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหาร เครื่องดื่มในการออกเตหหรือสถานการณ์ต่างๆ นอกจากนี้นักเรียนยังได้ใช้คำสุภาพเป็นทางการในชีวิตประจำวันประสบการณ์และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม	1. นักเรียนสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องการสั่งอาหาร เครื่องดื่มในการออกเตหหรือสถานการณ์ต่างๆได้อย่างถูกต้อง (P) 2. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์เสมือนจริงในห้องเรียน สถานศึกษาและชุมชนได้อย่างถูกต้อง (P)	10	6

ตาราง (ต่อ)

สาระการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
Traveling	ในชีวิตประจำวันมักจะมี การออกไปพักผ่อน ท่องเที่ยวในต่างจังหวัดเพื่อเป็นการผ่อนคลาย และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาและโต้ตอบเกี่ยวกับการออกไปเที่ยวแล้วเช็คอินที่พัก หรือสถานการ์ณต่างๆ ในชีวิตประจำวันประสบการณ์ และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม	1. นักเรียนพูดสื่อสารภาษาอังกฤษแสดงความ ต้องการ ตอรับและปฏิเสธการ เกี่ยวกับเรื่อง การเช็คอินและเช็คอินที่พักได้อย่างถูกต้อง (P) 2. ใช้ ภาษา สื่อ สาร ใน สถาน การณ์ จ ริ ง หรือ สถาน การณ์ เสมือนจริงใน ห้องเรียน สถานศึกษาและ ชุมชนได้อย่างถูกต้อง (P)	10	6
Choosing Cloth	การใช้ชีวิตในทุกปีการศึกษาของนักเรียนมักจะมี การซื้อเสื้อ กระโปรง และกางเกงใหม่บ้าง หรืออาจจะไปซื้อเสื้อผ้าใส่เล่นในชีวิตประจำวัน การได้ฝึกใช้ ภาษาอังกฤษในการสนทนาและโต้ตอบเกี่ยวกับการเลือกไซส์ สี หรืออื่นๆที่เกี่ยวกับเสื้อผ้าเป็น ภาษาอังกฤษถือว่าเป็น ประสบการณ์และสื่อสารอย่าง ต่อเนื่องและเหมาะสม	1. นักเรียนพูดสื่อสาร ภาษาอังกฤษแสดงความ ต้องการ ตอรับและปฏิเสธการ เกี่ยวกับเรื่อง การซื้อเสื้อผ้าของ นักเรียนได้อย่างถูกต้อง (P) 2. ใช้ ภาษา สื่อ สาร ใน สถาน การณ์ จ ริ ง หรือ สถาน การณ์ เสมือนจริงใน ห้องเรียน สถานศึกษาและ ชุมชนได้อย่างถูกต้อง (P)	10	6
รวม			30	18

2.3 สร้างเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านสื่อสารภาษาอังกฤษแบบวัด ภาคปฏิบัติ 3 ด้าน ได้แก่ การออกเสียง ความคล่องแคล่วและความต่อเนื่อง และการแสดงท่าทางและ น้ำเสียงประกอบพูด วัดทั้งหมด 3 ด้าน ด้านละ 5 คะแนน โดยประเมินรายบุคคล จำนวน 30 ข้อ ใช้จริง จำนวน 18 ข้อ คะแนนเต็ม 90 คะแนน

ตาราง 9 เกณฑ์การประเมินการสื่อสารภาษาอังกฤษ

รายการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนนการสื่อสารภาษาอังกฤษ					
	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
1. การออกเสียง	ออกเสียงผิด 0-1 ครั้ง	ออกเสียงผิด 2-3 ครั้ง	ออกเสียงผิด 3-4 ครั้ง	ออกเสียงผิด 5 ครั้ง	ออกเสียงผิดมากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป	พูดไม่ได้
2. ความคล่องแคล่ว	พูดไม่ผิดหลัก ไวยากรณ์ พูดไม่สะดุด และใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูดสะดุด ชัดเจน 1-3 ครั้ง แต่ใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูดสะดุด ชัดเจน 1-3 ครั้ง และใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้งและพูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้งแต่ใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้งและพูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้งและใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดไม่ได้
3. การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบพูด	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบทบรรยาย อย่างเป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบทบรรยาย มีท่าทาง แต่ขาดความเป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบทบรรยาย ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือนอ่าน ไม่เป็นธรรมชาติ ขาดความสนใจ	พูดได้น้อยมาก ไม่สามารถสื่อสารได้	พูดไม่ได้

2.4 นำวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติที่สร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาและปรับปรุงความเหมาะสมและขอบเขตของเนื้อหาที่จะประเมิน

2.5 นำแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติที่ไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านเพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงและความครอบคลุมเชิงเนื้อหา

2.5.1. นายสุเมธ เทียงดาห์ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (กศ.ม. ภาษาอังกฤษ)

2.5.2. นางเอี่ยมพร ทศน์เจริญ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (ค.ม. หลักสูตรและการเรียนการสอน)

2.5.3. นายศุภฤกษ์ ทศน์เจริญ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (ค.ม. หลักสูตรและการเรียนการสอน)

2.5.4. นางสาวธารทิพย์ พานเพ็ชร ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (กศ.ม. ภาษาอังกฤษ)

2.5.5. นางสาวจันทรี ไปหนี่ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยและประเมินผล (ค.ม. วิจัยและประเมินผลทางการศึกษา)

โดยมีเกณฑ์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบวัดสอดคล้องกับจุดประสงค์/เนื้อหา
ให้คะแนน 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแบบวัดสอดคล้องกับจุดประสงค์/เนื้อหา
ให้คะแนน -1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบวัดไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์/เนื้อหา

จากนั้นผู้วิจัยนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องต้องได้ค่าระหว่าง 0.50-1.00

2.6 นำแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

2.7 นำแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/14 จำนวน 39 คน โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดมหาสารคาม ซึ่งเป็นนักเรียนที่เคยเรียนเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ไปแล้ว แต่ลักษณะผู้เรียนคล้ายกันคือมีความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.8 นำผลการวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ มาหาค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (Intraclass Correlation Coefficient หรือ ICC) รูปแบบ Two-Way Mixed-Effects Model (ICC(3,1)) ซึ่งแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงมีค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมินเท่ากับ 0.91

2.9 นำผลการวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัตินำไปหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตร D.R Whitney และ D.L Sabers แบ่งกลุ่มเก่ง (กลุ่มสูง) และกลุ่มอ่อน (กลุ่มต่ำ) ใช้เทคนิค 25% ซึ่งแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติมีค่าความยากง่าย เท่ากับ 0.48 – 0.52 และมีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.20 – 0.23

2.10 นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่คัดเลือกมาแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วจัดพิมพ์เป็นฉบับจริง เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.11 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษฉบับจริงเพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 วิเคราะห์ความมุ่งหมายของการวิจัยและมาตรฐานการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

3.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามจากหนังสือการวิจัยเบื้องต้น (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) และตารางการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อกำหนดรูปแบบของแบบประเมิน

3.3 สร้างแบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อ ใช้จริง จำนวน 20 ข้อ ตามเกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2553) ดังนี้

การกำหนดค่าระดับของข้อคำถามในการประเมิน ดังนี้

ระดับจริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
ระดับจริงมาก	ให้	4	คะแนน
ระดับจริง	ให้	3	คะแนน
ระดับจริงน้อย	ให้	2	คะแนน
ระดับจริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

การแปลความหมายของแบบประเมินใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมาโดยให้ค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง	มีความมั่นใจอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง	มีความมั่นใจอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง	มีความมั่นใจอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง	มีความมั่นใจอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง	มีความมั่นใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.4 นำแบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษไปเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและให้คำแนะนำในการสร้างแบบสอบถาม

3.5 นำแบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษที่ผ่านการแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

3.5.1. นายสุเมธ เทียงดาห์ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (กศ.ม. ภาษาอังกฤษ)

3.5.2. นางเอื้อมพร ทิศน์เจริญ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (ค.ม. หลักสูตรและการเรียนการสอน)

3.5.3. นายศุภฤกษ์ ทิศน์เจริญ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (ค.ม. หลักสูตรและการเรียนการสอน)

3.5.4. นางสาวธารทิพย์ พานเพ็ชร ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (ศศ.ม. ภาษาอังกฤษ)

3.5.5. นางสาวจันทรี ไปหนี่ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยและประเมินผล (ค.ม. วิจัยและประเมินผลทางการศึกษา)

3.6 นำแบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/14 จำนวน 39 คน โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดมหาสารคาม ซึ่งเป็นนักเรียนที่เคยเรียนเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ไปแล้ว

3.7 นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าคุณภาพของความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษโดยพิจารณาจากค่าอำนาจจำแนก ซึ่ง หาค่าได้เท่ากับ และหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) โดยหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับได้เท่ากับ 0.88

3.8 คัดแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษที่เข้าเกณฑ์จำนวน 20 ข้อ

3.9 จัดพิมพ์แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษที่ผ่านการตรวจคุณภาพแล้วเพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 3 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมเวลา 12 ชั่วโมง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนแบบบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน ซึ่งผู้ศึกษาได้ทำการสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/17 จำนวน 36 คน ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

1. ทำการปฐมนิเทศเพื่อชี้แจงวิธีการเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ แจกบทบาทของครู นักเรียน และวิธีการปฏิบัติกิจกรรม
2. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มทดลองโดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน จำนวน 12 ชั่วโมง
3. ทำการสอบทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ จำนวน 18 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. นักเรียนตอบแบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน จำนวน 20 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ตาราง 10 วัน เวลา ในการดำเนินการศึกษา

วัน/เดือน/ปี	เวลา	กิจกรรมการดำเนินการ
6/มิถุนายน/2567	40 นาที	ปฐมนิเทศเพื่อชี้แจงเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียน
10/มิถุนายน/2567	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Eating Out
12/มิถุนายน/2567	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Eating Out
13/มิถุนายน/2567	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Eating Out
17/มิถุนายน/2567	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Eating Out
24/มิถุนายน/2567	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Traveling
26/มิถุนายน/2567	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Traveling
27/มิถุนายน/2567	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Traveling
1/กรกฎาคม/2567	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Traveling
8/กรกฎาคม/2567	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Choosing Cloth
10/กรกฎาคม/2567	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Choosing Cloth
11/กรกฎาคม/2567	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Choosing Cloth
15/กรกฎาคม/2567	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Choosing Cloth

การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติในสถานการณ์เสมือนจริงของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานหลังเรียนกับเกณฑ์ ร้อยละ 75
3. วิเคราะห์หาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน ตามเกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2553) โดยใช้การแปลงค่าดังนี้

4.51-5.00	หมายถึง	มีความมั่นใจอยู่ในระดับมากที่สุด
3.51-4.50	หมายถึง	มีความมั่นใจอยู่ในระดับมาก
2.51-3.50	หมายถึง	มีความมั่นใจอยู่ในระดับปานกลาง
1.51-2.50	หมายถึง	มีความมั่นใจอยู่ในระดับน้อย
1.00-1.50	หมายถึง	มีความมั่นใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่
 - 1.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติและแบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษคำนวณโดยใช้สูตร (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

1.2 การหาค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ คำนวณโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (Intraclass Correlation Coefficient หรือ ICC) รูปแบบ Two-Way Mixed-Effects Model (ICC(3,1)) (สายวรรณ สุกก้า และคณะ, 2561)

$$r = \frac{MS_R - MS_E}{MS_R + (k - 1)MS_W}$$

เมื่อ	r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น
	MS_R	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองระหว่างแถว
	MS_E	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อน
	MS_W	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อน
	k	แทน	จำนวนผู้ประเมิน

1.3 การหาค่าความยาก (Discrimination) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ คำนวณโดยใช้สูตร D.R Whitney และ D.L Sabers แบ่งกลุ่มเก่ง (กลุ่มสูง) และกลุ่มอ่อน (กลุ่มต่ำ) ใช้เทคนิค 25% (โกวิท ประวาลพฤษ์, 2527)

$$P = \frac{S_H + S_L - (1NX_{min})}{2N(X_{max} - X_{Min})}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยาก
	S_H	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มสูง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มต่ำ
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน (เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง)
	X_{max}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	X_{Min}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

พหุ ประถมศึกษา

1.4 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารสื่อสาร ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ คำนวณโดยใช้สูตร D.R Whitney และ D.L Sabers แบ่งกลุ่มเก่ง (กลุ่มสูง) และกลุ่มอ่อน (กลุ่มต่ำ) ใช้เทคนิค 25% (โกวิท ประมวลพฤษ์, 2527)

$$R = \frac{S_H - S_L}{N(X_{max} - X_{Min})}$$

เมื่อ	R	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	S_H	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มสูง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มต่ำ
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน (เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง)
	X_{max}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	X_{Min}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

1.5 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ ภาษาอังกฤษคำนวณโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (α -Coefficient) (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	k	แทน	จำนวนข้อคำถามทั้งหมด
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
	S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

พหุ ประถมศึกษา

1.6 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ คำนวณโดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ (ภัทรพร เกษสังข์, 2559)

$$r_{xy} = \frac{n\sum x_i Y_i - \sum x_i \sum Y_i}{\sqrt{[n\sum x_i^2 - (\sum x_j)^2][n\sum Y_i^2 - (\sum Y_i)^2]}}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	$\sum x_i$	แทน	ผลรวมคะแนนแต่ละคนของข้อที่ i
	$\sum Y_i$	แทน	ผลรวมคะแนนทั้งฉบับของแต่ละคนที่หักคะแนนข้อที่ i ออก
	$\sum x_i Y_i$	แทน	ผลรวมของผลคูณคะแนนข้อที่ i กับคะแนนทั้งฉบับที่หักคะแนนข้อที่ i ออกของแต่ละคน
	$\sum x_i^2$	แทน	ผลรวมคะแนนข้อที่ i ยกกำลังสองของแต่ละคน
	$(\sum x_j)^2$	แทน	ผลรวมคะแนนแต่ละคนของข้อที่ i ยกกำลังสอง

2. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) คำนวณโดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	F	แทน	ความถี่หรือคะแนนที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมดหรือคะแนนเต็ม

2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนน คำนวณโดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum x_i^2 - \frac{(\sum x_i)^2}{N}}{N - 1}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	x_i	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	\sum	แทน	ผลรวม
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมด

3. การคำนวณหาประสิทธิภาพแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้สูตร E1/E2 (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563) ดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum x}{\frac{A}{N}} \times 100$$

เมื่อ	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ	คิดเป็นร้อยละ 75
	แทน	คะแนนรวมระหว่างเรียนของนักเรียนทุกคน	
	แทน	คะแนนเต็มระหว่างเรียนทั้งหมด	
	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด	

$$E_2 = \frac{\sum Y}{\frac{B}{N}} \times 100$$

เมื่อ	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ	คิดเป็นร้อยละ 75
	แทน	คะแนนรวมระหว่างเรียนของนักเรียนทุกคน	
	แทน	คะแนนเต็มระหว่างเรียนทั้งหมด	
	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด	

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าว โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานเพื่อตอบความมุ่งหมายของการวิจัยดังต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์
2. การวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์และแปลความหมาย ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
P	แทน	ร้อยละ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอตามลำดับขั้น ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง

ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

ตาราง 11 ประสิทธิภาพด้านกระบวนการ(E_1) และประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์(E_2) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คะแนน	ประสิทธิภาพด้านกระบวนการ(E_1)			ประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์(E_2)	E1/E2
	ใบงาน (55)	กิจกรรม (45)	รวม (100)	แบบวัดการสื่อสาร(90)	
รวม	1636.00	1193.00	2829.00	2611.50	78.58/80.60
ค่าเฉลี่ย	15.15	11.05	78.58	72.54	
S.D.	0.42	0.13	6.46	4.85	
ร้อยละ	25.25	27.62	78.58	80.60	

ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ($E1/E2$) = 78.58/80.60

จากตารางที่ 11 พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง มีประสิทธิภาพด้านกระบวนการ(E_1) เท่ากับ 78.58 และประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์(E_2) เท่ากับ 80.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง กับเกณฑ์ร้อยละ 75

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง แยกรายบุคคล

นักเรียนลำดับที่	คะแนนจากผู้ประเมิน (90 คะแนน)			ร้อยละ	เกณฑ์ผ่านไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75
	คนที่1	คนที่2	ค่าเฉลี่ย		
1	68	71	69.50	77.22	ผ่านเกณฑ์
2	75	75	74.83	83.15	ผ่านเกณฑ์
3	74	76	75.00	83.33	ผ่านเกณฑ์

นักเรียนลำดับที่	คะแนนจากผู้ประเมิน (90 คะแนน)			ร้อยละ	เกณฑ์ผ่านไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75
	คนที่1	คนที่2	ค่าเฉลี่ย		
4	68	68	68.00	75.56	ผ่านเกณฑ์
5	68	69	68.33	75.93	ผ่านเกณฑ์
6	74	80	76.67	85.19	ผ่านเกณฑ์
7	76	78	76.83	85.37	ผ่านเกณฑ์
8	71	68	69.50	77.22	ผ่านเกณฑ์
13	68	66	67.33	74.81	ผ่านเกณฑ์
14	77	76	76.67	85.19	ผ่านเกณฑ์
15	76	81	78.67	87.41	ผ่านเกณฑ์
16	71	70	70.67	78.52	ผ่านเกณฑ์
17	72	70	71.17	79.07	ผ่านเกณฑ์
18	67	69	68.17	75.74	ผ่านเกณฑ์
19	69	73	71.17	79.07	ผ่านเกณฑ์
20	70	68	69.00	76.67	ผ่านเกณฑ์
21	69	69	69.00	76.67	ผ่านเกณฑ์
22	77	80	78.67	87.41	ผ่านเกณฑ์
23	75	80	77.50	86.11	ผ่านเกณฑ์
24	70	71	70.67	78.52	ผ่านเกณฑ์
25	70	68	69.00	76.67	ผ่านเกณฑ์
26	78	71	74.33	82.59	ผ่านเกณฑ์
27	70	73	71.17	79.07	ผ่านเกณฑ์
28	69	70	69.50	77.22	ผ่านเกณฑ์
29	77	78	77.33	85.93	ผ่านเกณฑ์
30	70	77	73.33	81.48	ผ่านเกณฑ์
31	72	74	73.17	81.30	ผ่านเกณฑ์
32	84	86	84.83	94.26	ผ่านเกณฑ์
33	72	73	72.17	80.19	ผ่านเกณฑ์
34	71	74	72.50	80.56	ผ่านเกณฑ์

นักเรียนลำดับที่	คะแนนจากผู้ประเมิน (90 คะแนน)			ร้อยละ	เกณฑ์ผ่านไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75
	คนที่1	คนที่2	ค่าเฉลี่ย		
35	68	69	68.83	76.48	ผ่านเกณฑ์
36	69	73	71.00	78.89	ผ่านเกณฑ์
รวม				2611.50	
\bar{X}				72.54	
S.D.				4.85	
ร้อยละ				80.60	

จากตารางที่ 12 พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน มีคะแนนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในภาพรวม ดังนี้ คะแนนค่าเฉลี่ย เท่ากับ 72.54 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.85 และมีค่าร้อยละ เท่ากับ 80.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ค่าความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง แยกรายการประเมิน

ข้อ	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	ระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
ความมั่นใจด้านการฟัง				
1	ฉันชอบฟังเพลงและดูภาพยนตร์เป็นภาษาอังกฤษ	4.36	0.54	มาก
2	ฉันพยายามฟังภาษาอังกฤษเพื่อให้ตัวเองคุ้นเคยกับภาษา	4.39	0.55	มาก
3	ทุกครั้งที่ฉันได้ยินภาษาอังกฤษฉันจะตั้งใจฟังและพยายามทำความเข้าใจ	4.47	0.61	มาก
4	ฉันชอบฟังภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาโดยตรง	4.47	0.51	มาก
รวมความมั่นใจด้านการฟัง		4.42	0.55	มาก
ความมั่นใจด้านการพูด				
5	ฉันจะเตรียมตัวสอบพูดภาษาอังกฤษอย่างดีทุกครั้งเพื่อให้ตัวเองชำนาญ	4.28	0.45	มาก

ข้อ	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	ระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
6	ฉันกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษมากกว่าฉัน	4.36	0.49	มาก
7	ฉันพยายามออกเสียงคำศัพท์และพูดประโยคภาษาอังกฤษให้คล่องแคล่ว	4.39	0.55	มาก
8	ฉันรู้สึกที่ตัวเองพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติ	4.33	0.53	มาก
รวมความมั่นใจด้านการพูด		4.34	0.50	มาก
ความมั่นใจด้านการอ่าน				
9	ฉันรู้สึกมั่นใจทุกครั้งที่ย่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง	4.42	0.50	มาก
10	ฉันสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ดี แต่บางครั้งยังไม่เข้าใจความหมายของคำหรือประโยคทั้งหมด	1.14	0.35	น้อยที่สุด
11	ฉันไม่รู้สึกละอายใจ เมื่อออกเสียงหรืออ่านภาษาอังกฤษผิด เพราะถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้	4.33	0.48	มาก
12	ฉันมักจะอ่านคำศัพท์และประโยคในภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างความรู้	4.36	0.54	มาก
รวมความมั่นใจด้านการอ่าน		4.49	0.52	มาก
ความมั่นใจด้านการเขียน				
13	ฉันชอบเขียนคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันของตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ	3.50	0.61	ปานกลาง
14	ฉันรู้สึกว่าการเขียนภาษาอังกฤษง่ายกว่าการเขียนภาษาไทย	3.33	0.48	ปานกลาง
15	ฉันสามารถเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้โดยไม่ต้องอ้างอิงจากพจนานุกรม	3.67	0.48	มาก
16	ฉันสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างรวดเร็วและถูกต้องเสมอ	3.64	0.64	มาก
รวมความมั่นใจด้านการเขียน		3.53	0.57	ปานกลาง
ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ				
17	ฉันไม่รู้สึกกังวลเมื่อมีคนมาวิจารณ์การใช้ภาษาอังกฤษของฉัน เพราะถือว่าเป็นโอกาสในการเรียนรู้	4.42	0.55	มาก

ข้อ	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	ระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
18	ฉันกล้าที่จะถามเพื่อนหรือครูเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเมื่อไม่มั่นใจหรือมีข้อสงสัย	4.56	0.50	มากที่สุด
19	เมื่อนั้นทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ฉันสามารถคิดหรือใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ทันทีโดยไม่ต้องคิดนาน	4.50	0.51	มาก
20	ฉันมั่นใจว่าตัวเองสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ	4.50	0.51	มาก
รวมความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ		4.49	0.52	มาก
รวมทั้ง 5 ด้าน		4.07	0.92	มาก

จากตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ พบว่า ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในภาพรวมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังจากการที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ซึ่งมีคะแนนรวมค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.64 ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่ามีความมั่นใจอยู่ในระดับมาก ซึ่งแยกตามด้านได้ดังนี้ ด้านความมั่นใจด้านการฟังซึ่งผลอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.55 ด้านความมั่นใจด้านการพูดซึ่งผลอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.50 ด้านความมั่นใจด้านการอ่านซึ่งผลอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 1.48 ด้านความมั่นใจด้านการเขียนซึ่งผลอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.57 และด้านความมั่นใจด้านการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 5 ด้าน ซึ่งผลอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.92

พูน ปณ ทิโต ชีเว

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นพัฒนาการโครงการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการโครงการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 75
3. เพื่อศึกษาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง

สรุปผล

การวิจัยการพัฒนาการโครงการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดมหาสารคาม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

1. ผลวิเคราะห์ที่นักเรียนสามารถเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.58/80.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
2. ผลวิเคราะห์ที่ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง พบว่า คะแนนของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 72.54 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.85 และมีค่าร้อยละ เท่ากับ 80.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. ผลวิเคราะห์ที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง พบว่า นักเรียนมีคะแนนความมั่นใจในการใช้

ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.92

อภิปรายผล

ผลการวิจัยการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดมหาสารคาม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

การวิจัยผลการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดมหาสารคาม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 อภิปรายผลได้ ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง โดยคำนวณค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) จากการประเมินผลงานระหว่างเรียนจากคะแนนใบงาน กิจกรรมระหว่างเรียน และคะแนนจิตพิสัยของนักเรียนตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 3 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง และคำนวณค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) จากคะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ พบว่า ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 78.58 และค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 80.60 ดังนั้นแผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 78.58/80.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ ที่ปรากฏผลวิจัยเช่นนี้ เนื่องจากแผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานเป็นการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการใช้ภาษาอังกฤษ

ซึ่งผู้วิจัยได้นำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานโดยใช้ขั้นตอนแบบควรวรวมของการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติและการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน (Task Based Learning) โดยขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 3 ขั้นตอนได้แก่ 1) ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre Task) 1.1 ขั้นนำเสนอสถานการณ์ และ 1.2 ขั้นเลือกผู้แสดงและสร้างฉาก 2) ขั้นการทำภาระงานเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task Cycle) 2.1 ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ และ 2.2 ขั้นแสดงบทบาทสมมติ และ 3) ขั้นเรียนรู้รูปแบบทางภาษาและฝึกปฏิบัติ (Practice) 3.1 ขั้นอภิปรายความรู้สึกรู้สึก และ 3.2 ขั้นประเมินผลการเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เป็นการผสมผสานแนวคิดของธิดารัตน์ วิเชียรลม (2554) และอุษา มะหะหมัด (2559) ในกระบวนการเรียนการสอนของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน ที่ผู้วิจัยได้สร้างสถานการณ์ที่นักเรียนสามารถเจอได้ในชีวิตประจำวันผ่านสถานการณ์เสมือนจริงในห้องได้ ซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น เนื่องจากการได้รับบทบาทที่ชัดเจนจากการแบ่งตัวละครที่จะแสดงในกิจกรรม ทั้งยังให้นักเรียนได้มีศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของตน ซึ่งทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบและมั่นใจในการแสดงความคิดเห็นของตน และให้นักเรียนได้ทำงานเป็นทีมที่ส่งผลให้เกิดการ

แลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างหลากหลายและสร้างสรรค์ในระหว่างการวางแผนก่อนการแสดง บทบาทสมมติ ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวคิดของของบัวลักษณ์ เพชรงาม (2562) มาใช้ในการการจัดกิจกรรม การเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษใน สถานการณ์เสมือนจริงที่ให้นักเรียนได้รับบทบาทที่หลากหลาย เช่น ลูกค้า พนักงาน หรือผู้จัดการ ยังช่วยให้พวกเขาเข้าใจมุมมองที่แตกต่างและปรับเปลี่ยนการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบท อีกทั้ง ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งในระหว่างการ จำลองสถานการณ์ นักเรียนต้องฟังคำถามหรือข้อเรียกร้องจากเพื่อนในกลุ่มที่ต่อบทสนทนา แล้ว ตอบสนองด้วยการพูดภาษาอังกฤษอย่างมั่นใจและชัดเจน ในขณะเดียวกัน นักเรียนยังต้องมีเขียน เช่น การเตรียมสคริปต์ที่ยังช่วยพัฒนาทักษะการจัดระเบียบความคิดและการเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม และยังสอดคล้องกับแนวคิดของพิชิตชัย เทียงท่า (2566) ที่ว่านักเรียนจะได้รับแสงบทบาทสมมติที่ ครูผู้สอนเป็นคนกำหนดมาจากการนำสถานการณ์เสมือนจริงมาเป็นบทบาทให้นักเรียนได้ฝึกฝนผ่าน การจัดการเรียนรู้แล้วสามารถวิเคราะห์ แยกแยะในประโยคหรือคำศัพท์ที่นักเรียนได้ฟังและพูดจากคู่ สนทนานั้น จากนั้นนักเรียนต้องตอบสนทนาที่ครูผู้สอนกำหนดบทบาทมาแล้วนักเรียนอาจมีความ คาดเคลื่อนด้านเนื้อหา นักเรียนก็จะสามารถแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าที่นักเรียนสามารถเจอได้ในเจอ ได้ในชีวิตประจำวันผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงที่ครูผู้สอนได้เคยให้นักเรียนแสดง บทบาทในห้องเรียนมาแล้ว

ในการจัดกิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ยังได้ผ่านการประเมินความเหมาะสมจาก ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ได้ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.87 ซึ่งมีคุณภาพและเหมาะสมที่สุดแล้ว ด้วยเหตุผลที่กล่าว มาทั้งหมดจึงส่งผลทำให้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง มีประสิทธิภาพเหมาะสมและสมารถ นำไปใช้ในการจัดกิจกรรมเรียนรู้ในครั้งต่อไปได้

นอกจากนี้ยังมีปัญหาที่พบในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระ งานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ดังนี้

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานอยู่ใน บทที่ 1 เรื่อง Eating Out อยู่ในช่วงประเมินผลการเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ มีนักเรียนได้ ให้ข้อมูลว่า 1) นักเรียนมีความรู้สึกไม่มั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีการล้อมประโยคใน บทบาทในบางส่วน และมีความเขินอายในการแสดงบทบาทสมมติเนื่องมาจากกลัวโดนเพื่อนล้อเพราะ ในบทสนทนามีการให้แสดงบทบาทเป็นพ่อ, แม่ และลูก ที่ในกลุ่มนั้นคนที่แสดงเป็นพ่อและแม่เป็นคู่จี้ นของห้อง หรืออาจจะจะเป็น ผู้ชายและผู้ชาย(LGBTQ)ด้วยกันเลยทำให้เกิดความรู้สึกแบบนั้นอยู่ด้วย, 2) ในช่วงการทำกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ครูให้นักเรียนจับกลุ่มแสดงบทบาทสมมติเอง เลยทำให้มีนักเรียนบางส่วนที่ไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการซ้อมการทำกิจกรรมที่ครูได้มอบหมายให้

และ3) อาจมีนักเรียนบางคนในกลุ่มไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม ซึ่งนี้เป็นปัญหาที่นักเรียนได้มีการแสดงความคิดเห็นในช่วงการอภิปรายความรู้สึก ได้แสดงออกทางความคิดในการทำงานร่วมกันเพื่อปรับเปลี่ยนแนะนำทั้งตัวของนักเรียน, เพื่อนร่วมกลุ่ม และเพื่อนในห้องทุกคน เพื่อจะได้ปรับปรุงในการทำกิจกรรมในครั้งถัดไป และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนุชิติน ตาปราบ และวิชา โยชิตะ(2566) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีผลต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) เปรียบเทียบความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 74.43/75.91 และสอดคล้องกับงานวิจัยของชนกนันท์ เกตุดี (2565) ได้ศึกษา การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจุดมุ่งหมายคือ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพกิจกรรม (E1/E2) เท่ากับ 75.46/77.05

2. ผลจากการเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังจากที่ได้รับจัดการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ได้เปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียน มีคะแนนค่าเฉลี่ย เท่ากับ 72.54 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.85 และมีค่าร้อยละ เท่ากับ 80.60 ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ผลการศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษจากแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ จำนวน 18 ข้อ Rubric Score โดยดัดแปลงจากเกณฑ์ประเมินการพูดของ Clark (1972) ซึ่งประกอบด้วย ความถูกต้อง ความคล่องแคล่วและความต่อเนื่อง และการแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบพูด คะแนนเต็ม 90 คะแนน พบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 75 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานมุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันซึ่งช่วยสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการพูด ฟัง อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษในบริบทที่มีความหมาย เช่น การจำลองบทบาทพนักงานร้านค้าและลูกค้า ลูกค้ายกับ

เจ้าของร้านเสื้อผ้า หรือพนักงานต้อนรับในโรงแรมและลูกค้า สอดคล้องกับแนวคิดของชยาพล ชมชัยยา (2560) ที่จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ การมีเป้าหมายของภาระงาน เช่น การปิดการขายหรือการตอบคำถามลูกค้า ยังช่วยสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนพยายามสื่อสารให้บรรลุเป้าหมาย อีกปัจจัยสำคัญคือการประเมินผลอย่างต่อเนื่องจากครูผู้สอน นักเรียนได้รับคำแนะนำที่ชัดเจนเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการสื่อสาร รวมถึงคำชมเชยที่ช่วยเสริมสร้างความมั่นใจและการได้เสนอความคิดเห็นในส่วนที่นักเรียนได้ทำผิดพลาด อีกทั้งสอดคล้องกับแนวคิดของเกษมพัฒน์ พูลสวัสดิ์(2560) ที่ว่าการสื่อสารภาษาอังกฤษจะส่งผลให้นักเรียนกล้าแสดงออก แก้ไขสถานการณ์และพัฒนาทักษะได้เร็วขึ้น นอกจากนี้ การที่กิจกรรมถูกออกแบบให้เน้นการโต้ตอบระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน ช่วยส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานและลดความกดดันในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างไรก็ตาม นักเรียนบางคนยังคงมีความกังวลหรือขาดความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากความแตกต่างในพื้นฐานทางภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คุณานันต์ ชันโฉมศรี (2566) ได้ศึกษา การพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีแบบบทบาทสมมติสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และนักเรียนสามารถเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติได้อย่างเหมาะสมและสามารถปรับตัว แก้ไขปัญหาในการเรียนของตนเองได้ ทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของศศิกันต์ โคตรนาถ และอโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง (2564) ได้ศึกษา การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของพรพิสาข์ จุนขุนทด, รุ่งฟ้า กิติญาณสันต์และสิรารวรรณ จรัสรวีวัฒน์ (2566) ได้ศึกษา ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน และกิจกรรมบทบาทสมมติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีจุดประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษภายหลังจากการได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้าน และกิจกรรมบทบาทสมมติ 2) ศึกษาความสามารถในการพูดของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า ผลการศึกษาคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการพูดของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับคุณภาพดี (\bar{X} = 19.19, SD = 1.40) และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.54, SD = 0.60)

3. ผลวิเคราะห์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ หลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงการศึกษาผลหลังจากที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่ใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานโดยรวมอยู่ในระดับที่มาก ผลการวิจัยนี้อธิบายได้ว่า ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.92 ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่ามีความมั่นใจอยู่ในระดับมาก ซึ่งผู้วิจัยได้ออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง โดยถึงสภาพปัญหา ความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียน และความต้องการของกลุ่มเป้าหมายอีกทั้งยังคำนึงถึงผู้เรียนเป็นหลักโดยให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่สามารถสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ กิตยาพร คัมภีระ(2564) ที่ว่าความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นลักษณะของสภาวะทางจิตใจของบุคคลที่มีความรู้สึกมั่นใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียนกับผู้อื่นรอบตัว และการที่บุคคลจะมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้นั้นต้องเกิดจากประสบการณ์การใช้ภาษาที่ผ่านมาซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างพฤติกรรมนี้ ซึ่งทำให้นักเรียนสามารถนำทักษะที่เรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์จำลองจริงได้ การจำลองสถานการณ์เช่น การบริการลูกค้าในร้านค้า หรือการจัดการประชุม ทำให้นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในบริบทที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง การลงมือปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอทำให้นักเรียนเริ่มมีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ และช่วยลดความกลัวในการพูดหรือใช้ภาษาอังกฤษในที่สาธารณะ (Belt,1969) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงในห้องเรียนผ่านการแสดงบทบาทสมมติเพื่อให้ผู้เรียนมีการสื่อสารระหว่างเพื่อนร่วมกลุ่มช่วยให้นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเรียนรู้จากกันและกัน ซึ่งเป็นการพัฒนาทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เมื่อทุกคนมีส่วนร่วมในการอภิปรายหรือลงมือทำกิจกรรมร่วมกัน การติดต่อสื่อสารในภาษาอังกฤษจะกลายเป็นสิ่งที่ธรรมชาติและสะดวกขึ้น ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกวิตกกังวลในขณะที่ใช้ภาษา (ชไมพร ชาญวิจิตร, 2561) ซึ่งการจัดกิจกรรมเรียนรู้แบบบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงทำให้การใช้ภาษาเป็นเรื่องสนุกและน่าสนใจ ผู้เรียนสามารถสื่อสารและฝึกฝนได้ตามต้องการโดยไม่ต้องกังวลว่าจะทำผิดในสายตาของคนอื่น จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเองหลังจากการจัดกิจกรรมเรียนรู้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่มาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุชาวลิ วงศ์ศรีทา และสุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล (2566) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ดอมินิกที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 30 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบ

กลุ่ม (Cluster Sampling) ผลการวิจัยพบว่า ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในระดับสูง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของกิตยาพร คัมภีระและประสงค์ สายหงษ์ (2565) ได้ศึกษา การพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT มีวัตถุประสงค์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/13 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 20 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีผ่านเกณฑ์ทุกคน โดยมีคะแนนเฉลี่ย 82.40 คิดเป็นร้อยละ 82.40 ภาพรวมความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีทั้ง 5 ด้านของนักเรียนอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1.1 ในช่วงปฐมนิเทศใครควรเปิดวิดีโอที่มีความคล้ายคลึงหรือความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมให้นักเรียนดูเพื่อไม่เป็นการสับสนในการเริ่มทำกิจกรรม

1.2 ครูผู้สอนควรคำนึงถึงสถานการณ์ที่นักเรียนจะสามารถเจอได้ในชีวิตประจำวันโดยการทำแบบสอบถามจากนักเรียน เพื่อได้สอบถามสถานการณ์จริงที่นักเรียนได้ใช้ชีวิตประจำวัน

1.3 ควรนำกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานไปประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

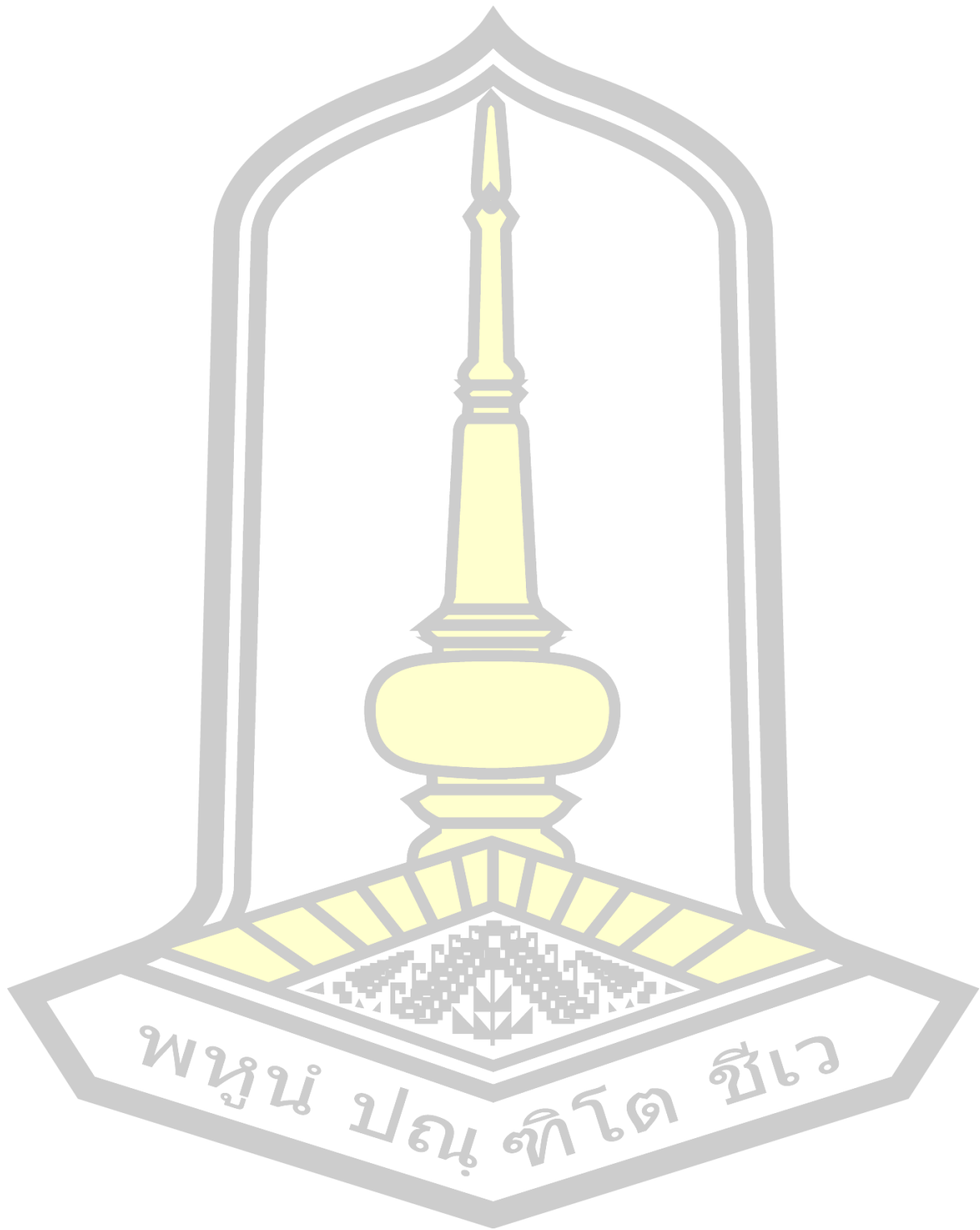
2.1 ควรศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานกับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆของโรงเรียนต่างๆ เพื่อศึกษาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2.2 ควรศึกษาการนำกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานไปช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาในด้านอื่น เช่น ทักษะการฟัง

2.3 ควรศึกษาผลการส่งเสริมหรือพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานในรูปแบบวิจัยปฏิบัติการ (Action Research)

2.4 การศึกษาครั้งนี้ใช้กลุ่มทดลองเพียงกลุ่มเดียวโดยไม่มีการเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม ดังนั้นควรออกแบบการวิจัยให้มีกลุ่มควบคุมนอกเหนือจากกลุ่มทดลอง เพื่อเพิ่มความเที่ยงตรงของผลการศึกษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ดอนกวนเจ้า. (2565). การพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิดีโอ YouTube ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 17(2), 1-15.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กฤษมาศ พันธุ์มุสิก และ จิตรภาพร ชูทอง. (2566). แนวทางการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ตำบลบางใบไม้ อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี: กรณีศึกษา ล่องเรือชุมชน. วารสารภาษาและภาษาศาสตร์, 41(2), 123-145.
- กาญจนา ณ ศรีสุข. (2561). ผลของการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อเสริมสร้างความสามารถการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กิตตินภา พละวัตร. (2539). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกระบวนการกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านกุดกว้างประชาสรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนว และให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กิตยาพร คัมภีระ. (2564). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาเกาหลีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ขวัญฤทัย ธรรมกิจไพโรจน์, จันทร์ฉาย มณีวงษ์, และจารุวรรณ สอนองญาติ. (2566). การจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเสมือนจริงต่อการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษาพยาบาล: การทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ. วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสุพรรณบุรี, 6(1), 5-13.
- คุณานันต์ ชันโมลี. (2566). การพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

จรวยพร ธรณินทร์. (2552). 12 ไม่เด็ด สูตรสำเร็จข้าราชการ. กรุงเทพฯ: อินสปายร์.

จริยานันท์ ฉันทะ. (2555). การพัฒนาบทเรียนการสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติงานด้านอาชีพเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เฉลิมพล มีชัย. (2567). การพัฒนาชุดการสอนรายวิชาระบบไอซีทีและนวัตกรรมเพื่อการบริหารการศึกษาโดยใช้เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับนักศึกษาระดับศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. วารสารนวัตกรรมการศึกษาและการวิจัย, 8(1), 342-356.

ชนกนันท์ เกตุดี. (2565). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาระงานเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. มหาวิทยาลัยนเรศวร.

ชไมพร ชาญวิจิตร. (2561). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ณรงค์กร มโนจันทร์เพ็ญ. (2563). อันดับประเทศที่มีทักษะความสามารถภาษาอังกฤษสูงมาก-ต่ำมาก ปี 2020. วารสารภาษาและการสื่อสารศึกษา, 18(2), 45-60.

ณัฐรุจา ท่าโหม. (2565). ผลการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมทางสังคมของเด็กอนุบาลในห้องเรียนพหุวัฒนธรรม.

ทิตนา แคมมณี. (2551). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิตนา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิตนา แคมมณี. (2557). วิธีสอน, ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 18). (น. 358) กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ธิดารัตน์ วิเชียรลม. (2554). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองหลวงศึกษา, รายงานการศึกษาอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. ขอนแก่นมหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. (2538). มาสร้างเชื่อมั่นในตัวลูกกันเถอะ. แนว, 28(149), 65-67.
- บงกชกร มัทธานันท์. (2567). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. *วารสารวิชาการ*, 12(2), 45-58.
- บงกชกร มาศนันท์ (2565). "การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร." การค้นคว้าอิสระ, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ประมะ พรหมเครือ, เรื่องเดช ศิริกิจ, และ กาญจนา ตระกูลวรกุล (2566). "การพัฒนาทฤษฎีโปรแกรมสำหรับประเมินการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้น." *วารสารการวัดผลการศึกษาและจิตวิทยา*, 10(2), 45-60.
- ประภัสรา โคตะขุน. (2553). การจัดรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ 10 แบบ (ออนไลน์).
- พนัส หันนาคินทร์. (2522). เอกสารประกอบคำบรรยายหลักการพูด. เชียงใหม่: สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิชิตชัย เทียงท่า. (2566). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติร่วมกับเทคนิคเกมมิฟิเคชั่น ที่ส่งเสริมทักษะทางสังคมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาหน้าที่พลเมือง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิมพ์ิกา คงรุ่งเรือง. (2542). การศึกษาลักษณะพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแกนแห่งการเรียนรู้ของไฮสโคป. ปริญญาโท. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เพ็ญภา ทัพพันธ์. (2560). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มนตรี วงษ์สะพาน. (2563). พื้นฐานการวิจัยทางหลักสูตรและการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม : ตักสิลาการพิมพ์.

- ยะยา ยุทธิปูน .(2562). การวิเคราะห์องค์ประกอบของความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร, 9(1), 62-76.
- เรือนแก้ว เพ็งพุ่ม. (2540). ผลการให้บทบาทสมมุติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตัวเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วทีนิ สีแผ้วบัว. (2563). การแบ่งประเภทของวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร: วิธีการสอนแบบเน้นการสื่อสารกับวิธีการสอนแบบเน้นไวยากรณ์. วารสารการศึกษาภาษาและการสื่อสาร, 15(2), 101-120.
- ศศิกานต์ โคตรนาถ และอโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง (2564) การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 16 (1), 82-93.
- ศศิพัชร วงศ์รินทราเมธี. (2560). การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Method) ประกอบการเรียนการสอนรายวิชาเศรษฐศาสตร์เพื่อการพัฒนา. มหาวิทยาลัยสวนดุสิต.
- ศศิกา ไชยวงศ์. (2553) การใช้การสอนแบบชักชวนร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเพิ่มพูน การฟังพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและลดความวิตกกังวลของนักเรียนในชมรมมัคคุเทศก์น้อย. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.
- สถิต วงศ์สุวรรณค์. (2544). การพัฒนาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: ร่วมสาส์น.
- สนธยา อ่อนน้อม. (2538). ผลของการเสริมแรงในการเล่าเรื่องที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบูรณ์, ธ. (2021). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทไทย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมพร, ก. (2023). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในบริบทการศึกษา. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมิต อาชวนิจกุล. (2545). การพัฒนาตนเอง. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
- สายวรรณ สุกก่า, เอกสิริแก่นศักดิ์ศิริ และอุทุมพร โดมทอง. (2561). สหสัมพันธ์ภายในชั้น(Intraclass Correlation). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สุคนธ์ สินธพานนท์. (2545). การจัดกระบวนการเรียนรู้ : เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตร

การศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

สุจิตราภา ชัยจำรัส. (2554). ผลการจัดการเรียนรู้แบบเด็กนักวิจัยที่มีผลต่อความมั่นใจในตนเองของ

เด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุดคินี นฤพนธ์จิรกุลและไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2561). รูปแบบการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษโดยใช้

การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงเพื่อเสริมสร้างความ สามารถทางภาษาอังกฤษและการ

รับรู้ความสามารถของตนเองของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี. วารสารสุทธิพิทัศน์,

32(พิเศษ), 195-206.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). แนวคิดและวิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2).

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545). 21 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. กรุงเทพฯ:

ภาพพิมพ์.

เสาวคนธ์ จันดีมาต. (2022). การใช้ กิจกรรม บทบาท สมมุติ เพื่อ พัฒนา ทักษะ การ พูด ภาษา

จีน ของ นักศึกษา โปรแกรม วิชาการ สอน ภาษา จีน คณะ ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏ

เชียงราย. วารสาร ศึกษา ศาสตร์ มหาวิทยาลัย บูรพา, 33(1), 72-85.

อารี เกษมรติ. (2533). ผลการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เป็นกลุ่มและกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ที่

มีความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและ

แบบรักทะนุถนอม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อุษา มะหะหมัด. (2559). การอ่านภาษาอังกฤษเน้นภาระงานเพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ของ

นักเรียน ระดับประถมศึกษา. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 14(1). 99-111.

เอกภาวี ชัดิครุฑ. (2563). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทาง

ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยชุมชน

แม่ฮ่องสอน. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

Akmal Akmal. (2018). The Effect of Role-Play Method In English Speaking Skill. Journal

of Science and Social Research, 1 (1): 48 – 52.

- Aura, Isabella, Järvelä, Simo; Hassan Lobna และ Hamari, Juho. (2023). Role-Play Experience's Effect on Students' 21st Century Skills Propensity. *Journal of Educational Research*, 116(3), 159-170.
- Baker, C. (2022). *Language and Communication in International Contexts*. Routledge.
- Binod Neupane. (2021). Effectiveness of Role Play in Improving Speaking Skill, *Journal of NELTA Gandaki (JoNG)*, 1, 11-18.
- Brown, H. D. (2021). *Principles of language learning and teaching* (7th ed.). Pearson Education.
- Brown, H. D. (2022). *Principles of Language Learning and Teaching* (7th ed.). Pearson Education.
- Brown, H. D., & Lee, H. (2020). *Principles of language learning and teaching* (6th ed.). Pearson Education.
- Brown, P., & Johnson, K. (2023). Enhancing Communication Skills through Role Play Activities in English Language Education. *Language Education Research*, 12(3), 45-59.
- Chantima, P. (2022). *Factors affecting English confidence in Thai learners*. *Journal of Language Learning*, 15(2), 45-60.
- Chen, L., & Zhang, Y. (2023). Exploring the Effectiveness of Role Play in Language Learning: A Comprehensive Review. *TESOL Quarterly*, 56(4), 234-250.
- Choi, S. H. (2021). *Flexible communication strategies in English teaching*. Springer.
- Clark, J. L. D. (1972). *Foreign language testing: Theory and practice*. Philadelphia, PA: Center for Curriculum Development.
- Clark, R. (2009). *Accelerating expertise with scenario based learning. Learning blueprint*. Merrifield, VA: American Society for Teaching and Development.
- Cubukcu, B. (2014). Scenario-based learning. *Inside learning technologies and skills*, 45-46.
- Darasawang, P., & Watson Todd, R. (2022). English Language Education in Thailand: Policy, Practices, and Challenges. *Asian Englishes*, 24(1), 1-20.

Dörnyei, Z. (2020). *Motivational Strategies in the Language Classroom* (2nd ed.).

Cambridge University Press.

EduFirst School. (2022). 7 C's Of Communication สื่อสารภาษาอังกฤษ ให้ประสบความสำเร็จ.

EduFirst School. (2023). *Why Thai students lack confidence in English communication.*

EF EPI. (2023). English Proficiency Index 2023. EF Education First.

Ellis, R. (2003). *Task-based language learning and teaching*. Oxford: Oxford University Press.

Ellis, R. (2020). *Task-Based Language Teaching: Theory and Practice*. Cambridge University Press.

Ellis, R. (2021). *Exploring Task-Based Language Teaching*. Oxford University Press.

Errington, E. P. (2005). *Creating learning scenarios*. Palmerston North, New Zealand: Cool Books.

Errington, E. P. (2010). *Preparing graduates for the professions using scenario-based learning*. Brisbane: Post Pressed.

Errington, E. P. (2011). Mission possible: Using near-world scenarios to prepare graduates for the profession. *Journal of Teaching and Learning in Higher Education*, 23(1), 84-91.

Ferawaty Puspitorini. (2018). The Influence of Role Play on Students' English Speaking Skill at Nine Graders. *Journal Of English Language and Education*. 4 (1).

Gander, S. L. (2006). Throw out Learning Objectives! In Support of a New Taxonomy. *Performance Improvement*, 45(3), 9-15.

Garrison, T., & Sinclair, J. (2020). *English Communication Skills in Global Business: An Essential Competency*. *Global Business and Communication Review*, 14(2), 78-92.

- Gusti Ayu Dwi Pradnyandari Pinatih. (2021). Improving Students' Speaking Skill through Role-Play Technique in 21st Century. *Journal of Educational Study*, I (1): 103-108.
- Harmer J. (1984). *The practice of English language teaching*. London: Longman.
- Harris, D.P. (1990). *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw Hill.
- Hedge, T. (2021). *Teaching and Learning in the Language Classroom*. Oxford University Press.
- Herrington, J., & Oliver, R. (1995). Critical characteristics of situated learning: Implications for the instructional design of multimedia. In ASCILITE 1995 Conference. 3-7 December 1995 (pp. 253-262). Melbourne: University of Melbourne.
- Hsu, M., Zhang, L., & Wang, X. (2022). Challenges and Opportunities in Role Play Language Teaching: A Study of ESL Classrooms. *Educational Technology & Language Learning*, 29(2), 75-90.
- Hymes, D. (1981). *Foundations in Sociolinguistics: An Ethnographic Approach*. University of Pennsylvania Press.
- Ireland, L. (2010). Scenario-based learning: An effective transformational tool for cultural diversity. In E. P. Errington (Ed.), *Preparing graduates for the professions using scenario-based learning*, 177-188, Brisbane: Post Pressed.
- John Read (2020). "Assessing English Proficiency for University Study." Palgrave Macmillan.
- Johnson, E. R., & Lee, C. H. (2022). Enhancing English Conversation Skills through Role-Play Simulations. *International Journal of Language Studies*, 16(3), 75-90.
- Johnson, P. (2023). English in Everyday Life: A Study on Functional Language Usage. *Language and Society Review*, 8(3), 75-90.
- Kaur, A. (2020). *Language and Communication Competence in English*. Springer.

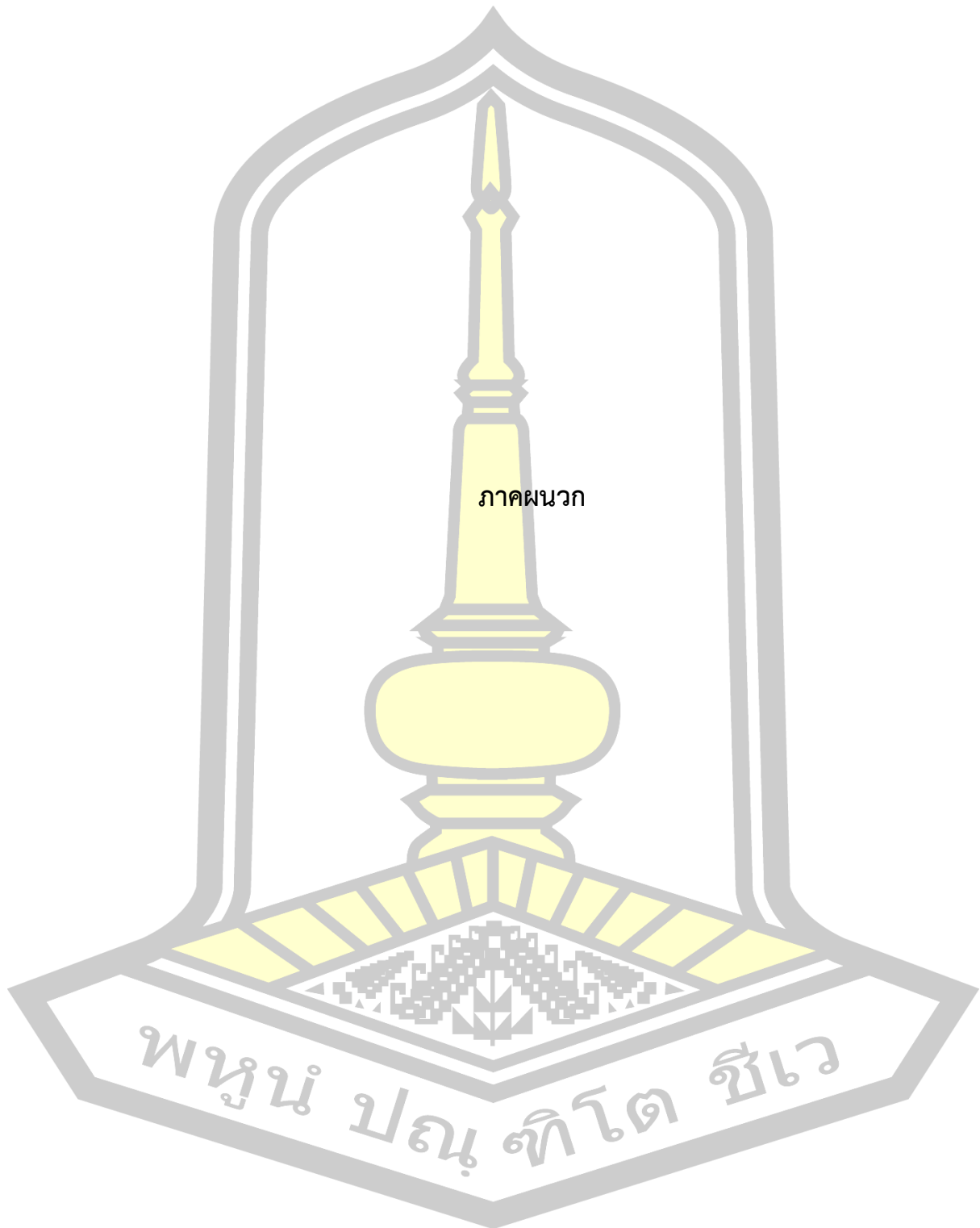
- Kaweera, C. (2022). The Role of Environment in English Learning: Insights from Thai Students. *TESOL Quarterly*, 56(3), 432-445.
- Khamkhien, A. (2021). Issues and Challenges in Teaching English in Rural Thailand. *Language Education in Asia*, 12(2), 23-34.
- Kindley, R.W. (2002). Scenario-based e-learning: A step beyond traditional e-learning.
- Kormos, J., & Csizer, K. (2020). *The role of communication skills in second language acquisition: A comprehensive review*. *Journal of Second Language Studies*, 18(1), 20-35.
- Krashen, S. D., & Terrell, T. D. (1983). *The natural approach: Language acquisition in the classroom*. New York: Pergamon Press.
- Kumar, S., & Patel, R. (2021). Task-Based and Role-Playing Activities for Developing Speaking Skills in English. *Asian Journal of Language Teaching*, 35(2), 123-135.
- Larsen-Freeman, D. (2021). *Techniques and principles in language teaching*. Oxford University Press.
- Larsen-Freeman, D. (2023). *Techniques and Principles in Language Teaching*. Oxford University Press.
- Lave, J. & Wenger, E. (1991). *Situated learning: Legitimate peripheral participation*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Laxman, B. (2020). *Task-based language teaching: A current EFL approach*. Nepal: Lumnimi Banijya Campus.
- Li, S., Wang, Q., & Zhou, M. (2021). Role-Play in Language Learning: A Review of Literature and Practical Application. *ELT Research Journal*, 15(1), 45-58.
- Lightbown, P. M., & Spada, N. (2020). *How Languages are Learned* (5th ed.). Oxford University Press.
- Lightbown, P. M., & Spada, N. (2020). *How Languages are Learned* (5th ed.). Oxford University Press.
- Lihua, X. (1990). Developing Student confidence in speaking English. *Test Reporter*, 23(2), 26-31.

- Long, M. H. (2021). *Second Language Acquisition and Task-Based Language Teaching*. Wiley-Blackwell.
- Maslow, A. H. (1954). *Motivation and Personality*. New York, NY: Harper & Row Publishers.
- Mery, Y., & Blakiston, R. (2010). Scenario-based e-learning: Putting the student in the driver's seat. 26th Annual Conference on Distance Teaching and Learning. August 4 - 6, 2010. Wisconsin: University of Wisconsin.
- Muller, S. (2021). *Practical approaches to teaching communication skills*. Oxford University Press.
- Naidu, S. (2004). Learning design as an indicator of quality in teacher education. In K. Rama, & M. Menons (Eds.), *Innovations in teacher-education: International practices for quality assurance* (pp. 65-76). Bangalore, India: NAAC.
- Naidu, S. (2008). *Situated learning designs for professional development: Fundamental*.
- Narin, T. (2020). *Grammar-based teaching and its impact on writing confidence in Thai students*. *Asian Journal of Linguistics*, 10(1), 78-92.
- Nguyen, T., & Lee, R. (2022). English for Business Purposes: Effective Communication Strategies. *International Business Communication Journal*, 10(1), 45-60.
- Nina, S. and Husni, M. (2018). *Task-based learning; Learning model for improving students' ability in English*. Indonesia: Islamic University.
- Noom-ura, S. (2020). English Language Teaching Problems in Thailand and Thai Teachers' Professional Development Needs. *English Language Teaching*, 13(3), 1-15.
- Nunan, D. (2020). *Language teaching methodology: A textbook for teachers*. Pearson Education.
- Nunan, D. (2021). *Language Teaching Methodology*. Pearson Education.
- Pinatih, I. G. A. D. P. (2021). Improving Students' Speaking Skill through Role-Play Technique in 21st Century. *Journal of Education Studies*, 1(2), 95-100.

- Pongpat, K. (2023). *Listening comprehension challenges among Thai EFL learners*. *Language Research Review*, 8(3), 112-130.
- Pookanart, W. (2023). *Interactive vs. content-based methods in English communication teaching: A comprehensive approach for language learners*. *Journal of Educational Linguistics and Communication*, 12(1), 25-48.
- Punthumasen, P. (2023). The Cultural Challenges of English Language Teaching in Thailand. *Asian EFL Journal*, 25(1), 200-215.
- Richards, J. C. (2022). *Approaches and methods in language teaching* (4th ed.). Cambridge University Press.
- Richards, J. C. (2022). *The Changing Face of Language Teaching: Trends and Innovations*. Cambridge University Press.
- Richards, J. C. (2022). *The Role of Communication in Language Learning*. Cambridge University Press.
- Richards, J.C., & Rodgers, T.S. (2021). *Approaches and methods in language teaching* (3rd ed.). Cambridge University Press.
- Rodríguez, C., & Patel, S. (2024). Digital English: Communication Patterns in Online Platforms. *Journal of Digital Literacy*, 12(1), 33-50.
- Saetan, K. (1991). *The Effect of Role-play on Students' Self-Confidence in Using English for Communication*. Bangkok: King Mongkut's university of Technology Thonburi.
- Sari Luoma (2020). "Assessing Speaking." Cambridge University Press.
- Schmidt, R. (2021). *Attention and language learning: Theory, research, and practice*. *Language Teaching Research*, 25(5), 533-552.
- Shintani, N. (2020). *Task-Based Language Teaching: An Overview*. Cambridge University Press.
- Sjoberg, J. (2006). *English Teaching Professional*. Texas: The University of Texas Austin.
- Skehan, P. (2022). *Task-based Language Teaching: A Cognitive Perspective*. Cambridge University Press.

- Smith, J. A., & Brown, L. M. (2021). Implementing Virtual Simulations in English Language Teaching: A Case Study. *Journal of Educational Technology*, 18(2), 45-60.
- Smith, M. R., & Anderson, C. L. (2022). *Integrating cultural and linguistic competence in teaching English*. Cambridge University Press.
- Smith, R., Lee, J., & Garcia, P. (2023). The Role of Role Play in ESL Classrooms: A Case Study of English Communication Skills Development. *International Journal of English Language Education*, 9(2), 101-123.
- Sorin, R. (2013). Scenario-based learning: Transforming tertiary teaching and learning. In N.
- Srisook, S. (2021). *The Importance of English Communication Skills in the Workplace*. *International Journal of Language and Communication*, 9(3), 45-56.
- Stern, H. H. (2022). *Fundamentals of language teaching* (2nd ed.). Cambridge University Press.
- Sung, K. (2021). *Communicative English teaching in the context of globalization*. *Journal of Language and Communication*, 29(2), 112-130.
- Suphaporn, W. (2021). *Pronunciation anxiety and its effect on Thai students' speaking confidence*. *International Journal of English Studies*, 14(4), 35-50.
- Surasit, R. (2021). *The role of classroom environment in building English confidence among Thai students*. *Educational Perspectives*, 19(2), 89-105.
- Suwanarak, K. (2021). The Current State of English Language Education in Thailand. *Asian English Journal*, 24(3), 45-60.
- Swain, M. (2021). *Collaborative Dialogue and Second Language Learning*. *Multilingual Matters*.
- Thomsen, B. C., et al. (2010). Introducing scenario based learning: Experiences from an undergraduate electronic and electrical engineering course. *Proceedings of the Education Engineering (EDUCON), 2010 IEEE* (pp. 953-958). Madrid.
- Thornbury, S. (2021). *The New Communicative Approach*. Oxford University Press.

- Turner, R. (2023). *Language Skills for Global Communication*. Cambridge University Press.
- Valette, R.M. (1977). *Modern Language Testing*. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Van den Branden, K. (2021). *Task-based language teaching: A comprehensive framework for communicative competence*. Routledge.
- Van der Heijden, K. (2002). *The sixth sense: Accelerating organizational learning with scenarios*. New York: John Wiley & Sons.
- Van Lier, L. (2022). *The interactional approach to language learning: A new perspective on communicative competence*. *Applied Linguistics Review*, 34(3), 241-260.
- Wang, X., & Liu, Y. (2022). Task-Based Learning and English Language Education: A Case Study. *TESOL Quarterly*, 56(4), 234-250.
- Widdowson, H. (1983). *Teaching Language as Communication*. Oxford: Oxford University Press.
- Willis, J., & Willis, D. (2022). *Task-Based Language Teaching: A Practical Guide*. Cambridge University Press.
- Wongsothorn, P. (2022). *Language teaching approaches for effective communication: Integrative vs. instrumental approaches*. *Journal of Applied Linguistics and Education*, 10(3), 45-67.
- Zhang, Y. (2023). *The effectiveness of communication skills in second language acquisition*. Routledge.
- Zhang, Z., Liu, M., & Lee, H. (2022). Role Play and Language Proficiency: A Study in Higher Education. *Journal of Language Education and Practice*, 19(4), 99-113.

ภาคผนวก

พหุ ประจักษ์ ชาติ ชัยเว

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการประเมินเครื่องมือวิจัย

1. นายสุเมธ เทียงดาห์ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (กศ.ม. หลักสูตรและการเรียนการสอน)

2. นายศุภฤกษ์ ทศน์เจริญ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (ค.ม. หลักสูตรและการเรียนการสอน)

3. นางเอี่ยมพร ทศน์เจริญ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ (ค.ม.ภาษาอังกฤษ)

4. นางสาวธารทิพย์ พานเพชร ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ(กศ.ม. ภาษาอังกฤษ)

5. นางสาวจันทรี ไปหนี่ ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยและประเมินผล (ค.ม. วิจัยและประเมินผลทางการศึกษา)

ที่ อว 0605.5(2)/1694

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

7 มิถุนายน 2567

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนผดุงนารี

ด้วย นางสาวอนัญญา คงแสนคำ นิสิตระดับระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้ กิจกรรมบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านอนุญาตให้ นางสาวอนัญญา คงแสนคำ เข้าทดลองใช้เครื่องมือวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สำนักงานเลขานุการคณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์ 0-4375-4322-40 ต่อ 6216

โทรสาร 0-4371-3147

ที่ อว 0605.5(2)/1693

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

7 มิถุนายน 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนผดุงนารี

ด้วย นางสาวอนัญญา คงแสนคำ นิสิตระดับระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้ กิจกรรมบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้ นางสาวอนัญญา คงแสนคำ เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สำนักงานเลขานุการคณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์ 0-4375-4322-40 ต่อ 6216
โทรสาร 0-4371-3147

ที่ อว 0605.5(2)/ ว 937

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 มีนาคม 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน นายสุเมธ เทียงดาห์

ด้วย นางสาวอนัญญา คงแสนคำ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาการเรียนรู้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม. หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนี้สิดจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สำนักงานเลขานุการคณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์ 0-4375-4322-40 ต่อ 6216

โทรสาร 0-4371-3147

ที่ อว 0605.5(2)/ว 937

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 มีนาคม 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน นางเอี่ยมพร ทศน์เจริญ

ด้วย นางสาวอนัญญา คงแสนคำ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาการเรียนรู้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม. หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สำนักงานเลขานุการคณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์ 0-4375-4322-40 ต่อ 6216
โทรสาร 0-4371-3147

ที่ อว 0605.5(2)/ ว 937

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 มีนาคม 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน นายศุภฤกษ์ ทัศนเจริญ

ด้วย นางสาวอนัญญา คงแสนคำ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาการเรียนรู้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม. หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิตินจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สำนักงานเลขานุการคณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์ 0-4375-4322-40 ต่อ 6216
โทรสาร 0-4371-3147

ที่ อว 0605.5(2)/ ว 937

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 มีนาคม 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน นางสาวธารทิพย์ พานเพ็ชร

ด้วย นางสาวอนัญญา คงแสนคำ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาการเรียนรู้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม. หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิตินจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สำนักงานเลขานุการคณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์ 0-4375-4322-40 ต่อ 6216
โทรสาร 0-4371-3147

ที่ อว 0605.5(2)/ ว 937

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

13 มีนาคม 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

เรียน นางสาวจันทรี ไปหนี่

ด้วย นางสาวอนัญญา คงแสนคำ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาการเรียนรู้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม. หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิตินจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

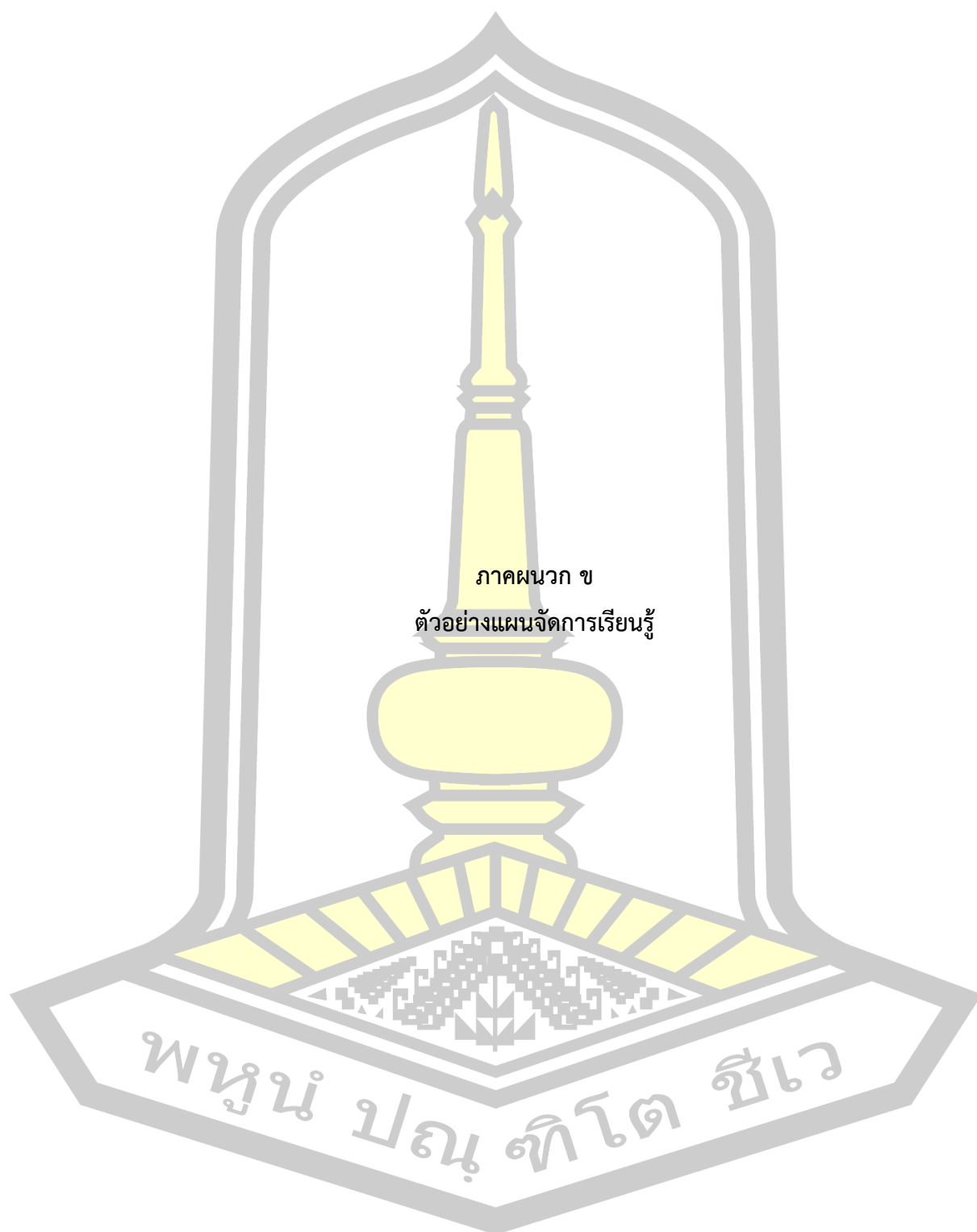
จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สำนักงานเลขานุการคณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์ 0-4375-4322-40 ต่อ 6216
โทรสาร 0-4371-3147

แผนการจัดการเรียนรู้ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัสวิชา 21102

เรื่อง Eating Out

เวลา 4 ชั่วโมง

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

ครูผู้สอน นางสาวอนัญญา คงแสนคำ

โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัด

มหาสารคาม

1. มาตรฐานตัวชี้วัด/ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

2. ผลการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.1/1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงง่ายๆ ที่ฟังและอ่าน

ต 1.2 ม.1/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน

ต 1.2 ม.1/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสม

ต 1.2 ม.1/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม

ต 1.3 ม.1/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเองกิจวัตรประจำวันประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

3. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาและโต้ตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหาร เครื่องดื่มในการออกเดทหรือสถานการณ์ต่างๆ นอกจากนี้นักเรียนยังได้ใช้คำสุภาพเป็นทางการ ในชีวิตประจำวันประสบการณ์ และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนบอกออเดอร์ในการสั่งอาหาร เครื่องดื่มในร้านอาหาร (K)

2. นักเรียนสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องการสั่งอาหาร เครื่องดื่มในการออกเดทหรือสถานการณ์ต่างๆได้อย่างถูกต้อง (P)

3. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์เสมือนจริงในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชนได้อย่างถูกต้อง (P)

4. มีวินัยในการเรียน (A)

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนที่เพิ่งเกิดขึ้น

1. ความสามารถในการคิดสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
4. ความสามารถในการแก้ปัญหา

6. เนื้อหา / สารการเรียนรู้

คำศัพท์ Eating Out

ลำดับที่	คำศัพท์	ความหมาย
1	tonight	คืนนี้
2	pour	เท, ริน
3	sparkling	ที่เป็นประกาย
4	choices	ทางเลือก
5	meantime	ระหว่างนี้
6	sides	ด้านข้าง
7	sauces	ซอส
8	risotto	ริซอตโต้
9	delicious	อร่อย
10	noted	เข้าใจแล้ว
11	medium rare	กึ่งสุกกึ่งดิบ
12	vegetarian risotto	ริซอตโต้มังสวิรัติ
13	mashed potatoes	มันฝรั่งบด
14	glass of wine red	แก้วไวน์แดง
15	excellent choices	ทางเลือกที่ยอดเยี่ยม
16	ready to order	พร้อมสั่ง
17	specific vegetables	ผักที่เฉพาะเจาะจง
18	make sure	ตรวจสอบให้แน่ใจ
19	ready shortly	พร้อมในไม่ช้า
20	ribeye steak medium rare	ริบอายสเต็กมีเดียมแรร์

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน

7.1 ภาระงานในคาบเรียน

1. สรุปลำคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาหาร เครื่องดื่ม และร้านอาหาร
2. แนะนำอาหาร เครื่องดื่ม และร้านอาหาร
3. แสดงบทบาทสมมติ

7.2 ชิ้นงานหลังเรียน ทำใบงานเรื่อง King James' favorite food

8. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre Task)

1.1 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ จากนั้นครูถามนักเรียนว่าชอบกินอาหารอะไร เมนูโปรดคืออะไร ชอบกินน้ำแบบไหน

1.1.1 ครูพูดทักทายนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน

T: Hello students.

S: Hello teacher.

T: How are you?

How often do you eat out?

S:

T: How often do you eat out?

S:

T: What's your favorite food?

S:

1.1.2 และให้นักเรียนเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับร้านอาหารที่นักเรียนชื่นชอบหรือที่นักเรียนเคยไปรับประทาน และอาหารที่นักเรียนโปรดปราน

1.2 ครูให้นักเรียนจับกลุ่มละ 4 คน โดยแต่ละกลุ่มจะได้รับบทบาทและบทบาทสมมติที่ครูสมมติให้นักเรียนเพื่อแสดงระหว่างการสนทนา เช่น

- พ่อ, แม่, ลูก และพนักงานรับอาหาร

ชั่วโมงที่ 2-3

ขั้นที่ 2 ขั้นการทำภาระงานเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task Cycle)

2.1 ครูแจ้งสถานการณ์เสมือนจริง ร้านอาหาร The Momen Restoranat

2.1.1 นักเรียนในแต่ละกลุ่มวางแผนในการตัดแปลงละครเตรียมการโดยอุปกรณ์ที่สามารถใช้ในการประกอบสถานการณ์ให้ได้เสมือนจริง

2.1.2 นักเรียนซ้อมบทสนทนา (ในระหว่างนี้นักเรียนสามารถใช้อุปกรณ์ค้นคว้าคำศัพท์หรือสอบถามครูผู้สอนได้)

2.2 นักเรียนทำการแสดงโดยใช้บทบาทสมมติที่ครูมอบหมายให้ และครูมีหน้าที่เป็นผู้ช่วยให้นักเรียนดำเนินกิจกรรมด้วยความราบรื่น

ชั่วโมงที่ 4

ขั้นที่ 3 ชั้นเรียนรู้รูปแบบทางภาษาและฝึกปฏิบัติ (Practice)

3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเรื่องการแสดง ภาษาของแต่ละกลุ่ม และครูได้ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงความคิดเห็นว่าการแสดงบทบาทสมมติในครั้งนี้นักเรียนได้อะไรบ้าง

3.1.1 ครูแนะนำและเสนอวิธีแก้ไขจากกิจกรรมที่นักเรียนได้ทำไป

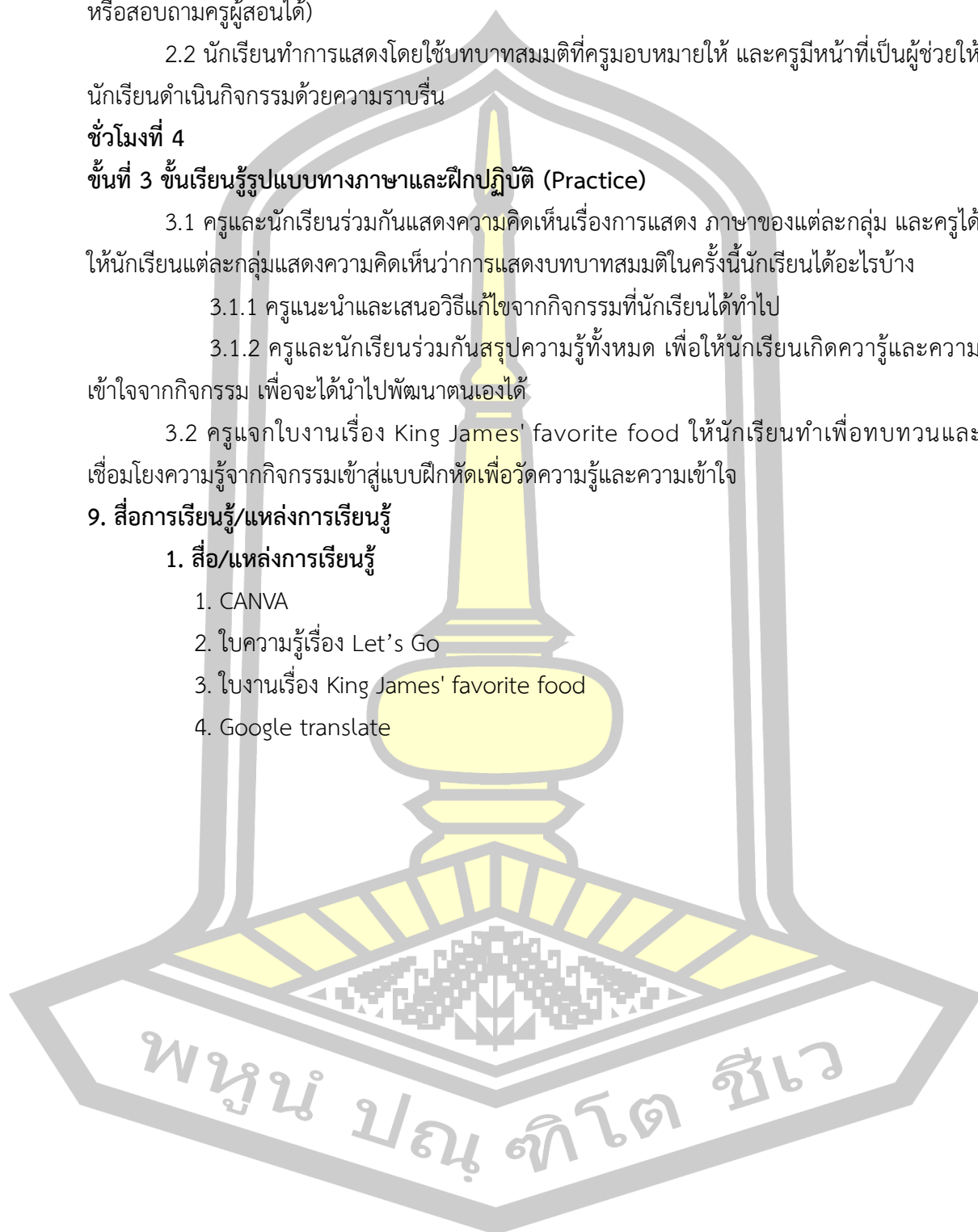
3.1.2 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ทั้งหมด เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้และความเข้าใจจากกิจกรรม เพื่อจะได้นำไปพัฒนาตนเองได้

3.2 ครูแจกใบงานเรื่อง King James' favorite food ให้นักเรียนทำเพื่อทบทวนและเชื่อมโยงความรู้จากกิจกรรมเข้าสู่แบบฝึกหัดเพื่อวัดความรู้และความเข้าใจ

9. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้

1. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. CANVA
2. ใบความรู้เรื่อง Let's Go
3. ใบงานเรื่อง King James' favorite food
4. Google translate

10. การวัดและประเมิน

การวัดและประเมิน	วิธีการวัดผล	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
จุดประสงค์การเรียนรู้			
ด้านความรู้ (K) 1. เขียนสูตรในการสั่งอาหาร เครื่องดื่ม หรือร้านอาหารได้อย่างถูกต้อง	ตรวจจากใบงาน	ใบงานเรื่อง King James' favorite food	ผ่านเกณฑ์การทำใบแบบฝึกหัด ร้อยละ 75
ด้านทักษะ (P) 2. พูดสื่อสารภาษาอังกฤษแสดงความต้องการ ตอบรับและปฏิเสธการเกี่ยวกับเรื่องการสั่งอาหาร เครื่องดื่ม ในการออกเดทหรือสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง 3. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์เสมือนจริงในห้องเรียน สถานศึกษาและชุมชนได้อย่างถูกต้อง	สังเกตการณ์การสนทนาของนักเรียน	แบบประเมินการพูดเพื่อการสื่อสาร	ผ่านเกณฑ์การสื่อสารภาษาอังกฤษ ร้อยละ 75
ด้านคุณลักษณะ (A) 4. มีวินัยในการเรียน	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน	ผ่านเกณฑ์ประเมินได้คะแนน 7 คะแนนขึ้นไป

บทสนทนา

The Moment Restaurant

Restaurant: Husband, wife, daughter and waiter.

Waiter: Good evening! Can I start you off with some drinks?

Husband: Coffee for me, please.

Wife: I'll have chamomile tea.

Daughter: And orange juice for me!

Waiter: Great, I'll be right back with those.

Daughter: Mom, can I get the Alfredo pasta?

Wife: Sure! I'm thinking of the grilled salmon.

Husband: I'll go with the steak, medium rare.

Waiter: Here are your drinks. Are you ready to order?

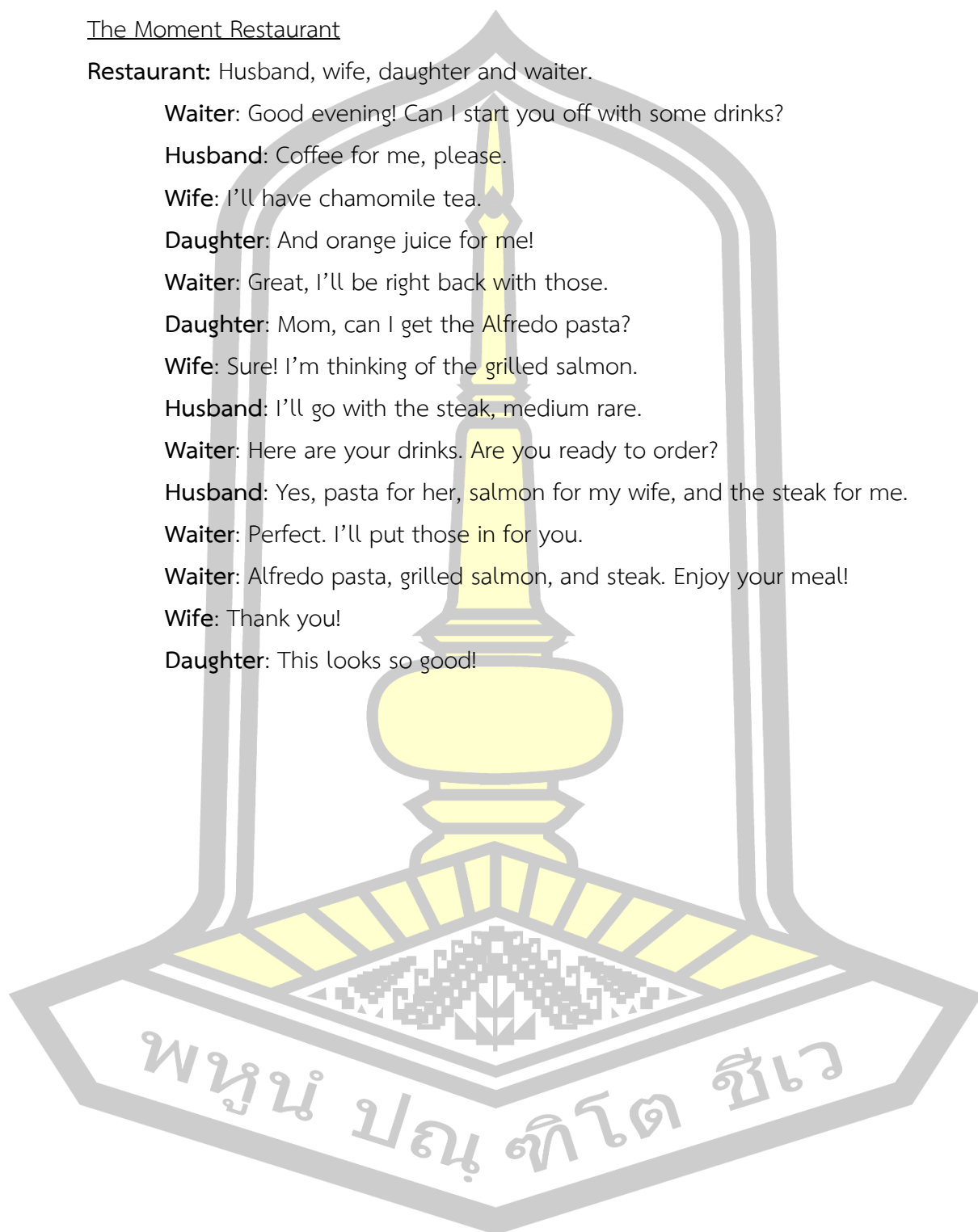
Husband: Yes, pasta for her, salmon for my wife, and the steak for me.

Waiter: Perfect. I'll put those in for you.

Waiter: Alfredo pasta, grilled salmon, and steak. Enjoy your meal!

Wife: Thank you!

Daughter: This looks so good!

บันทึกหลังการสอน

1. ผลการจัดการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

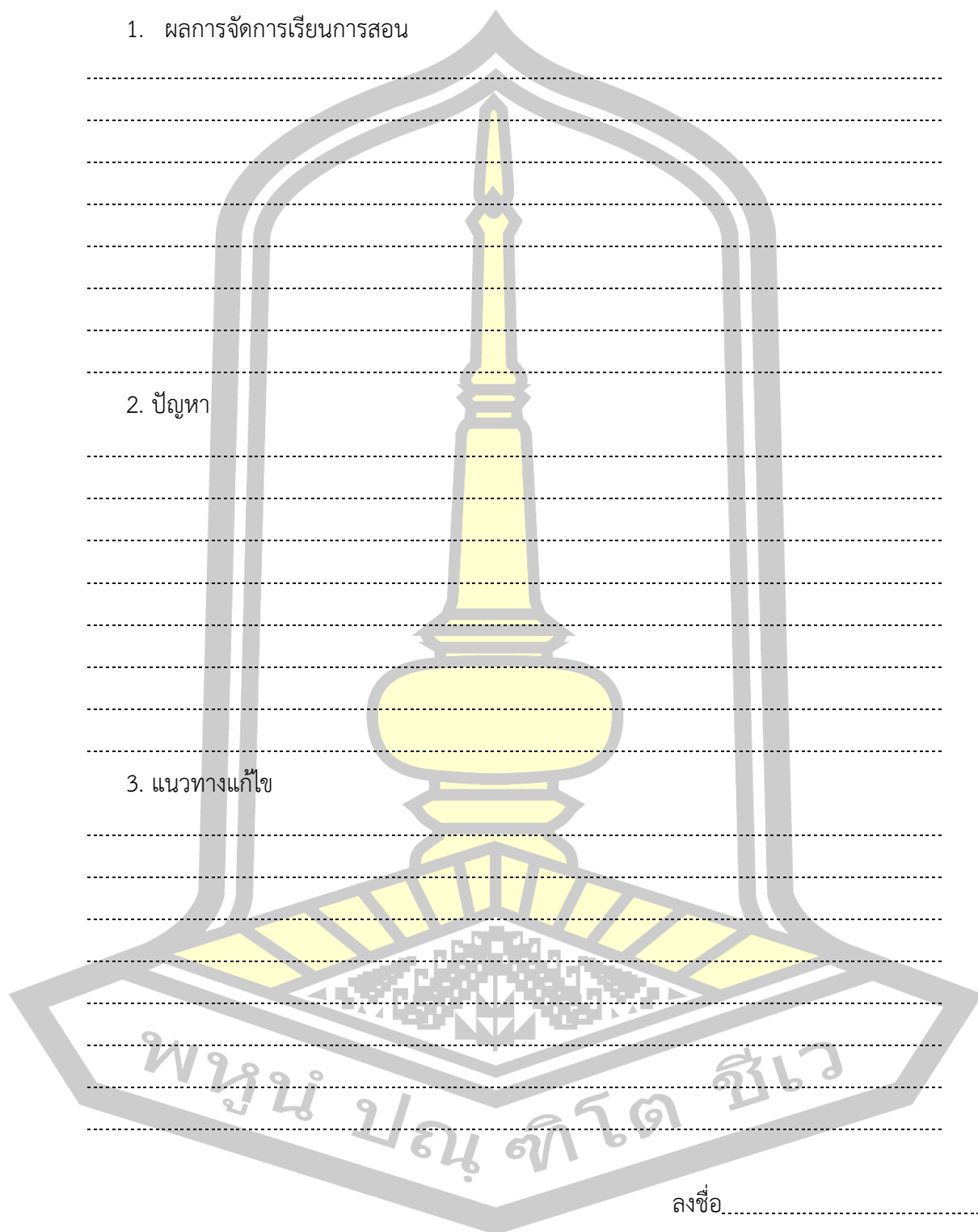
.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวอนัญญา คงแสนคำ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ใบความรู้
Date Night

hamburger

gluten-free pancakes

omelets

pasta

salad

macaroni

bread

yogurt

banoffee

coffee

thai tea

milk

rice

egg

Broccoli

chili

Lemon

tomato

kiwi

mango

durian

dragon fruit

orange

apple

Dessert

cake

biscuits

gelatin

ice cream

pies

candies

Junk food

nuggets

crisps

pizza

egg Tart

donut

Cinnabon

Healthy Foods

dark Chocolate

almonds

lamb and mutton

Chicken breasts

Blueberries

Bananas

บุญชาติ

ใบงาน

เรื่อง King James' favorite food.

King James or LeBron Raymond James Senior is a professional basketball player who plays for the Los Angeles Lakers in the NBA. There are healthy babies as follows:

Breakfast, LeBron likes to start his day with a protein-rich breakfast such as egg white omelets, yogurt, smoked salmon, berries, and gluten-free pancakes. If he's in a hurry or doesn't want to overeat, his go-to breakfast is a bagel with peanut butter. Lunch and dinner, For his main meals, LeBron again focuses on proteins and adds vegetables. If it's a game day, he might go for chicken breast, light pasta, or a vegetable salad with olive oil. Some of James' favorite vegetables are squash, zucchini, banana peppers, and asparagus.

During a game, James will have sliced apples topped with almond butter at his disposal to give him some much-needed energy for the second half. Before and after a game, James likes his protein shakes and replenishes his body with a custom-made carbohydrate-rich recovery drink.

Retrieved on November 25, 2023, <https://www.nbclosangeles.com/news/sports/you-wont-believe-lebron-james-insane-diet-and-workout-routine-ahead-of-the-lakers-season-opener/3249601/>

Answer true or false.

1. _____ LeBron James is a professional basketball player for the Golden State Warriors.
2. _____ LeBron will have thinly sliced apples sprinkled with almond butter during the game.
3. _____ If he doesn't hurry, he'll have bagels and peanut butter in the morning.
4. _____ LeBron takes protein only in the morning.
5. _____ Before and after the game his liked the protein shake he made himself.

Questions and Answers

6. What does LeBron James eat for breakfast when he's in a hurry?

.....

.....

7. What type of food does LeBron focus on for lunch and dinner?

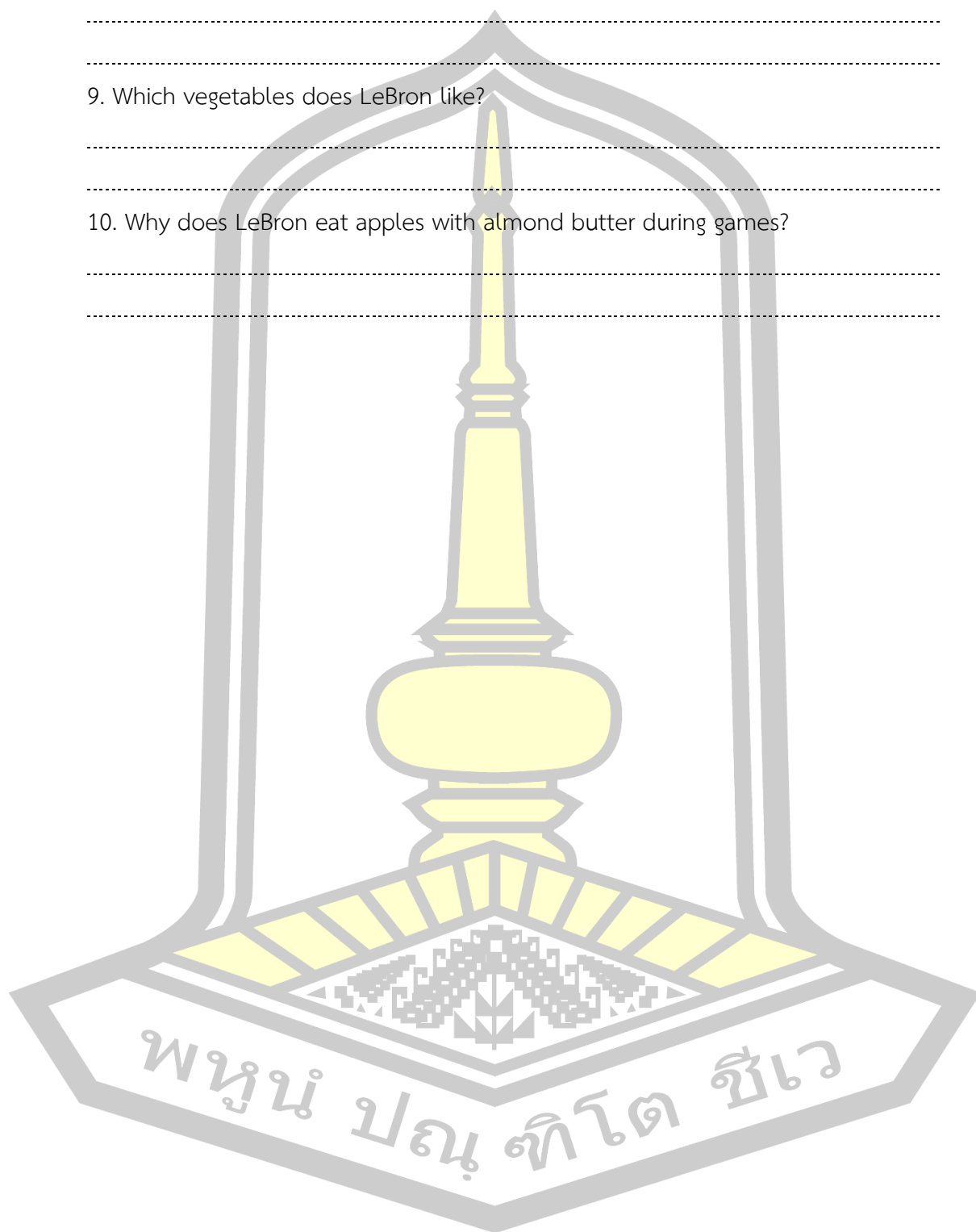
.....

.....

8. What might LeBron eat on game days for his main meal?

9. Which vegetables does LeBron like?

10. Why does LeBron eat apples with almond butter during games?

เกณฑ์การให้คะแนนการพูดเพื่อการสื่อสาร (15 คะแนน)

	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
1. การออกเสียง	ออกเสียงผิด 0-1 ครั้ง	ออกเสียงผิด 2-3 ครั้ง	ออกเสียงผิด 3-4 ครั้ง	ออกเสียงผิด 5 ครั้ง	ออกเสียงผิดมากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป	พูดไม่ได้
2. ความคล่องแคล่ว	พูดไม่ผิดหลัก ไวยากรณ์ พูดไม่สะดุด และใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูดสะดุด ชัดเจน 1-3 ครั้ง แต่ใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูดสะดุด ชัดเจน 1-3 ครั้ง และใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และพูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง แต่ใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และพูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง และใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดไม่ได้
3. การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบพูด	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบท บรรยาย อย่างเป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบท บรรยาย มีท่าทาง แต่ขาดความเป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบท บรรยาย แต่ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือนอ่าน ไม่เป็นธรรมชาติ ขาดความสนใจ	พูดได้น้อยมาก ไม่สามารถสื่อสารได้	พูดไม่ได้

เกณฑ์การประเมินผล

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
11-15	ดีมาก
8-10	ดี
5-7	พอใช้
0-4	ควรปรับปรุง

แผนการจัดการเรียนรู้ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัสวิชา 21102

เรื่อง Traveling

เวลา 4 ชั่วโมง

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

ครูผู้สอน นางสาวอนัญญา คงแสนคำ

โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัด

มหาสารคาม

1. มาตรฐานตัวชี้วัด/ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

2. ผลการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

ต 1.2 ม.1/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน

ต 1.2 ม.1/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสม

ต 1.2 ม.1/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม

3. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาและโต้ตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหาร เครื่องดื่มในการออกเดท หรือสถานการณ์ต่างๆ นอกจากนี้นักเรียนยังได้ใช้คำสุภาพเป็นทางการ ในชีวิตประจำวัน ประสพการณ์ และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนบอกคำศัพท์เกี่ยวกับภายในโรงแรมหรือที่พัก และโรงแรมหรือที่พักที่นักเรียนเคยได้อย่างถูกต้อง (K)

2. นักเรียนพูดสื่อสารภาษาอังกฤษแสดงความต้องการ ตอบรับและปฏิเสธการเกี่ยวกับการเช็คอินและเช็คเอาท์ที่พักรได้อย่างถูกต้อง (P)

3. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์เสมือนจริงในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชนได้อย่างถูกต้อง (P)

4. มีวินัยในการเรียน (A)

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนที่เพิ่งเกิดขึ้น

1. ความสามารถในการคิดสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
4. ความสามารถในการแก้ปัญหา

6. เนื้อหา / สารการเรียนรู้

คำศัพท์ Traveling

ลำดับที่	คำศัพท์	ความหมาย
1	tonight	คืนนี้
2	pour	เท, ริน
3	sparkling	ที่เป็นประกาย
4	choices	ทางเลือก
5	meantime	ระหว่างนี้
6	sides	ด้านข้าง
7	sauces	ซอส
8	risotto	ริซอตโต้
9	delicious	อร่อย
10	noted	เข้าใจแล้ว
11	medium rare	กึ่งสุกกึ่งดิบ
12	vegetarian risotto	ริซอตโต้มังสวิรัติ
13	mashed potatoes	มันฝรั่งบด
14	glass of wine red	แก้วไวน์แดง
15	excellent choices	ทางเลือกที่ยอดเยี่ยม
16	ready to order	พร้อมสั่ง
17	specific vegetables	ผักที่เฉพาะเจาะจง
18	make sure	ตรวจสอบให้แน่ใจ
19	ready shortly	พร้อมในไม่ช้า
20	ribeye steak medium rare	ริบอายสเต็กมีเดียมแรร์

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน

7.1 ภาระงานในคาบเรียน

1. สรุปลำดับที่เกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม และร้านอาหาร
2. แนะนำอาหาร เครื่องดื่ม และร้านอาหาร
3. แสดงบทบาทสมมติ

7.2 ชิ้นงานหลังเรียน ทำใบงานเรื่องใบความรู้เรื่อง Let's Go

8. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre Task)

1.1 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ จากนั้นครูถามนักเรียนว่าชอบกินอาหารอะไร เมนูโปรดคืออะไร ชอบกินน้ำแบบไหน

1.1.1 ครูพูดทักทายนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน

T: Hello students.

S: Hello teacher.

T: How are you?

To what place have you guys traveled?

1.1.2 ครูให้นักเรียนเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับภายในโรงแรมหรือที่พัก และโรงแรมหรือที่พักที่นักเรียนเคยไปหรือเป็นที่นิยมพร้อมทั้งกำหนดการกิจกรรมในการเที่ยว

1.2 ครูให้นักเรียนจับกลุ่มละ 4 คน โดยแต่ละกลุ่มจะได้รับบทบาทและบทบาทสมมติที่ครูสมมติให้นักเรียนเพื่อแสดงระหว่างการสนทนา เช่น

- นายกรัฐมนตรี, ภริยานายกรัฐมนตรี, เลขานุการ และพนักงานต้อนรับ

ขั้นที่ 2 ขั้นการทำภาระงานเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task Cycle)

2.1 ครูแจ้งสถานการณ์เสมือนจริง Golden Haven Hotel

2.1.1 นักเรียนในแต่ละกลุ่มวางแผนในการตัดแปลงละครเตรียมการโดยอุปกรณ์ที่สามารถใช้ในการประกอบสถานการณ์ให้ได้เสมือนจริง

2.1.2 นักเรียนซ้อมบทสนทนา (ในระหว่างนี้นักเรียนสามารถใช้อุปกรณ์ค้นคว้าคำศัพท์หรือสอบถามครูผู้สอนได้)

2.2 นักเรียนทำการแสดงโดยใช้บทบาทสมมติที่ครูมอบหมายให้ และครูมีหน้าที่เป็นผู้ช่วยให้นักเรียนดำเนินกิจกรรมด้วยความราบรื่น

ขั้นที่ 3 ขั้นเรียนรู้รูปแบบทางภาษาและฝึกปฏิบัติ (Practice)

3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเรื่องการแสดง ภาษาของแต่ละกลุ่ม และครูได้ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงความคิดเห็นว่าการแสดงบทบาทสมมติในครั้งนี้นักเรียนได้อะไรบ้าง

3.1.1 ครูแนะนำและเสนอวิธีแก้ไขจากกิจกรรมที่นักเรียนได้ทำไป

3.1.2 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ทั้งหมด เพื่อให้ นักเรียนเกิดความรู้และความเข้าใจจากกิจกรรม เพื่อจะได้นำไปพัฒนาตนเองได้

3.2 ครูแจกใบงานเรื่อง Let's Go ให้นักเรียนทำเพื่อทบทวนและเชื่อมโยงความรู้จากกิจกรรมเข้าสู่แบบฝึกหัดเพื่อวัดความรู้และความเข้าใจ

9. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้

1. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. CANVA
2. ใบความรู้ Travel Preferences
3. ใบงานเรื่อง Let's Go
4. Google translate

10. การวัดและประเมิน

การวัดและประเมิน	วิธีการวัดผล	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
จุดประสงค์การเรียนรู้			
ด้านความรู้ (K) 1. นักเรียนบอกคำศัพท์เกี่ยวกับภายในโรงแรมหรือที่พัก และโรงแรมหรือที่พักที่นักเรียนเคยได้อย่างถูกต้อง	ตรวจจากใบงาน	ใบงานเรื่อง Let's Go	ผ่านเกณฑ์การทำใบแบบฝึกหัด ร้อยละ 75
ด้านทักษะ (P) 2. นักเรียนพูดสื่อสารภาษาอังกฤษแสดงความต้องการ ตอบรับและปฏิเสธการเกี่ยวกับเรื่องการจองห้องพักและเช็คอินที่พักรได้อย่างถูกต้อง 3. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์เสมือนจริงในห้องเรียน สถานศึกษาและชุมชนได้อย่างถูกต้อง	สังเกตการณ์ การสนทนาของนักเรียน	แบบประเมินการพูด สื่อ ส าร ภาษาอังกฤษ	ผ่านเกณฑ์การสื่อสารภาษาอังกฤษ ร้อยละ 75
ด้านคุณลักษณะ (A) 4. มีวินัยในการเรียน	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน	ผ่านเกณฑ์ประเมินได้คะแนน 7 คะแนนขึ้นไป

บทสนทนา

Golden Haven Hotel

Hotel: Receptionist, Father, Mother, Daughter

Receptionist: Good afternoon! Welcome to our hotel. How can I assist you today?

Father: Hi, we have a reservation under the name "Anderson." It's for three nights.

Receptionist: Let me check... Yes, I've got your reservation right here. You'll be staying in a family suite. Here are your room keys.

Mother: Thank you! Is the pool open today?

Receptionist: Yes, the pool is open from 8 AM to 8 PM. Towels are available there, and if you need any assistance, just let the staff know.

Daughter: Do you have any activities for kids?

Receptionist: We do! There's a children's play area near the pool, and we also have a kids' movie night this evening at 6 PM in the lounge.

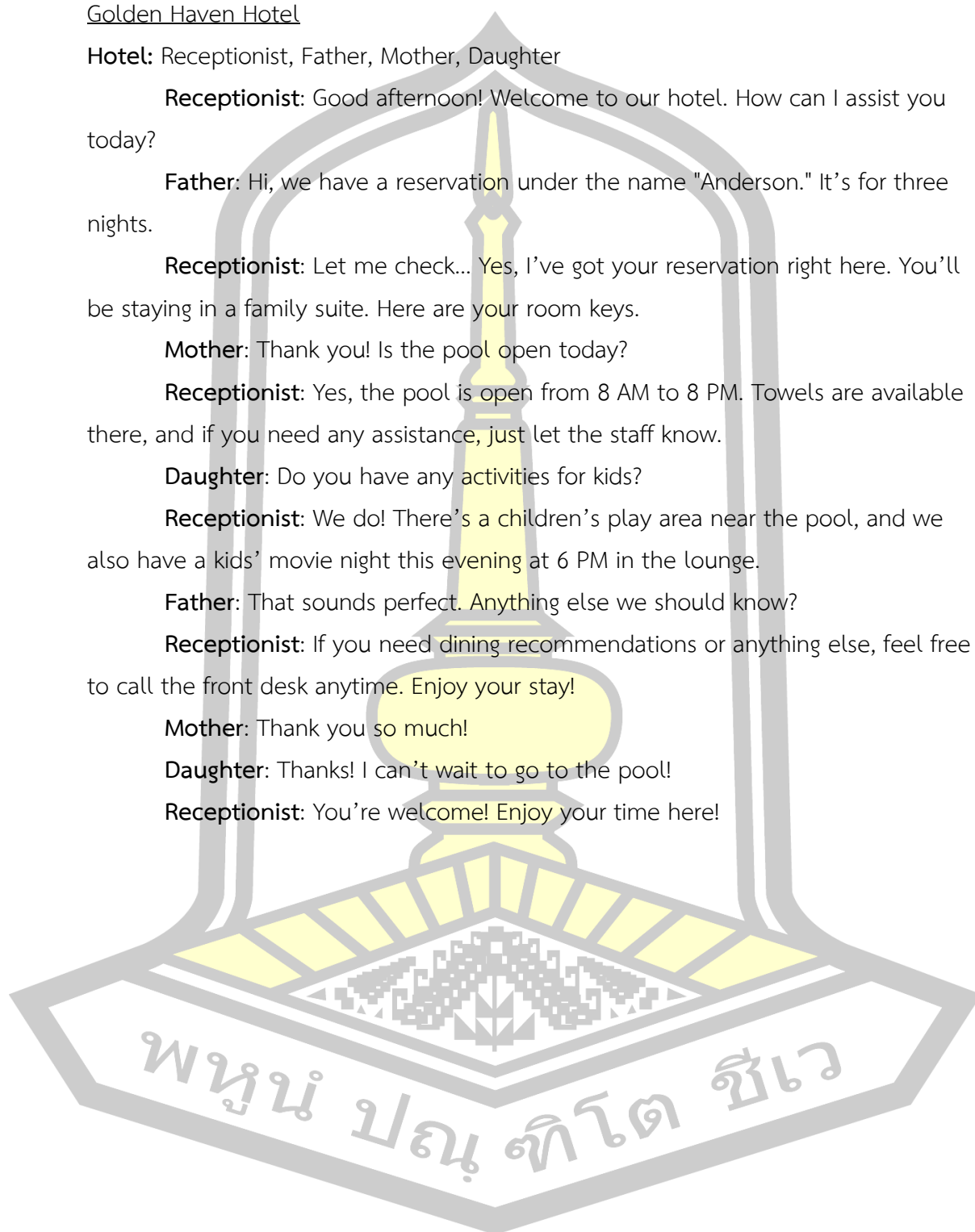
Father: That sounds perfect. Anything else we should know?

Receptionist: If you need dining recommendations or anything else, feel free to call the front desk anytime. Enjoy your stay!

Mother: Thank you so much!

Daughter: Thanks! I can't wait to go to the pool!

Receptionist: You're welcome! Enjoy your time here!

บันทึกหลังการสอน

1. ผลการจัดการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

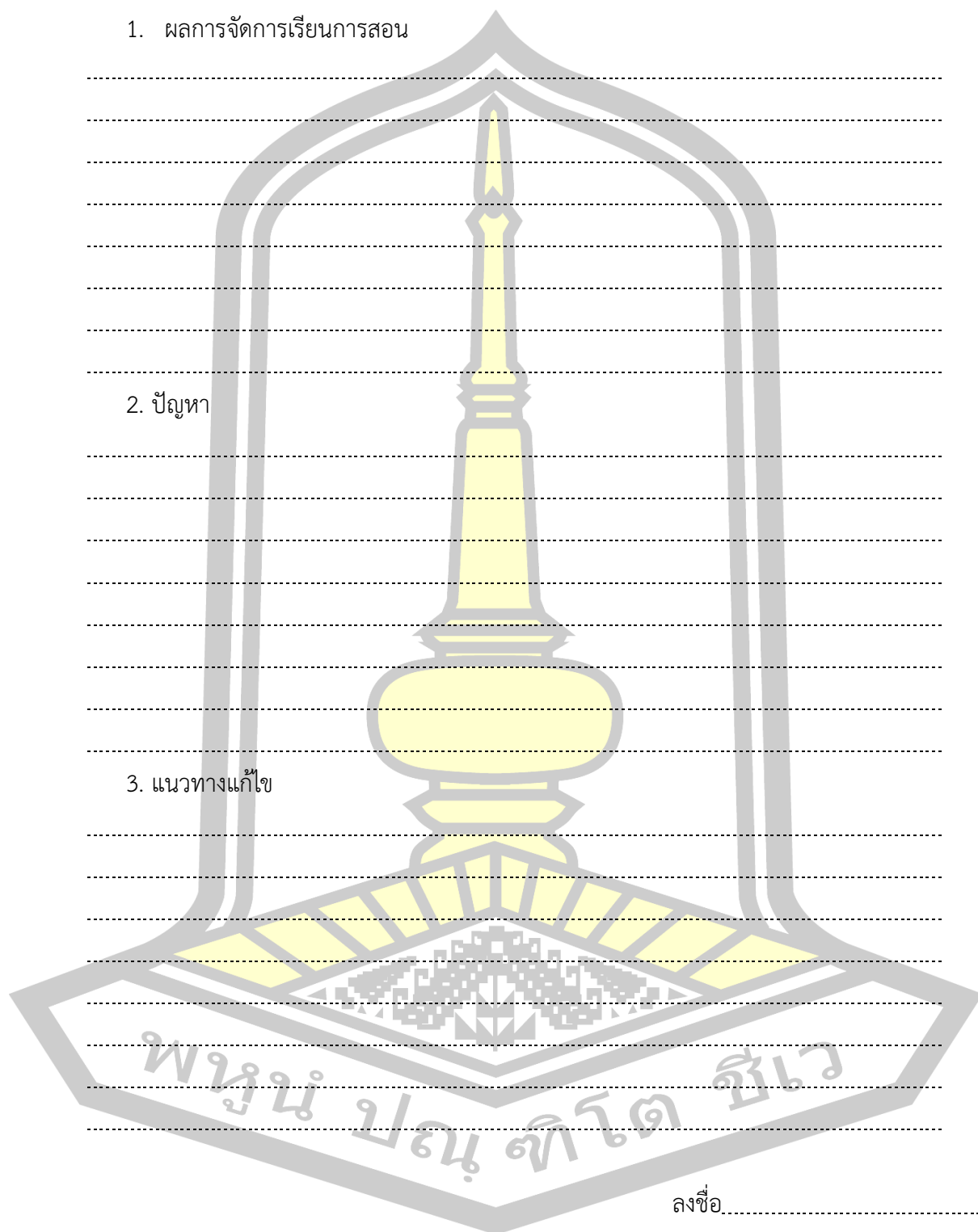
.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวอนัญญา คงแสนคำ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ใบความรู้
Travel Preferences

Jetski

Swimming

Painting

Picnic

Sunbathing

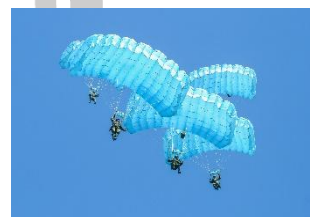
Sailboat

Surfing

Canoeing

Carachuting

beach volleyball

mountain biking

hiking

mountain climbing

bungee jumping

snorkeling

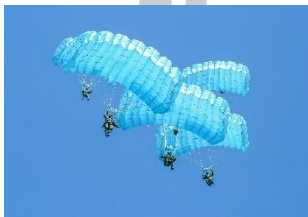

Name: _____ No _____ M _____

ใบงาน เรื่อง Let's Go!

Activity 1: Match the following vacation activities to their pictures.

mountain climbing	parachuting	mountain biking	sunbathing	surfing
canoeing	bungee jumping	snorkeling	camping	horse riding
beach volleyball	hiking	dancing	jet ski	sailboat

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

Activity 2: Look at the given picture and complete with a conversation.

<p>Ex.</p>		<p>A:What are you doing now? B: <u>Doorman.</u></p>
------------	---	---

1

A:What are you doing now?
B: _____.

2

A:What are you doing now?
B: _____.

3

A:What are you doing now?
B: _____.

4

A:What are you doing now?
B: _____.

5

A:What are you doing now?
B: _____.

6

A:What are you doing now?
B: _____.

7.

A:What are you doing now?

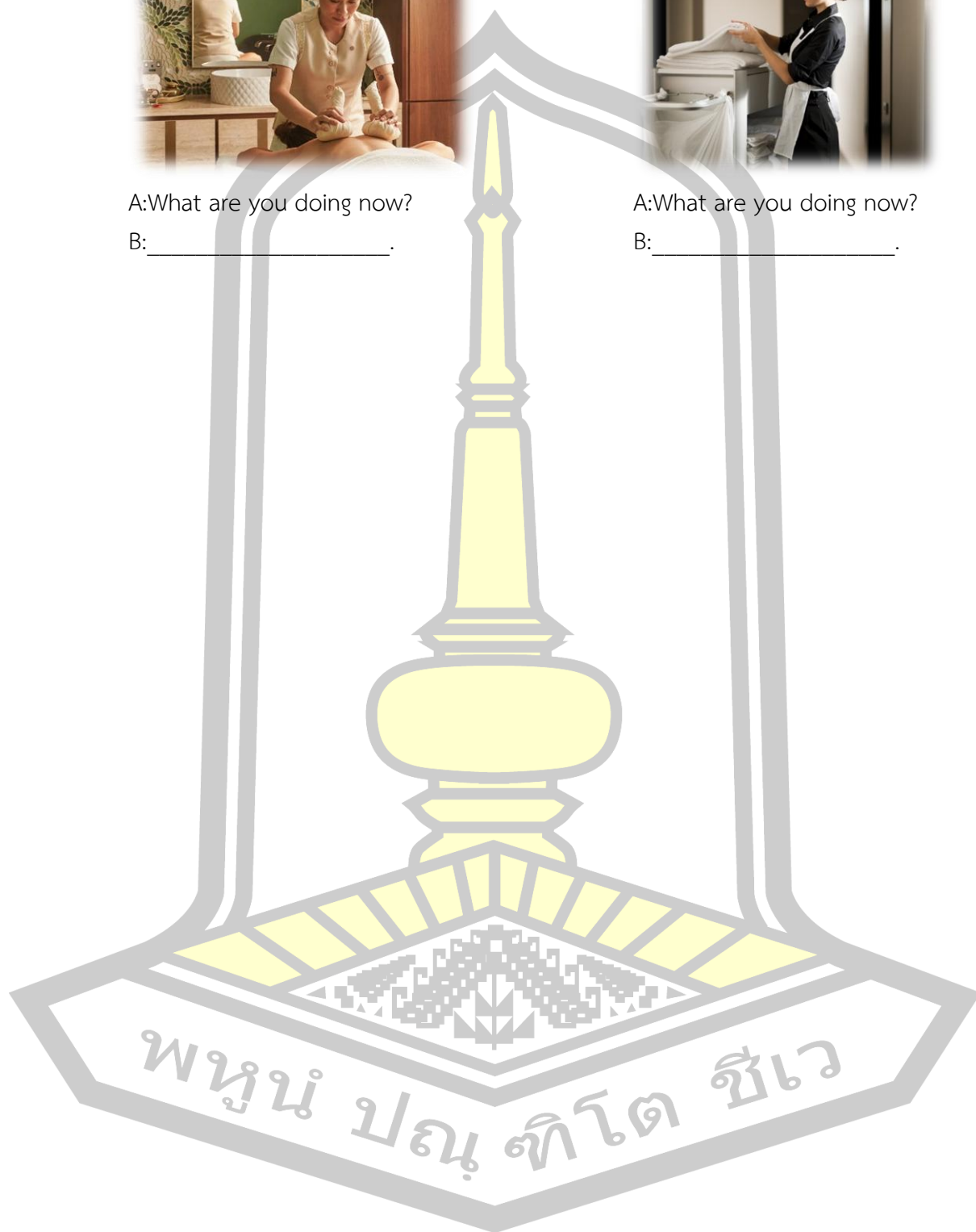
B: _____.

8.

A:What are you doing now?

B: _____.

เกณฑ์การให้คะแนนการพูดเพื่อการสื่อสาร (15 คะแนน)

	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
1. การออกเสียง	ออกเสียงผิด 0-1 ครั้ง	ออกเสียงผิด 2-3 ครั้ง	ออกเสียงผิด 3-4 ครั้ง	ออกเสียงผิด 5 ครั้ง	ออกเสียงผิดมากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป	พูดไม่ได้
2. ความคล่องแคล่ว	พูดไม่ผิดหลัก ไวยากรณ์ พูดไม่สะดุด และใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูดสะดุด ชัดเจน 1-3 ครั้ง แต่ใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูดสะดุด ชัดเจน 1-3 ครั้ง และใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และพูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง แต่ใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และพูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง และใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดไม่ได้
3. การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบพูด	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบท บรรยาย อย่างเป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบท บรรยาย มีท่าทาง แต่ขาดความเป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบท บรรยาย แต่ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือนอ่าน ไม่เป็นธรรมชาติ ขาดความสนใจ	พูดได้น้อยมาก ไม่สามารถสื่อสารได้	พูดไม่ได้

เกณฑ์การประเมินผล

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
11-15	ดีมาก
8-10	ดี
5-7	พอใช้
0-4	ควรปรับปรุง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัสวิชา 21102

เรื่อง Choosing Cloth

เวลา 4 ชั่วโมง

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566

ครูผู้สอน นางสาวอนัญญา คงแสนคำ

โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดมหาสารคาม

1. มาตรฐานตัวชี้วัด/ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

2. ผลการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.1/1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงง่ายๆ ที่ฟังและอ่าน

ต 1.1 ม.1/4 ระบุหัวข้อเรื่อง (topic) ใจความสำคัญ (main idea) และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทาน และเรื่องสั้น

ต 1.2 ม.1/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน

ต 1.2 ม.1/2 ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ และคำชี้แจง ตามสถานการณ์

ต 1.2 ม.1/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสม

ต 1.3 ม.1/3 พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

3. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาและโต้ตอบเกี่ยวกับการออกไปเที่ยวแล้วเช็คอินที่พักหรือสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ประสพการณ์และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนบอกเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับสี เสื้อผ้า ไส้หรือขนาด และเครื่องแต่งกายต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง (K)

2. นักเรียนบอกพูดสื่อสารภาษาอังกฤษแสดงความต้องการ ตอบรับและปฏิเสธการเกี่ยวกับเรื่องสี เสื้อผ้า ไส้หรือขนาด และเครื่องแต่งกายต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง (P)

3. นักเรียนบอกใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์เสมือนจริงในห้องเรียน สถานศึกษาและชุมชนได้อย่างถูกต้อง (P)

4. มีวินัยในการเรียน (A)

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนที่เพิ่งเกิดขึ้น

1. ความสามารถในการคิดสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
3. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
4. ความสามารถในการแก้ปัญหา

6. เนื้อหา / สารการเรียนรู้

คำศัพท์ Clothing

ลำดับที่	คำศัพท์	ความหมาย
1	anything	อะไรก็ตาม
2	looking	มอง
3	browsing	การเรียกดู
4	nearby	ใกล้เคียง
5	approaches	แนวทาง
6	small	เล็ก
7	available	มีอยู่
8	tell	บอก
9	total	ทั้งหมด
10	find	หา
11	a few items	ไม่กี่รายการ
12	for now	สำหรับตอนนี้
13	right this way	มาทางนี้
14	fitting rooms	ห้องแต่งตัว
15	have a great day	มีวันที่ดี
16	thank you	ขอบคุณ
17	items fit	รายการพอดี
18	take them	พาพวกเขาไป
19	great choice	ทางเลือกที่ดี
20	fit perfectly	ลงตัวพอดี

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน

7.1 ภาระงานในคาบเรียน

1. สรุปลำคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องสี เสื้อผ้า ไชส์หรือขนาด และเครื่องแต่งกายต่างๆ
2. แนะนำสี เสื้อผ้า ไชส์หรือขนาด และเครื่องแต่งกายต่างๆ
3. แสดงบทบาทสมมติ

7.2 ทำใบงานเรื่อง Shopping

8. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre Task)

1.1 ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ จากนั้นครูถามนักเรียนว่าชอบกินอาหารอะไร เมนูโปรดคืออะไร ชอบกินน้ำแบบไหน

1.1.1 ครูพูดทักทายนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน

T: Hello students.

S: Hello teacher.

T: How are you?

Do we go to the department store often?

S:

T: Do we buy clothes often?

S:

T: What do we choose from?

Color or fashion?

S:

1.1.2 และให้นักเรียนเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับร้านอาหารที่นักเรียนชื่นชอบหรือที่นักเรียนเคยซื้อสี เสื้อผ้า ไชส์หรือขนาด และเครื่องแต่งกายต่างๆ

1.2 ครูให้นักเรียนจับกลุ่มละ 4 คน โดยแต่ละกลุ่มจะได้รับบทบาทและบทบาทสมมติที่ครูสมมติให้นักเรียนเพื่อแสดงระหว่างการสนทนา เช่น

- สไตลิสต์, ดารา, เจ้าของร้าน และพนักงานร้านขายเสื้อ

ชั่วโมงที่ 2-3

ขั้นที่ 2 ขั้นการทำภาระงานเป็นฐานในการเรียนรู้ (Task Cycle)

2.1 ครูแจ้งสถานการณ์เสมือนจริง ร้านเสื้อผ้า JRANA

2.1.1 นักเรียนในแต่ละกลุ่มวางแผนในการตัดแปลงละครเตรียมการโดยอุปกรณ์ที่สามารถใช้ในการประกอบสถานการณ์ให้ได้เสมือนจริง

2.1.2 นักเรียนซ้อมบทสนทนา (ในระหว่างนี้นักเรียนสามารถใช้อุปกรณ์ค้นคว้าคำศัพท์หรือสอบถามครูผู้สอนได้)

2.2 นักเรียนทำการแสดงโดยใช้บทบาทสมมติที่ครูมอบหมายให้ และครูมีหน้าที่เป็นผู้ช่วยให้นักเรียนดำเนินกิจกรรมด้วยความราบรื่น

ชั่วโมงที่ 4

ขั้นที่ 3 ชั้นเรียนรู้รูปแบบทางภาษาและฝึกปฏิบัติ (Practice)

3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเรื่องการแสดง ภาษาของแต่ละกลุ่ม และครูได้ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงความคิดเห็นว่าการแสดงบทบาทสมมติในครั้งนี้นักเรียนได้อะไรบ้าง

3.1.1 ครูแนะนำและเสนอวิธีแก้ไขจากกิจกรรมที่นักเรียนได้ทำไป

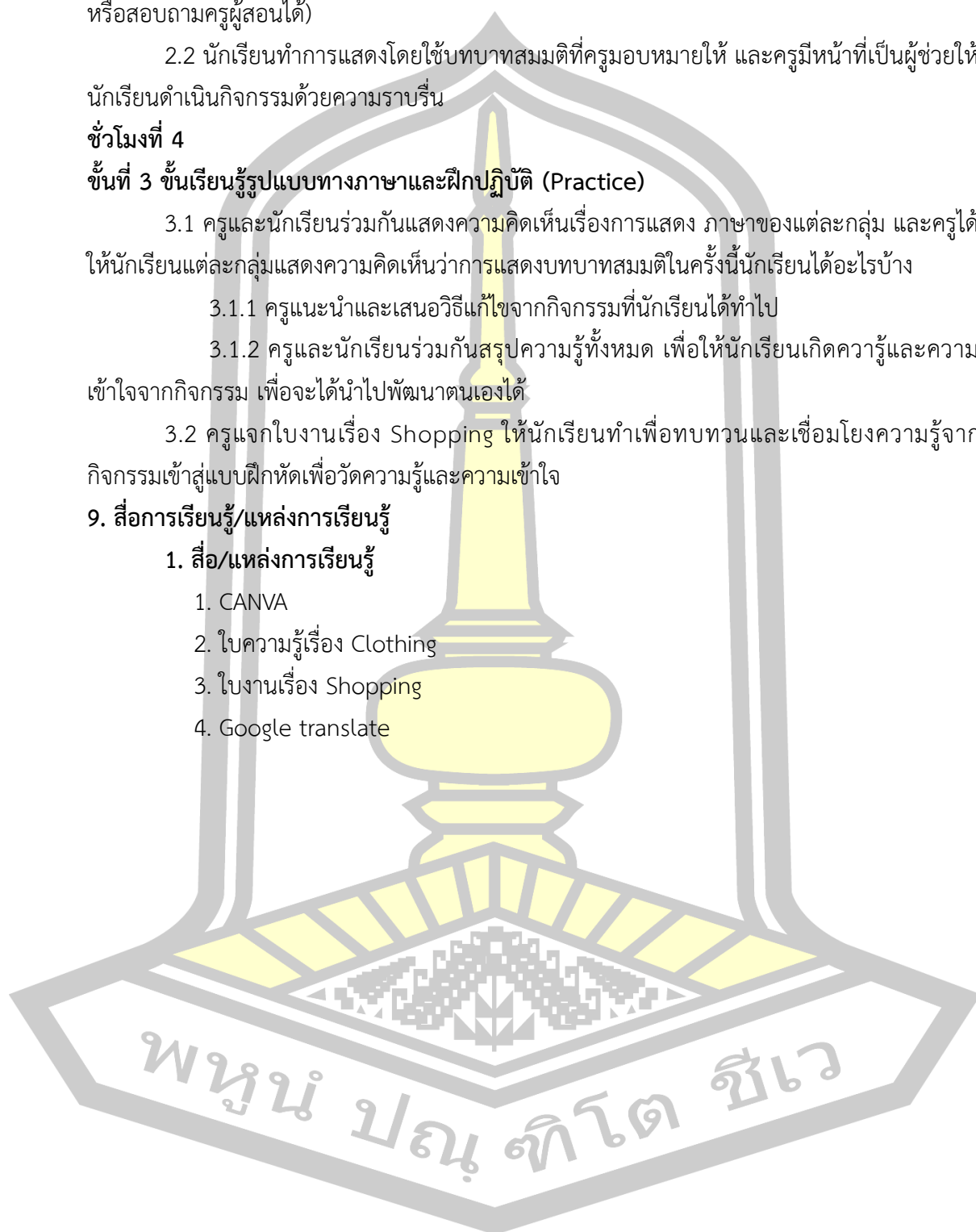
3.1.2 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ทั้งหมด เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้และความเข้าใจจากกิจกรรม เพื่อจะได้นำไปพัฒนาตนเองได้

3.2 ครูแจกใบงานเรื่อง Shopping ให้นักเรียนทำเพื่อทบทวนและเชื่อมโยงความรู้จากกิจกรรมเข้าสู่แบบฝึกหัดเพื่อวัดความรู้และความเข้าใจ

9. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้

1. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. CANVA
2. ใบความรู้เรื่อง Clothing
3. ใบงานเรื่อง Shopping
4. Google translate

10. การวัดและประเมิน

การวัดและประเมิน ตัวชี้วัด	วิธีการวัดผล	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้ (K) 1. เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับสี เสื้อผ้า ไซส์หรือขนาด และ เครื่องแต่งกายต่างๆได้อย่าง ถูกต้อง	ตรวจจากใบงาน	การทำใบงานเรื่อง Shopping	ผ่านเกณฑ์การทำใบ แบบฝึกหัด ร้อยละ 75
ด้านทักษะ (P) 1. พูดสื่อสารภาษาอังกฤษ แสดงความเกี่ยวกับสี เสื้อผ้า ไซส์หรือขนาด และ เครื่องแต่งกายต่างๆได้อย่าง ถูกต้อง 2. ใช้ภาษาสื่อสารใน สถานการณ์จริงหรือ สถานการณ์เสมือนจริงใน ห้องเรียน สถานศึกษาและ ชุมชนได้อย่างถูกต้อง	สังเกตการณ์การ สนทนาของ นักเรียน	แบบประเมินการพูด สื่อสารภาษาอังกฤษ	ผ่านเกณฑ์การสื่อสารภา ษาอังกฤษ ร้อยละ 75
ด้านคุณลักษณะ (A) 1. มีวินัยในการเรียน	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกต พฤติกรรมนักเรียน	ผ่านเกณฑ์ประเมินได้ คะแนน 7 คะแนนขึ้นไป

บันทึกหลังการสอน

1. ผลการจัดการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวอนัญญา คงแสนคำ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ใบความรู้
Clothing

dress

skirt

shirt

suit

jacket

crop top

hat

coat

sweater

sweatshirt

boots

sneakers

belt

shorts

trousers

socks

sandals

high heels shoes

scarf

tie

พหุบัน ปณ ทิโต ชีเว

Name: _____ No _____ M _____

ใบงาน
Shopping

Activity 1: Match the pictures with the word on the left!

1. TIE
2. JEANS
3. HEEL SHOES
4. CAP
5. DRESS
6. SNEAKERS
7. EARRING
8. JACKET
9. PANTS
10. SUNGLASSES
11. BOOTS
12. BELT

Activity 2: Find the clothing and write the words.

s	o	r	f	c	a	k	l	l	b
l	s	c	a	r	f	l	t	y	e
o	o	a	y	l	p	a	m	s	l
u	c	w	m	n	a	v	v	p	t
D	k	i	n	g	f	g	j	k	L
l	w	e	r	t	y	u	i	O	q
n	e	c	k	l	a	c	e	p	q
n	a	m	b	v	c	x	z	a	s
e	s	d	f	g	h	j	c	w	o
r	s	d	f	g	H	s	o	c	k
x	c	v	b	s	u	j	a	f	e
m	n	o	s	h	i	r	t	p	w
s	t	u	v	o	w	x	y	z	a
p	o	i	u	r	y	t	r	e	w
q	l	k	j	t	h	g	f	d	s
a	z	x	c	r	d	f	n	s	f
g	s	w	e	a	t	e	r	a	j
g	c	d	s	j	a	i	ed	a	h
b	s	j	o	g	z	w	b	i	Q

1. เสื้อ =
2. กางเกงขาสั้น =
3. แหวน =
4. กระโปรง =
5. ถุงเท้า =
6. รองเท้า =
7. เสื้อกันหนาว =
8. เสื้อโค้ท =
9. สร้อยคอ =
10. เข็มขัด =

พหุ ประถมศึกษา

เกณฑ์การให้คะแนนการพูดเพื่อการสื่อสาร (15 คะแนน)

	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
1. การออกเสียง	ออกเสียงผิด 0-1 ครั้ง	ออกเสียงผิด 2-3 ครั้ง	ออกเสียงผิด 3-4 ครั้ง	ออกเสียงผิด 5 ครั้ง	ออกเสียงผิดมากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป	พูดไม่ได้
2. ความคล่องแคล่ว	พูดไม่ผิดหลัก ไวยากรณ์ พูดไม่สะดุด และใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูดสะดุด ชัดเจน 1-3 ครั้ง แต่ใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูดสะดุด ชัดเจน 1-3 ครั้ง และใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และพูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง แต่ใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และพูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง และใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดไม่ได้
3. การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบพูด	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบท บรรยาย อย่างเป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบท บรรยาย มีท่าทาง แต่ขาดความเป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบท บรรยาย แต่ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือนอ่าน ไม่เป็นธรรมชาติ ขาดความสนใจ	พูดได้น้อยมาก ไม่สามารถสื่อสารได้	พูดไม่ได้

เกณฑ์การประเมินผล

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
11-15	ดีมาก
8-10	ดี
5-7	พอใช้
0-4	ควรปรับปรุง

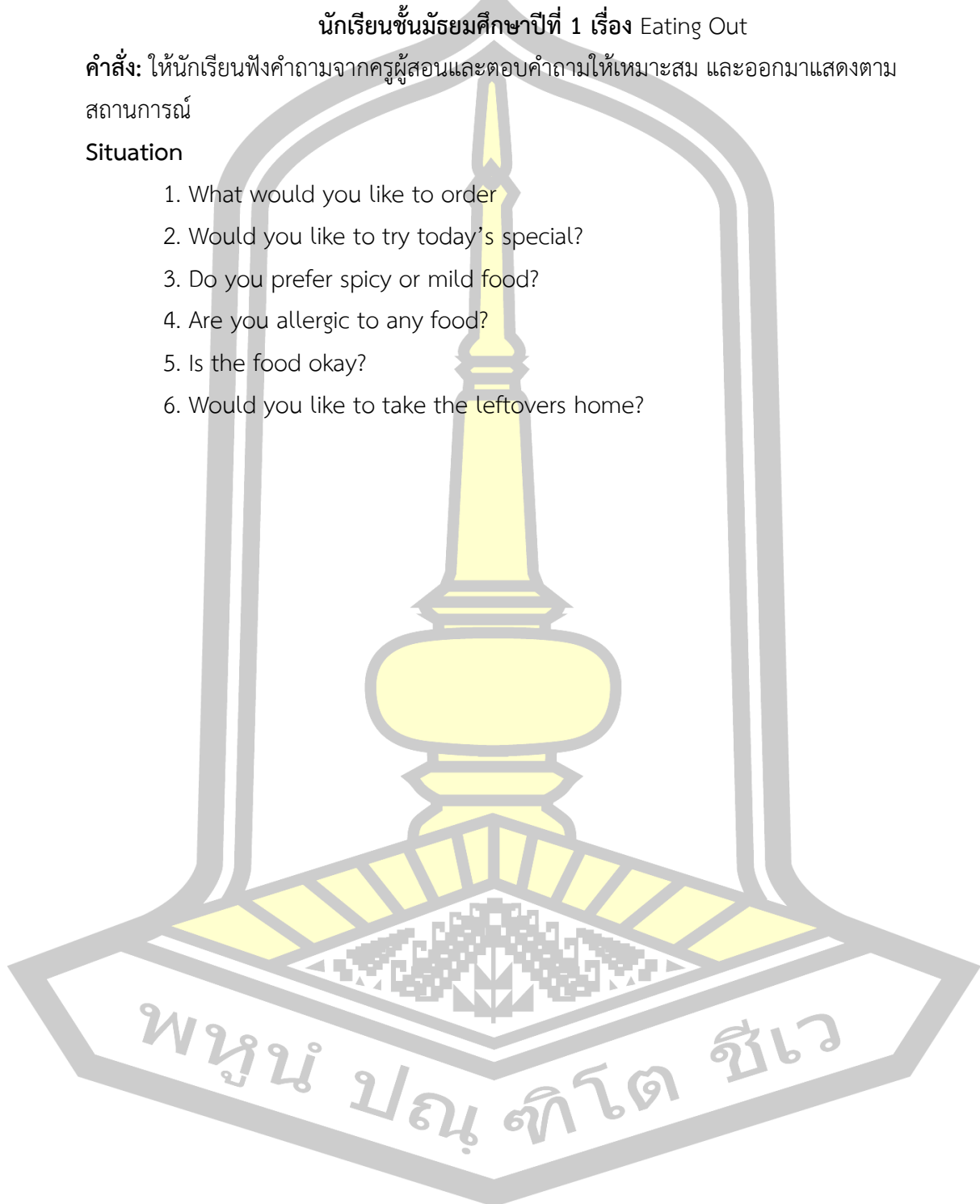

แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้
แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง Eating Out

คำสั่ง: ให้นักเรียนฟังคำถามจากครูผู้สอนและตอบคำถามให้เหมาะสม และออกมาแสดงตาม
สถานการณ์

Situation

1. What would you like to order
2. Would you like to try today's special?
3. Do you prefer spicy or mild food?
4. Are you allergic to any food?
5. Is the food okay?
6. Would you like to take the leftovers home?

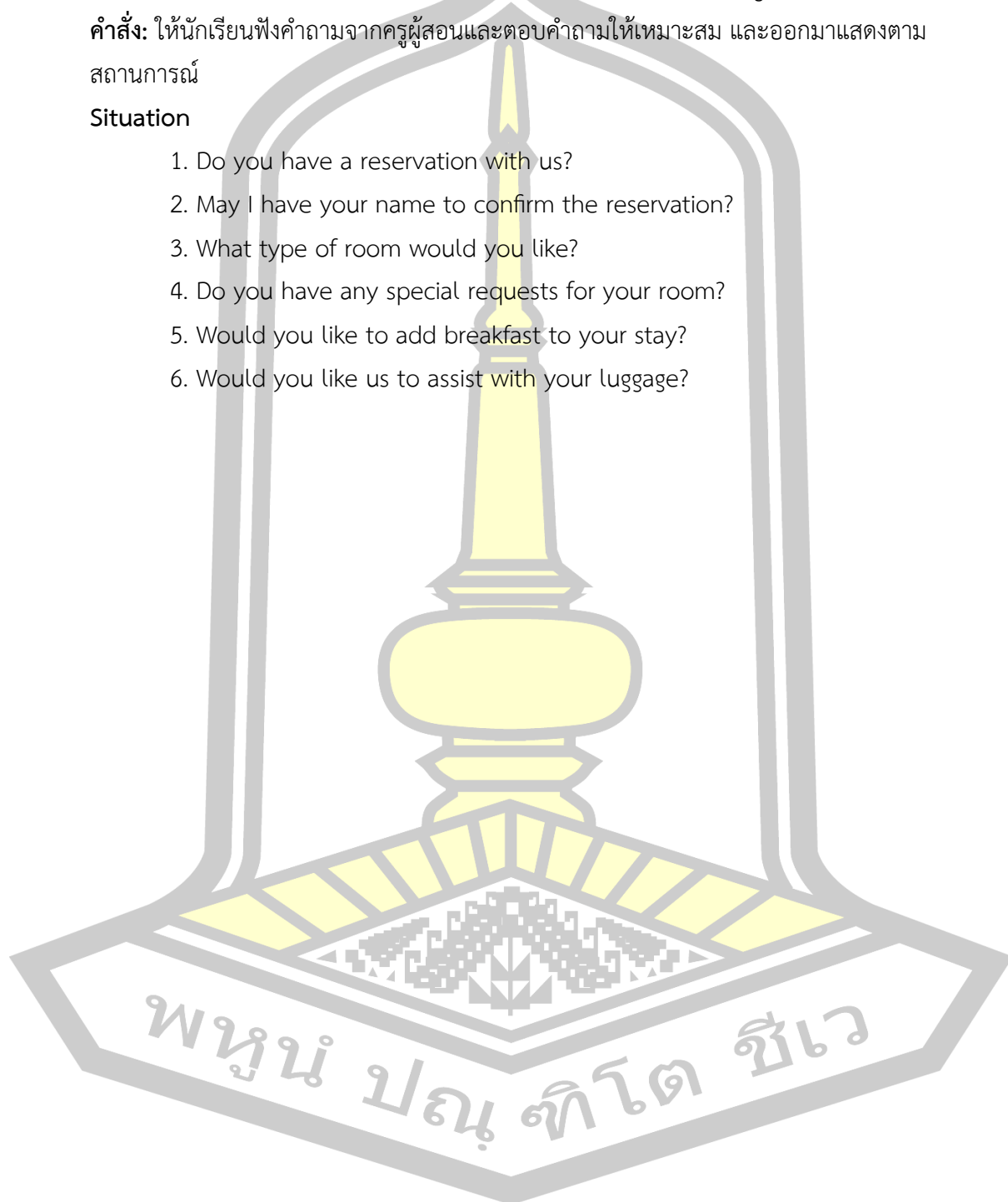

แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้
แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง Traveling

คำสั่ง: ให้นักเรียนฟังคำถามจากครูผู้สอนและตอบคำถามให้เหมาะสม และออกมาแสดงตาม
สถานการณ์

Situation

1. Do you have a reservation with us?
2. May I have your name to confirm the reservation?
3. What type of room would you like?
4. Do you have any special requests for your room?
5. Would you like to add breakfast to your stay?
6. Would you like us to assist with your luggage?

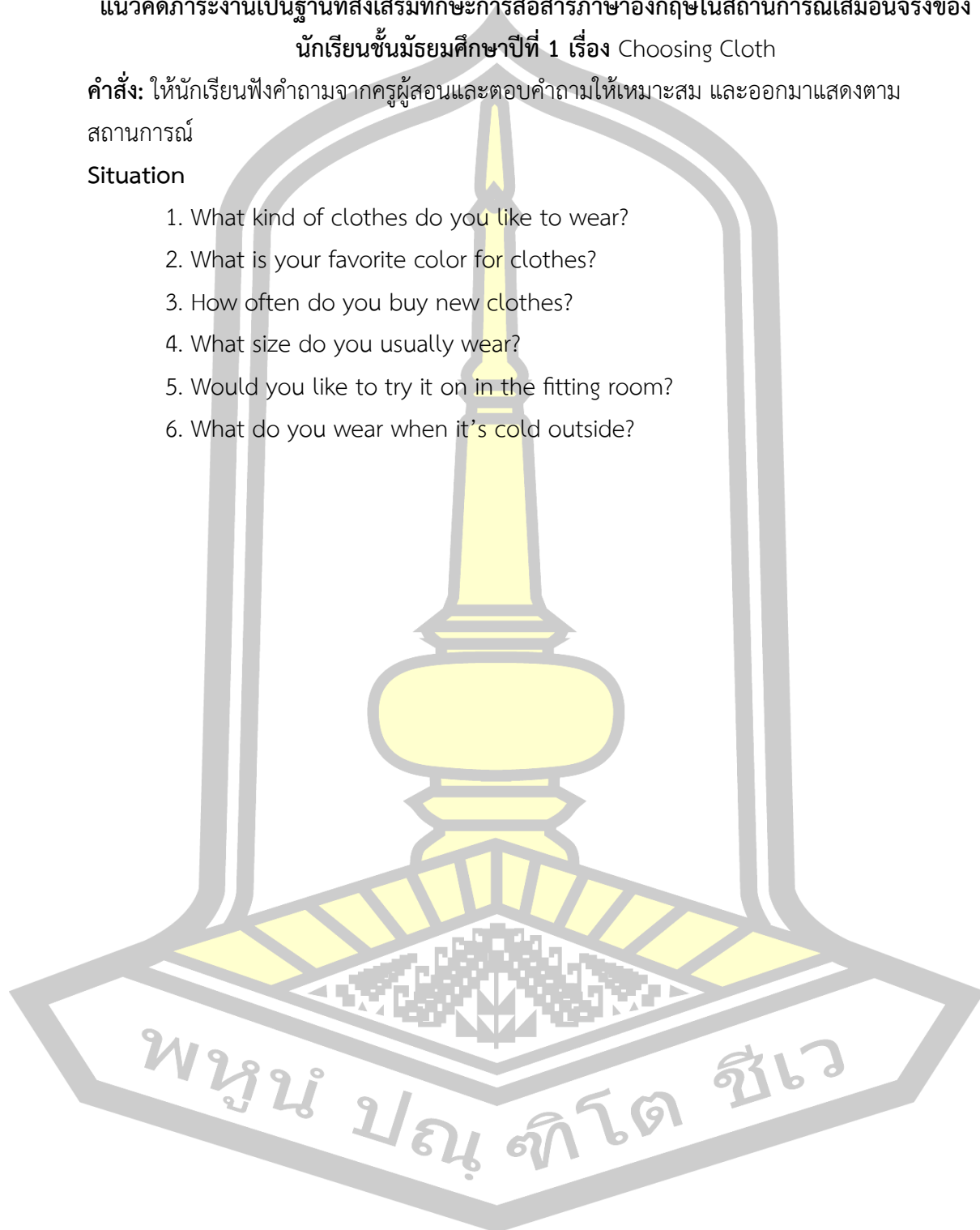

แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้
แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง Choosing Cloth

คำสั่ง: ให้นักเรียนฟังคำถามจากครูผู้สอนและตอบคำถามให้เหมาะสม และออกมาแสดงตาม
สถานการณ์

Situation

1. What kind of clothes do you like to wear?
2. What is your favorite color for clothes?
3. How often do you buy new clothes?
4. What size do you usually wear?
5. Would you like to try it on in the fitting room?
6. What do you wear when it's cold outside?

แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

ข้อที่	คะแนน		
	ความถูกต้อง	ความคล่องแคล่ว	การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบพูด
	5	5	5
1			
2			
3			
4			
5			
6			
	รวม		

ลงชื่อ.....

(นางสาวอนัญญา คงแสนคำ)

ผู้ประเมิน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

พหุบัน ปณฺ ทิโต ชีเว

เกณฑ์การให้คะแนนการเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ (15 คะแนน)

	5 คะแนน	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน	0 คะแนน
1. การออกเสียง	ออกเสียงผิด 0-1 ครั้ง	ออกเสียงผิด 2-3 ครั้ง	ออกเสียงผิด 3-4 ครั้ง	ออกเสียงผิด 5 ครั้ง	ออกเสียงผิดมากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป	พูดไม่ได้
2. ความคล่องแคล่ว	พูดไม่ผิดหลัก ไวยากรณ์ พูดไม่สะดุด และใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูดสะดุด ชัดเจน 1-3 ครั้ง แต่ใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ 1-2 ครั้ง หรือพูดสะดุด ชัดเจน 1-3 ครั้ง และใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และพูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง แต่ใช้น้ำเสียงเหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดผิดหลัก ไวยากรณ์ มากกว่า 2 ครั้ง และพูดสะดุด ชัดเจน มากกว่า 3 ครั้ง และใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ	พูดไม่ได้
3. การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบพูด	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบทบรรยาย อย่างเป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบทบรรยาย มีท่าทาง แต่ขาดความเป็นธรรมชาติ	พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบทบรรยาย แต่ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือนอ่าน ไม่เป็นธรรมชาติ ขาดความสนใจ	พูดได้น้อยมาก ไม่สามารถสื่อสารได้	พูดไม่ได้

เกณฑ์การประเมินผล

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
11-15	ดีมาก
8-10	ดี
5-7	พอใช้
0-4	ควรปรับปรุง

แบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในข้อที่ตรงกับความเป็นจริงและในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

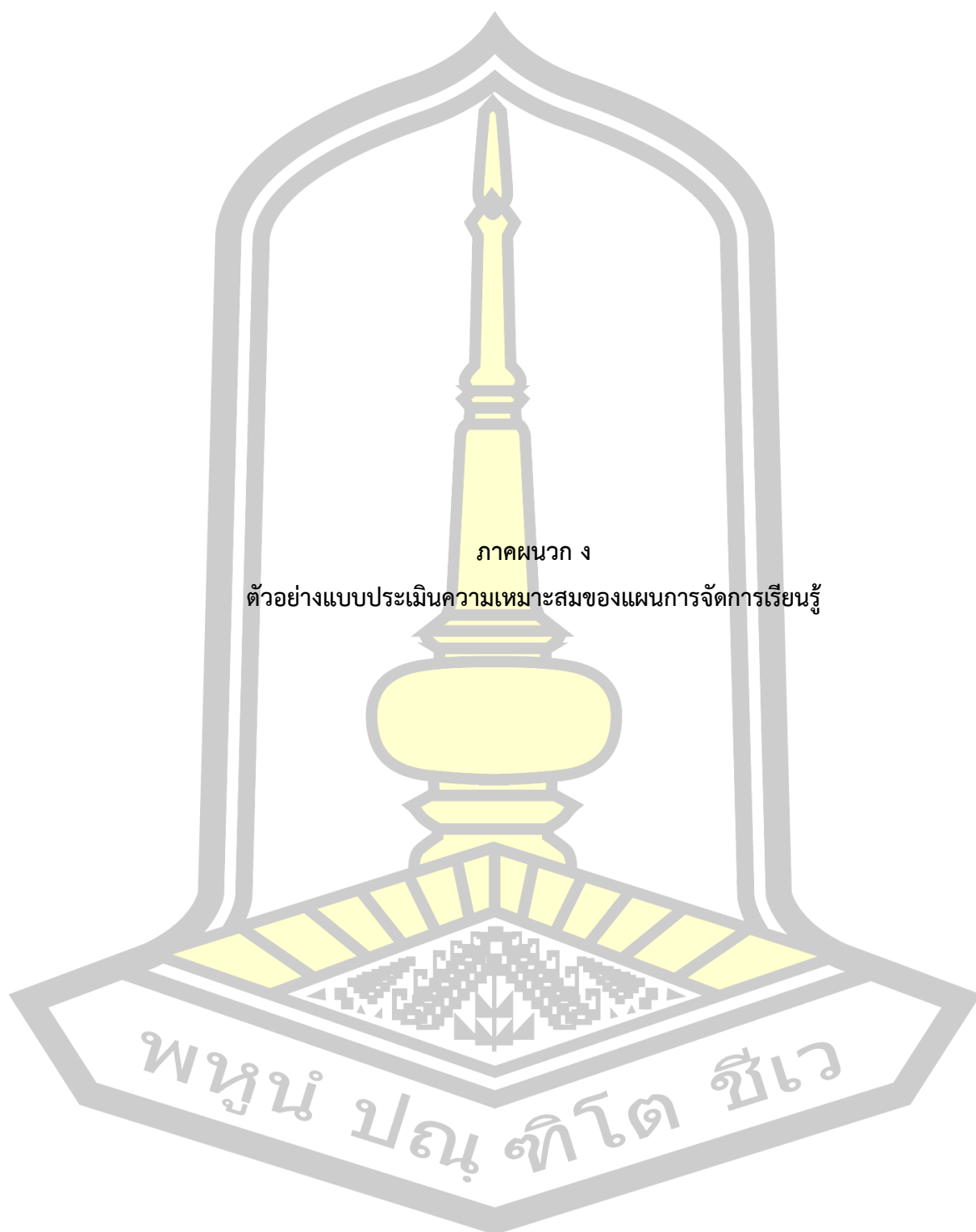
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ 1) ชาย 2) หญิง
2. อายุ 1) ต่ำกว่า 12 ปี 2) 12 ปี 4) 13 ปี 6) 13 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ความความมั่นใจ / ไม่มั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	ระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ				
		จริงที่สุด	จริงมาก	จริง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
ความมั่นใจด้านการฟัง						
1	ฉันชอบฟังเพลงและดูภาพยนตร์เป็นภาษาอังกฤษ					
2	ฉันพยายามฟังภาษาอังกฤษเพื่อให้ตัวเองคุ้นเคยกับภาษา					
3	ทุกครั้งที่ฉันได้ยินภาษาอังกฤษฉันจะตั้งใจฟังและพยายามทำความเข้าใจ					
4	ฉันชอบฟังภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาโดยตรง					
ความมั่นใจด้านการพูด						
5	ฉันจะเตรียมตัวสอบพูดภาษาอังกฤษอย่างดีทุกครั้งเพื่อให้ตัวเองชำนาญ					
6	ฉันกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษมากกว่าฉัน					
7	ฉันพยายามออกเสียงคำศัพท์และพูดประโยคภาษาอังกฤษให้คล่องแคล่ว					
8	ฉันรู้สึกที่ตัวเองพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติ					
ความมั่นใจด้านการอ่าน						
9	ฉันรู้สึกมั่นใจทุกครั้งที่ย่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ				
		จริง ที่สุด	จริง มาก	จริง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
10	ฉันสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ดี แต่บางครั้งยังไม่เข้าใจความหมายของคำหรือประโยคทั้งหมด					
11	ฉันไม่รู้สึกละอายใจเมื่อออกเสียงหรืออ่านภาษาอังกฤษผิด เพราะถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้					
12	ฉันมักจะอ่านคำศัพท์และประโยคในภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างความรู้					
ความมั่นใจด้านการเขียน						
13	ฉันชอบเขียนคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันของตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ					
14	ฉันรู้สึกว่าการเขียนภาษาอังกฤษง่ายกว่าการเขียนภาษาไทย					
15	ฉันสามารถเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้โดยไม่ต้องอ้างอิงจากพจนานุกรม					
16	ฉันสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างรวดเร็วและถูกต้องเสมอ					
ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ						
17	ฉันไม่รู้สึกกังวลเมื่อมีคนมาวิจารณ์การใช้ภาษาอังกฤษของฉัน เพราะถือว่าเป็นโอกาสในการเรียนรู้					
18	ฉันกล้าที่จะถามเพื่อนหรือครูเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเมื่อไม่มั่นใจหรือมีข้อสงสัย					
19	เมื่อฉันทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ฉันสามารถคิดหรือใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ทันทีโดยไม่ต้องคิดนาน					
20	ฉันมั่นใจว่าตัวเองสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ					

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้

พหุบัณฑิตวิทาลัย

แบบประเมินความเหมาะสมแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้เชี่ยวชาญ
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่..... เรื่อง Date Night
 รายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

คำชี้แจง

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

5	คะแนน หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
4	คะแนน หมายถึง	เหมาะสมมาก
3	คะแนน หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
2	คะแนน หมายถึง	เหมาะสมน้อย
1	คะแนน หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านสาระสำคัญ						
1.	ใจความถูกต้อง					
2.	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
3.	เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน					
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้						
4.	สอดคล้องกับมาตรฐานและสาระการเรียนรู้					
5.	มีความชัดเจน ถูกต้อง เข้าใจง่าย					
6.	สามารถประเมินได้ตามสภาพจริง					
ด้านสาระการเรียนรู้						
7.	เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ					
8.	มีความชัดเจน เข้าใจง่าย					
9.	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
10.	สอดคล้องกับเวลา					
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
11.	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
12.	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
13.	เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม					
14.	การจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา					
15.	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม					

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้						
16.	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
17.	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
18.	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ					
19.	ช่วยประหยัดเวลาในการจัดกิจกรรม					
20.	เหมาะสมกับความสามารถและวัยของผู้เรียน					
ด้านการวัดและประเมินผล						
21.	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
22.	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
23.	สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้					
24.	มีเกณฑ์ประเมินที่ชัดเจน					
25.	ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

พูน ปณ ทิโต ชีเว

แบบประเมินแบบวัดความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษกับจุดประสงค์การเรียนรู้
รายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

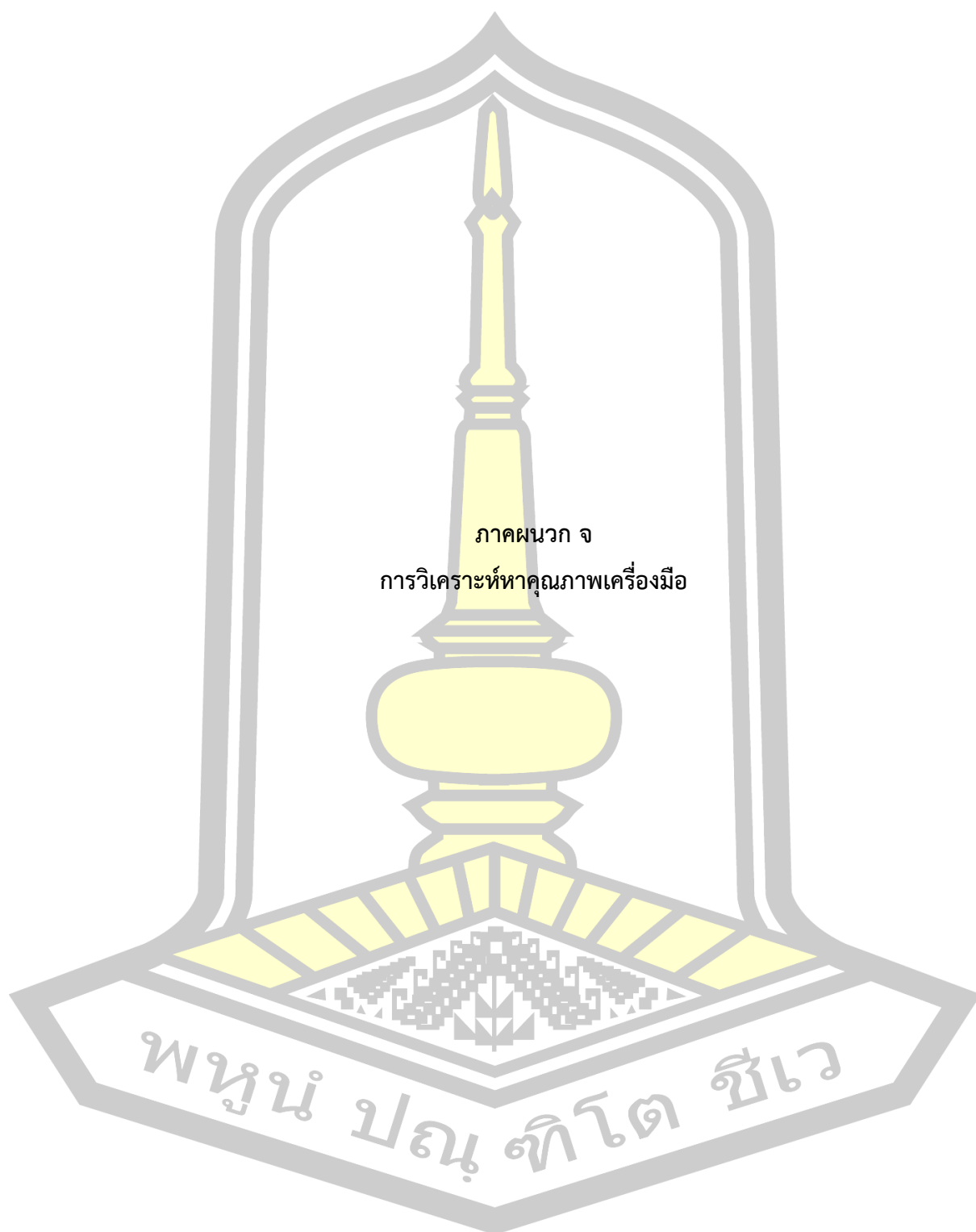
คำชี้แจง

โปรดประเมินตามความคิดเห็นของท่านว่าแบบทดสอบสอดคล้องและครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้เพียงใด หากท่านมีความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมประการใด กรุณาเขียนลงในช่องหมายเหตุ

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดสอดคล้องกับจุดประสงค์
 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบวัดสอดคล้องกับจุดประสงค์
 -1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบวัดไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

แผนการจัดการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	แบบวัดภาคปฏิบัติ	ผลการประเมิน			หมายเหตุ
			+1	0	-1	
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การสั่งอาหาร (Eating Out)	พูดสื่อสารภาษาอังกฤษ แสดงความต้องการ ตอบรับและปฏิเสธการเกี่ยวกับเรื่องการสั่งอาหาร เครื่องดื่มในการออกเดทหรือสถานการณ์ต่างๆได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนพูดสื่อสารภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการสั่งอาหาร เครื่องดื่มที่เกี่ยวกับห้องกับร้านอาหารที่ครูจะถาม				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การเช็คอินและเช็คอินโรงแรมที่พัก (Traveling)	พูดสื่อสารภาษาอังกฤษ แสดงความต้องการ ตอบรับและปฏิเสธการเกี่ยวกับเรื่องเช็คอินและเช็คอินที่พักได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนพูดสื่อสารภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเข้าพักในโรงแรมที่ครูจะถาม				
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย (Choosing Cloth)	พูดสื่อสารแสดงความต้องการ ตอบรับและปฏิเสธการเกี่ยวกับเรื่องเสื้อผ้า ไซส์หรือขนาดและเครื่องแต่งกายต่างๆได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนพูดสื่อสารภาษาอังกฤษเกี่ยวกับไซส์ เสื้อ กระโปรง ครูจะถาม				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
 (.....)
 ตำแหน่ง.....

ภาคผนวก จ
การวิเคราะห์หาคุณภาพเครื่องมือ

พหุ ประจักษ์ ชัยเว

ตารางที่ 14 แสดงความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Eating Out ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน

ข้อ	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{X}	ระดับความเหมาะสม
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ด้านสาระสำคัญ								
1	ใจความถูกต้อง	5.00	5.00	5.00	5.00	4.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3	เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	5.00	5.00	4.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้								
4	สอดคล้องกับมาตรฐานและสาระการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
5	มีความชัดเจน ถูกต้อง เข้าใจง่าย	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
6	สามารถประเมินได้ตามสภาพจริง	5.00	5.00	5.00	5.00	4.00	4.8	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านสาระการเรียนรู้								
7	เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	5.00	5.00	5.00	5.00	4.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
8	มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
9	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
10	สอดคล้องกับเวลา	5.00	5.00	5.00	4.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้								
11	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
12	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด

ข้อ	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	ระดับความเหมาะสม
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
13	เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม	5.00	5.00	5.00	4.00	4.00	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
14	การจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา	5.00	4.00	4.00	4.00	5.00	4.40	เหมาะสมมากที่สุด
15	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม	4.00	5.00	5.00	5.00	5.00	4.8	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้								
16	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
17	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
18	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	5.00	5.00	5.00	5.00	4.00	4.8	เหมาะสมมากที่สุด
19	ช่วยประหยัดเวลาในการจัดกิจกรรม	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
20	เหมาะสมกับความสามารถและวัยของผู้เรียน	5.00	5.00	4.00	5.00	5.00	4.8	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านการวัดและประเมินผล								
21	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
22	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
23	สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
24	มีเกณฑ์ประเมินที่ชัดเจน	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
25	ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
\bar{x}		4.96	4.96	4.88	4.88	4.80	4.90	
S.D.						0.1		

ตาราง 15 แสดงความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Traveling ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน

ข้อ	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{X}	ระดับความเหมาะสม
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ด้านสาระสำคัญ								
1	ใจความถูกต้อง	5.00	4.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
2	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5.00	4.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3	เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้								
4	สอดคล้องกับมาตรฐานและสาระการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
5	มีความชัดเจน ถูกต้อง เข้าใจง่าย	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
6	สามารถประเมินได้ตามสภาพจริง	5.00	4.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านสาระการเรียนรู้								
7	เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	5.00	5.00	5.00	5.00	4.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
8	มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4.00	5.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
9	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
10	สอดคล้องกับเวลา	5.00	4.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้								
11	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
12	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5.00	4.00	4.00	5.00	5.00	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
13	เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด

ข้อ	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	ระดับความเหมาะสม
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
14	การจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
15	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม	4.00	5.00	4.00	5.00	5.00	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้								
16	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
17	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	4.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
18	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	5.00	5.00	4.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
19	ช่วยประหยัดเวลาในการจัดกิจกรรม	5.00	4.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
20	เหมาะสมกับความสามารถและวัยของผู้เรียน	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านการวัดและประเมินผล								
21	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	4.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
22	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	4.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
23	สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
24	มีเกณฑ์ประเมินที่ชัดเจน	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
25	ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม	5.00	5.00	5.00	4.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
\bar{x}		4.92	4.68	4.88	4.92	4.96	4.87	
S.D.						0.1		

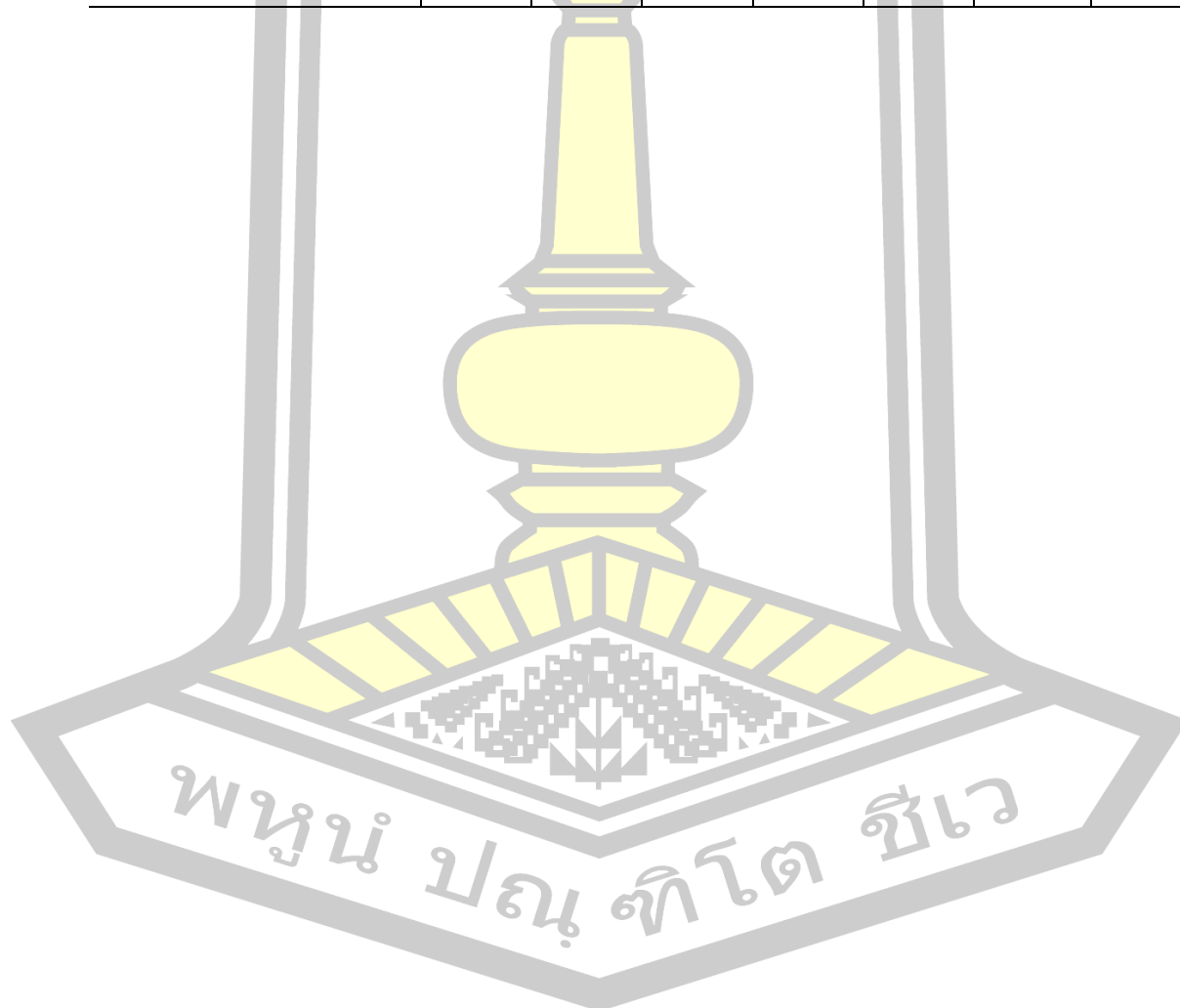
ตาราง 16 แสดงความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Choosing Cloth ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน

ข้อ	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	ระดับความเหมาะสม
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
ด้านสาระสำคัญ								
1	ใจความถูกต้อง	5.00	4.00	4.00	5.00	5.00	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
2	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5.00	5.00	4.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
3	เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้								
4	สอดคล้องกับมาตรฐานและสาระการเรียนรู้	5.00	4.00	4.00	5.00	5.00	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
5	มีความชัดเจน ถูกต้อง เข้าใจง่าย	5.00	4.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
6	สามารถประเมินได้ตามสภาพจริง	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านสาระการเรียนรู้								
7	เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
8	มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
9	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	4.00	4.00	5.00	5.00	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
10	สอดคล้องกับเวลา	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้								
11	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
12	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
13	เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม	5.00	4.00	4.00	5.00	5.00	4.60	เหมาะสมมากที่สุด

ข้อ	รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					\bar{x}	ระดับความเหมาะสม
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
14	การจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
15	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม	4.00	5.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านสื่อการจัดการเรียนรู้								
16	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	4.00	4.00	5.00	5.00	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
17	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
18	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	5.00	4.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
19	ช่วยประหยัดเวลาในการจัดกิจกรรม	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
20	เหมาะสมกับความสามารถและวัยของผู้เรียน	5.00	5.00	4.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
ด้านการวัดและประเมินผล								
21	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
22	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.00	5.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
23	สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	5.00	4.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
24	มีเกณฑ์ประเมินที่ชัดเจน	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
25	ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม	5.00	4.00	5.00	5.00	5.00	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
\bar{x}		4.92	4.68	4.68	5.00	5.00	4.86	
S.D.							0.2	

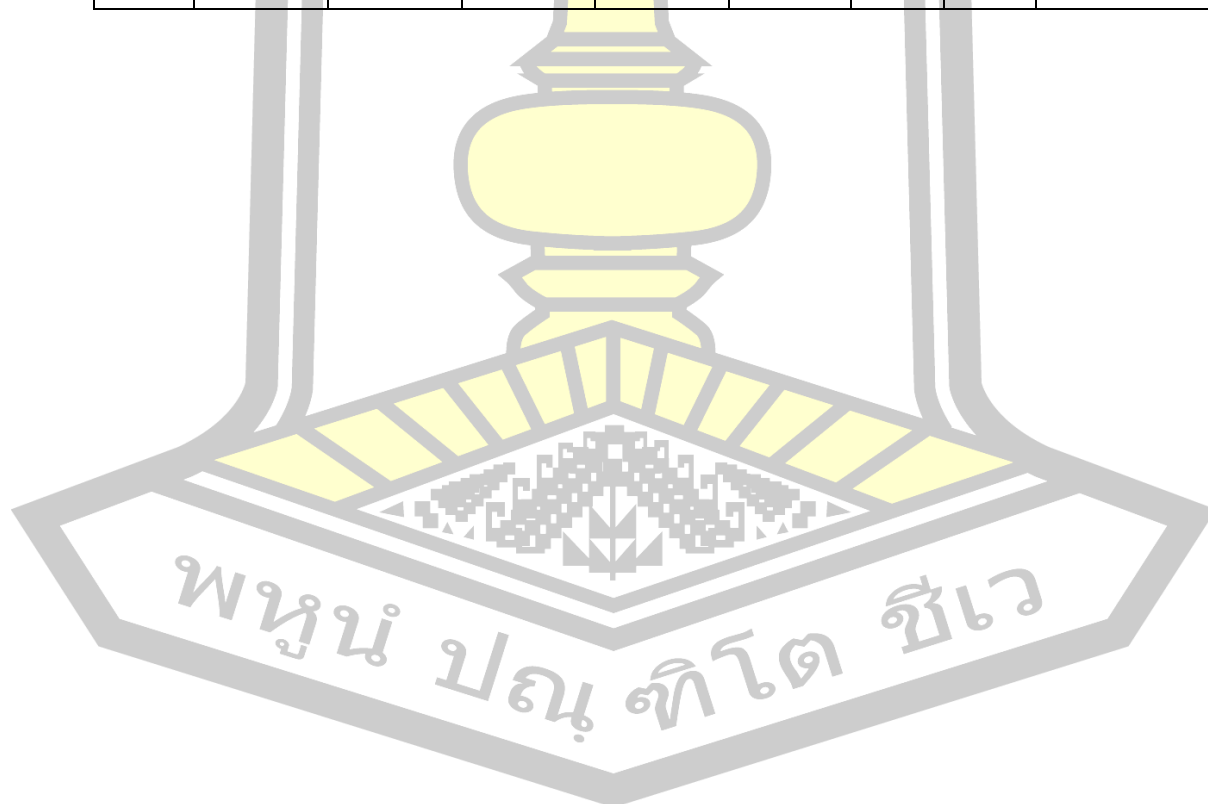
ตาราง 17 สรุปผลการประเมินของแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายงานการประเมิน	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					ค่าเฉลี่ย	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	4.96	4.96	4.88	4.88	4.80	4.90	0.07
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	4.92	4.68	4.88	4.92	4.96	4.87	0.11
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	4.92	4.68	4.68	5.00	5.00	4.86	0.16
รวม	14.80	14.32	14.44	14.80	14.76	14.62	0.34
ค่าเฉลี่ย	4.93	4.77	4.81	4.93	4.92	4.87	0.11
S.D.	0.02	0.16	0.12	0.06	0.11	0.02	0.05

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC) ของแบบวัดทักษะการสื่อสาร
ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

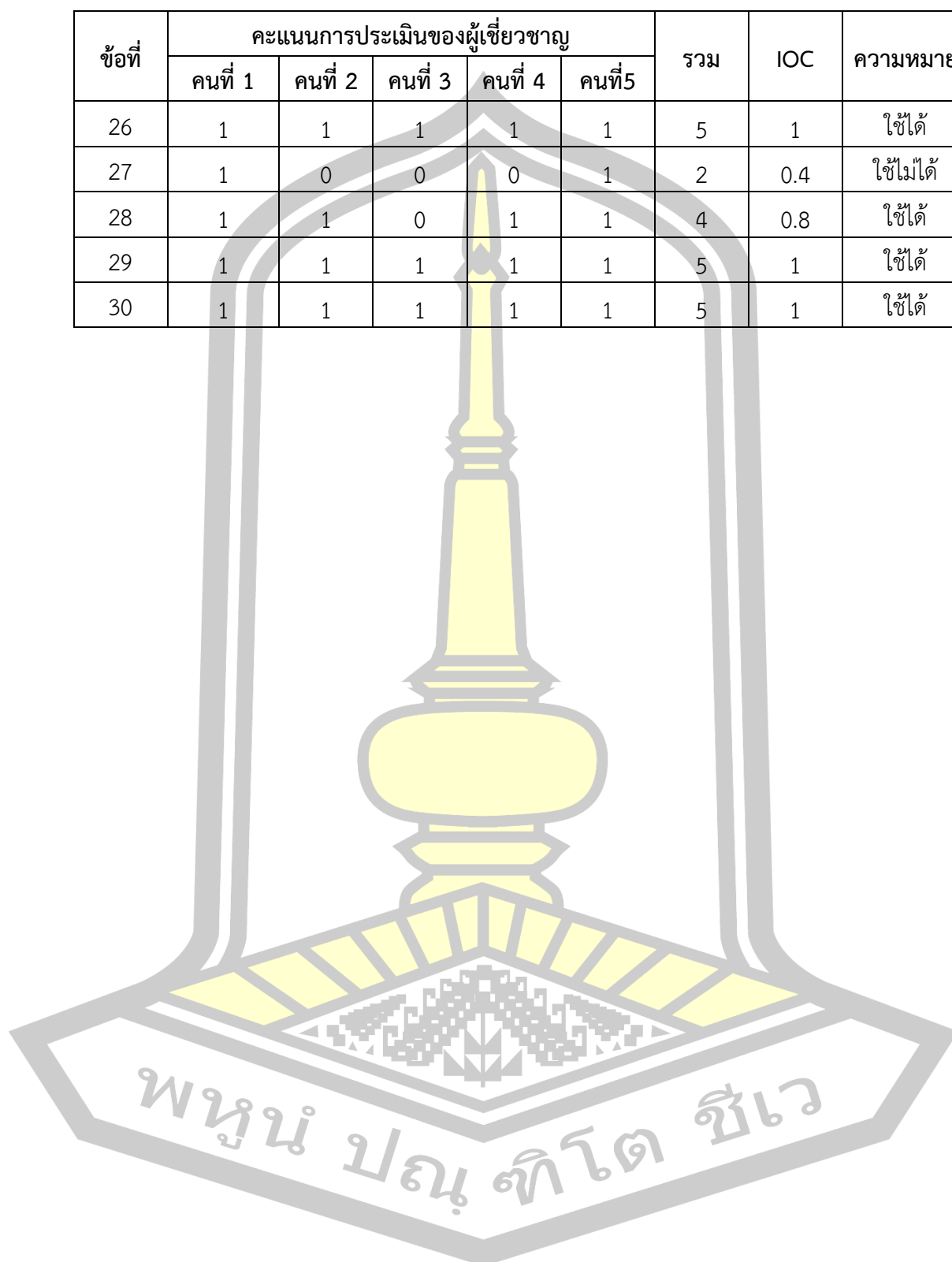
ข้อที่	คะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
2	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
3	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
4	1	0	0	0	1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
5	0	1	0	1	0	3	0.4	ใช้ไม่ได้
6	1	1	0	0	1	4	0.6	ใช้ได้
7	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
8	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
9	0	1	1	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
10	0	1	1	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC) ของแบบสอบถามความมั่นใจในการใช้
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	คะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	0	0	0	1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
2	1	0	1	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
3	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
4	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
5	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
6	0	0	1	1	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
7	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
8	1	0	0	0	1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
9	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
10	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
11	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
12	1	0	1	1	1	4	0.8	ใช้ได้
13	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
14	1	1	1	0	1	4	0.8	ใช้ได้
15	1	0	0	0	1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
16	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
17	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
18	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
19	0	0	0	1	1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
20	0	0	0	1	1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
21	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
22	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
23	0	1	1	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
24	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
25	0	1	0	0	1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
26	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

ข้อที่	คะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
26	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
27	1	0	0	0	1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
28	1	1	0	1	1	4	0.8	ใช้ได้
29	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้
30	1	1	1	1	1	5	1	ใช้ได้

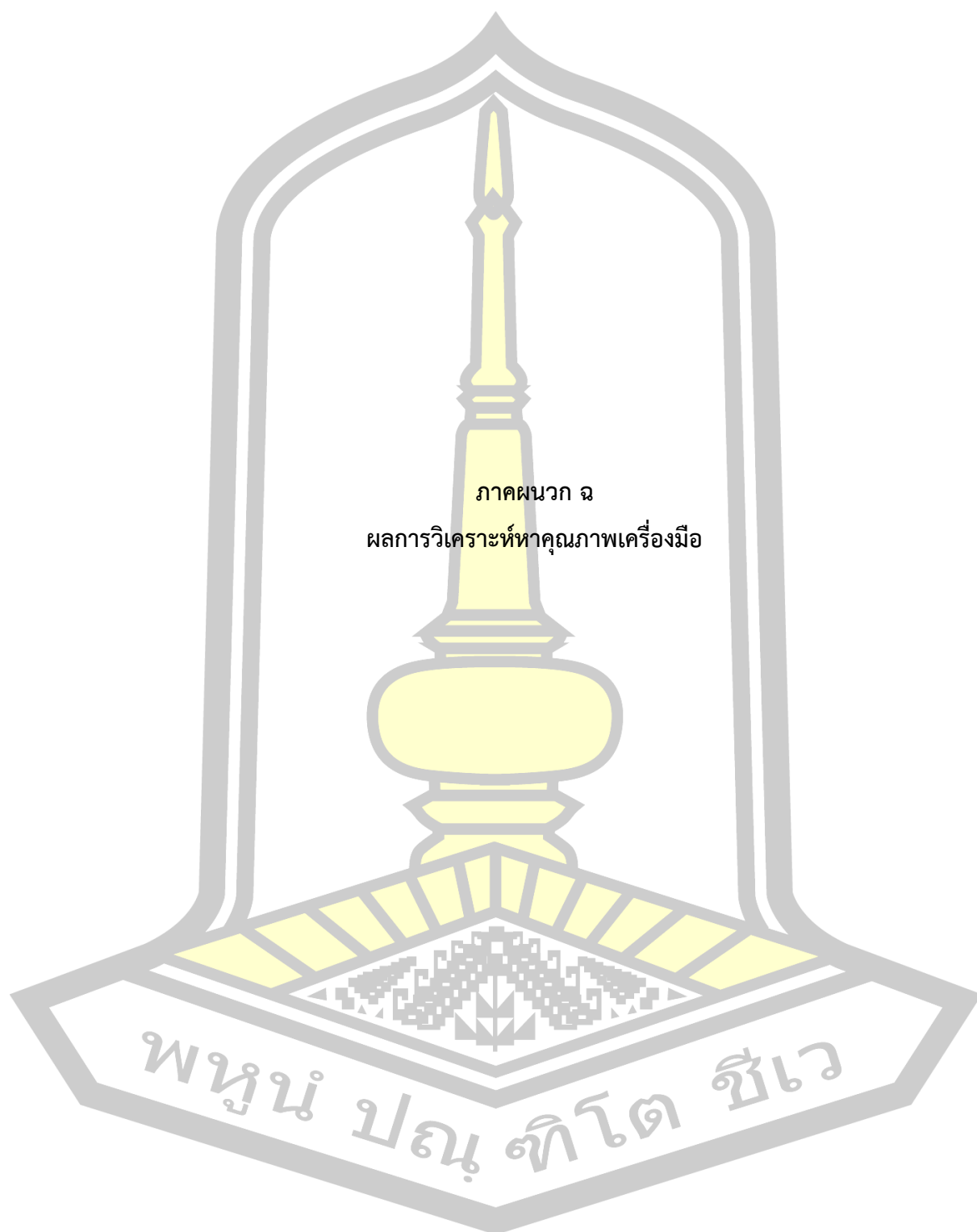

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์หาค่าความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) ของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ทั้ง 18 ข้อ

Intraclass Correlation Coefficient							
	Intraclass Correlation ^b	95% Confidence Interval		F Test with True Value 0			
		Lower Bound	Upper Bound	Value	df1	df2	Sig
Single Measures	.844 ^a	0.722	0.915	11.806	38	38	.000
Average Measures	.915 ^c	0.838	0.956	1.806	38	38	.000

สรุป แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง ทั้ง 18 ข้อ มีค่าความน่าเชื่อถือระหว่างประเมิน เท่ากับ 0.91

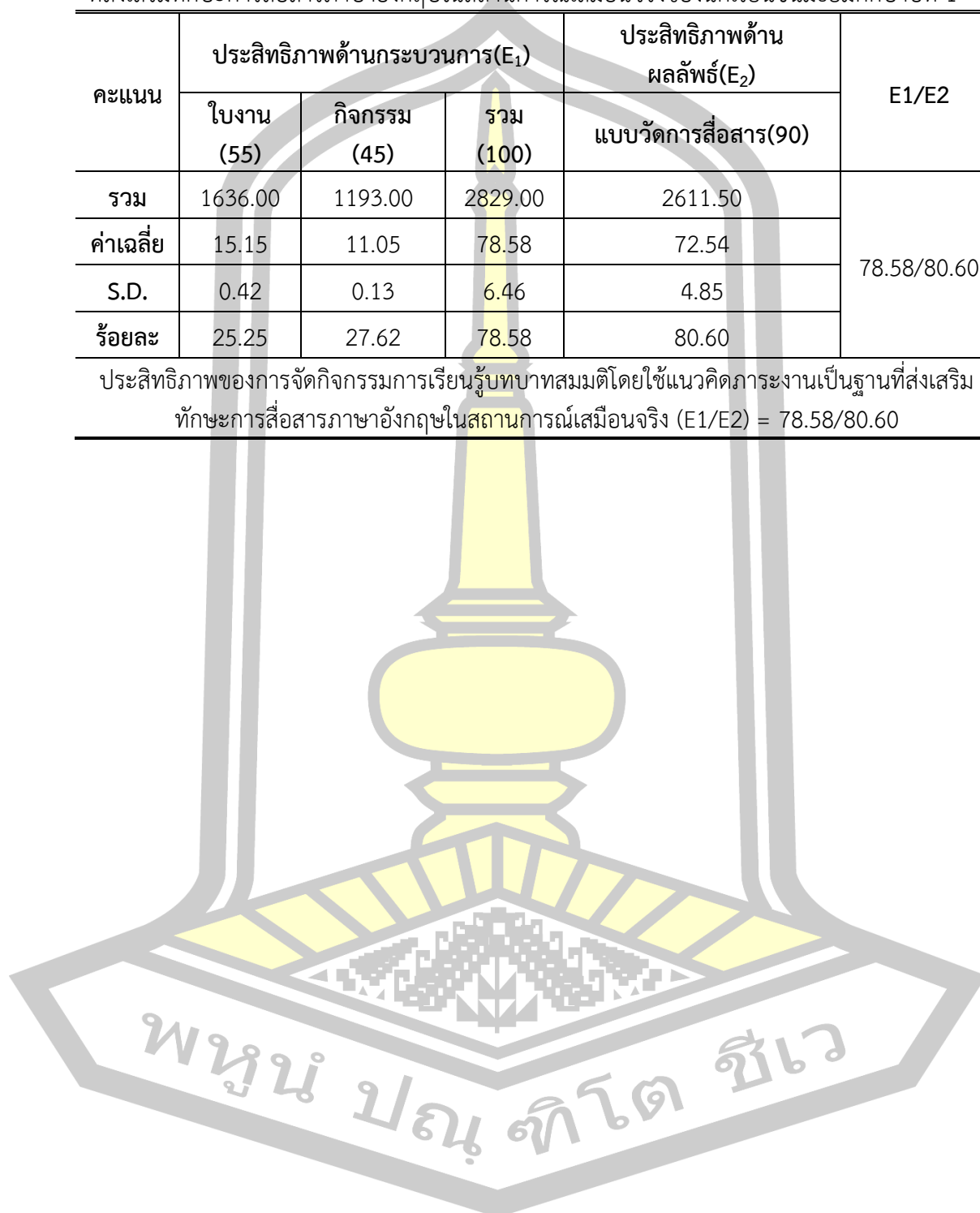
ภาคผนวก ฉ
ผลการวิเคราะห์หาคุณภาพเครื่องมือ

พหุบัณฑิตยาลัย

ตาราง 21 ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คะแนน	ประสิทธิภาพด้านกระบวนการ(E ₁)			ประสิทธิภาพด้าน ผลลัพธ์(E ₂)	E1/E2
	ใบงาน (55)	กิจกรรม (45)	รวม (100)	แบบวัดการสื่อสาร(90)	
รวม	1636.00	1193.00	2829.00	2611.50	78.58/80.60
ค่าเฉลี่ย	15.15	11.05	78.58	72.54	
S.D.	0.42	0.13	6.46	4.85	
ร้อยละ	25.25	27.62	78.58	80.60	

ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง (E1/E2) = 78.58/80.60

ตาราง 22 หาประสิทธิภาพกระบวนการ(E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์(E_2) ของแผนการจัด
กิจกรรมเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ
ในสถานการณ์เสมือนจริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

นักเรียน ลำดับที่	แผนฯ1	แผนฯ2	แผนฯ3	รวมทุก แผน	รวมคะแนนทักษะการสื่อสารหลังเรียน (90)	
	(30)	(33)	(37)	(100)	คนที่1	คนที่ 2
1	19	24	26	69	68	71
2	24	28	33	85	75	75
3	23	27	34	84	74	76
4	17	23	25	65	68	68
5	17	23	25	65	68	69
6	22	26	28	76	74	80
7	24	25	27	76	76	78
8	23	25	30	78	71	68
9	24	26	27	77	70	72
10	23	26	30	79	76	73
11	22	26	29	77	68	73
12	23	25	31	79	70	73
13	22	24	29	75	68	66
14	26	28	29	83	77	76
15	26	26	29	81	76	81
16	23	26	28	77	71	70
17	21	26	30	77	72	70
18	23	25	27	75	67	69
19	22	25	29	76	69	73
20	22	25	29	76	70	68
21	26	25	27	78	69	69
22	25	27	31	83	77	80
23	26	27	30	83	75	80
24	25	27	29	81	70	71
25	24	26	27	77	70	68
26	27	31	35	93	78	71
27	25	24	27	76	70	73
28	25	24	29	78	69	70
29	26	26	29	81	77	78

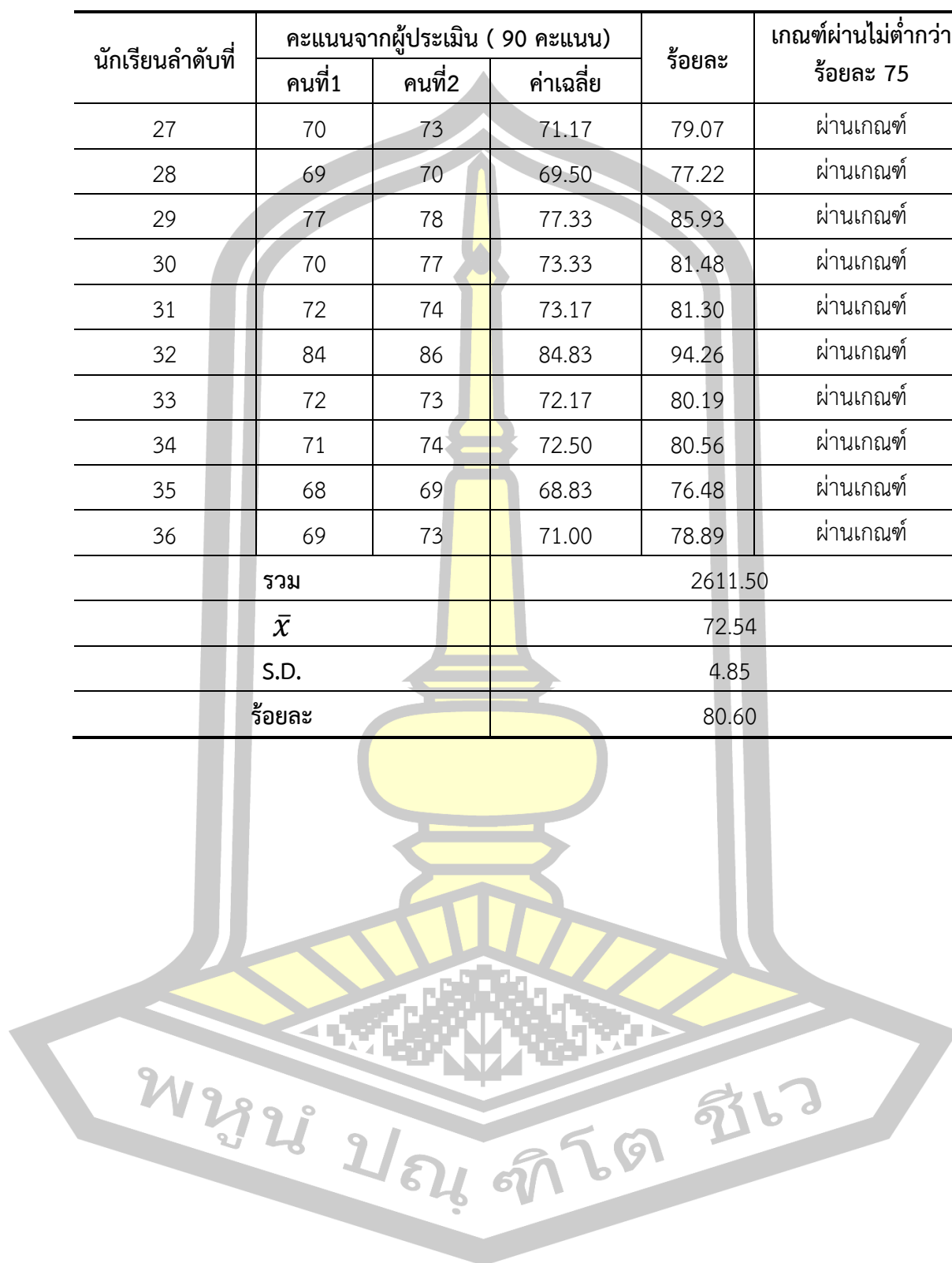
นักเรียน ลำดับที่	แผนฯ1	แผนฯ2	แผนฯ3	รวมทุก แผน	รวมคะแนนทักษะการสื่อสารหลังเรียน (90)	
	(30)	(33)	(37)	(100)	คนที่1	คนที่ 2
30	24	27	27	78	70	77
31	25	25	27	77	72	74
32	30	33	37	100	84	86
33	25	26	27	78	72	73
34	27	29	31	87	71	74
35	24	25	26	75	68	69
36	24	25	28	77	69	73
รวม	858	930	1026	2814	2587.67	2635.33
ค่าเฉลี่ย	24	26	29	78	71.88	73.20
S.D.	2.56905	2.11795	2.29907	6.45202	3.77	4.51
$E_1=78.58$					$E_2=80.60$	

ตาราง 23 ตารางคะแนนแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1

นักเรียนลำดับที่	คะแนนจากผู้ประเมิน (90 คะแนน)			ร้อยละ	เกณฑ์ผ่านไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75
	คนที่1	คนที่2	ค่าเฉลี่ย		
1	68	71	69.50	77.22	ผ่านเกณฑ์
2	75	75	74.83	83.15	ผ่านเกณฑ์
3	74	76	75.00	83.33	ผ่านเกณฑ์
4	68	68	68.00	75.56	ผ่านเกณฑ์
5	68	69	68.33	75.93	ผ่านเกณฑ์
6	74	80	76.67	85.19	ผ่านเกณฑ์
7	76	78	76.83	85.37	ผ่านเกณฑ์
8	71	68	69.50	77.22	ผ่านเกณฑ์
9	70	72	71.00	78.89	ผ่านเกณฑ์
10	76	73	74.17	82.41	ผ่านเกณฑ์
11	68	73	70.50	78.33	ผ่านเกณฑ์
12	70	73	71.33	79.26	ผ่านเกณฑ์
13	68	66	67.33	74.81	ผ่านเกณฑ์
14	77	76	76.67	85.19	ผ่านเกณฑ์
15	76	81	78.67	87.41	ผ่านเกณฑ์
16	71	70	70.67	78.52	ผ่านเกณฑ์
17	72	70	71.17	79.07	ผ่านเกณฑ์
18	67	69	68.17	75.74	ผ่านเกณฑ์
19	69	73	71.17	79.07	ผ่านเกณฑ์
20	70	68	69.00	76.67	ผ่านเกณฑ์
21	69	69	69.00	76.67	ผ่านเกณฑ์
22	77	80	78.67	87.41	ผ่านเกณฑ์
23	75	80	77.50	86.11	ผ่านเกณฑ์
24	70	71	70.67	78.52	ผ่านเกณฑ์
25	70	68	69.00	76.67	ผ่านเกณฑ์
26	78	71	74.33	82.59	ผ่านเกณฑ์

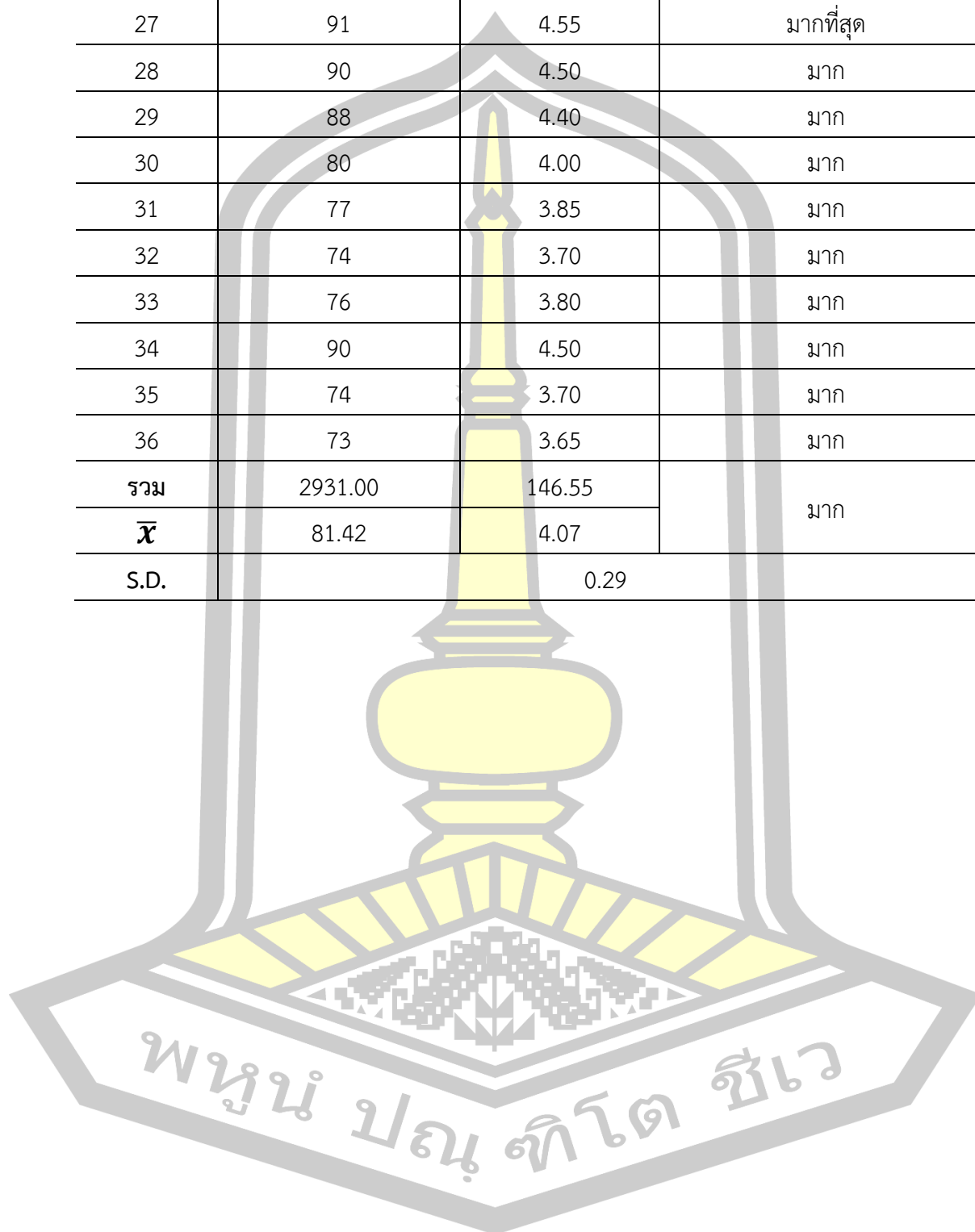
นักเรียนลำดับที่	คะแนนจากผู้ประเมิน (90 คะแนน)			ร้อยละ	เกณฑ์ผ่านไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75
	คนที่1	คนที่2	ค่าเฉลี่ย		
27	70	73	71.17	79.07	ผ่านเกณฑ์
28	69	70	69.50	77.22	ผ่านเกณฑ์
29	77	78	77.33	85.93	ผ่านเกณฑ์
30	70	77	73.33	81.48	ผ่านเกณฑ์
31	72	74	73.17	81.30	ผ่านเกณฑ์
32	84	86	84.83	94.26	ผ่านเกณฑ์
33	72	73	72.17	80.19	ผ่านเกณฑ์
34	71	74	72.50	80.56	ผ่านเกณฑ์
35	68	69	68.83	76.48	ผ่านเกณฑ์
36	69	73	71.00	78.89	ผ่านเกณฑ์
	รวม			2611.50	
	x̄			72.54	
	S.D.			4.85	
	ร้อยละ			80.60	

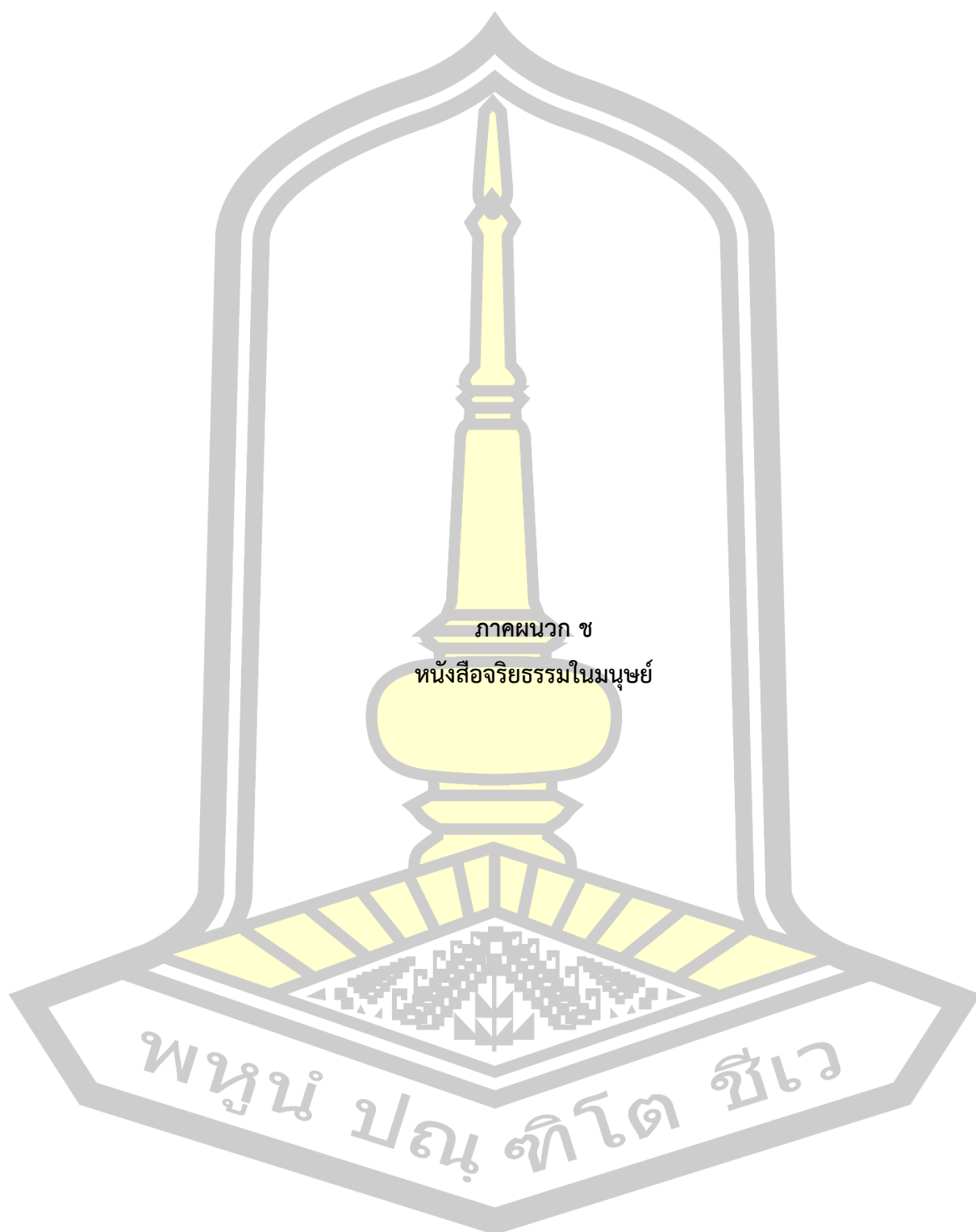

ตาราง 24 ตารางการวิเคราะห์ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับจัดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติโดยใช้แนวคิดภาระงานเป็นฐานที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์เสมือนจริง แยกรายบุคคล

นักเรียนคนที่	คะแนน(100 คะแนน)	\bar{X}	ระดับความในการใช้ภาษาอังกฤษ
1	69	3.45	ปานกลาง
2	82	4.10	มาก
3	81	4.05	มาก
4	81	4.05	มาก
5	78	3.90	มาก
6	85	4.25	มาก
7	84	4.20	มาก
8	76	3.80	มาก
9	78	3.90	มาก
10	80	4.00	มาก
11	87	4.35	มาก
12	82	4.10	มาก
13	82	4.10	มาก
14	77	3.85	มาก
15	77	3.85	มาก
16	86	4.30	มาก
17	79	3.95	มาก
18	76	3.80	มาก
19	77	3.85	มาก
20	84	4.20	มาก
21	81	4.05	มาก
22	85	4.25	มาก
23	81	4.05	มาก
24	88	4.40	มาก
25	92	4.60	มากที่สุด
26	90	4.50	มาก

นักเรียนคนที่	คะแนน(100 คะแนน)	\bar{x}	ระดับความในการใช้ภาษาอังกฤษ
27	91	4.55	มากที่สุด
28	90	4.50	มาก
29	88	4.40	มาก
30	80	4.00	มาก
31	77	3.85	มาก
32	74	3.70	มาก
33	76	3.80	มาก
34	90	4.50	มาก
35	74	3.70	มาก
36	73	3.65	มาก
รวม	2931.00	146.55	มาก
\bar{x}	81.42	4.07	
S.D.		0.29	

MAHASARAKHAM UNIVERSITY ETHICS COMMITTEE FOR
RESEARCH INVOLVING HUMAN SUBJECTS

Certificate of Approval

Approval number: 386-241/2024

Title : Development Role-Play activities learning using the concept of task-based learning that applies English communicative skills to Simulation Based Learning for students Secondary 1 (S1).

Principal Investigator : Miss. Ananya Kongsakham

Responsible Department : Faculty of Education

Research site : Phadungnaree School Maha Sarakham Province

Review Method : Expedited Review

Date of Manufacture : 27 June 2024

expire : 26 June 2025

This research application has been reviewed and approved by the Ethics Committee for Research Involving Human Subjects, Mahasarakham University, Thailand. Approval is dependent on local ethical approval having been received. Any subsequent changes to the consent form must be re-submitted to the Committee.

Ratree S.

(Assistant Professor Ratree Sawangjit)

Chairman

Approval is granted subject to the following conditions: (see back of this Certificate)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวอนัญญา คงแสนคำ
วันเกิด	23 เมษายน 2543
สถานที่เกิด	มหาสารคาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	234 หมู่8 บ้านหนองแวง ตำบลแวงน่าง อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000
ประวัติการศึกษา	พ.ศ.2558 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสารคามพิทยาคม จังหวัด มหาสารคาม พ.ศ. 2561 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชินีไศล จังหวัดศรีสะเกษ พ.ศ. 2565 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม พ.ศ. 2568 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและ การสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ผลงานวิจัย	Bibliometric analysis using VOSviewer with Publish or Perish of Role-play in the Teaching and Learning Role-Play in Language Learning: A Bibliometric Analysis and its Impact on Thailand Secondary Education

พูนุ่ ปณุ่ ทิโต ชีเว